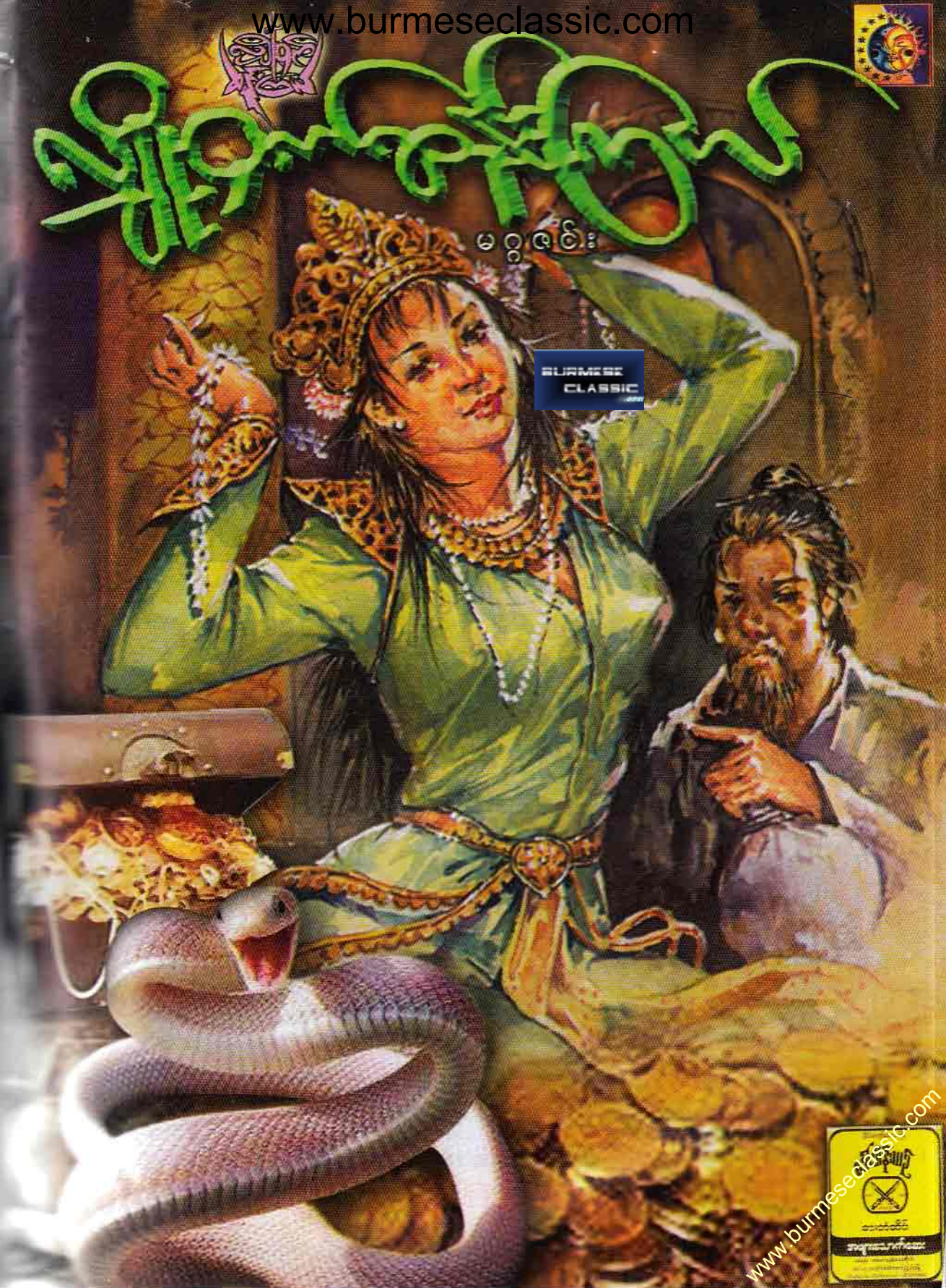

မြန်မာ့အလင်း

မဂ္ဂဇင်း

BURMESE
CLASSIC

ဖုန်း၊ ခွက်၊ သိပ်
ဥပဒေအတိုင်း

မြန်မာ့ကလစ်

ဝတ္ထုရင်း

စာတည်းချုပ်
မောင်နှင်းဆွေ

၂၀၁၄ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ၊ အတွဲ (၁၇) အမှတ် (၁၁)

အစ်ကိုများနှင့် ကျော်ငြိမ်းဆွေ ဝတ္ထု စုနှစ်တွင် စာညီထောင်၍ ပို့ဆက်ပေးရန်နှင့် T.T.K GROUP
တိုက်(၉) ၃၀၁ ဝိတောက်လမ်း၊ ယုဝနဟာတ၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မှ ပြည်လုံးကျယ်ပြန့်ပါသည်။ ဖုန်း-၀၉၅၂၀၇၆၀

Dear Marry (Myanmar)
Online Shopping and Retail

အတိုင်ပင်ခံပညာရှင်များ

အမျိုးသမီးစာပေဆရာ မာရူးဆရာကြီးဌေးမောင်
အမျိုးသမီးစာပေဆရာ စာရေးဆရာကြီး ဒေါက်တာချစ်ဝင်း
အမျိုးသမီးစာပေဆရာ စာရေးဆရာကြီး သောင်းဝင်း

စာတည်းအဖွဲ့

ကိုကိုဆွေဆွေ
ပိုးသိမ် BE (Electronic)
အိမြတ် BE (Civil)

ဒေါ်မိုးစိုးစာလုံး

ပန်းချီတင်ထွန်း

အမှတ်တံဆိပ်

ပန်းချီတင်ထွန်း

ပျက်နှာပိုးသရုပ်ပေါ်

ထွန်းအောင်ကျော်မြင့်

ကွန်ပျူတာစာပေ

ဌေးဌေးနဲ့အဖွဲ့ (အနာဂတ်ကဏ္ဍ)

ဆရာတော်စာပေ-သထုံ၊ သက်တောစာပေ-နေပြည်တော်၊ ပျဉ်းမနား

ထုတ်လေ့ - ဦးချစ်ကျော်ကျော် (၁) ဦးကျော်ကျော်ဆွေ (ဆုတံဆိပ်) ၁၉/၂၁ ကျော်လမ်း မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ် ရန်ကုန်မြို့

အတွင်းနှင့် အပူပိုင်း - ဦးဝင်းဆွေ (၁၉၉၅) ဝိသုဒ္ဓိနှင့်ပျဉ်းမတိုက် အမှတ် ၁၇၊ လောကီလမ်းကြီး၊ ပုဏ္ဏားတောင် ရန်ကုန်မြို့

မုက်နှာပိုးနှင့်အတွင်း UTP (Eagle)၊ စောင်ရေ - ၁၀၀၀၊ တန်ဖိုး - ၂၀၀၀၊ စာအုပ်အုပ် - ၅၀၀ (တင်ထွန်း)၊ ဆရာ လမ်း

ပန်းချီကုန်ပစ္စည်းနှင့် အပူပိုင်း (၂၀၁၄) ဦးချစ်ကျော်ကျော် အထူးကူညီသည်

အုပ်ချုပ်ရေးမှူး

ဦးမိုး B. Sc (Chem)

စာပျက်နှာပိုးစာတည်း

ဌေးဌေး မိုးမောင် (အနာဂတ်ကဏ္ဍ)

လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်ပန်းချီဒီဇိုင်းအဖွဲ့

မောင်မောင်သိုက်၊ ကျော်ဦး၊ ပိုးဦးလှိုင်၊ ပိုးဝေ
ပိုးအောင်၊ ထွန်းအောင်ကျော်မြင့်၊ စောနိုင်ထွန်း
ပန်းချီချစ်ဦး (ပုသိမ်)၊ ပန်းချီစာပေ

မြန်မာ့ချစ်ရ

ရန်ကုန်-ကျော်သိန်းစာပေ၊ မြို့စာပေ
စောဦးစာပေ၊ နေ့စောစာပေ၊ ကိုလတ်စာပေ၊
ပန်းချီကံစာပေ၊ မြတ်စာပေ၊ မြသော်တာစာပေ
အောင်ကျော်စာပေ၊ အပူအိမ်စာပေ၊
ဦးတင်စိုးစာပေ၊ သီတာနီလာစာပေ
မွန်လေး-နဂါးစာပေ၊ မော်လမြိုင်-ကျော်ကျော်စာပေ၊
တောင်ကြီး-ဂင်္ဂါနီစာပေ၊ ဝိပျူစာပေ၊
ပဲခူး-သရက်စာပေ၊

နိဗ္ဗာန် ဝဋ္ဋထ ဂါထာ

BURMESE
CLASSIC

ဝိနာဝဋ္ဋထ ဂေါတမံ
ဝိနာဝဋ္ဋမဂေါတမံ
ဝိဇ္ဇာဝရဏသမ္ပန္နံ
ဗုဒ္ဓိဝဋ္ဋာမဂေါတမံ။

စီးပွားလောဘ်လာဘတို့တက်ပါသည်။

လူအများနေထိုင်အခက်အခဲကြုံတွေ့နေရသော ငွေ၊ စားဝတ်ဆူရဲလှ အဆင်ပြေလာပါသည်။
မမြင်အပ်၊ မြင်အပ်သော ပုဂ္ဂိုလ်နှင့် နတ်မြတ် နတ်မကောင်း၊ နတ်အပေါင်းတို့၏ ဇောင့်ရှောက်စောင့်မခြင်းခံရပါသည်။
အတိုက်အခိုက်အခန့် အယုတ်မှားယဝ်မှုများကင်းဝယ်ပါသည်။

(၇) ရက်သားသမီးအပေါင်း တစ်နေ့အနည်းဆုံး (၅၄) ခေါက်ဂွတ်ပါရန်။

မာတိကာ

ယုံကြည်စွာစုတ်ဆိုပွားများပါ

ဦးမြတ်သာ ကိုယ်တွေ့ပရိမိတ္တဇာလသုတ် ၉

စေတနာရောင်ပြန်

ဦးအာစရလင်္ကာရ ကျီးကန်ကလေးများအစာ...၁၃

သင့်ကျန်းမာရေးအတွက်

အောင်ဖုန်းမြင့် (ကချင်မြေ) အစားအစာနှင့်ဆေးဝါး... ၁၈

မြန်မာ့အမွေအနှစ်

ဝေစည် (ရွှေဘို) သနပ်ခါး ၂၃

ဂုဏ်တော်ကို ယုံကြည်စွာဖြင့်

တက္ကသိုလ်ကောင်းစည်သူ အန္တရာယ်ကင်းဂါထာ ၂၆

မှတ်ချက် ။ အမှန်တရားရှိသောဖြစ်ရပ်မည်

ဆရာက တရားဆိုင်က အိုင်ရ ၃၀

လက်ဓမ္မသက်သေ

သက်ပိုင်ဦး ဝင့်ကြေးလား ကြမ္မာလား ၃၅

ပြည်ပဆန်းကြယ်

ကိုရွှေသောင်းဝင်း အချိန်အခါ ၄၀

အသိတစ်ခု

ဟိန်းထက်စာန် ကိလေသာကုန်ပါတယ် ၄၃

ပညာတွေ့ထဲက

ဦးကိုကိုအေး (ကြို့ပင်ကောက်) အလွယ်လမ်း မေဒင်ပညာ ၄၈

တရားရိပ်သာဟာသ

ပန်းချီ ပန်းရိုင်းသစ် ပီပီ ၅၂

ဒါဒို့မြန်မာ

ဝင်းနုကို ရှေးခေတ်လူမှုရေးလုပ်ငန်း...၅၅

ပြည်တွင်းမှခင်း

မဆုံဆည်းခိုင်သော ၆၁

ဗဟုသုတရစေဖို့

ဆရာဝင်း (သာကီနွယ်) သမိုင်းဦးကျောက်ခေတ်... ၆၆

အိပ်မက်တွေထဲက

ဂုဏ်ကို ကညွတ်ပင်အိပ်မက် ၇၂

ပွဲခင်းထဲက

ရယ်ချင်တာပဲ ၇၆

ပြည်ပဆန်းကြယ်

ဦးဘုန်း (ရတနာပုံ) ဘုရားရှင်အားဖူးခွင့်ရသူ ၈၁

သားချ်ကြမ္မာ

ဇော်သူကျော် သမင်သတ္တဝါသင်ခန်းစာ ၈၈

မြတ်စွာဘုန်းမော်

သဒ္ဓါကျောက်ဆရာတော် ဘုရားဟောအဌကထာ ၉၁

မအိုဆေးတွေ့ထဲက

ဆန်းလှ မသေသင့်သော်လည်း ၉၆

ဗုဒ္ဓဂုဏ်ရည်စာပန်းသီ

မြတ်ဘုန်းခန့်ကျော် ဇွန်လှူရက်ရောသူ ၁၀၀

အစဉ်သဖြင့်

ကျော်စော (ဟံသာဝတီ) သံလွန်ဝ ၁၀၆

ကိုယ်တွေ့အဖြစ်အပျက်

ဘိုဘို (ရွှေကံကူ) နတ်မြတ်နတ်ကောင်းများ...၁၁၀

သင့်ကျန်းမာရေး

ဒေါက်တာလွန်သန့် (ဆေး-၂) ခါးရိုးဆင်များနှင့် ခါးနာခြင်း ၁၂၅

လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်လှ စာမျက်နှာ

BURMESE
CLASSIC

TRK112014

မာတိကာ

ပြည်သူလူထုအတွက်

အားခွင့်ပန် (သင်ထုံး) အကျိုးဆောင်ရန် ဗဟုသုတ၂၈

သံယောဇဉ်ဆိုသည်မှာ

သက်ဦးမောင် (နမ့်စန်) ချစ်ချင်းကို မခွဲပါနဲ့ ၁၃၃

ရောမတို့ပြည်မှာ

ကျော်ထွေးသူ အသက်နှင့်လဲသူ ၁၃၆

အမျှပေးဝေသောကြောင့်

ထပ်တရား ဘဝတစ်ပါးမှ သမုဒယ... ၁၄၀

ဒို့ဘာသာဒို့သာသနာ

ခင်ခင်လှ (အင်းစိန်) မော်လူးဒေသ ဒီပက်ရှာ... ၁၄၇

ကျော်ကြီး

ကျော်အေးရွှေ တစ်ယောက်တစ်လှည့် ၁၅၉

[၇] ရက်သားသမီးများအတွက်

ဗေဒသုတေသီ ဆရာမျိုး ဘာကိုရှောင်လို့... ၁၆၄

ဖုန်းဝေဒ

နတ်မျက်စိဆရာအောင်စိုး လူကြီးမင်းဖုန်းနံပါတ်နှင့်... ၁၆၇

ရေပိမရှိသော သုသာန်

စောထေပိုးတိုး အုပ်ကျအေးရွှေနှင့်... ၁၇၃

မလုပ်သင့်တာမလုပ်ပါနဲ့

ရဲရဲထွန်း နတ်နေကင်းမချန်ချိုင်တဲ့ ၁၈၄

အမှတ်တရတိုက်ပွဲကြီးများ

သောင်းဝေဦး မြဝတီတိုက်ပွဲကြီး ၁၈၉

မိဘမေတ္တာဆိုသည်မှာ

ဦးအောင် (လယ်တော) ပေပေမေတ္တာ ၁၉၉

လူမဟုတ် - နတ်မဟုတ်

တင့်ထူး (ဝေယျဝတီ) လိပ်ပြာလှသူ ၂၀၅

သူတပဒေသာ

ဦးမင်းစိန် (တောင်ငူ) လက်မှတ်အသွင်သို့... ၂၁၂

အခန်းဆက်ဝတ္ထုဖြည့်

အောင်မိုးကောင်း ပျော်ပျော်နေမောင်သေခဲ ၂၁၆

ပုဂ္ဂိုလ်အစောင့်အရှောက်များရှိပါသည်

ဆောင်းဟောမာန် နန်းမီးကားချောင်းအရှင်မ ၂၂၃

ဘဝတွေ့ထဲက ဘဝတစ်ခု

ကိုဘုန်းဝေ သေချိန်မတန်ကျွန်တော်က ၂၂၈

အမှတ်တရတွေ့ထဲက

သောင်းဝေဦး အမှတ်တရမြို့တော်စည်ပင် ၂၃၆

ဗဟုသုတရစေဖို့

ဆရာဝင်း (သာကီနွယ်) ဆေးကြိတ်တဲ့ ပေစော်ရီ ၂၄၄

တုရားလည်းဇူး ကုသိုလ်လည်းယူ

ကြည်ကြည်ကျော် ဗုဒ္ဓရဂယားမြေမြတ်မဟာ... ၂၅၅

ရေနံမှော်ထဲမှာ

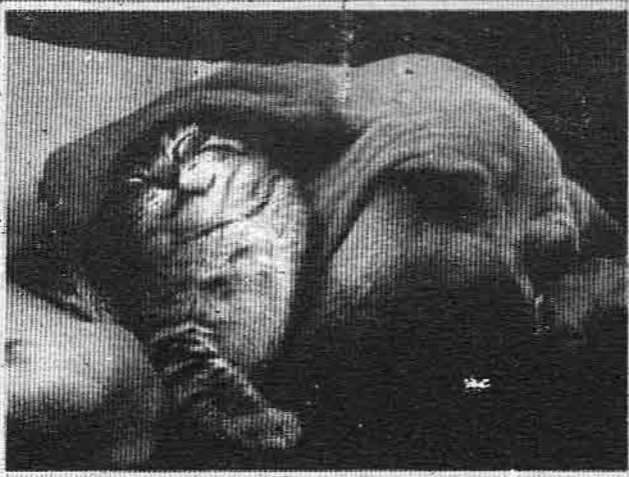
ဂန္တီရစောရန်နိုင် နေရာမှန်မှာ နေပါလား ၂၆၂

အတိတ်တဘောင် နိမိတ်ဆောင်ရန်

သိုက်မင်းအောင် ကြမ္မာ၏ နိမိတ်များ ၂၇၀

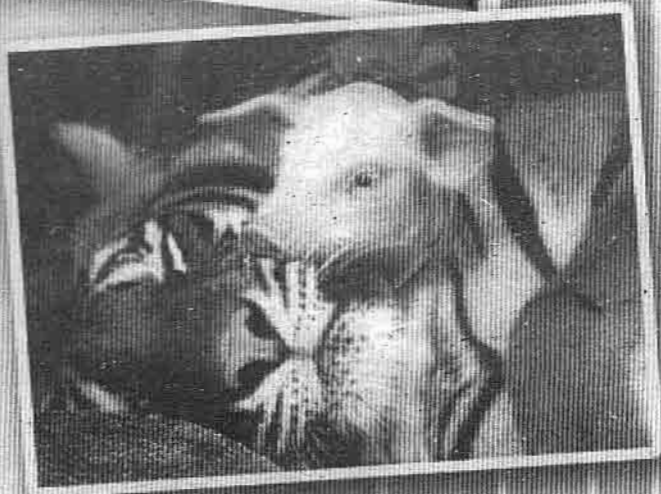
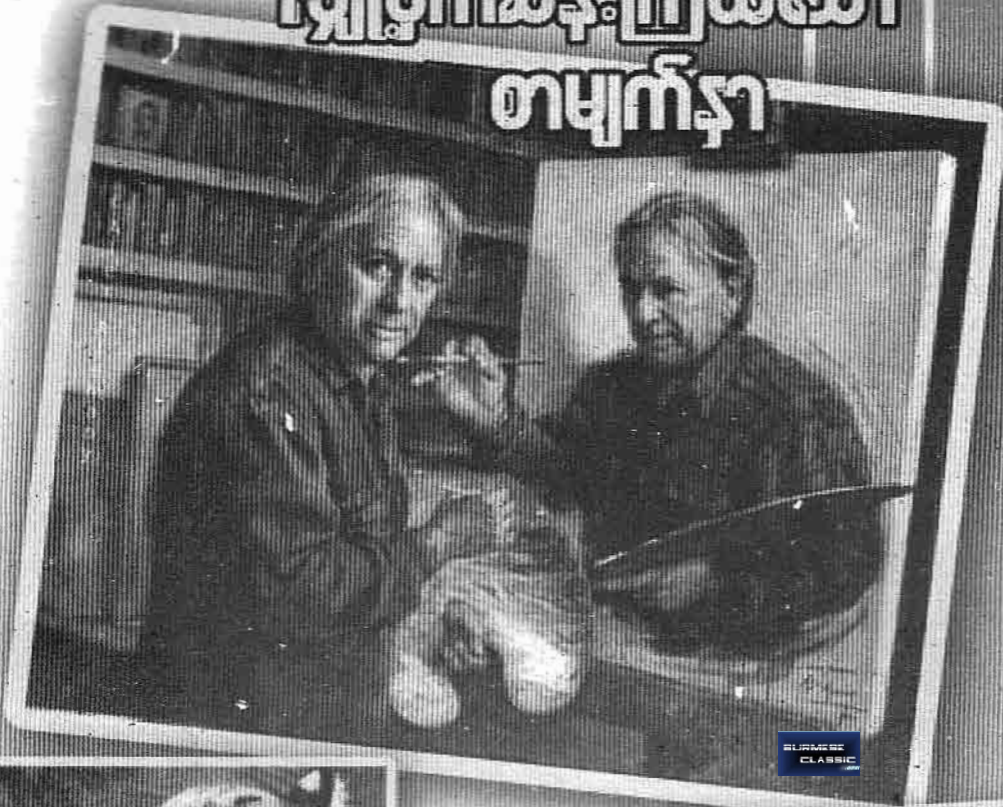
လူငွေကံဆန်းကြွပါလော တပျက်နာ

TAKIL2014

လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်လှ ဓာပျက်နာ

.TRKM.2014

ယုံကြည်စွာခွတ်ထုတ်ဖူးဖူးပါ

ကိုယ်တွေ့ ပရိုမီတူကလသုတ် ဦးပြတ်သ

ကျွန်ုပ်သည် အသက် (၂၀) အရွယ်ခန့်က ရသေ့တစ်ပါးနှင့် တွေ့ရှိခဲ့၍ ထိုရသေ့က ဘုရားဟော သုတ်ပါဠိ တစ်ပုဒ်ပေးခဲ့လေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ထို သုတ်ပါဠိကို အရကျက်မှတ်၍ ထိုစဉ်ခါ ချိန်ကပင် နံနက်ဘုရားရှိခိုးလျှင် တစ်ခေါက်၊ ညဘုရားရှိခိုးလျှင် တစ်ခေါက်၊ တစ်နေ့ နှစ်ခေါက်ယုံကြည်မှုသဒ္ဓါတရားဖြင့် ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်ခဲ့လေသည်။

ထိုသုတ်ပါဠိသည် ပရိမိတ္တဇာလသုတ်ဖြစ်သည်။ ပရိမိတ္တဇာလသုတ်ကို ရွတ်ဖတ်သူတို့ကို တန်ခိုးကုဒ္ဓိပါဒ်ရှိသော နဂါး၊ ဂဠုန်၊ ယက္ခနှင့် သမာဒေဝ နတ်ကောင်းနတ်မြတ်တို့က စောင့်ရှောက်ခြင်း ခံကြရသည်။ ဤသည် မှန်သော စကားဖြစ်ချေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ပရိမိတ္တဇာလသုတ်ကို ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်ခဲ့ခြင်းကြောင့် အန္တရာယ်တို့မှ လွတ်မြောက်ခဲ့ရဖူးသည်။ ထိုကိုယ်တွေ့ကိုပင် စာဖတ်သူများ ကြည်ညိုသဒ္ဓါပွားနိုင်စေခြင်းငှာ ရေးသား တင်ပြလိုက်ပါသည်။

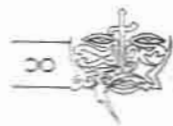
တစ်နေ့ ကျွန်ုပ်သည် ညနေ

၄ နာရီခန့်၌ ဈေးရိက္ခာဘက်ကို ထွက်ခဲ့၏။ ဈေးကို ရောက်သောအခါ လူများသည် ရုတ်ရုတ်သံသံနှင့်ဖြစ်နေ၍ ယောက်ျားတစ်စုသည် တုတ်များ ခဲများကိုင်ဆောင်လျက် ပါးစပ်မှ တစ်စုံတစ်ရာကို ဟစ်အော်၍ ကျွန်ုပ်ရှိရာကို ပြေးလာလေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ကိုယ်အတွေးနှင့်ကိုယ်စဉ်းစားလျက် လျှောက်လာသောကြောင့် ထိုအခြင်းအရာကို သတိထားမိခြင်း မရှိချေ။ ကျွန်ုပ် သတိထားမိသောအချိန်တွင် ထိုလူစု၏ ပါးစပ်မှ “ခွေးရူး” ဟူသော အသံကို ကြားလိုက်ရ၍ ကြည့်လိုက်လျှင် ခွေးရူးသည် ကျွန်ုပ်ရှေ့ ခြေငါးလှမ်းခန့်ပင် ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်၏။ ခွေးရူးကိုကြည့်၍ အလွန်ပင် ထိတ်လန့်သွားသော်လည်း ကျွန်ုပ် အမြဲရွတ်ပွားနေသော ပရိမိတ္တဇာလသုတ်ကို သတိရလိုက်မိ၍ ထိုခွေးရူးကို နေရာ၌ပင်ရပ်၍ စိုက်ကြည့်ကာ မေတ္တာပို့နေမိသည်။ ဈေးအတွင်းရှိ လူအချို့နှင့် ခွေးရူးနောက်ကို လိုက်လာသော ယောက်ျားတစ်စုသည် ကျွန်ုပ်အား နေရာတွင် ရပ်မနေဘဲ ပြေးရန် ကရုဏာဒေါသ

ဖြင့် ဟစ်အော်ကြလေသည်။ ခွေးရူးဟူသော သတ္တဝါသည် ရှေ့မှ မြင်မြင်သမျှကို မည်းမည်းမြင်ရာ ကိုက်ဆွဲသွားတတ်၏။

သို့သော် ထိုခွေးရူးသည် ကျွန်ုပ်ရှေ့ခြေတစ်လှမ်းခန့် အရောက်တွင် ထူးဆန်းစွာပင် ရပ်တန့်၍ ကြောက်လန့်သော အမူအရာဖြင့် ကျွန်ုပ်အား အံ့သြမှင်သက်စွာ ဝေးကြည့်နေစဉ်မှာပင် ကျွန်ုပ်သည် ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်ခဲ့လေတော့သည်။ ဤသည်မှာ ပရိမိတ္တဇာတသုတ် ရွတ်ပွားခြင်းကြောင့် အန္တရာယ်မှ ပထမအကြိမ်လွတ်မြောက်ခဲ့ရခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ နောက်တစ်ခုကို ဆက်လက် ရေးသားပါမည်။

တစ်နေ့ ကျွန်ုပ်သည် မြောက်ဥက္ကလာသို့ သူငယ်ချင်းတစ်ဦးနှင့် အလုပ်ကိစ္စတစ်ခုကြောင့် သွားရောက်ခဲ့၏။ ကားပေါ်မှဆင်း၍ လမ်းလျှောက် ခဲ့စဉ် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ခုရှေ့ကို ရောက်သောအခါ “သူတို့ပဲကွ” ဟူသော အသံကို ကြားရ၍ ခွေးခြေတစ်လှံသည် ကျွန်ုပ်

၏ နားဘေးနားမှ “ဝီး” ခနဲဖြတ်၍ သွားလေသည်။ အကယ်၍ ထိုခွေးခြေသာ ကျွန်ုပ်၏ ဦးဆက်ကိုထိပါလျှင် ထိုနေရာ၌ပင် ခွေလဲကျသွားမည်ဖြစ်သည်။ အမှန်မှာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် ထိုင်နေသော လူစုနှင့် ရန်ငြိုးရှိဖူးသော လူနှစ်ဦးသည် ကျွန်ုပ်တို့ရှေ့မှ ဖြတ်လျှောက်သွားသောကြောင့် ခွေးခြေနှင့် အဦးဆုံးပစ်ပေါက်ကာ ပြေးထွက်လာကြခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုလူတစ်စုသည် နောက်မှ ကျွန်ုပ်တို့၏ ဖြစ်စဉ်ကို တွေ့ရသိရသောကြောင့် အနားအညွတ် တောင်းပန်ကြလေသည်။ ဤသည်မှာလည်း ပရိမိတ္တဇာလသုတ်ရွတ်ဖွားခြင်းကြောင့် ဓုတိယအကြိမ် အန္တရာယ်မှ လွတ်မြောက်ခဲ့ခြင်း ကိုယ်တွေ့တစ်ခုဖြစ်လေသည်။ နောက်တစ်ခုကို စာဖတ်သူများ သိစေရန် ရေးသားတင်ပြလိုက်ပါမည်။

တစ်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်သည်ကိစ္စတစ်ခုနှင့် မင်္ဂလာဒုံဈေးကို သွားခဲ့၏။ နိုင်နာတစ်စီး ထိုးရပ်လာ၍ လိုက်မည်ဟု ကြံရွယ်လိုက်စဉ် ကျွန်ုပ်အား တစ်စုံတစ်ဦးက ဆွဲလိုက်သည်ဟု စိတ်တွင်ထင်မိ၏။

ထို့ပြင် ထိုကားနှင့်လည်း လိုက်ချင်စိတ်မရှိသောကြောင့် မလိုက်တော့ဘဲ နေလိုက်မိသည်။ ထိုအချိန်၌ မိုးသည် သည်းထန်စွာ ရွာသွန်းလျက်ရှိ၏။ နောက် နာရီဝက်ခန့်အကြာတွင် ကားတစ်စီး ထိုးရပ်လာ၍ ထိုကားနှင့် လိုက်ပါခဲ့လေသည်။ နိုင်ငံရေးကုန်းတံတားကို ရောက်သောအခါ ရှေ့မှထွက်သွားသော ကားသည် တံတားနံဘေးမှ ကာရံထားသော သံတိုင်များကို ဝင်တိုက်၍ ကားရှေ့ပိုင်းသည် တံတားအပြင်ကို ကျော်တက်ရာမှ စလစ်ဖြစ်၍သွားခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်သည် အထက်ပါကားနှင့် မလိုက်ပါနိုင်စေရန် အဘယ်မည်သော နတ်ကောင်း နတ်မြတ်တို့က တားထားပါသနည်း။

နေ့စဉ်ရွတ်ဖတ်သောဇာတ်လမ်းများ
ဇာလသုတ်၏ အကျိုးကြေးမြှုပ်ကြောင်း
ယုံမှားသံသယဖြစ်စရာ မရှိချေ။

မြတ်ဘုရား၏ တရားဓမ္မသည် ကျင့်ကြံကြသူများအဖို့ အမှန်တကယ် အကျိုးများစေနိုင်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ရသေ့ကြီးပေးခဲ့သော ပရိမိတ္တဇာလသုတ်ကို ထိုစဉ်အသက်နှစ်ဆယ် အရွယ်မှပင် နေ့စဉ်ရွတ်ဖတ် သရဇ္ဈာယ်ခဲ့ခြင်းကြောင့် အန္တရာယ်မှ အကြိမ်ကြိမ်လွတ်မြောက်ရလေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ပရိမိတ္တဇာလသုတ်ကို အရင်ကထက်ပင် ပိုမိုယုံကြည်သဒ္ဓါပွား၍ နက်နက်နဲနဲ ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်ခဲ့ပါလေတော့သည်။

ပရိမိတ္တဇာလသုတ်ကို နေ့စဉ်

ယုံကြည်စွာ ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်ပေးပါက
တန်ခိုးကုသိုလ်ရှိသော နဂါး၊ ဂဠုန်၊ ယက္ခ
နှင့် နတ်ကောင်းနတ်ပြတ်တို့ စောင့်ရှောက်
ခြင်းကို ခံရမည်ဖြစ်၏။ ထို့ပြင် ရောဂါ
ကင်းရှင်း ကျန်းမာခြင်းနှင့် ပြည့်စုံမည်။
ဘေးအန္တရာယ်တို့မှ လွတ်မြောက်စေနိုင်
ပါသည်။ အပြိုင်အဆိုင်၊ အတိုက်အခံများ
ရှိပါက မိမိဘက်မှ မှန်ကန်လျှင် အောင်
မြင်စေနိုင်မည်။ ကျွန်ုပ်သည် ကိုယ်တွေ့
ကြုံဖူးသူဖြစ်သောကြောင့် စာဖတ်သူများ
ရွတ်ဖွားသရဇ္ဈာယ်ပါရန် စေတနာရှေ့ထား
၍ တိုက်တွန်းလိုက်ပါ၏။ ပရိမိတ္တလေ
သုတ်ကို အောက်တွင် ဖော်ပြပေးလိုက်ပါ
သည်။ စာဖတ်သူ မေ့မိတ်ဆွေအပေါင်း
တို့သည် စိတ်၏ချမ်းသာခြင်း၊ ကိုယ်၏
ကျန်းမာခြင်းသည် ဖြစ်ပါစေသတည်း။

ပရိမိတ္တဇာတိသုတ်

ဝါဠိတော်

နမောတဿသဂဝတော

အရဟတောသမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ

၁။ ဧဝံ ဧေထုတံ၊ ဧထံ သဓဏံ
သဝဝါရာဝေတေဝိတရုတိဝိဇ္ဈာတူဇေ
ဝဗ္ဗတေ။

တေန ဧဝါဝန သဓဏေန
ထုဇ္ဈဇ္ဈေန သဓဏေန၊ ဧဝေန
သဓဏေန၊ ဣဇ္ဇေန သဓဏေန၊ ဗြဟ္မေန
သဓဏေန၊ ထုဝဇ္ဈေန သဓဏေန၊
နာဝေန သဓဏေန၊ ဝန္ဓဗ္ဗေန သဓဏေန၊
ဝုဗ္ဗဒိဓဏေန သဓဏေန၊ အဝိဒိဓဏေန
သဓဏေန၊ ထေဝါဒိဓဏေန သဓဏေန၊
နရုတိ ဓဒိဓဏေန သဓဏေန၊ ဝစ္ဆဓ
ဒိဓဏေန သဓဏေန၊ ဝါရုဒိဓဏေန
သဓဏေန၊ ဥတ္တရဒိဓဏေန သဓဏေန၊
ဓေဒ္ဒဒိဓဏေန သဓဏေန၊ သဗ္ဗဒိဓဏေန
သဓဏေန၊ အာကာသဒိဓဏေန သဓဏေန၊
တူဒိဓဏေန သဓဏေန။

၂။ အဝုဓေဓဇျော ဓုဒ္ဓေါ၊ အဝု
ဓေဓဇျော ဓဓော၊ အဝုဓေဓဇျော
သံဃော၊ သဃဏန္တံ ဧတာ
ဓောဝုဏ္ဏာနံ။

၃။ သတ္တ သတ္တ အဝါဏော၊
သတ္တ သတ္တ ဒွိဝါဒါ၊ သတ္တ သတ္တ
ဓတုဌာဒါ၊ သတ္တ သတ္တ ဓတုဌာဒါ၊
ဝါဇာနံ ဥရုဇာနံ ဓက္ခဏာနံ ဓုဓဇာနံ
ဝိဌာဇာနံ။

၄။ နဓော ဓုဒ္ဓဿ၊ နဓော ဓဓု
ဿ၊ နဓော သံဃဿ၊ သကလ
လောကဓာတုဓာတာဝိတု ဓုဒ္ဓရုဏ္ဏနံ
ကတံ။ သကလလောကဓာတုဓာတာ
ဝိတု ဓဓရုဏ္ဏနံ ကတံ။ သကလ
လောကဓာတုဓာတာဝိတု သံဃ
ရုဏ္ဏနံကတံ။ ရုတ္တံ ဝါ ဒိဝါ ဝါ ယဒါ ဓံ
ရုဏ္ဏန္တံ။

၅။ သဓဓဇေဝတာသတ္တဓဿ
ပရိမိတ္တဇာတိဿ တေဇေန ဣဓေသိ
အဝါဏဋ္ဌာသရီရေသေထေမိဥဝဒ္ဓဝါ၊
အာနုဏာဝေန တေဇေန ဣဓေသိ
လောကေ၊ ဣဓေသိဓမ္မဒိဝေ၊ ဣဓေသိ
ဝဗ္ဗတေ၊ ဣဓေသိ နာဝရေ၊ ဣဓေသိ
ဝေတေ၊ သဗ္ဗထကြူဝိနဿန္တု၊ သဓဓ
ဥဝဒ္ဓဝါ ဝိနဿန္တုတံ။

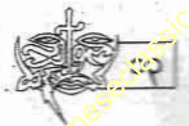
ဦးမြတ်သာ

စေတနာရောင်ပြန်

ဦးအာစရလင်္ကာရ (ကမ္ဘာဌာနစရိယ)

ကျိုးတန်းတလေးများအစာကျွေးသူ

လွန်ခဲ့သော ဆယ်စုဝန်းကျင်။

ကျွန်ုပ် ရန်ကုန်တိုင်း တောင်ပိုင်းခရိုင် သုံးခွမြို့ အရှေ့သုသာန် သာသနာ့အောင် ဗိမာန် သဲအင်းဂူကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းတိုက် တရားဟောဓမ္မကထိက၊ အဂ္ဂမဟာကမ္မ ဌာနစရိယ ဘဒ္ဒန္တသာသနာထံတွင် အန္တေ ဝါသိကတပည့်အဖြစ် ပရိယတ္တိ၊ ပဋိပတ္တိ ပညာရှိရည်ရှိသုံးဆောင်နေချိန်...။

ကျွန်ုပ်မှာ မြန်မာပြည်မြောက် ပိုင်း စစ်ကိုင်းတိုင်း အင်းတော်မြို့နယ် စင်ဟောက်ကျောင်းတော်ကြီးမှ ပြောင်း ရွှေခိုက် လူမျိုးမှာ ရှမ်းဗမာနွယ်ဝင်ဖြစ် သော်လည်း တရုတ်လူမျိုးများနှင့်သာ အနေများသောကြောင့် စကားပြောဆိုရာ တွင် သ-တ ကို ပီပြင်အောင် မပြော ဆိုတတ်။ ယနေ့ထိ ဘယ်လိုပင် ထိန်း ပြောဆိုသော်လည်း သ-တ ကိုကွဲအောင် မပြောဆိုတတ်ပါ။

ထို့ကြောင့် စကားအပြောအဆို ခင်မင်ရင်းနှီးမှု ဆွမ်းအလှူခံအိမ်လည်း နည်းပါးသောကြောင့် နေ့စဉ်ဆွမ်းကိစ္စ အတွက် စိတ်သောကဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ဆရာ

တော်ဘုရားကြီးမှာလည်း ဆွမ်းခံအိမ်များ ကို အဆင်ပြေအောင်စီစဉ်ပေးပါသည်။

သို့သော် ဆွမ်းအလှူခံအိမ်များ မှာလည်း ဆွမ်းခံကိုယ်တော်များလွန်း၍ လည်းကောင်း၊ စေတနာရှိသော်လည်း ဝတ္ထုပစ္စည်းလိုက်မမီ၍သော်လည်းကောင်း၊ လက်ဖက်ရည်သောက် အခါးပန်းကန် တစ်လုံးကို လက်ဖက်စားခွန်းတစ်ခွန်းမျှ သာ လောင်းလှူနိုင်ပြီး ထိုလက်ဖက်ရည် သောက် အခါးပန်းကန်တစ်လုံးသည် သံယာဇ်ပါးအတွက် အပြီးစီစဉ်ထားပြီး ဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ် ထိုကျောင်းတော်ကြီး ရောက်စဉ် နေ့စဉ်ဆွမ်းအကွဲနှင့် စိတ်ဆင်းရဲ

တိုင်း ငါ အတိတ်ဘဝကများ ဆရာတော် အရှင်ဉာဏိဿရ၊ ဟောတော်မူတဲ့ “မစ္ဆိယ သုတ္တန်” တရားထဲက တိဿ မထေရ် သေလို့များ ဝင်းစားလေလားဟု ထင်မှတ်မိခဲ့သည်။

နောက်ပိုင်းတွင် ဆွမ်းကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဆရာတော်ဘုရားကြီးအား “တပည့်တော် ဆိုင်ကပဲ ချိုင့်ဆွဲပြီး ဝယ် ဘုန်းပေးခွင့်ပြုပါဘုရား” ဟု လျှောက်တင် သောအခါ ဆရာတော်ဘုရားကြီးမှ “ကိုယ့် မှာ ဘုရားပေးထားတဲ့ သပိတ်၊ သင်္ကန်း ပြည့်စုံနေပြီ ကိုယ့်တစ်ဝမ်းစာ မျှတအောင် မလုပ်နိုင်ဘူးဆိုတာ ကိုယ်တော် စရဏ နည်းနေလို့ပေါ့။ ည၊ မနက် ပဋ္ဌာန်း၊ ပရိတ် ရွတ်ဆိုပြီးတော့ ကိုယ့်နံဆက်စပ်တဲ့ ဝေနေ ယူတွေ၊ ဆွမ်းဒကာ၊ ဆွမ်းအစ်မတွေ လည်း မေတ္တာအမြဲရှိကွ။ ကိုယ်က ဘုရား သားတော်ဖြစ်နေပြီ။ လူလိုနေ လူလိုစား လို့မရဘူး။ ဘုရားသားတော်ဆိုတာ ငွေရှိ တိုင်း လုပ်လို့မရဘူး။ ဝိနည်းဆိုတဲ့ အထိန်း အကွပ် ရှိနေသေးတယ်”

ကျွန်ုပ်မှာ ဆရာတော် ဩဝါဒ

စကားပြောသည့်အတိုင်း တသွေမတိမ်း
ဆောင်ရွက်လုပ်ကိုင်ပါသည်။ သို့သော်
အခြေအနေကား သိသာထားခြားမရှိခဲ့ပါ။

တစ်နေ့သောအခါ ကျွန်ုပ်
နေ့ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီး၍ ဆွမ်းအကျန်
အကြွင်း သပိတ်ဝတ်ခွက်များ ဆေးကြော
သန့်စင်နေချိန် ကျီးကန်းလေးငါးကောင်
သည် ကျွန်ုပ်စွန့်ပစ်ထားသော ထမင်းကျန်
ဟင်းကျန်များကို တစ်ကောင်နှင့်တစ်
ကောင် အချင်းချင်းလုယက်ထိုးဆိတ်ပြီး
စားသောက်နေကြသည်ကို တွေ့မြင်ရ
သောအခါ ကျွန်ုပ်ရင်ထဲ များစွာစိတ်
မကောင်းဖြစ်မိပါသည်။

ကျွန်ုပ်၏နှုတ်မှလည်း မမျှော်
လင့်သော စကားတစ်ခွန်းကို နှုတ်ဟပြော
ဆိုမိပါသည်။ ဆိုမိလိုက်သော စကားမှာ
“ကျီးကန်းလေးတွေရယ် နင်တို့ခုလို
လုယက်ပြီး စားသောက်နေရာတာတွေမြင်
ရတော့ ငါ့အမုန် စိတ်မကောင်းပါဘူး
ဟယ်။ နင်တို့ကို ငါ ဝဝလင်လင်စားရ
အောင် ကျွေးချင်စိတ်တော့ ရှိပါတယ်။
ဒါပေမဲ့ ငါ့ရဲ့ တစ်ဝမ်းစာတောင် အနိုင်နိုင်။

ဒါပေမဲ့ ငါလေ မနက်ဖြန်ကစပြီး ငါ့ဝမ်းဝ
သည်ဖြစ်စေ၊ မဝသည်ဖြစ်စေ ငါ့ဆွမ်းခံလို
ရတဲ့ထဲက နင်တို့အတွက် တစ်ဝက်ခွဲဝေ
ပြီး ကျွေးပါ့မယ်” ဟု ဆိုမိပါတော့သည်။
နောက်နေ့ ဆွမ်းခံပြန်၍ နေ့ဆွမ်းဘုဉ်းပေး
ချိန် ဦးစွာ ဆွမ်းနှင့်ဆွမ်းဟင်းကို သမ
အောင်ရောမွှေပြီး ဘုရားရှင်ကို ကပ်လှူပါ
သည်။ ဆွမ်းအလှူရှင်များကို မေတ္တာပို့
ပါသည်။ ပြီးနောက် ဆွမ်းဘောဠင်ကို
လက္ခဏာရေးသုံးပါးတင်၍ အသုဘ
ကမ္မဋ္ဌာန်းပွားများပြီးမှ ဆွမ်းကို တစ်ဝက်
ခွဲလိုက်ပါသည်။ သပိတ်အတွင်းရှိ ဆွမ်းကို
ကျွန်ုပ် ဘုဉ်းပေးပါသည်။ သပိတ်ဖုန် ဆွမ်း
တစ်ဝက်ကို ကျီးကန်းများကျွေးရန် သီးသီး

သန့်သန့်ချန်ထားလိုက်ပါသည်။

ကျွန်ုပ်ဆွမ်းဘောဠင်သုံးဆောင်
ပြီးချိန် ကျီးကန်းကလေးများအား “သား
တို့ သမီးတို့ရေ လာလာ” ဟု အော်ခေါ်
လိုက်သည်နှင့် ပထမ မရဲတရဲ ကျီးကန်း
ဆယ်ကောင်လောက် လာရောက်စား
သောက်သည်ကို တွေ့ရပြီး လေးငါး
ခြောက်ခုကြာသောအခါ၌ ကျီးကန်း

ကောင်ရေ တစ်ရာကျော်မျှ တိုးလာပါသည်။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်မှာ သပိတ်ဝတ်ခွက် ဆေးကြောနေရာနှင့် ကျီးကန်းများ အစာကျွေးသည့်နေရာ ကျဉ်းကျပ်လာသဖြင့် ကျွန်ုပ်ဆွမ်းစားဆောင်၏ အနောက်ဘက် ကွင်းပြင်ထွက်၍ ကျွေးရပါတော့သည်။

ရက်မှသည် လသို့ကူးပြောင်းလာသောအခါ ကျီးကန်းအကောင်ရေ ဘယ်မျှထိမပြောနိုင်အောင် ဖြစ်လာပါတော့သည်။ ကျွန်ုပ်ဆွမ်းဘုဉ်းပေးချိန် ရောက်သည်နှင့် ကျွန်ုပ်ဆွမ်းဘုဉ်းပေးရာ ကျောင်းပြတင်းပေါက်များတွင်လည်း ကောင်း၊ သင်္ကန်းလှန်းသော ကြိုးတန်းများတွင်လည်းကောင်း၊ အုန်းပင်ထက်တွင်လည်းကောင်း တအာအနှင့် သူတို့၏ အော်သံများသည် ကျွန်ုပ်အတွက် ဂီတသံလို နားဝင်ချို့အေးမြ စိတ်ကြည်လင် ချမ်းသာစေမှု ဖြစ်စေရုံမက ကျွန်ုပ်ဆွမ်းဘောဠေသုံးဆောင်နေစဉ် သူတို့သည်လည်း မကြာခင် အစာကို ဝလင်စားရ

တော့မည်ဖြစ်၍ တအာအ အော်နေသံများသည် ကျွန်ုပ်နှင့်ကျွန်ုပ်၏ ဆွမ်းအလှူရှင်များကို မေတ္တာပို့ ဆုတောင်းပေးနေလားဟု ထင်မှတ်မိပါသည်။

ထိုအခါ သုံးခွဲမြို့ သုသာန်ဆရာတော်ဘုရားကြီးမှ “ကိုယ်တော်က ဆွေတွေမျိုးတွေ တအားကြီးပါလား။ အေးကိုယ်ရဲ့ အစားအစာထဲက ခွဲဝေပြီး တိရစ္ဆာန်တွေ ကျွေးရတာလည်း ကုသိုလ်တစ်မျိုးရတာပေါ့။ ဒါက လူမသိတဲ့ ဒါနဖျော်ကွာ။ ကျီးကန်းတွေက ကိုယ်တော်စကားတောင် တော်တော်နားလည်နေပုံရတယ်” ဟု ဆိုပါသည်။

ဟုတ်ပါသည်။ ကျီးကန်းလေး

များမှာ ကျွန်ုပ်က သားတို့သမီးတို့ လာလာဆိုလျှင် မည်သည့်နေရာရောက်နေပါစေ ကျွန်ုပ်အသံကြားရာ ချက်ချင်းရောက်ရှိလာပါသည်။ ကျွန်ုပ်နှင့် မနီးမဝေးတွင်လည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ်ရှေ့မှောက် ကျွန်ုပ်၏ လက်ဝါးထက်တွင် လည်းကောင်း နားခိုရန်ရောက်ရှိလာကြပါတော့သည်။

ထို့ပြင် ကျွန်ုပ်မှ “သမီးတို့ သားတို့ နေလယ် (၁၂) နာရီကြာရင် မဆူရဘူးနော်။ ကျောင်းမှာ ဦးပဉ္စင်းတွေ ယောဂီတွေ တရားထိုင်ကြတယ်။ အာရုံပျက်အောင် မလုပ်ကြနဲ့” ဟု ပြောထားသောကြောင့် နေ့ခင်းဘက် (၁၂) နာရီထိုးသည်နှင့် ကျီးကန်းများမှာ သစ်ပင်ထက်တွင် တိတ်ဆိတ်စွာ ငြိမ်သက်နေကြသည်ကို ကျွန်ုပ်နှင့် ဆရာတော်ကြီးပါယောဂီများအားလုံး မျက်ဝါးထင်ထင် ထူးဆန်းစွာ တွေ့မြင်ရပါသည်။

ကျွန်ုပ်ထံသို့ စစ်ကိုင်းတိုင်း အင်းတော်မြို့နယ် မော်လူမြို့မှ ခမည်းတော် ဦးတင်မောင်+မယ်တော် ဒေါ်သန်းရွှေတို့ ညနေခင်းဘက်ရောက်လာသော

အခါ ကျွန်ုပ်မှ မယ်တော်တို့ ဝယ်ယူလာ
သော ပေါင်မုန့်များကိုဖွဲ့ခြင်း ညနေ ၃
နာရီကျော် “သားတို့သမီးတို့ရေ လာကြပါ
ဦး။ ဒီမှာ ဦးပွင့်ရဲ့အဖေအမေက မြင်ဖူး
ချင်လို့တဲ့” ဟု အော်ခေါ်လိုက်သည်နှင့်
ကျွန်ုပ် အစာကျွေးရာကွင်းကြီးမှာ
ကျီးကန်းများ ပြည့်နှက်သွားသောကြောင့်
ကတ္တီပါအနက်ကော်စော ခင်းလိုက်လေ
လား ထင်မှတ်အောင် ကျွန်ုပ်မိဘများ
ရင်ဘတ်သပ်ပြီး အံ့ဩစွာ တွေ့မြင်သွားခဲ့
ရသည်။

ကျွန်ုပ် ယခုကဲ့သို့ အကျယ်
တဝင့် ရေးသားဖော်ပြရခြင်းမှာ ကျွန်ုပ်
ဆွမ်းဘောဇဉ်တွက် မလောက်မငှ ဖြစ်နေ
ချိန် မိမိစားဖို့ ဝေစုမှ တစ်ဝက်ခွဲ၍ ကျီး
ကန်းလေးများ အာဟာရဒါနပြု၍ ကျွေး
မွေးရသော စေတနာရောင်ပြန်သည်
လဝက်လောက်အကြာတွင် ကျွန်ုပ် ဆွမ်း
ဘောဇဉ် အလှူခံရသည်မှာ ခါတိုင်းနှင့်
မတူ ပြည့်လုံမောက်နေအောင် ရရှိလာ
ခြင်း၊ ဆွမ်းခံအိမ်များတိုးပွားလာခြင်း၊
တရားအားထုတ်ရာတွင် စိတ်ကြည်လင်

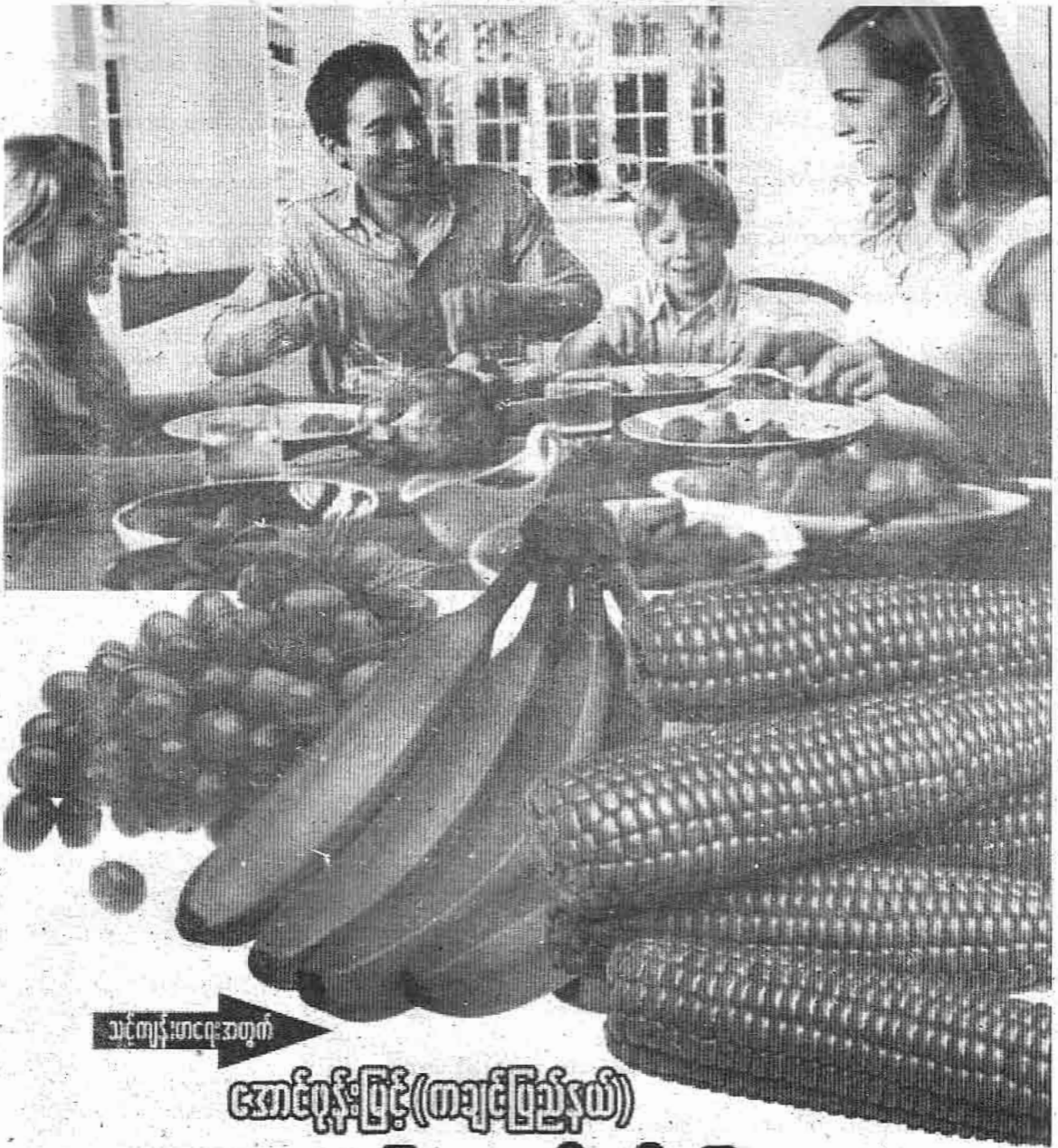
ချမ်းသာမှုကို ရရှိစေခြင်း၊ ခရီးသွားလာရာ
တွင် ဆွမ်းဘောဇဉ် လှူဒါန်းမည့်သူနှင့်
တွေ့ဆုံရခြင်း အစရှိသော ကောင်းကျိုး
သုခချမ်းသာကို ရရှိခံစားရုံအား တစ်စိတ်
တစ်ဒေသ ရေးသားတင်ပြလိုက်ခြင်း
ဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် အာဟာရဒါနနှင့်
ပတ်သက်ပြီး စိတ်ဆင်းရဲသောကဖြစ်နေ
သူများ မိမိတစ်နိုင်တစ်ပိုင် တိရစ္ဆာန်
လေးများအား အာဟာရဒါနပြု၍ ကောင်း
ကျိုးချမ်းသာ အပြည့်အဝရရှိခံစားနိုင်ကြ
ပါစေလို့ ဆုမွန်ကောင်း တောင်းရင်း...
ရန်ကုန်တိုင်း သုံးခွမြို့ အရှေ့
သုသာန် သာသနာအောင်ဗိမ္ဗာန် သဲအင်း

ဂူကျောင်းတိုက်တွင် ဝါကပ်၊ ဝါဆို သီတင်း
သုံးနေထိုင်စဉ်ကာလ ဉာဏစက္ခု အလင်း
ဖွင့်ပေးသော ဆရာတော် ဦးသာသန
တရားဟောဓမ္မကထိက အဂ္ဂမဟာကမ္မ
ဌာနစရိယ၊ ရဟန်းဒါယိကာမကြီး မေမေ
ဒေါ်ရွှေတင်၊ မေမေ ဒေါ်မြင့်နှင့် ဆွမ်း
အလှူရှင် နေအိမ်အားလုံးတို့အား ဤ
ဆောင်းပါးဖြင့် မှတ်တမ်းတင် ဂါရဝပြု
လိုက်ရပါကြောင်း။

ဦးအာစရလင်္ကာသီရိ
(ကမ္မဌာနစရိယ)

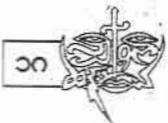

သင့်ကျန်းမာရေးအတွက်

အောင်လှန်းပြိုင် (တချင်ပြည့်နယ်)

အစားအစာနှင့် ဆေးဝါး ဓါတ်စာ

ပျားရည်

ပျားရည်သည် အလွန်ချိုမြိန်သော အရသာရှိပြီး ရောဂါပိုးများကို ကာကွယ်ပေးနိုင်သော ဆေးဂုဏ်သတ္တိရှိသည်။ ကိုယ်ခန္ဓာရှိဆဲလ်များကို ပျက်စီးစေပြီး အိုမင်းရင့်ရော်စေတတ်သော မော်လီကျူးများကို FREE RADICALS ဖရီးရယ်ဒီကယ်ဟုခေါ်သည်။ ပျားရည် ယင်း ဖရီးရယ်ဒီကယ်များ၏ အန္တရာယ်ကို ကာကွယ်ပေးနိုင်သဖြင့် ဆေးလောကတွင် အလွန်ရေပန်းစားပြီး အဖိုးတန် လူကြိုက်များသော ဆေးတစ်ပါးဖြစ်သည်။

ထို့ပြင် ပျားရည်သည် ဓာတ်တိုးဆန့်ကျင်ပစ္စည်း ANTI OXIDANT မြောက်မြားစွာ ပါဝင်သောကြောင့် နှလုံးသွေးကြောရောဂါ၊ ကင်ဆာရောဂါ၊ နာတာရှည်ရောဂါများနှင့် အိုမင်းခြင်းကိုဖြစ်စေ တတ်သော ရောဂါဘယများကို ကာကွယ်တားဆီးပေးနိုင်သည်။ နေ့စဉ် စားသုံးပေးခြင်းဖြင့် ကျန်းမာရေးကို အကျိုးပြုပြီး အသက်ရှည်ဆေးဖြစ်စေနိုင်သည်။

ကော်ဖီ

ကာဖိန်းဓာတ် ပါဝင်သော ကော်ဖီ (သို့) ဖျော်ရည်တစ်မျိုးမျိုးကို မှန်မှန်သောက်ပေးခြင်းဖြင့် သက်ကြီးရွယ်အိုများ၊ နှလုံးရောဂါကြောင့် အသက်ဆုံးရှုံးနိုင်မည့်အန္တရာယ်မှ သက်သာစေနိုင်သည်။ ကော်ဖီထဲတွင်ပါဝင်သော အဆီဓာတ်များသည် ကိုယ်အလေးချိန်ကို ထိန်းထားပေးသည်။ အဆိပ်အတောက်များစားမိသောက်မိလျှင် ကော်ဖီခါးခါးကို နို့သကြားမထည့်ဘဲ သောက်ပေးလျှင် သက်သာနိုင်သည်။ ကော်ဖီမုန့်သည် ဗက်တီးရီးယားပိုးများကို သေစေနိုင်သည်။

ကော်ဖီသောက်ခြင်းဖြင့် နှလုံးကို သန်မာအားကောင်းစေပြီး သွေးကြောအာရုံကြောနှင့် အကြောအခြင်များကို သန်စွမ်းစေနိုင်သည်။ နေ့စဉ် သင့်ရဲ့သောက်ပေးခြင်းဖြင့် ဆီးကျောက်တည်ရောဂါ၊ အူရောင်ငန်းဖျားရောဂါ၊ ဇူလာရောဂါဖြစ်နှုန်းကို ကျဆင်းစေပြီး စိတ်ဖိစီးမှု ခံစားနေရသူများကို စိတ်ပေါ့ပါးလန်းဆန်းစေနိုင်သည်။

ကော်ဖီသည် အကြားအမြင်

အာရုံကို ထက်မြက်စေသည်။ အာရုံကြောကို နိုးကြားစေနိုင်သည်။ ဦးနှောက်ကိုညှစ်စေပြီး ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါးကို လန်းဆန်းပေါ့ပါးစေသည်။ စိတ်ကူးစိတ်သန်းများကို ကောင်းမွန်ကြည်လင်စေနိုင်သော ဆေးအာနိသင်ရှိသည်။ ကော်ဖီကို ဆေးဝါးအဖြစ် သောက်သုံးပေးလျှင် အမောဖောက်တတ်သူများကို အမောလုံစေပြီး အမောအပန်းမခံနိုင်သူများကို အမောခံစေနိုင်သည်။ စိတ်လန်းဆန်းစေနိုင်ပါသည်။

ဆီးဖြူသီး

ဆီးဖြူသီးသည် ဆီးရောဂါကို အလွန်နိုင်သောဆေးဖြစ်သည်။ ဆီးဖြူသီးခြောက်ကို ရေစိမ်ထားပြီး ပျားရည်နှင့် ဖျော်သောက်ပေးပါလျှင် ဆီးပူ၊ ဆီးအောင့်ရောဂါနှင့် ဂန်ရောဂါကို ပျောက်စေနိုင်သည်။ ဆီးဖြူသီးပြုတ်ရည်တွင် ဖာလာစေ အနည်းငယ် ချေထည့်၍ သကြားနှင့် ဖျော်သောက်ပေးပါက ဆီးကျည်၊ ဆီးနည်း၊ ဆီးကျန်ခြင်းများကို ကောင်းစေနိုင်သည်။ ဆီးဖြူသီးသတ္တုရည်တွင် နံနင်းပျဉ်စစ်စစ်

အနည်းငယ် ပျားရည်စစ်စစ် အနည်းငယ်
ကို ရောစပ်ဖော်သောက်ပေးခြင်းဖြင့် ဆီး
ရောဂါမှန်သမျှ ပျောက်ကင်းချမ်းသာရနိုင်
သည်။ ဆီးဖြူသီးမှန်ကို ထန်းလျက် (သို့)
ပျားရည်နှင့် အနေတော် တေးစားပေးခြင်း
ဖြင့် ဆီးအနယ်ပါခြင်း၊ ဆီးနောက် ဆီးပျစ်
ခြင်း၊ ဆီးပုပ် ဆီးအနံ့မကောင်းဖြစ်ခြင်း
များကို သက်သာပျောက်ကင်းစေနိုင်သည်။

ဆီးဖြူသီးခြောက်ကို ငါးရည်
သားနှင့် ချက်စားလျှင် ဇူလာရောဂါနှင့်
သွေးဝမ်းရောဂါကို ပျောက်စေနိုင်သည်။
ဆီးဖြူသီးကို သုံးခွက်တစ်ခွက်တင် ကျို
သောက်ပေးလျှင်၊ ငုံပေးလျှင် အာကွဲ
လျှာကွဲနာ၊ သွားဖုံးရောဂါကို ကောင်းစေ
နိုင်ပါသည်။

သဘောသီး

လိမ္မော်ရောင်သစ်၊ နေသော
သဘောသီးအမည်များသည် ဆေးဝါး
အာဟာရဖြစ်စေပြီး သဘောသီးစိမ်း
သည် ဟင်းအဖြစ် ချက်ပြုတ်စားသုံးလျှင်
ကိုယ်ခံစွမ်းအား ဖြစ်စေနိုင်သည်။ သဘော
သီးများတွင် အဆီဓာတ်ပါဝင်မှု လွန်စွာ

နည်းပါးပြီး အသားဓာတ်များကို ဖြိုခွဲ
ချေဖျက်ပေးမှုတွင် အရေးပါသည့် ခန္ဓာ
ကိုယ် ဇီဝလုပ်ဆောင်မှုကို တိုးမြှင့်စေကာ
အဆီဓာတ်များကို လောင်ကျွမ်းစေသည်။
သဘောသီးမည်ကို သံပရာရည်နှင့် ခေါက်
စားလျှင် အားအင်ပြည့်ပြီးစေနိုင်သည်။

သဘောသီးများတွင် ဓာတ်ကူ
ပစ္စည်း အင်ဒိုင်းပါဝင်သဖြင့် အစာအိမ်-
အတွင်းရှိ အက်ဆစ်ဓာတ်များကို ဓာတ်
ပြယ်စေနိုင်သောကြောင့် အစာအိမ်ရောဂါ
ကင်းဝေးစေနိုင်သည်။ ဗီတာမင်အေ၊
ဘီ၊ စီ ဓာတ်များ လုံလောက်စွာပါဝင်နေ
သဖြင့် မျက်စိကျန်းမာရေးကို ကောင်းမွန်
စေသည်။ အစာကြေ ဝမ်းမှန်စေပြီး
စွမ်းအားအာဟာရဓာတ် ဖြစ်စေနိုင်သည်။

ပဲပင်ပေါက်

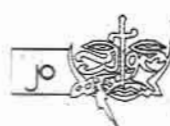
ပဲတီစိမ်းကို အညှောင့်ပေါက်
အောင် အပင်ဖောက်ယူပြီး စားသုံးရသော
အပင်ငယ်ကလေးများကို ပဲပင်ပေါက်
ဟူသောအမည်နှင့် စားသုံးကြ၏။ လွန်စွာ
အရသာရှိပြီး ဆေးဝါးအာဟာရကောင်း
ဖြစ်စေနိုင်ပါသည်။

ပဲပင်ပေါက်သည် ချိုအေး၍
မျှတသော အရသာမျိုးရှိပြီး နေ့စဉ်မှန်မှန်
စားသုံးပေးလျှင် ကိုယ်ခန္ဓာ အပူအအေး
ကို မျှတအောင် ထိန်းပေးနိုင်သည်။
အဆိပ်အတောက်များကို ပြေစေနိုင်ပြီး
ဆီးဝမ်းကို ရွှင်စေမှန်စေနိုင်သည်။ ဖော
ခြင်း၊ ရောင်ရမ်းခြင်းကို သက်သာလျော့
နည်းစေနိုင်သည့်အပြင် ထုံကျင်ကိုက်ခဲ
နာများကို ကောင်းစေနိုင်ပါသည်။

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုနှင့်
အရှေ့အာရှနိုင်ငံများတွင် အလွန်လူကြိုက်
များပြီး တရုတ်နှင့် ဂျပန်နိုင်ငံအတွက်
အဓိကအာဟာရ အစားအစာဖြစ်သည်။
ပဲပင်ပေါက်သည် ဗီတာမင်နှင့်သတ္တုဓာတ်
များ ကြွယ်ဝသော အာဟာရဓာတ်စာ
ဖြစ်သည့်အပြင် ကိုယ်ခန္ဓာကို ထွေးကျိုင်း
နုပျို အရွယ်တင်စေပြီး ကျန်းမာအသက်
ရှည်စေ၍ ရောဂါဘယများကို ကာကွယ်
တားဆီးပေးနိုင်ပါသည်။

ပန်းသီး

ပန်းသီးသည် လူသိများသော
အာဟာရသီးဖြစ်ပြီး ရောဂါဝေဒနာအမျိုး

မျိုးကို ပျောက်ကင်းချမ်းသာစေနိုင်သည်။
ပန်းသီးကို အာဟာရဓာတ်စာအဖြစ်
နေ့စဉ်စားသုံးပေးလျှင် သွေးတိုးရောဂါကို
ထိန်းထားပေးနိုင်ပြီး သွေးကြောကျဉ်း
ရောဂါများကို ကာကွယ်ပေးသည်။ ပန်းသီး
သည် သွေးထဲမှ မကောင်းသော ကိုလက်
စထရောအဆီဓာတ်များကို လျော့နည်း
စေနိုင်ပြီး ကောင်းသော အဆီဓာတ်များ
ကို တိုးပွားစေနိုင်သည်။

ပန်းသီးများ၌ အဆီဓာတ်များ
ကို ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းမှ စွန့်ထုတ်ပေးမှု
တွင် အထောက်အကူဖြစ်စေနိုင်သော
ဆေးစွမ်းအာနိသင်များ ပါဝင်နေသဖြင့်
အဝလွန်သူများနှင့် သွေးကြော...
ရောဂါရှိသူအတွက် ကောင်းကျိုးဖြစ်စေ
နိုင်သည်။ PECTIN ပတ်တင်းဓာတ်ပါဝင်
သောကြောင့် ကျေညက်ရန် ခက်ခဲသော
အစားအစာများကို ကျေညက်စေနိုင်ပြီး
အစားအစာများတွင်ပါဝင်သော အဆိပ်
အတောက်များကိုလည်း ကင်းစေအောင်
ဖယ်ရှားပေးနိုင်ပါသည်။

ပန်းသီးကို နေ့စဉ်စားသုံးပေး

ခြင်းဖြင့် သွေးအားနည်းရောဂါ၊ နှလုံး
ရောဂါ၊ သွေးတိုးရောဂါ၊ ဆီး ကျောက်ကပ်
နှင့်ဆိုင်သောရောဂါ၊ အစာအိမ်ရောဂါများ
ကို သက်သာကောင်းစေနိုင်သည်။ ပန်းသီး
ကို အခြားအစားအစာနှင့်မရောဘဲ သီးသန့်
စားသုံးပေးပါက ကျောက်ကပ်ကို ကောင်း
စေနိုင်ပြီး ဆီးကိုရွှင်စေသည့် ပန်းသီးပြတ်
ရည် (သို့) ပန်းသီးဘူးသည် ကျောက်ကပ်
နှင့်ဆီးအိမ်တွင်တည်သော ကျောက်များ
ကို ကျဆင်းစေနိုင်သည်။ ပန်းသီးအခွံကို
ပါ စားသုံးပေးခြင်းဖြင့် ရင်ကျပ်ရောဂါ၊
ချောင်းဆိုးပန်းနာရောဂါများကို တစ်ဆင့်
ပြီးတစ်ဆင့် ပျောက်ကင်းစေနိုင်ပါသည်။

ပန်းသီးဟိုသည် အစာမကြေ
ရောဂါနှင့် အူရောင်နာရောဂါကို ပျောက်
ကင်းစေနိုင်သည်။ ပန်းသီးအရက်သည်
ကျန်းမာရေးအတွက် ထိရောက်သော
ဆေးတစ်ပါးဖြစ်ပြီး ပန်းသီးရှာလကာ
ရည်သည် ရောဂါအမျိုးမျိုးကို ကာကွယ်
ပေးနိုင်သည်။

သစ်ကြာသီး
သစ်ကြာသီးသည် ဦးနှောက်
အတွက် အလွန်အရေးပါ အစွမ်းထက်
သော ဓာတ်စာတစ်ပါးဖြစ်သည်။ သစ်
ကြာသီးတွင် OMEGA-3 အဆီဓာတ်
များ ပါဝင်သဖြင့် အဆီဓာတ် ၆၀ ရာခိုင်
နှုန်းနှင့် ဖွဲ့စည်းတည်ဆောက်ထားသော
ဦးနှောက်ဆဲလ်များအတွက် လွန်စွာ
အကျိုးဖြစ်စေသည်။ MANGANESE
မန်ဂနီသတ္တုဓာတ် များစွာပါဝင်နေသဖြင့်
အရိုးဖွဲ့စည်းတည်ဆောက်မှုနှင့် အာရုံ
ကြောလုပ်ဆောင်မှု စနစ်များကို ကောင်း
စေနိုင်ပါသည်။

သစ်ကြာသီးတွင် ပါဝင်သော
အဆီဓာတ်အာနိသင်များသည် သွေးထဲရှိ
မကောင်းသော ကိုလက်စထရော အဆီ
ဓာတ်များကို လျော့နည်းစေပြီး ကောင်း
သောအဆီဓာတ်များကို တိုးပွားစေနိုင်
သောကြောင့် ကျန်းမာရေးကို ကောင်းကျိုး
ဖြစ်စေနိုင်ပါသည်။

ပဲကြီးနှင့်ပဲပုပ်ရော

သားအိမ်နှင့်အခြားကင်ဆာများကို သိမ်းဆည်းပေးသော သက်သာကောင်းသောဆေးဝါး

သက်သာကောင်းသောဆေးဝါး

ပဲအမျိုးမျိုးထဲမှ ပဲကြီးနှင့် ပဲပုပ်ပဲသည် အဆုတ်ကင်ဆာဖြစ်ပွားမည့် ဆိုးကျိုးအန္တရာယ်များကို ကာကွယ်ပေးနိုင်သည်။ ပဲကြီးပဲပုပ်များ တစ်နည်းနည်းနှင့် ချက်ပြုတ်စားသောက်ခြင်းဖြင့် အဆုတ်ကင်ဆာ၏ ဖွံ့ဖြိုးမှုနှုန်းကို နည်းပါးကျဆင်းစေနိုင်ပြီး အခြားကင်ဆာရောဂါများကိုလည်း ကာကွယ်တားဆီးပေးနိုင်သည်ဟုဆိုသည်။

ပဲကြီးနှင့် ပဲပုပ်များတွင် PHYTOESTROGEN (12) ဖို့ ပါဝင်ပြီး PHYTOESTROGEN ယင်းဓာတ်များသည် ကင်ဆာအဖုအကျိတ်များကို ဆန့်ကျင်တိုက်ထုတ်ပေးနိုင်သောကြောင့် ကင်ဆာ၏ ဆိုးကျိုးများကို အမျိုးသမီး ၁၂ ရာခိုင်နှုန်းအထက်နှင့် အမျိုးသမီးများ ၄၅ ရာခိုင်နှုန်းထိ ကာကွယ်တားဆီးဖျက်ဆီးပေးနိုင်သည်ဟုဆိုသည်။

ထို့ပြင် PHYTOESTROGEN ဓာတ်သည် ဦးနှောက်၊ အရိုးနှင့် သွေးကြောများကို ကောင်းစေပြီး အမျိုး

ထားပေးသဖြင့် မီးယပ်သွေးဆုံးဝေဒနာမှ သက်သာရစေနိုင်သည်။ သားအိမ်ကင်ဆာနှင့် ရင်သားကင်ဆာဖြစ်နှုန်းကို တားဆီးကာကွယ်ပေးနိုင်သည်။ ထို့ပြင် ANTI OXIDANT လည်းဖြစ်သည်။

ပဲပုပ်ပဲဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ပဲပြားကို ပျမ်းမျှ နေ့စဉ် တစ်အောင်စမှ သုံးအောင်စနှုန်း စားပေးခြင်းဖြင့် ၁။ သာမန်ဆဲလ်မှတစ်ဆင့် ကင်ဆာဆဲလ်အဖြစ် ပြောင်းလဲခြင်းမှ ဟန့်တားကာကွယ်ပေးသည်။

၂။ သွေးကြောကျဉ်းခြင်းကို ကာကွယ်ပေးသဖြင့် နှလုံးရောဂါနှင့် လေဖြတ်ခြင်းကို လျော့နည်းစေနိုင်သည်။

၃။ သားအိမ်ကင်ဆာ၊ ရင်သားကင်ဆာ၊ အူမကြီးကင်ဆာကို အထူးကာကွယ်ပေးပြီး အခြားကင်ဆာရောဂါများ၏ ဖြစ်နှုန်းကို လျော့နည်းစေနိုင်သည်။

၄။ အမျိုးသားများအတွက် ဆီးကျိတ်ကင်ဆာကို ကာကွယ်ပေးပြီး အမျိုးသမီးများအတွက် မီးယပ်ဆုံးဝေဒနာကို

၅။ ကျန်းမာရေးအတွက် မကောင်းသော ကိုလက်စထရောအဆီဓာတ်များကို လျော့ကျစေ၍ ကောင်းသောအဆီဓာတ်များကို ငှီးပွားစေနိုင်သည်။

၆။ အရိုးဆုတ်ခြင်း၊ ပွခြင်းကို ကာကွယ်ပေးပြီး အရိုးဖွဲ့စည်းမှုကို ကောင်းစေသည်။

၇။ ကင်ဆာရောဂါ ဖြစ်စေနိုင်သော ကာစီ နှိုက်ဓာတ်များ၏ တိုက်ခိုက်မှုကို ကာကွယ်ချေဖျက်ပေးနိုင်ပြီး TUMOR ခေါ် ကင်ဆာအဖုအကျိတ်များကို တိုက်ဖျက်ပေးနိုင်သည်။

၈။ ငယ်ရွယ်သူများကို ထွားကျိုင်းဖွံ့ဖြိုးစေပြီး အရွယ်ရောက်သူများကို ကြံ့ခိုင်သန်မာသန်စွမ်းစေနိုင်သည်။

၉။ သက်ကြီးရွယ်အိုများကို အားအင်စွမ်းအား ပြည့်ဖြိုးစေပြီး ကျန်းမာအသက်ရှည်စေနိုင်ပါသည်။

ပန်းလှို ဓမ်းလှို လမင်းလှို သာယာချမ်းမြေ့ကြပါစေ...

အောင်ဘုန်းမြင့်(ကချင်မြေ)

ပြန်တုအမွေအနှစ်

သနပ်ခါး

၁၀၀၀၀ (ဆွေခို)

စတုတ္ထအကြိမ်မြောက် တိုင်းရင်း

ခါးသည် -

ဆေးညီလာခံကို မန္တလေးတိုင်း ဆေး

English - Chinese Box-tree

တက္ကသိုလ်တွင် ၂၀၁၃ ခု၊ မေလ (၂၇၊

Bot - Limonia crenula ta,

၂၈) ရက်နေ့များက ကျင်းပခဲ့ပါသည်။

Roxb

သုတေသနစာတမ်းများ၊ ပိုစတာများ။

It is a small tree of open

တိုင်းရင်းဆေးနည်းများ၊ တိုင်းရင်းဆေးဝါး

plains forests. The wood is yellow-

အသုံးပြုပုံများကို ဝေဝေဆာဆာ ဖတ်

ish, scented, hard, tough and close

ကြားတင်သွင်းကြပါသည်။ ထိုအထဲတွင်

grained, like box-wood... The bark

တိုင်းရင်းဆေးတက္ကသိုလ်မှ ဆရာ ဦးသံ

is used as a Cosmetic HLB of F.P.

ချောင်းက မြန်မာ့သနပ်ခါးကို စာတမ်း

မြန်မာဆေးကျမ်းအလို

ပြုစု တင်သွင်းခဲ့ပါသည်။

သနပ်ခါးသည် လူ၏သွေးကို

ဆရာဦးသံချောင်း၏ စာတမ်းကို

ကြုံစေတတ်၏။ (ဓာတုရသ)

အလှည့်ကျ သဘာပတိများက အလွန်

သနပ်ခါးသည် မျှတသော အာ

စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် ချီးကျူးကြပါသည်။

ကာသဓာတ်ကို ဖြစ်စေပါ၏။ ဆောင်းတွင်

သဘာပတိကြီးမှ သနပ်ခါးမှာ အလွန်

သနပ်ခါးလိမ်းထားလျှင် နွေးနေပြီး နွေတွင်

အသုံးဝင်သော ဆေးဖက်ဝင်အပင်မျိုး

သနပ်ခါးလိမ်းလျှင် အေးမြစေပါသည်။

ဖြစ်ကြောင်း၊ သို့သော် ဤအခမ်းအနား

၂၀၁၂ ခု၊ ဒီဇင်ဘာလအတွင်း

တွင် မည်သည့်အမျိုးသမီးမှ သနပ်ခါး

က ဓမ္မဗေဒကြီး ဆရာဦးဂိုအင်ကာနှင့်

လိမ်းလာတာမတွေ့ရကြောင်း ပြောလေ

အတူ နိုင်ငံခြားသား ယောဂီ ၆၀၀ ခန့်

ရာ ဤစာရေးသူက လက်ညှိုးထောင်၍

မြန်မာနိုင်ငံသို့ လိုက်ပါလာကြပါသည်။

စာစသက်တာလုံး သနပ်ခါးသာလိမ်းပါ

လယ်တီဆရာတော်ကြီး၊ အောင်မြေဝေ

ကြောင်း ပြောပြလိုက်ရပါသည်။ သနပ်

ဘူ ဆရာတော်ကြီး၊ မဟာစည် ဆရာ

တော်ကြီးတို့၏ ကမ္မဋ္ဌာနများကို သွား

ရောက်လေ့လာပြီး တရား ၁ နာရီကြာ

ရှုမှတ်ခါ မွေဓာတ်များရယူကြပါသည်။

ထိုသူများထဲမှ ဩစတေးလျ

နိုင်ငံသူ ရယ်လီနှင့် အင်ဒိုနီးရှားတို့သည်

ရွှေဘိုမြို့သို့ရောက်လာပြီး စာရေးသူတို့

အိမ်သို့ ရောက်လာကြပါသည်။ သူတို့ ၅

ယောက်အဖွဲ့အား အောင်မြေကျောင်း

တိုက်၊ အင်ကြင်းပင်တောရကျောင်း။

လယ်တီကျောင်းတိုက် (မုံရွာ) နှင့် ဆိပ်

ခွန် မဟာစည်ရိပ်သာတို့သို့ ပို့ဆောင်ပေး

ရပါသည်။

ရယ်လီနှင့် အင်ဒိုနီးရှားတို့

သည် ကျွန်ုပ်တို့သားအမိများ၏ ညီညွှတ်

ညက်ညက်မျက်နှာ၊ ကျောင်းသူမလေး

များ၏ သနပ်ခါးပါးကွက်ကြားအောက်က

ညိုညက်ညက် အသားအရေများကို

အထူး သဘောကျကြပါသည်။ ထိုမှ

သနပ်ခါးအကြောင်းမေးသဖြင့် တတ်

စွမ်းသမျှသော အင်္ဂလိပ်စကားနှင့် အသား

အရေလှစေ့သောမဟုတ် ဆေးဖက်လည်း

ဝင်ကြောင်း အပူအအေးမျှတစေကြောင်း

ရှင်းပြလိုက်ပါသည်။

တို့လိုက်ထိလိုက်လုပ်ပြီး သူတို့နှစ်

ကောင်းလုပ်သည်ဟုလည်း တဖွဲ့ ခြောက်

ရှယ်လီက သူတို့နိုင်ငံတွင်

ယောက်လုံးကပါ သနပ်ခါးလိမ်းပါရစေ။

ကြပါသေး၏။ ဩော်...သူတို့ကလည်း

အသားအရေ ညိုညက်ညက်ဖြစ်လို၍

လိမ်းပေးပါဟုဆိုသဖြင့် ကျွန်မသမီး

သနပ်ခါးကြိုက်တယ်ဆိုပါလား။ သနပ်ခါး

နေရောင်ခြည်ခံကြရကြောင်း လိမ်းဆေး

မညွှာက သူတို့နှစ်ယောက်လုံးကို သနပ်

လိမ်းချင်တယ်ဆိုပါလား။

အမျိုးမျိုးလိမ်းရာမှ ဓာတ်မတည့်ခြင်း

ခါး လိမ်းပေးလိုက်ပါသည်။ ရွှေဘိုရောက်

မန္တလေးတိုင်းရင်းဆေး တက္က

အလုပ်ဖြစ်ကြကြောင်းပြောပြပါသည်။

ရောက်ခြင်း လက်ယက် မြန်မာလုံချည်

သိုလ်မှ ဆရာကြီး ဦးသံချောင်းသို့

ရှယ်လီနှင့် အင်ဒရီယာတို့က

ဝယ်ပြီး သူတို့မှာပါသော အပ်နှင့်အပ်ချည်

သနပ်ခါးတုံးကိုကောက်ယူပြီး မွှေးကြည့်

များဖြင့်ချုပ်ပြီး မြန်မာဆန်ဆန် ဝတ်ထား

ဝေစည်(ရွှေဘို)

လိုက် မြေးကလေး မောင်သာလွန်၏

လိုက်ကြပါသေး၏။

သနပ်ခါးပါးကွက်ကြားနှင့် ပါးလေးကို

သနပ်ခါးလိမ်းရတာ အလွန်

သင့်ရင်သွေးနာမည်ပေးမယ်ဆိုလျှင် “မူလပထမ”

ကွန်ပျူစာပေသုခုမ

အပ်နှံမှ စိတ်ချရမယ်။ ဗုဒ္ဓ်တစ်ချက်သာ ဆက်လိုက်ပါ။

သင့်ရင်သွေးအတွက် အကောင်းဆုံးနာမည်များ၊ ဟောစာတမ်းများ၊ ပြဇာတ်၊ ဇာတ်များကို ကွန်ပျူတာဖြင့် ရွေးချယ်ပေးပြီး အိမ်အရောက် ဝန်ဆောင်မှုဖြင့် ပို့ပေးနေပါသည်။ ဥပမာ ခုနစ်မှ စတင်တည်ထောင်ခဲ့ပြီး ယနေ့တိုင် အောင်မြင်လျက်ရှိပါသည်။

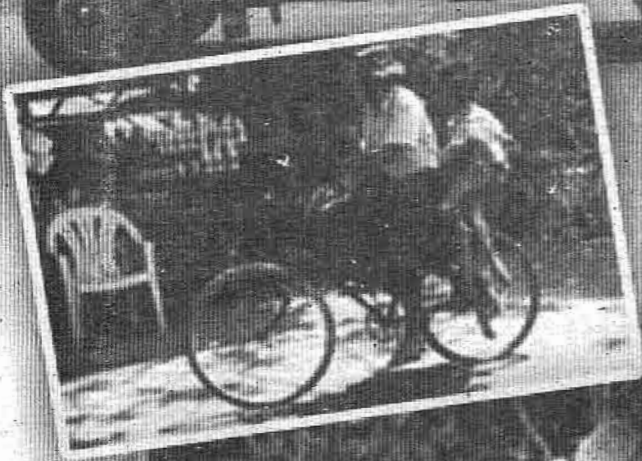
ဒေါက်တာတင်စိုလ်စိုလ် (နာမတွရ ကျမ်းပြုညာရှင်) ကိုယ်တိုင် နာမည်ပေးသည်။ (နာမည်ပေးလုပ်ငန်းဆင်တူရိုးများနှင့် မကြာခဏမှားယွင်းတတ်ပါ၍ မိဘများ သတိပြုကြပါ)

၀၁-၂၂၈ ၆၆၅ ၊ ၀၉-၇၃၁ ၅၅ ၇၃၁
၀၉-၇၃၁ ၇၇ ၇၃၁ ၊ ၀၉-၅၁ ၇၄၂၂၆

အမှတ်-၄၆၊ အခန်း-၆၊
နံ့သာလမ်း၊ အလုံမြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။

web site : www.baydathukhuma.com

ဂုဏ်တော်ကို ယုံကြည်စွာဖြင့်

အန္တရာယ်ကင်းဂါထာ

တက္ကသိုလ် ကောင်းစည်သူ(အထက်မင်းလှ)

စာရေးသူသည် ဂါထာမန္တန်
တော်တော်များများကို ရသည့်အထဲမှ ထို
ဂါထာလေးကို အနှစ်သက်ဆုံးဖြစ်ပါသည်။
အကြောင်းမှာ စာရေးဆရာသောင်းဝေဦး
ရဲ့ သေကံမရောက် သက်မပျောက်လို့ဘဲ
ပြောရမလား။ စာရေးဆရာ ရွှေမြိုင်စစ်
အောင်ရဲ့ ဘေးရန်မသန်း ဖြစ်ရပ်ဆန်း
လို့ပဲ ဆိုရမလား မပြောတတ်ပါ။ စာရေး
သူကတော့ အန္တရာယ်ကင်းဝေး ဂါထာ
စွမ်းလို့ပဲ ပြောပါရစေ။ ဘာကြောင့်ဆို
ထိုဂါထာလေး၏ သိဒ္ဓိတန်ခိုးကြောင့်
စာရေးသူ အသက်အန္တရာယ်မှ လွတ်ကင်း
ခဲ့ရပါသည်။ ဖြစ်ပျက်ပုံကတော့...

အချိန်ကာလအားဖြင့် ဆောင်း
အကုန် နွေအားကူးကာလ၊ တိတိကျကျ
ပြောရမယ်ဆိုပါလျှင် ၂၀၀၈ ခုနှစ် မတ်လ
၃ ရက်နေ့ ည။ မန္တလေးတိုင်းဒေသကြီး
ကျောက်ပန်းတောင်းမြို့နယ် ငါးရန်တောင်
ရွာ ရေနံမှောင်ဒေသ၌ဖြစ်သည်။ စာရေးသူ
သည် ထို ရေနံမှောင်ဒေသ၌ ရွှေသိန်းသန်း
ကုမ္ပဏီ၏ လက်အောက်တွင် ဝန်ထမ်း
အဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်စဉ်ကဖြစ်

သည်။ ထို ကုမ္ပဏီတွင် စာရေးသူသည်
နေရာချထားရေးနေရာ၌ တာဝန်ယူ
ဆောင်ရွက်ပေးရသည်။ ထို ကုမ္ပဏီသည်
(၆၀၀) ကျော်ဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားသော
ကုမ္ပဏီကြီးဖြစ်သည်။ ထို ရေနံမှောင်ကြီး
မှာလည်း ရွာကြီး (၂) ရွာစာလောက်မက
ကြီးမားသော မှောင်ကြီးဖြစ်သည်။ (မှောင်
အကြောင်းကို ရေးသားမှာမဟုတ်လို့
မကျယ်မချဲ့တော့ပါ) ထိုရေနံမှောင်မှ တူး
ဖော်ရရှိသော ရေနံကို ရေနံတွင်းပိုင်
များမှ ကုမ္ပဏီမှ သတ်မှတ်ထားသော
ဈေးနှုန်းအတိုင်း ကုမ္ပဏီသို့ ရောင်းချ
ပေးရသည်။ သတ်မှတ်ဈေးမှာ တစ်ပေါ
လျှင် တစ်သိန်းနှုန်းဖြစ်ပါသည်။ ပြင်ပ
ကာလပေါက်ဈေးမှာ ထိုအချိန်က တစ်ပေါ
ပါလျှင် တစ်သိန်းသုံးသောင်းရှိပါသည်။
ထိုကြောင့် မှောင်ထဲရှိ တွင်းပိုင်တော်တော်
များများဟာ ကုမ္ပဏီသို့ မရောင်းချင်
တော့ဘဲ ပြင်ပသို့သာ ခိုးထုတ်ကာရောင်း
နေကြပါသည်။ ကုမ္ပဏီကို မရောင်း၍
မရပါ။ ကုမ္ပဏီမှ ကန်ထရိုက်စနစ် ယူ
ထားကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။ သို့အတွက်

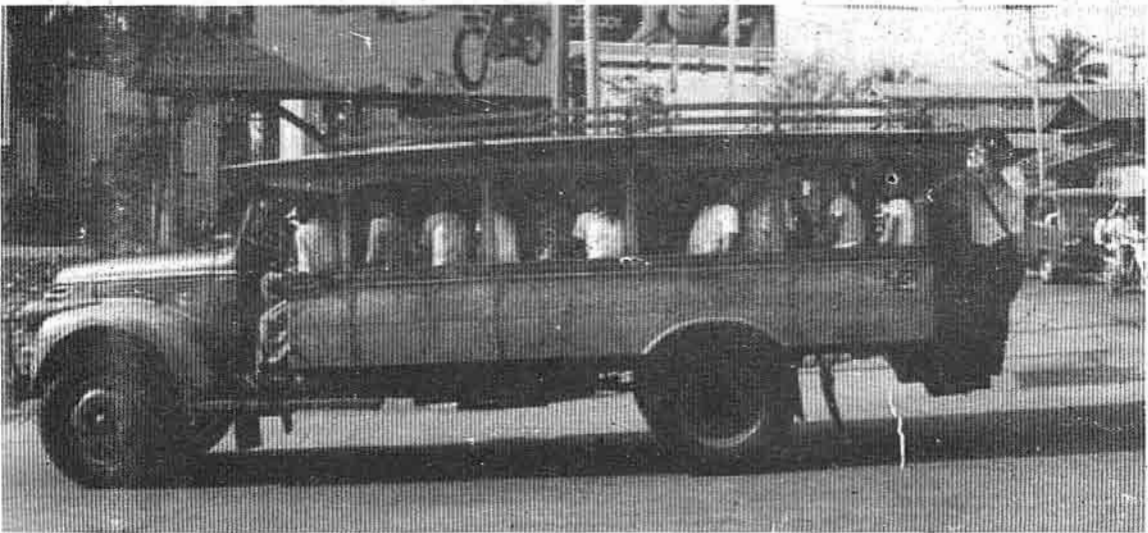
စာရေးသူ အပါအဝင် ကုမ္ပဏီမှ ဝန်ထမ်း
များကို ပြင်ပသို့ ခိုးထုတ်ရောင်းချသော
သူများကို ဖမ်းဆီးရန် ကုမ္ပဏီမှ တာဝန်
ပေးခဲ့ပါသည်။ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ
ဝန်ထမ်းဆိုသည်မှာ သူဆန်စား ရဲရမည်
သာ ဖြစ်ပေသည်။ ထို့ကြောင့် စာရေးသူ
တို့ ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းများသည် အဖွဲ့ (၆)
ဖွဲ့ခဲ့၍ ရေနံခိုးထုတ်သောလမ်းကြောင်း
များကို ကင်းပုန်းဝင်၍စောင့်ကာ ဖမ်းရ
ပါသည်။ ထိုအဖွဲ့ထဲတွင် စာရေးသည်
လင်းယုန် (၂) အဖွဲ့တွင်ပါဝင်၍ အလှည့်
ကျ လူလဲစနစ်ဖြင့် တစ်ဖွဲ့လျှင် (၁၂)
ဦးဖြင့် စောင့်ကာ ဖမ်းဆီးရပါသည်။ ည
တိုင်းလိုလိုပင် ရေနံခိုးထုတ်သော လှည်း
များ ထော်လာဂျီကားများ၊ ဂျစ်ကားများ
ပေါ်မှ ရေနံပေါ့ တော်တော်များကို ဖမ်း

ယူရရှိနေပါသည်။ ထို့ကြောင့် တွင်းပိုင်
တော်တော်များများနှင့် မှော်ထဲရှိ ပျံကျ
လူတော်တော်များများဟာ ထိုကုမ္ပဏီနှင့်
ဝန်ထမ်းများကို မကျေနပ်ဖြစ်ကာ အငြိုး
ထားကြလေသည်။ မိုးကောင်းတုန်း ရွာ
ထားဦးပေါ့၊ အလှည့်ကျရင် မနွဲ့စတမ်း
ဆိုတာမျိုးပေါ့။ သို့အတွက် စာရေးသူ
သည် မိမိတို့အား အငြိုးထားသူများ
အဆက်မပြတ်ရှိနေသည်ကို သိသည့်
အတိုင်း အချိန်ရတိုင်း ဘုရား၊ တရားကို
သာ လုပ်၍နေရပါသည်။ စာရေးသူတို့ကို
တော့ မုန်းလို့မဟုတ်ပါ။ ကုမ္ပဏီကို
အမြင်ကတ်၍သာ စာရေးသူနှင့် ဝန်ထမ်း
များကို အမြင်မကြည်ဘဲ အငြိုးထားလျက်

ရှိသည်။ သို့အတွက် အစောပိုင်းက
ဖော်ပြထားသော ၂၀၀၈ ခုနှစ် မတ်လ
၃ ရက် ည ၉:၀၀ ကျော်ကျော်အချိန်
တွင် စာရေးသူအပါအဝင် စုစုပေါင်း
ဝန်ထမ်း (၁၂) ဦးသည် ရေနံမှော်၏
အနောက်တောင်ဘက် သရက်တော
တောအုပ်အတွင်းမှ ခါတိုင်းညတွေလိုပဲ
ရေနံခိုးထုတ်သူများအား ကင်းပုန်းဝပ်ကာ
စောင့်ဆိုင်းလိုက်ရှိနေပါသည်။ ထိုအချိန်
တွင် လှည်းလမ်းကြောင်း၏ လမ်းဘက်မှ
စကားပြောသံအချို့ကို ကြားရ၍ မသင်္ကာ
၍ စာရေးသူတို့ လင်းယုန် (၂) အဖွဲ့ထဲမှ
စစ်တပ်မှ အသွင်ပြောင်းကိုအောင်မင်းလှ
“ဟိတ် . . . ဘယ်သူတွေလဲ။

ဘယ်ကလဲ”
ဟု အော်၍မေးလိုက်ပါသည်။
“အေး... ငါတို့ ခရီးသွားတွေ
ကွ”
ဟု တစ်ဖက်မှ ပြောသံကို
လည်း ကြားရပါသည်။ သိပ်မကြာလိုက်
ပါ။ စာရေးသူတို့ (၁၂) ဦးရှိသော
လင်းယုန် (၂) ကင်းပုန်းအဖွဲ့ထဲသို့
ဓာတ်မီးများ လင်းထိန်အောင် ပိုင်း၍ထိုး
လျက် လောက်လေးများ၊ အုတ်ခဲကျိုး
များ၊ တုတ်တိုများဖြင့် ညာသံပေး၍ ဝိုင်း၍
ပစ်ပေါက်ကာ အတင်းဝင်ရောက်၍
တိုက်ခိုက်လေသည်။ ပါးစပ်မှလည်း...
“ပစ်... အသေပစ်... အသေ

လုပ်

ဟုဆိုကာ တွေ့သောသူများ အား တုတ်၊ ဓားများဖြင့် ဝင်ရောက်၍ စီးနင်းလေတော့သည်။ စာရေးသူတို့သည် ဘာလုပ်နိုင်မည်နည်း။ ကိုယ်လွတ်ရန် ပြေးရုံမှတစ်ပါး ဘာမှမတတ်နိုင်ပါ။ စာရေးသူ၏ အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်မှာလည်း စကားပြောစက်ဖြင့် ကုမ္ပဏီ၏ ရုံးချုပ် ကြီးကို အကြောင်းကြားကာ ပြေးမိ ပြေးရာကို ပြေးလေ၏။

တစ်ဖက်လူအားမှာ အနည်းဆုံး (၁၀၀) ကျော်လောက်ရှိလောက် မည်ဖြစ်သည်။ စာရေးသူ ပြေးရာနောက် ကိုလည်း လူစုခွဲ၍ လိုက်လေတော့သည်။ စာရေးသူလည်း ဆက်၍ပြေးလျှင် လွတ်မည်မထင်၍ အမှောင်ကို အခွင့်ယူ၍ နီးစပ်ရာ ယာကန်သင်းရိုးရှိ နဘူးချုံပုတ်ထဲသို့ ဝင်ပုန်းကာ ထိုဂါထာလေးကို အသံတိတ်လေးဖြင့် ထပ်ကာထပ်ကာ ရွတ်နေပါသည်။ ကျလိုက်သည့် ကြောက်ရွံ့မှုများမှာလည်း တစ်ကိုယ်လုံး ရေချိုးထားသကဲ့သို့ ရွံ့စိုနေပါသည်။ သိပ်မကြာလိုက်

ပါ စာရေးသူပုန်းနေသော ချုံပုတ်ဘေးသို့ တစ်ဖက်မှလူများ ရောက်လာကာ ဓာတ်မီးဖြင့် အနှံ့အပြားထိုးကာ စာရေးသူ မမြင်တွေ့ရသဖြင့် အနောက်ဘက်သို့ ဆက်လက် ထွက်ခွာသွားပါသည်။

“ဒီကောင် ဆက်ပြေးတာပဲ။ ဆက်လိုက်မယ် တွေ့ရင်တော့ မှတ်အောင် လုပ်ကွာ”

ဟု ပြောဆိုသံများကိုလည်း အထင်သားကြားလိုက်ရသည်။ ထိုနေရာတွင် စာရေးသူအား မမြင်တွေ့ရခြင်းမှာ ကံကောင်းခြင်းလား၊ တမင်မတွေ့လေသော ဆိုတာကိုတော့ မည်သူဝေခွဲနိုင်မည်နည်း။ စာရေးသူကတော့ ထိုဂါထာ၏ နှုတ်ခိုးကြောင့်ဖြစ်သည်ဟု တစ်ထပ်ချ ယုံကြည်မိပါသည်။ မကြာမီ အချိန်အတွင်း၌ ရုံးချုပ်မှလူများ ရဲများရောက်လာတော့မှပင် စာရေးသူလည်း အသက်ရှူချောင်၍ ထိုချုံပုတ်ထဲမှ ထွက်လာခဲ့ရပေသည်။ အကက်ပါ ဖြစ်စဉ်တွင် စာရေးသူတို့အဖွဲ့မှ (၃) ဦး အပြင်းအထန် ဒဏ်ရာရရှိကာ စာရေးသူအပါအဝင် (၉)

ဦးသာ သက်သာရာရခဲ့ပါသည်။ စာရေးသူကတော့ ထိုဂါထာ၏ အကျိုးကျေးဇူးကြီးမားသောကြောင့် အသက်အန္တရာယ်မှ သိသိလေးလွတ်ကင်းခဲ့ရပါသည်။ နို့မဟုတ်ရင် စာရေးသူ၏ ဘဝကဖြင့် ရှစ်လေးလုံး အရေးအခင်း ကာလတုန်းကလို အဆိုတော် အေးချမ်းမေ၏ တစ်စစီကျိုးပဲ့နေမည်မှာ မလွဲမသွေပင်ဖြစ်နေလော့မည်။ စာရေးသူ အသက်အန္တရာယ်မှ လွတ်ကင်းရသည့် ဂါထာလေးကတော့ တစ်ခြားမဟုတ်ပါ။ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ် မဂ္ဂဇင်းတွင် လစဉ်ပါနေကျဖြစ်သော “ဗုဒ္ဓဿ လောကဓမ္မဟိ” ဂါထာလေးပင် ဖြစ်ပေသည်။

“ဗုဒ္ဓဿ လောကဓမ္မဟိ
မိတ္တံ ထဿ နထဓမ္မဟိ
အထောထံ ဝိရုဓံ ဓေဓံ
ဒေတံ ဓဝ်လ ဓုတ္တမံ”

ဟူ၍ဖြစ်ပေသည်။

တက္ကသိုလ်ကောင်းစည်သူ
(အထက်မင်းလှ)

မှတ်ချက် ။ ။ အမှန်တရားရှိသူသာဖြစ်ရမည်

သုတေသန တရားဆိုင်က အနိဇ္ဈ

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်သည်
နံနက်စောစောထ၍ ဘုရားဝေယျာဝစ္စ
များကို လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ရလေသည်။
ပန်း၊ ရေချိုးကပ်လှူခြင်း ဆီမီး
ကပ်လှူပူဇော်ခြင်းများကို သဒ္ဓါထက်သန်
စွာနှင့် ပြုလုပ်နေမိသည်။

ဘုရားမှတစ်ပါး ကိုးကွယ်ရာ
မရှိသည်မို့ ဘုရား၊ တရားကိုစွဲများကိုပင်
ဦးစားပေး လုပ်ဆောင်နေရတော့သည်။

ကျွန်ုပ်သည် ဘေးအန္တရာယ်
ကင်းစေရန်အလိုရှိရာ သမ္ဗုဒ္ဓေါဂါထာတော်
ကြီးကိုလည်း ရွတ်ဖတ်ရသည်။

ငွေရေးကြေးရေး အဆင်ပြေ၍
လာဘ်လာဘ တိုးတက်စေရန်အတွက်
လည်း တောင်တွင်းကြီးဆရာတော်
ခင်ကြီးဖျော်၏ဂါထာများကို သရဇ္ဈယ်ရ
ပြန်သည်။

အလုံးစုံကိုစွဲများ ပြီးဆုံးသည်
နှင့် ကျွန်ုပ်သည် ခြံတွင်းရှိ ဝါးရံရိပ်၌
အနားယူရလေတော့သည်။

အနားယူရင်းမှ ကျွန်ုပ်အလွတ်
မရသေးသော အိမ်တက်မင်္ဂလာမန္တန်ကြီး

ကို ကျက်မှတ်ရပြန်လေသည်။
စိတ်နှင့် ကျက်မှတ်ရသည်မှာ
အဆင်မပြေသည်မို့ အသံထွက်၍ အော်
ကျက်ရလေသည်။

“နှစ်ဝါးအိမ်ရှင်၊ စီးဝွား
လျှပ်စု၊ ခြိုးအပ်ငြည့်စွာ၊

ဝုဏ္ဏဓာထို့၊ ဝုတ္တစိတရ၊
ဒါထဒါထီ၊

ငြည့်ညီများစွာ၊ လတ်ထာ
လုပ်ခင်း၊ ဆင်၊ ခြင်း၊ ထွဲ၊ နွား၊

ခြေ၊ ထားထစ၊ ဆန်းသစ်
လထို့၊ ထဲဆထဝိုး၊

တယ်တိုးခြံခြံ၊ ထျောက်ထံ
ဝတ္ထုခြား၊ ငြည့်စုံငြားလျှယ်၊

ဝေါများရွှေငွေ၊ စိုးကြီးစွေ
ထို့၊ ရေစပ်ထိတာ၊

ထိုဝဇာလျှင်၊ ချမ်းသာ
စေထား၊ ရှင်နတ်များတို့”

ထိုကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်သည် အသံ
စာစာ ဟန်ပီနှင့် ဌာန်ကရိုက်ကျော
ရွတ်ဆိုနေစဉ်...

“အမလေးတော် မိုးမှမလင်း

သေးဘူး ဆင်မြင်းကျွဲနွားတွေကော၊ သား
မြေးတိကျွတ်တွေကော၊ ရတနာ ရွှေငွေ
တွေကော၊ တိုးပွားတာတွေကော၊ ဒီကြား
ထဲ နတ်တွေကလည်း ပါလိုက်သေးတယ်။
ဘယ်လိုလဲ စာရေးသူကြီးရဲ့ စာမရေးတော့
ဘဲ နတ်ပင့်မန္တန်တွေရွတ်ပြီး နတ်ကတော်
လုပ်စားတော့မလို့နဲ့တူတယ်”

အသံပြာပြာနှင့် ဟစ်အော်ရင်း
ရပ်ကွက်တွင်းရှိ ဒေါ်လေးမိဆိုသူ မိန်းမ
ကြီးက ကျွန်ုပ်အနီးသို့ ရောက်ချလာလေ
တော့သည်။ ဒေါ်လေးမိလာလျှင် ကျွန်ုပ်

ကျောချမ်းရသည်။

သူနှင့်ကျွန်ုပ်မှာ ရွှေပြည်သာ

“ဘယ်နှယ့်လဲ စာရေးဆရာ ရှင်

သူနှင့်အတူ ပြဿနာက တစ်ခု မဟုတ် တစ်ခု ပါလာတတ်စမြဲပင်။ ၎င်းက

မြို့သစ်လေးသို့ အတူပြောင်းရွှေ့လာကြ သူများဖြစ်လေရာ အလွန်တရာမှ ရင်းနှီး

နတ်ကတော် လုပ်စားတော့မလို့နဲ့တူ တယ်။ ဒီနှစ် ကနွားပွဲပေးရင်တော့ ရှင်

တောင်မေး ပြောက်မေး မေးလျှင် ကျွန်ုပ်

ကြလေသည်။

နတ်အဖွဲ့ကိုပဲ လျှော့ဈေးနဲ့ ငှားကတော့

ကလည်း တောပြောတောင်ပြော ပြန်

ယခုလည်း ဒေါ်လေးမိသည်

မယ်”

ပြောရသည်။

ကျွန်ုပ်အနီးတွင် ဝင်ထိုင်ချလိုက်ရင်း -

၎င်း၏စကားကြောင့် ကျွန်ုပ်

မှာ လက်ထဲမှစာအုပ်ကို ချလိုက်ရင်း စိတ်ပျက်စွာနှင့်...

“ဒေါ်လေးမိရာ ခင်ဗျားလာ လိုက်ရင် ဒီလိုကြီးပဲ။ ကျွန်ုပ်ရဲ့ မင်္ဂလာ မနက်ခင်းလေးကို ခင်ဗျားရဲ့ ဂွတီးဂွကျ စကားတွေနဲ့ မနောက်ယှက်စမ်းပါနဲ့ဗျာ”

“အမလေးတော်... မင်္ဂလာ မနက်ခင်းလေးတဲ့။ ရှင်ကိုယ်တိုင်ကရော ဘယ်လောက် မင်္ဂလာရှိနေလို့တုန်း။ မိုးမလင်းသေးဘူး အိမ်တက်မနွှန့်တွေ ရွတ်ပြီး နတ်တွေပင့်လို့ပင့်နဲ့ ရှင်က ဘယ် အိမ်ကို သွားတက်မလို့တုန်း။ ရှင်အိမ် ရှင်ပြန်တက်ဖို့ဆိုတာကလည်း လှေကား မရှိလို့ ရှင်ကိုယ်တိုင်တောင် ကုပ်ကပ် တွယ်ဖက်တက်နေရတယ် မဟုတ်လား”

ဒေါ်လေးမိမှာ ကျွန်ုပ်ကား

အကွက်ကျကျ နှိပ်ကွပ်နေလေတော့ ဆရာတဲ့”

သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က...

“ဆိုဗျာ...စာရေးဆရာနဲ့ ဒါန

“ဒီမှာ ဒေါ်လေးမိ၊ ကျုပ်အိမ်ရဲ့ လှေကားက အချိန်မရွေး လုပ်လို့ရတယ် ဗျ။ ခုလို မလုပ်ဘဲနဲ့ ကိုယ့်ကိုးယား လှေကားလုပ်ထားရတာက ခင်ဗျားလို လျှာရည် အာရည် ညှော်ဆိုးတွေလာမှာ စိုးလို့ဗျ။ အိမ်မသာလို့ ညှော်မလာလဲ အကြောင်းမဟုတ်ဘူး။ အရေးကြီးတာက ညှော်သည်တွေ အလာများပြီး အိမ်ရှင် တွေ ပြာမသွားဖို့ဘဲ အရေးကြီးတယ်။ တော်ကြာ ရေနွေးတိုက်ပါဦး။ လက်ဖက် သုပ်ပါဦး။ ဆေးပေါ့လိပ်လေး မရှိဘူးလား နဲ့ ကြာတော့ ကျုပ်လည်း မှန်ပြာရီ၊ ကုန်ပါပြီ ဖြစ်ရပေါင်း မနည်းတော့ဘူးဗျ”

ကျုပ်ကပြောလေရာ ဒေါ်လေး မိကလည်း...

“ရှင်ဟာလေ...တော်တော် ဒါနနည်းတဲ့လူပဲ။ ဒီလောက် ဒါနနည်း နေမှတော့ သီလဆိုတာ ဝေလာဝေး။ ဘာဝနာဆိုတာကတော့ ဘယ်ရှာရမှန်း တောင်သိမှာမဟုတ်ဘူး။ ဒါနနဲ့များ စာရေး

နည်းတာနဲ့ ဘာဆိုလို့တုန်း။ ကျုပ်က ခင်ဗျားလို ရွှေပေါင်ခံ၊ ငွေပေါင်ခံ၊ ဂရန် ပေါင်ခံပြီး ငွေတိုးချေးစားနေတဲ့လူမှ မဟုတ်တာ။ ခင်ဗျားတို့သာ သိန်းဂဏန်း တွေနဲ့ ကိန်းခန်းကြီးနေကြတာ။ ကဲ... ဒီမှာ ဒေါ်လေးမိ ခင်ဗျားရဲ့ ငှက်ဆိုးသံနဲ့ ကျုပ်ကို နှိပ်စက်လို့ အားရပြီမဟုတ်လား။ အဲဒါဆိုလည်း ခင်ဗျား မြန်မြန်သာပြန်ပေ တော့”

ကျုပ်က စိတ်ဆိုးဟန်နှင့် ပြောလေရာ ဒေါ်လေးမိက...

“ဘာရှင်...ရှင်က ကျွန်မကို နှင်လွှတ်နေတာလား စာရေးဆရာကြီးရဲ့ ဒီမှာ လေးမိတဲ့ တစ်မိထဲရှိတယ်။ ရှင်ဆီ ကိုလာတာ ပြန်ဖို့လာတာ မဟုတ်ဘူး။ လိုအပ်ရင် ညှော်စာရင်းတိုင်ပြီး ညပါအိပ် သွားဦးမယ်”

“ဟာ...ဒါတော့ မလုပ်ပါနဲ့ ဒေါ်လေးမိရယ်။ တော်ကြာ ရပ်ကွက်ထဲ မှာ ကျော်မကောင်း ကြားမကောင်းတွေ

ဖြစ်ကုန်ပါဦးမယ်ဗျာ။ ကဲ...ကဲ... ခင်ဗျားရဲ့ လာရင်းကိစ္စကိုသာ လိုရင်း တိုရင်းပြောစမ်းပါဗျာ။ ကျုပ်တတ်နိုင်ရင် ကူညီပါ့မယ်”

ကျွန်ုပ်မှာ ဒေါ်လေးမိနှင့် စကားနိုင်လှနေပါက အကျိုးမထူးတော့ ပြီမို့ ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်ုပ်ကပင် အလျှော့ ပေးရလေတော့သည်။ ကျွန်ုပ်စကား ကြောင့် ဒေါ်လေးမိက စပ်ဖြူရယ်လိုက် ရင်း...

“ဟဲ ... ဟဲ...အဲဒီလို

လုပ်စမ်းပါ စာရေးဆရာရယ်။ ရှင်ဟာလေ
တစ်ခါတလေ လိမ္မာမလိုနဲ့ မိုက်လိုမိုက်၊
မိုက်မလိုလိုနဲ့ လိမ္မာလိုလိမ္မာနဲ့ “လိမ္မာ
ယဉ်ကျေး ထိုသူလေး အများချစ်လိမ့်
မည်” တဲ့။ ရှင်ခလို လိမ္မာလာပြန်တော့
လည်း ကျွန်မတောင် ရှင်အပေါ် တစ်မျိုး
ကြီးဖြစ်သွားတယ်”

“ဟာ . . . လုပ်သာပြန်ပါပြီ
ဒေါ်လေးမိရယ်။ ခင်ဗျားကိစ္စကိုသာ
မြန်မြန်ပြောစမ်းပါဗျာ”

ကျွန်ုပ်က ညည်းညူဟန်နှင့်
ပြောလေရာ ဒေါ်လေးမိမှာ သူ၏ နောက်
ရွတ်ရွတ်ဟန်များကို ရုပ်သိမ်းလိုက်ပြီး..

“ဒီလိုပါ စာရေးဆရာရယ်။
ကျွန်မ ကုလားတစ်ယောက်ဆီက အိမ်
ဂရန်တစ်ခု အပေါင်ခံလိုက်မိပါတယ်။
အဲဒါ ဂရန်အတုကြီးဖြစ်နေလို့ ကုလားနဲ့
ကျွန်မနဲ့ ပြဿနာတက်ပြီး ရုံးမှာ အမှု
ရင်ဆိုင်ရတော့မယ်။ အဲဒါ ကျွန်မကို
အနိုင်ရအောင်လုပ်ပေးစမ်းပါရှင်”

“ဒါလေးများဗျာ။ ဒေါ်လေးမိ
ကလည်း ခက်တာလိုက်လို့ ရှေ့နေတစ်

ယောက်ကားပြီး အမှုရင်ဆိုင်လိုက်ပေါ့။
“အို . . . ဒါတော့ ရှင်ပြောမှ
လား။ ကျွန်မလည်း သိတာပေါ့။ ကျွန်မ
က ရှေ့နေမကားဘဲ အမှုနိုင်ချင်တာရှင်။
ရှင်ရဲ့ ဗဟုသုတလေးနဲ့ ကျွန်မကို
ကူညီစမ်းပါရှင်”

၎င်းက ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က
“ဒါဆိုလည်း ဒီလိုလုပ်ဗျာ။
ကျွန်ုပ်နည်းတစ်ခု ပြောလိုက်မယ်။ ကျွန်ုပ်ရဲ့
နည်းတော့ မဟုတ်ဘူး။ လောကီကျမ်း
တစ်ခုထဲကနည်းဘဲ။ ခင်ဗျားက ဗုဒ္ဓဟူး
ဆိုတော့ တရားဆိုင်သွားတဲ့အခါ သနပ်
ကိုင်းကို နင်းပြီးသွားပါ။ ခင်ဗျား အနိုင်ရ
လိမ့်မယ်”

“အို...ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ
စာရေးဆရာရယ်။ ဒါဆို တခြားနေ သား
သမီးတွေကြတော့ရော”
၎င်းက ပြောလာပြန်သည်မို့
ကျွန်ုပ်မှာ အောက်ပါအတိုင်း ရေးချပေး
လိုက်လေတော့သည်။ တရားဆိုင်မည်
ဆိုလျှင်...

တနင်္ဂနွေသားသမီးများ - စောင်းလျား
ကိုင်းကို နင်းသွား။ နိုင်လိမ့်မည်။
တနင်္လာသားသမီးများ- လက်ပံကိုင်းကို
နင်းသွား။ နိုင်လိမ့်မည်။
အင်္ဂါသားသမီးများ- ဖက်သန်းကိုင်းကို
နင်းသွား။ နိုင်လိမ့်မည်။
ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးများ- သနပ်ကိုင်းကို
နင်းသွား။ နိုင်လိမ့်မည်။
ကြာသပတေးသားသမီးများ-
ထနောင်းကိုင်းကို နင်းသွား။ နိုင်လိမ့်မည်။
သောကြာသားသမီးများ- အင်ကြင်း
ကိုင်းကို နင်းသွား။ နိုင်လိမ့်မည်။
စနေသားသမီးများ- ခွံကိုင်းကို နင်းသွား။
နိုင်လိမ့်မည်။

၇ ရက်သားသမီးများ ယုံကြည်
စွာလုပ်ဆောင်ခြင်းဖြင့် တရားရင်ဆိုင်
ယှဉ်ပြိုင် အနိုင်ရနိုင်ကြပါစေသော်...။
ကျမ်းကိုး - အခါပေးကြေးမုံ လောကီ
ကျမ်း။

ဆရာက

လက်ငွေသက်သေ

ဝဋ်ကြေးလားကြမ္မာလား

သက်ပိုင်ဦး

အမှုစစ် ဒု-ရဲအုပ် နေပိုင်သည်
အသတ်ခံရသူ ကိုမျိုးဝေအလောင်းကို
အသေအချာ စစ်ဆေးနေသည်။ အချက်
အလက်တွေကို မှတ်တမ်းတင်သည်။
သေသူနောက်ကျောကို မီးဖို
ချောင်သုံး သားလီးစားနှင့် နှစ်ချက်ဆင့်တို
၍ သတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ကိုမျိုးဝေသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်
မှာ မှောက်ခုံလဲကျလျက်ရှိသည်။ ဓား
သည် နောက်ကျောမှ စိုက်လျက်သားပါ
ပေ။ နေပိုင်တို့ ရဲတပ်ဖွဲ့ ရောက်ရှိလာ
သောအချိန်၌ အလောင်းအောက် ကြမ်း
ပြင်ပေါ်တွင် သွေးများအိုင်ထွန်း၍ နေလေ
ပြီ။ အလောင်းမှာကား ပူနွေးနေဆဲပါပေ။

ရဲကြပ်ကြီးတို့က ဓားရိုးတွင်
ကျန်ရှိသော လက်ဗွေပုံစံကို ကူးယူနေ
ကြသည်။ သေသူ ကိုမျိုးဝေ၏ဇနီး
မသီတာထွေးသည် အနီး၌ ရှိက်ကာ
ရှိက်ကာ ငိုကြွေးလျက်။

မျက်လုံးများမှာ လက်ကိုင်
ပဝါနှင့် အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ ပွတ်သပ်စေ
ခဲ့သဖြင့် နီမြန်း၍ မျက်လုံးအိမ်များမှာ

ဖူးရောင်နေသကဲ့သို့ တွေ့မြင်ရလေသည်။ လိုက်သည်။
သူမဘေးတွင် သူမ၏ အဒေါ်
တော်စပ်သည်ဆိုသော အမျိုးသမီးကြီး
တစ်ဦးက မသီတာထွေးလက်မောင်းများ
ကို ကိုင်ကာ နှစ်သိမ့်စကားပြောနေ
သည်။

ရဲကြပ်ကြီးက ချက်ချင်းပဲ
အဖြေပေးလိုက်သည်။ အခြားရဲတပ်သား
များနှင့် ရယကအဖွဲ့ဝင်များသည် အခင်း
ဖြစ်ခဲ့သည့်အခန်းထဲ နေရာအနှံ့ သဲလွန်စ
လိုက်ရှာနေကြသည်။

ဘာသဲလွန်စကိုမျှ မရသော
အမှုအခင်းများသည် အများအပြားရှိခဲ့ဖူး
၍ အမှုစစ် ဒု-ရဲအုပ် နေပိုင်ကတော့
စိတ်ပျက်ခြင်းမရှိပေ။

ထို့နောက် ဤအိမ်သို့ အဝင်
အထွက်ရှိသောသူများကို စစ်ဆေးသော
အခါ အသတ်ခံရသူ ကိုမျိုးဝေ၏ဇနီး
မသီတာထွေးက မသန္တာ ဦးကျောက်ခဲ၊
မရင်ရွှေတို့ကို တင်ပြသည်။

“ဘာသဲလွန်စတွေသေးလဲ”
နေပိုင်က ရဲကြပ်ကြီးကို မေး

“ဘာသဲလွန်စမှ မတွေ့ဘူး
ဆရာ”

“မသန္တာက ဘယ်မှာနေသလဲ။
ဘာကိစ္စနဲ့ ဒီအိမ်ကို လာတာလဲ”

“မသန္တာက ကျွန်မအမျိုးသား
ရုံးမှာ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေပါ။ နှစ်ခြံ
ကျော်မှာ နေပါတယ်”

“ဦးကျောက်ခဲနဲ့ မရင်ရွှေတို့
ကရော”

“ဦးကျောက်ခဲက ကိုမျိုးနဲ့ စစ်
တုရင်ထိုးဖို့ လာတာပါ။ မရင်ရွှေကတော့
ကျွန်မတို့အိမ်က အဝတ်တွေလျှော်ပေးဖို့
လာတာပါ။ ကျွန်မ လက်တိုလက်တောင်း
ခိုင်းဖို့ လာတာဆိုရင်လည်း မမှားပါဘူး”

“သူတို့က ဘာလုပ်ကြလဲ”

“ဦးကျောက်ခဲက လက်သမား
ဆရာကြီးပါ။ မရင်ရွှေကတော့ အကြော်
ရောင်းတဲ့အခါရောင်းတယ်။ သူယောက်ျား
က သီရိမင်္ဂလာဈေးမှာ ကုန်ထမ်းပါ
တယ်”

“ကျေးဇူးပဲဗျာ”

အလောင်းကို ဆေးရုံပို့လိုက်
သည်။ လက်ဗွေပုံစံကို မူခင်းရေးရာ
ဓာတ်ခွဲခန်းဌာနသို့ ပို့သည်။ မသန္တာ၊
ဦးကျောက်ခဲနှင့် မရင်ရွှေတို့ လက်ဗွေပုံစံ
များနှင့် တိုက်ဆိုင်စစ်ဆေးလိုက်သော
အခါ လူသတ်သမား၏ လက်ဗွေပုံစံမှာ
မသန္တာ၏ လက်ဗွေပုံစံနှင့် တစ်ထပ်
တည်းဖြစ်၍နေလေရကား မသန္တာမှာ
အလွန်ပင် တုန်လှုပ်ချောက်ချား၍ သွား
လေတော့၏။

သို့နှင့် မသန္တာကို ဖမ်းချုပ်ထား
လိုက်ရလေသည်။ မသန္တာက...

“မဟုတ်ဘူး... ကိုမျိုးဝေကို
သတ်တာ ကျွန်မ မဟုတ်ဘူး။ တစ်ခုခု
မှားနေပြီ”

စကားကိုပဲ အရှုတစ်ယောက်
လို ပြောနေလေသည်။ မသန္တာ၏ မိခင်
ကြီးမာကား...

“အဒေါ်သမီး မောင်မျိုးဝေကို
မသတ်ဘူးဆိုတာ အဒေါ်ယုံကြည်ပါ
တယ်”

ပြောရင်း မူးမေ့လဲကျသွားလေ

သည်။ ထို့နောက် ဆေးရုံတင်လိုက်ရလေ
သည်။

အမှုစစ် ဒု-ရဲအုပ် နေပိုင်
တာဝန်ပေးချက်အရ ရဲကြပ်ကြီး
ကိုသက်ဆွေက...

“ကိုမျိုးဝေနဲ့ မသန္တာတို့နှစ်
ယောက်ရဲ့ ဆက်ဆံရေးက မရှိသားတာ
ကတော့ အမှန်ပဲဆရာ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ
ဆိုတော့ သူတို့နှစ်ယောက်က ဌာနစိတ်
တစ်ခုတည်း တာဝန်ထမ်းဆောင်ကြတာ
ပါ။ ကိုမျိုးဝေက ရုံးအုပ်ဖြစ်ပြီး မသန္တာက
ကနဦးစာရေးကြီးပါ ဆရာ။ ပြီးတော့ သူတို့

နှစ်ယောက်က ရုံးချိန်ကုန်တဲ့အထိ ရုံးခန်း
ထဲမှာ ကျန်ခဲ့တာများတယ်တဲ့။ ရုံးတာဝန်
ချိန်အတွင်းမှာ အတူပျောက်ပျောက်သွား
တာလည်း မကြာခဏပဲလို့ သူတို့ရုံးက
စာရေးဝန်ထမ်းဆီမှာ စုံစမ်းလို့ သိခဲ့ရ
တာပါ”

“နောက် ထူးခြားချက်တစ်ခု
ရှိသေးတယ် ဆရာ။ အဲဒီထူးခြားချက်
ကတော့ မသန္တာတို့ရပ်ကွက်ထဲကို ကိုမျိုး
ဝေတို့ ပြောင်းလာတာ ခြောက်လလောက်
ပဲ ရှိသေးတယ်လို့ သိရပါတယ်။ အဲဒီမှာ
ကျွန်တော် ထပ်သိရတာက မသန္တာတို့
ရပ်ကွက်ထဲ ကိုမျိုးဝေက ပြောင်းလာတာ
မဟုတ်ဘဲ မသိတာထွေးက ပြောင်းလာ
တာဆိုတဲ့ အကြောင်းပါ ဆရာ”

သည်တော့ နေပိုင်သည်
ကိုသက်ဆွေ ဘာကိုရည်ရွယ်ပြောလိုက်
မှန်း သိလိုက်သည်။

အမှန်စင်စစ် အမှုအခင်း
အတွေ့အကြုံ ပို၍သိသူ အတွေ့အကြုံ
များသူများမှာ ရဲကြပ်ကြီးကိုသက်ဆွေတို့
သာဖြစ်သည်။ ကိုသက်ဆွေဆို အမှု

အခင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ဝေဖန်သုံးသပ်ခိုင်းလျှင် အနီးစပ်ဆုံးသော အဖြေကို တောင်းလိုက်သလို သူ့အဖြေမှာ အမှုအခင်း၏ အရင်းအမြစ်ကို မြင်လာရတတ်ပါသည်။

အခုလည်း ရဲကြပ်ကြီးကိုသက်ဆွေက နေပိုင် စုံစမ်းခိုင်းလိုက်သည် ထက်ပိုသော စုံစမ်းမှုကို တင်ပြလာခြင်း မဟုတ်ပါလား။

“အဲဒီအကြောင်းက ဘာသဘောလဲ။ မသီတာထွေးက သူ့ယောက်ျား ကိုမျိုးဝေနေ့ မသန္တာတို့ဆက်ဆံရေးကို မရိုးသားဘူးလို့ ပြောချင်တာလား ကိုသက်ဆွေ”

“ဟုတ်တယ်ဆရာ။ မရိုးသားဘူး။ သူတို့ထဲက ပြောပုံအရ ကိုမျိုးဝေနေ့ မသန္တာတို့နှစ်ယောက်ဟာ လူမှုရေးဖောက်ပြန်နေကြတာ ကြာပြီလို့ ပြောနေကြတယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် မသန္တာက ကိုမျိုးဝေကို သတ်လိုက်တာ ဖြစ်နိုင်မလား”

“ကိုမျိုးဝေကို သတ်လိုက်တဲ့ဓားမှာ မသန္တာရဲ့ လက်ဗွေပုံစံကို တွေ့ရ

တယ်ဆိုတော့ လူသတ်သမားဟာ မသန္တာဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့”

တိုက်ခန်းကို နေပိုင်တို့အဖွဲ့သွားရောက်ရှာဖွေခဲ့သည်။ မျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်း မျက်နှာကျက်ပေါ်တွင် သားလိုဗေးတစ်လက်ကို တွေ့သည်။ သွေးစွန်းလျက်။

ထိုဓားက လက်ဗွေပုံစံကို ဓာတ်ခွဲခန်းဌာနသို့ပို့၍ စစ်ဆေးသောအခါ တွင်ကား မသီတာထွေး၏ လက်ဗွေပုံစံ ဖြစ်နေပါတော့သည်။

နေပိုင်သည် ကိုမျိုးဝေကို ဘယ်သူသတ်မှန်း သိလိုက်ပြီဖြစ်သည်။

“မသန္တာ ကျွန်တော် အခုမေးမယ့်မေးခွန်းကို အသေအချာစဉ်းစားပြီးမှ ဖြေစေချင်ပါတယ်”

“မေးပါ . . . ကျွန်မ ဖြေဖို့ အသင့်ပါ”

“မသီတာထွေးတို့ အိမ်ကို မသန္တာ အဝင်အထွက်ရှိပါသလား”

“ရှိတော့ ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့

သွားခဲ့ပါတယ်။ အလုပ်က အိမ်ရောက်တာနဲ့ အိမ်အလုပ်တွေများတယ်လေ။

ကိုယ့်အလုပ်နဲ့ကိုယ် မအားပါဘူး”

“ဒါဆို မသီတာထွေးက ဖိတ်မှ သွားတာမျိုးပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဪ . . .

တစ်လောက ကြက်သားဟင်းဆီပြန်ချက်တာ ကျွန်မချက်တဲ့နည်း ကြိုက်လို့ ပြပေးပါပြောတာနဲ့ ကျွန်မ သွားချက်ပေးဖူးပါတယ်။

ထိုအခါ နေပိုင်က မသီတာထွေး၏ အကွက်ဆင်ပုံကို ရှင်းရှင်းကြီး တွေ့လိုက်ပါတော့သည်။ သည်တော့လည်း မသန္တာကို အာမခံနှင့် လွှတ်။

“ပြော . . . ကိုသက်ဆွေ”

“ဒီလက်ဗွေပုံစံဟာ လူသတ်သမားက လှည့်စားထားတဲ့ လှည့်ကွက်လို့လည်း ပြောမယ်ဆိုရင် ပြောလို့ရမယ်ထင်ပါတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီရပ်ကွက်ကို ပြောင်းလာတဲ့လူက မသီတာထွေးမဟုတ်လား။ အဲဒီတော့ မသီတာထွေး

ဟာ သူ့ယောက်ျားနဲ့ မသန္တာတို့ရဲ့ လူမှု
ရေးဖောက်ပြန်နေတာကို သိနေလို့ မသန္တာ
ကို အနီးကပ်လေ့လာရအောင် ဒီရပ်ကွက်
ပြောင်းလာတာ ဖြစ်မယ်”

“ဟုတ်ပြီ...မသီတာထွေးအိမ်
ကို ပိုက်စိတ်တိုက်ရှာရလိမ့်မယ်။ ထူးခြား
မှု တစ်ခုခုတော့ ရှိနိုင်တယ်”

ချက်ချင်းပဲ မသီတာထွေး
လိုက်ပြီး မသီတာထွေးကို ဖမ်းချုပ်လိုက်
သည်။

မသီတာထွေး မျက်နှာပျက်
နေပုံမှာ မသန္တာကို ဖမ်းစဉ်က မျက်နှာ
ပျက်ပုံမျိုး မဟုတ်ပေ။ သူက တုန်လှုပ်
ချောက်ချားနေလင့်ကစား သူ့အပြစ်သူသိ
နေသလို အမူအရာမျိုး။

“မသီတာထွေး ဘာတွေလုပ်ခဲ့
တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ ရဲတပ်ဖွဲ့က
ရှာဖွေတွေ့ရှိချက်တွေက အဖြေဖော်ထုတ်
ပေးနေပါတယ်။ မသီတာထွေးလည်း သိ
နေလောက်ပါပြီ”

“ကျွန် မ အလွန် ချစ်တဲ့
ယောက်ျားကို ကျွန်မသတ်တာကတော့

အမှန်ပါပဲ”
“ဟုတ်ပြီ...ကျွန်တော် ပြော
တော့မယ်။ ကိုမျိုးဝေနဲ့ မသန္တာတို့နှစ်
ယောက်ဟာ အလုပ်အတူလုပ်နေရာက
လူမှုရေးဖောက်ပြန်မှု ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ဒါကို
မသီတာထွေး သိတဲ့အချိန်မှာ မသန္တာတို့
ရပ်ကွက်မှာ ပြောင်းနေတယ်။ မသန္တာကို
ရင်းနှီးအောင်နေတယ်။ မသန္တာက
မျက်နှာပူလို့ မသီတာထွေးကို ခပ်ရှောင်
ရှောင်နေခဲ့တယ်။ ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်လို့
မသီတာထွေးတို့ လင်မယားလည်း အဆင်
မပြေဘူး။ ကိုမျိုးဝေက မသန္တာနဲ့ တွဲနေတဲ့
ကိစ္စ နောက်မဆုတ်ဘူး”

“ဒီတော့ မသီတာထွေးက
ကြက်သားဟင်းတစ်အိုး မသန္တာကို
အချက်ခိုင်းပြီး သားလှီးစားမှာ မသန္တာရဲ့
လက်ဗွေပုံစံကို ယူလိုက်တယ်”

ထိုစကားကို ထုတ်ပြောစဉ်
နေပိုင်က မသီတာထွေး မျက်နှာကို
ကြည့်လိုက်သည်။ မသီတာထွေးမျက်နှာ
မှာ ဖြူဖတ်ဖြူရော်။

“အဲဒီနောက် မသီတာထွေးက

ကိုမျိုးဝေ အရက်မူးနေတဲ့အချိန် ဟော
ဒီဓားနဲ့ တစ်ချက် နောက်ကျောက ထိုး
သတ်လိုက်တယ်။ ကိုမျိုးဝေ လဲအကျ
မှာ နောက်တစ်ချက် ထိုးသတ်တယ်။
ပြီးတော့ ဓားချင်းလဲခဲ့တယ်။ ဟောဒီ
သွေးစွန်းနေတဲ့ဓားကို မသီတာထွေး
တိုက်ခန်း မျက်နှာကျက်ပေါ်က တွေ့ခဲ့
တာပါ။ ဒီဓားက လက်ဗွေပုံစံကတော့
မသီတာထွေးရဲ့ လက်ဗွေပုံစံပါပဲ။ ကဲ...
မသီတာထွေး ဘာပြောချင်သေးလဲ။
ခင်ဗျားခင်ပွန်း ကိုမျိုးဝေကို ခင်ဗျား
ကိုယ်တိုင်သတ်လိုက်တာ မဟုတ်လား”

မသီတာထွေးသည် အချိန်
အတန်ကြာ ငြိမ်နေ၏။ နောက်မှ ပြန်
လည်လှုပ်ရှားလာပြီး...

“ဟုတ်ပါတယ်...ကိုမျိုးဝေ
ကို ကျွန်မသတ်လိုက်တာပါ”

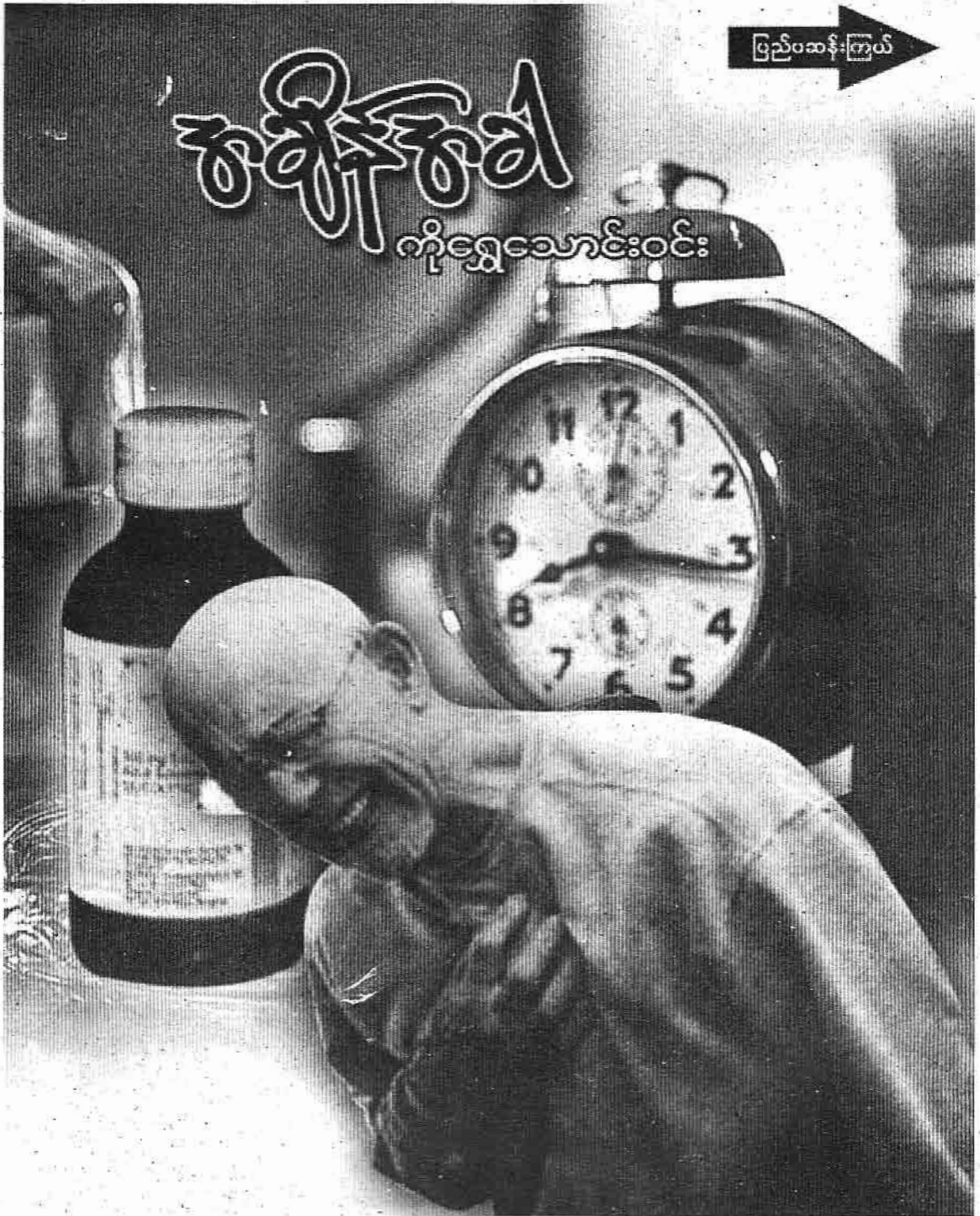
စကားကို ပြောဆို ပြောဆိုချက်
ပေးလိုက်ပါလေတော့၏။

သက်ပိုင်ဦး

ပြည်ဆန်းကြယ်

စာချိန်စာချိန်

ကိုရွှေသောင်းဝင်း

တစ်ချိန်က ဩစတင်မြို့ မြောက်ဘက်ခြမ်းမှာ စမူးသားလို့ခေါ်တဲ့ အလွန်ရိုးသားတဲ့ မိသားစုနေထိုင်ကြတယ်။ ဂျွန်စမူးသားမိသားစုမှာ သူမိန်းမ၊ သူနဲ့ အသက်ငါးနှစ်အရွယ် သမီးကလေး အားလုံး သုံးယောက်ရှိကြတယ်။ တစ်ည ညစာစားပြီးမှာ သမီးလေးက မိုက် အပြင်းအထန်နာတယ်။ ဂျွန်စမူးသားက ချက်ချင်းပဲ ရေးကြီးသုတ်ပြာနဲ့ ဆေးဝယ်ဖို့ ထွက်သွားလေတယ်။ အဲ့ဒီအချိန်က စပြီး သူလည်း အိမ်ကို လုံးဝပြန်ရောက် မလာတော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သမီးလေးခမျာ ကံကောင်းစွာနဲ့ မိုက်နာသက်သာပြီး ခုလိုနေထိုင်လာခဲ့ရာက လူကြီးဘဝကို ရောက်လာခဲ့တယ်။

မိခင်ဖြစ်သူက မထင်မှတ်ဘဲ ပျောက်ဆုံးသွားတဲ့ ယောက်ျားအတွက် ကြီးစွာစိတ်ထိခိုက် ယူကြုံးမရဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ ဒါပေမဲ့လည်း သူ့ယောက်ျား ပျောက်သွားပြီး သုံးလနီးပါးလောက် အကြာမှာ နောက်အိမ်ထောင်ပြုကာ ဆန်အန်တိုနီယိုမြို့ကို ပြောင်းရွှေ့နေခဲ့

တယ်။ သမီးငယ်လေးကလည်း အချိန်တန် အရွယ်ရောက်လာတဲ့အခါ သူ့နှစ်သက်ရာလူနဲ့ အိမ်ထောင်ကျသွားတယ်။

နှစ်တွေကုန်လွန်သွားတဲ့အခါ မှာ သမီးလေးတစ်ယောက်ရလာတယ်။ ဒီလိုနဲ့ သူ့သမီးလေး ငါးနှစ်အရွယ်ကို ရောက်လာခဲ့တယ်။ သူတို့မိသားစုကတော့ သူ့အဖေထွက်သွားပြီး လုံးဝ ပြန်ရောက်မလာတဲ့အိမ်မှာပဲ နေထိုင်ကြတယ်။ တစ်ညမှာ ထူးခြားတဲ့ တိုက်ဆိုင်မှုတစ်ခု ဖြစ်လာတယ်။ ဒါက ဘာလဲဆိုတော့ သူ့သမီးဟာ ဂျွန်စမူးသား

ပျောက်ဆုံးတဲ့ နှစ်ပတ်လည်ရက် ညပိုင်းမှာ အပြင်းအထန် မိုက်နာခြင်းပဲဖြစ်လေတယ်။ တကယ်လို့ ဂျွန်စမူးသားဟာ အသက်ရှင်ပြီး အလုပ်မှန်မှန်ဆက်လုပ်နေမယ်ဆိုပါက ခုလောက်ဆိုရင် သူ့အသက်အရွယ်အရ အခု မိုက်နာနေတဲ့ သမီးလေးရဲ့အဖိုး ဖြစ်နေတော့မယ်။

“မောင်မြို့ထဲသွားပြီး သမီးလေးအတွက် ဆေးဝယ်လိုက်ဦးမယ်”

လို့ သူ့ယောက်ျား ဂျွန်းစမစ်က ပြောတယ်။

“အို... မသွားနဲ့... ရှင် မသွားနဲ့ ရှင်သွားလို့မဖြစ်ဘူး ဂျွန်”

လို့ သူ့မိန်းမက ပျာပျာသလဲ တားမြစ်တယ်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဂျွန်စမစ်က ပြန်မေးတော့...

“ရှင်လည်းပဲ ကျွန်မအဖေလို ပျောက်သွားပြီး အိမ်ပြန်လာဖို့ မေ့သွားမှာနီးလို့”

သူ့မိန်းမစကားအဆုံးမှာ ဂျွန်စမစ်လည်း မြို့ထဲဆေးဝယ်မသွားဖြစ်

တော့ပေ။ သူတို့လင်မယား နှစ်ယောက်
ထဲ အိပ်ရာဘေးမှာထိုင်ကာ သမီးပင်စီ
ရဲ့ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေကြ
တယ်။ ခဏအကြာမှတော့ သမီးလေး
ပင်စီရဲ့ အခြေအနေက ပိုဆိုးလာတယ်။
ဒီမှာ ဂျွန်စမစ်က ခြုံငုံဆေးသွားဝယ်
ထွက်ဖို့ ကြိုးစားပြန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ
မိန်းမက မလွှတ်၊ ဒီအခိုက်မှာပဲ အမှတ်
မထင် အခန်းတံခါးက ဖြုန်းခနဲပွင့်လာ

ပြီး ဆံပင်ဖြူဖြူ ခါးကိုင်းကိုင်းနဲ့ အဖိုးအို
တစ်ယောက် ဝင်လာတယ်။
“ဟယ်လို... အဖိုးရောက်လာ
ပြီ”
လို ပင်စီကပြောလိုက်တယ်။
တခြားသူတွေ မမှတ်မိခင် ပင်စီက သူ
အဖိုးကို အရင်မှတ်မိနေတယ်။ အဖိုးအို
က သူ့အိတ်ထဲက ဆေးပုလင်းတစ်လုံး
ကို ထုတ်ယူပြီး ပင်စီကို ငွန်းနဲ့တစ်ငွန်း

တိုက်လိုက်တယ်။ ပင်စီရဲ့ ဗိုက်နာဝေဒနာ
လည်း ချက်ချင်းပဲ ယူပစ်လိုက်သလို
သက်သာသွားတယ်။ ဒီမှာ ဂျွန်စမူးသား
က ပြောလိုက်တယ်။
“ဘတ်စကားစောင့်ရတာနဲ့ ငါ
နည်းနည်းနောက်ကျသွားတယ်ကွယ်” တဲ့။

ကိုရွှေသောင်းဝင်း

ဆရာမကြီး

ဒေါ်ခင်စုမာ

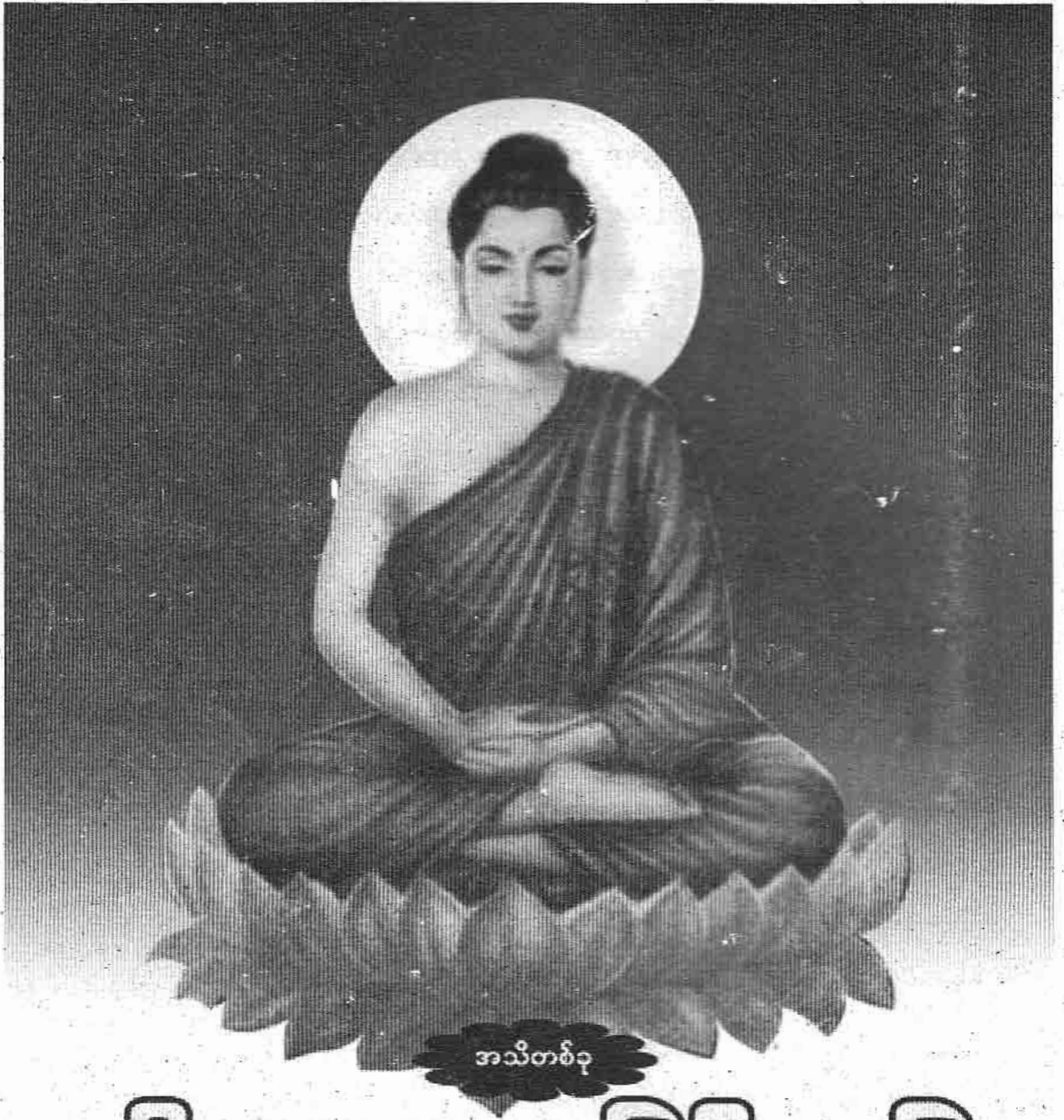
ကားတံဆိပ်

ငှက်ဖျားဆေး

အမှတ်-၁၉ / ၂၁၊ ကျောင်းလမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်မြို့

တိုင်ဆိုင်ရောင်းချသောပရိယတ္တိတင်အမှတ် - 0610Y008484

အသိတစ်ခု

ကိလေသာကျန်ပါတယ်

ဟိန်းထွက်ရန်

ဘုရားရှင်တော်မြတ်သည် နတ်
ပြည်မှာ ဓမ္မစေတီပေါင်း လေးသောင်း
နှစ်ထောင်တည်၍အပြီးမှ မြတ်စွာဘုရား
အဘိဓမ္မာတရားတော်မြတ်ကို ဟောကြား
လိုအပြီးမှာ ဓမ္မက္ခန္ဓာပေါင်း၊ ဓမ္မစေတီ
ပေါင်း လေးသောင်းနှစ်ထောင် တည်၍
အပြီးမှာ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင်
တည်ထားတဲ့ စေတီပေါင်း ရှစ်သောင်း
လေးထောင်၊ အဲဒီစေတီပေါင်း (၈၄၀၀၀)
ထဲက (၄၂၀၀၀) စေတီကို ကိုယ်တိုင်
တည်ပြီးတော့ လှူပြည်သို့ ဆင်းကြွလာခဲ့
တဲ့ အခါသမယ အဘိဓမ္မာအခါတော်နေ့
တွင်...

ဓမ္မထင်ဝိတင်္ဂိ ခွါထေရုတ်စီ
ပုဂ္ဂလောကျမ်း ဓာတုဝယ်နှင့်
ကထာဝတ်ရှစ်ရက်ညီ
ဝိသာဝလမိုက်ကျမ်း
ဝဠဝိဝဠာနရယ်လို့
လ သုံးလီ ခယ်တော်မိတို့
တောထည့်ရက်တန်း

လိုဆိုတယ်

သုံးလ အဘိဓမ္မာ (၇) ကျမ်း

ဟောကြားပြီးတဲ့နောက် အဘိဓမ္မာ
အခါတော်နေ့ အဲဒီ အဘိဓမ္မာအခါတော်
နေ့ဆိုတော့ အဘိဓမ္မာနဲ့ပတ်သက်ပြီး
တော့ သုတ္တန်တရားက နားလည်လွယ်
တယ်။ အဘိဓမ္မာတရားကျတော့ အင်
မတန် သဘောပေါက်ဖို့ခက်ပါတယ်။
အဲဒီလို သဘောပေါက်ဖို့ခက်ပေမယ့်
နောက်ဆုံးကျတော့ အဘိဓမ္မာတရားပဲ
သဘောပေါက်ကြရတယ်။ ဒါကြောင့်..

ဝရဇော်ဓမ္မ၊ တရားဓမ္မ

ဝရဇော်ခြင်စု၊ တရားခြင်သည်

ပရမတ်ဆိုတာက အဘိဓမ္မာ
တရားတော်တွေ အဲဒီ ပရမတ်အဘိဓမ္မာ
ကိုမြင်မှ တရားမြင်တယ်။

ဝရဇော်ဝေ၊ တရားဈေယျ။

ဝရဇော်ဝမှ၊ တရားဈေယျသည်။

တရားကျတယ် ဆိုတာ
ကလည်း ပရမတ်သဘော ဓာတ်သဘော
တွေကို သိလိုက်မှ တကယ်တမ်း တရား
ကျတယ်၊ တရားရတယ်လို့ခေါ်ရတယ်။
ဒါကြောင့် ဘုန်းကြီးတို့ ယနေ့များပြောက်
လှစွာ အဘိဓမ္မာဒေသနာတော်ထဲကနေ

ပြီးတော့ ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာရေများလိုပေါ့
ပင်လယ် သမုဒ္ဒရာထဲက ရေတစ်စက်
တစ်ပေါက် မိမိတို့လျှာပေါ်တင်ကြည့်
လိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုက်နက် ပင်လယ်
သမုဒ္ဒရာတစ်ခုလုံးရဲ့ အရသာဟာ ဒီ
အတိုင်းပဲလို့ သဘောပေါက်လာမယ်။

တစ်စက်တစ်ပေါက် မြည်း

ကြည့်ရအောင်။

ရေလေးတစ်ပေါက်လောက်

ပင်လယ်ရေကိုမြည်းကြည့်ရအောင်။

အဲဒီလို မြည်းကြည့်လိုက်တော့

ဒီလိုမြည်းကြည့်ဖို့ရာဆိုပြီးတော့ ဘုန်းကြီး
တို့ (၇) ရက် တရားစခန်း၊ (၁၀) ရက်
တရားစခန်း၊ (၁၁) ရက် တရားစခန်း၊
တချို့လည်း (၁၅) ရက်လို့ ဒီလိုရှိကြ
တယ်။

(၇) ရက် တရားစခန်းဆိုတာ

ဘယ်တုန်းက ပေါ်လာသလဲဆိုတော့
ဘုရားရှင်ရဲ့ စကားတော်ရှိတယ်။ မဟာ
သတိပဋ္ဌာန သုတ္တန်ကြီးကို ဟောပြီးတဲ့
အခါမှာ...

“ရဟန်းတို့ ငါဟောတဲ့ လမ်း

ကြောအတိုင်း (၇) နှစ် လိုက်လာခဲ့ အနာ
ဂိမ်းရဟန္တာဖြစ်မယ်။ ကိလေသာ အကြွင်း
အကျန်ရှိရင် အနာဂိမ်းဖြစ်မယ်။

(၇) နှစ် မကြိုးစားနိုင်က (၆) နှစ်
(၆) နှစ် မကြိုးစားနိုင်က (၅) နှစ်
(၅) နှစ် မကြိုးစားနိုင်က (၄) နှစ်
(၄) နှစ် မကြိုးစားနိုင်က (၃) နှစ်

(၃) နှစ်၊ (၂) နှစ် (၁) နှစ်
(၁၁) လ (၁၀) လ၊ (၉) လ၊ (၈) လ၊
(၇) လ၊ (၆) လ၊ (၅) လ၊ (၄) လ၊
(၂) လ၊ (၁) လ၊ (၁၅) ရက်၊ (၇)
ရက် ကြိုးစားပါတဲ့။

အဲဒီမယ် (၇) ရက်စခန်း
ဆိုတာ ပေါ်တာပဲ။ (၇) ရက် ကြိုးစား
လိုက်လို့ရှိရင် ကိလေသာကုန်ခန်းတဲ့
ရဟန္တာအဖြစ်ရောက်နိုင်တယ်။ ကိလေ
သာ ကြွင်းကျန်နေသေးရင်လည်းပဲ
အနာဂိမ်းအဖြစ် ရောက်နိုင်တယ်။ ကိ
လေသာ ကြွင်းကျန်နေသေးရင်လည်းပဲ
အနာဂိမ်းတော့ဖြစ်နိုင်တယ်။

လို့ ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်
က ဟောကြားတော်မူတယ်။

နောက် ဥဒမ္မရသုတ္တန်မှာ
လည်းပဲ နိဂြောဓပရပိဋ်ကြီးကို တရား
ဟောတော့ မြတ်စွာဘုရားက ဟောရင်း
ဟောရင်းနဲ့ ဘာပြောသလဲဆိုတော့
နိဂြောဓပရပိဋ်ကြီးကလည်း အသက်ကြီး
ပြီ။

“နိဂြောဓ သင့်ကို တရားဟော
ရတာ နှံ့လင်လင်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ သင် စိတ်ထဲ
မှာ မြတ်စွာဘုရားဟာ ကိုယ်တိုင်သိပြီး
တော့ တရားဟောတာ။ ငါလည်း
သိအောင်ကြိုးစားဦးမှပဲ။ သံသရာ ရေယဉ်
ကြောက ကိုယ်တိုင်လွှတ်ပြီးတော့ တရား
ဟောတာ ငါလည်း လွှတ်အောင်ကြိုးစား
ဦးမှ။ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့တဲ့ မြတ်စွာ
ဘုရားက ယဉ်ကျေးအောင်ဟောနေတာ
ငါလည်း ယဉ်ကျေးအောင်ကြိုးစားဦးမှ။
ကိလေသာငြိမ်းတဲ့ ဘုရားရှင်က တရား
ဟောနေတာ ငါလည်း ကိလေသာငြိမ်း
အောင် ကြိုးစားဦးမှလို့ ဒီလို စိတ်ကလေး
တောင်မဖြစ်ဘူးတဲ့။

အဲဒီမှာပဲ...

တေ့ဝိညူဝရိယော အထ
ဌော အဓာယာဝိ

ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲမှု မရှိတဲ့
လှည့်ပတ်မှုမရှိတဲ့ ပညာရှိတဲ့အမျိုးကောင်း
သားကောင်းအမျိုးသမီးတို့ လာခဲ့ကြ
စမ်းပါတဲ့။

အတစဒုထာသမိ၊ အတံ
ဓမ္မံ ဒေသေမိ

ငါဘုရား တရားဟောပါမယ်
တဲ့။ ဟော...ကျင့်နိုင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များက
(၇) နှစ်၊ (၇) နှစ်ကနေပြီး နောက်ဆုတ်
နောက်ဆုတ်လာခဲ့တာ အနည်းဆုံး (၇)
ရက်။

အဲဒီလို (၇) ရက်လောက်
ကြိုးစားလိုက်ရင် မိမိရည်ရွယ်မှန်းထား
တဲ့ အရဟတ္တဖိုလ်ကို ရောက်နိုင်တယ်တဲ့။
မြတ်စွာဘုရားက မိန့်ကြားတဲ့စကားကို
အခြေခံပြီးတော့ အခုချိန်သမယမှာ
လည်းပဲ (၇) ရက်စခန်းတွေရှိကြတယ်။

အဲဒီ (၇) ရက်စခန်းတွေဟာ
အဘိဓမ္မာ ဒေသနာတော်တွေထဲက
ပြားမြောင်လှတဲ့ ဒေသနာတော်တွေထဲက

တစ်စက်တစ်ပေါက် မြည်းစမ်းပြီးတော့

ကြည့်ကြတာတွေချည်းပါ။

တစ်ခုလောက် သဘောပေါက်

သွားရင် အားလုံးသဘောပေါက်သွားတဲ့

သဘောကို။ ဒါကြောင့် မြတ်စွာဘုရားက

အဲဒီ (၇) ရက်စခန်း အနည်းဆုံး (၇)

ရက်ကြိုးစားပါလို့။

ဟော... မဟာသတိပဋ္ဌာန်

သုတ်တော်ကြီး ဟောတဲ့အခါမှာ တာဝန်

ယူတဲ့ ကြေညာချက်ရှိတယ်။ သူ့ဟောတဲ့

အတိုင်းသာ ကျင့်ပါတဲ့။ ကျင့်လို့ရှိရင်...

ထတ္တာနံဝိသုဒ္ဓိယာ = သတ္တဝါတွေဟာ

စိတ်တွေစင်ကြယ်သွားပါလိမ့်မယ်တဲ့။

စိတ်စင်ကြယ်ဖို့ရာ တာဝန်ယူပါတယ်။

သောကဏရိဒေဝါနံသတိတ္ထဓာသ =

စိုးရိမ်ပူဆွေး၊ စိတ်မအေးမူတွေ၊ ငိုကြွေး

မှုတွေ လွတ်မြောက်နိုင်ပါတယ်။

ဒုက္ခဒေါဓနုဿနံ အတ္တဝိဇာသ =

ဆင်းရဲမှု၊ နှလုံးမသာမယာမှုတွေ ပျောက်

နိုင်ပါတယ်။

ဉာဏဿအဓိဝဓာသ = မဂ်

ဉာဏ်ရနိုင်တယ်။

နိဗ္ဗာနဿထန္တိထိရိယာသ = နိဗ္ဗာန်ရ

နိုင်တယ်။

ဟောဒီလို သတိပဋ္ဌာန်

ကြေညာချက်တွေနဲ့ မြတ်စွာဘုရား မိန့်

တယ်။ အနည်းဆုံး (၇) ရက်တော့ ကျင့်

ရမယ်။

အဲဒါက သတိပဋ္ဌာန်လေးပါး

လုံးကို ကြေညာတာ။ အဲဒီတော့ အဘိ

ဓမ္မာတရားတော်တွေမှာ ရုပ်တရား၊ နာမ်

တရားတွေ အများကြီးရှိတာထဲက ရုပ်

တရားတွေ အမျိုးမျိုးရှိတာထဲက တစ်မျိုး

ကို သိအောင် မြည်းကြည့်။ အဲဒီ တစ်

မျိုးက ဘာလဲ၊ ဝါယော တဲ့၊ ဝါယော

ဓာတ်။

အဲဒီ ဝါယောဓာတ် (၁) လုံး

ကို ပိုင်လို့ရှိရင် မြတ်စွာဘုရားက တရား

ရနိုင်တာဘဲလို့ ဆိုပြီးတော့...

အာနာပါနဿတိ ထိတွဝေ

ထာဝေဝိတာ ဗဟူလီကတာ

ဓတ္တာရော ထတိဝဋ္ဌာနေ

ဝရိဋ္ဌရေန္တိ။

သတိပဋ္ဌာန် လေးပါးလုံးတောင်

အားမထုတ်နိုင် ရှိပါစေတဲ့။

ထွက်လေ ဝင်လေဆိုတဲ့

“အာနာပါန” ရှုမှတ်တဲ့တရားကို

အားထုတ်တဲ့။

ထွက်လေ ဝင်လေ

ထွက်သက်ကို ထုတ်မယ်

လွှတ်မယ်။

ဝင်လေးကို ရှုမယ်။

ရှုတဲ့အချိန် နာသီးဖျား သတိ

ထားပြီးနေမယ်ဆိုရင် တဲ့။

အာနာပါနဿတိ ထိတွဝေ

ထာဝိတာ ဗဟူလီကတာ။

ဘိက္ခဝေ-ရဟန်းတို့၊ အာနာ

ပါနဿတိ- ထွက်လေဝင်လေကို ရှုမှတ်

သော သတိကို၊ ဘာဝိတာ-ပွားများအပ်

သည်ရှိသော်၊ ဗဟူလီကတာ-အကြိမ်

များစွာ အဖန်ဖန် အထပ်ထပ်ရှုပွားထုံ

အပ်သည်ရှိသော်၊ ဓတ္တာရောသတိပဋ္ဌာန-

သတိပဋ္ဌာန်လေးပါးတို့ကို၊ ပရိပူရေန္တ-

ပြီးပြည့်စုံစေနိုင်ကုန်၏။

ထွက်လေဝင်လေ နာသီးဖျား

မှာ ထွက်ခိုက်ဝင်ခိုက် မှတ်ခိုက် ရှုခိုက်

ရှိက်ခိုက်လေးကို သတိထားပြီးတော့
နေမယ်ဆိုရင်။

ဟော-သတိပဋ္ဌာန်၊ ကာယာ
နပဿနာ သတိပဋ္ဌာန်လေးပါးလုံး ပြီးပြည့်
စုံနိုင်တယ်။

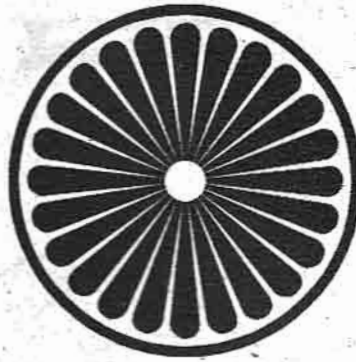
**စတ္တာရော ထတိဝဋ္ဌာနာ
ထဝိတာ ဓတုလီထတာ ထတ္တ
ဗောဇ္ဈင်္ဂေ ဝရိဂ္ဂုရေန္တိ။**

စတ္တာရော သတိပဋ္ဌာနာ-သတိ
ပဋ္ဌာန်လေးပါးတို့ကို၊ ဘာဝိတာ-ပွားများ
အပ်ကုန်သည်ရှိသော်၊ ဗဟုလီကတာ-
အကြိမ်များစွာပြုအပ်ကုန်သည်ရှိသော်၊
သတ္တဗောဇ္ဈင်္ဂေ-ဗောဇ္ဈင် (၇) ပါးတို့ကို၊
ပရိပူရေန္တိ-ပြီးပြည့်စုံစေနိုင်ကုန်၏။

သတိပဋ္ဌာန်လေးပါး အားထုတ်
လိုက်တဲ့အခါကျတော့ ဗောဇ္ဈင် (၇) ပါး
လည်း ပြီးပြည့်စုံသွားရော။

**ထတ္တဗောဇ္ဈင်္ဂီ ထာဝိတာ
ဓတုလီထတာ ဝိဒ္ဓဝိဇ္ဇတ္တိ ဝရိဂ္ဂုရေန္တိ။**

ထတ္တဗောဇ္ဈင်္ဂီ-ဗောဇ္ဈင်
(၇) ပါးတို့ကို၊ ဘာဝိတာ-ပွားများအပ်
သည်ရှိသော်၊ ဗဟုလီကတာ- ကြိမ်ဖန်

များစွာ ပွားများအပ်သည်ရှိသော်၊ ဝိဇ္ဇာ
ဝိမုတ္တိ-ဝိဇ္ဇာမဂ်ဉာဏ်လေးပါး၊ ဝိမုတ္တိ
ဖိုလ်ဉာဏ်လေးပါးကို ပရိပူရေန္တိ-ပြီးပြည့်စုံ
နိုင် ကုန်၏။

ဗောဇ္ဈင် (၇) ပါးပွားများတဲ့
အခါကျတော့ မဂ်ဉာဏ်လေးပါး ဝိဇ္ဇာ
ဉာဏ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ်လေးပါးဆိုတဲ့ ဝိမုတ္တိ
ဉာဏ်ကြီးလေးပါး ပြည့်စုံနိုင်ပါတယ်။

အဲဒီလိုဆိုတော့ အာနာပါနဿ
တိ ထွက်လေ ဝင်လေကို ရှုမှတ်တဲ့သတိ
သည် သတိကိုပွားများမယ်ဆိုရင် သတိ
ပဋ္ဌာန်လေးပါးလုံး ပွားများရာရောက်တယ်။

သတိပဋ္ဌာန်လေးပါး ပွားများတဲ့
အခါကျတော့ ဗောဇ္ဈင် (၇) ပါး ပွားများ
ရာရောက်တယ်။

ဗောဇ္ဈင် (၇) ပါး ပွားများတဲ့

အခါကျတော့ ဝိဇ္ဇာဉာဏ် ဝိမုတ္တိဉာဏ်
ခေါ်တဲ့ မဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ် ပြီးစီးနိုင်
တယ်လို့ ဒီလို မြတ်စွာဘုရားက ကြေညာ
တော်မူပါတယ်။

စာရှုသူ ကလျာဏ - မိတ်
အပေါင်းတို့၊ တရားနာခြင်း၊ တရားစခန်း
များဝင်ခြင်း၊ တရားစာအုပ်ဖတ်တို့ဖြင့်၊
အဘိဓမ္မာဒေသနာတရားတော်ထဲက
အသိတစ်ခုခု သဘောပေါက်၍ အကျင့်
မြတ်စခန်းသို့ တက်လှမ်းနိုင်ပါစေ။

ကိုးကား

နိုင်ငံတော် သံဃမဟာ
နာယကအဖွဲ့ တွဲဖက်အကျိုးတော်ဆောင်
အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ-ဘဒ္ဒန္တဇာကရာဘိဝံသ-
နာဂလိုဏ်ဂူ-အဓိဋ္ဌာန်ကျင့်စဉ်
နှင့် လယ်တီဝိပဿနာစာအုပ်မှ

လယ်တီဝိပဿနာ အမွှန်းတင်
ဘာဝနာမှ ဆရာတော်ဟောသော တရား
များကို ဆီလျော်အောင် ရေးသားပါသည်။

ဟိန်းထက်ချာန်

လူတွေမှာ ဝိသနာအမျိုးမျိုး ရှိပါသည်။ အဲသည့် ဝိသနာကို အရင်းခံပြီး ဆက်ကာ၊ ဆက်ကာ စဉ်ဆက်မပြတ် လေ့လာသွားရင်း ကျွမ်းဝင်ပြီး တစ်ချိန်မှာ ဆရာတစ်ဆူဖြစ်သွားတာပဲ။ ကျွန်တော် ဝိသနာက လက္ခဏာပညာပါပဲ။ တစ်ကွက်ချင်း၊ တစ်ခုချင်း စုဆောင်းရင်းက လက္ခဏာဆရာ ဖြစ်လာပါသည်။ ကျွန်တော့် ဆရာတွေက စာအုပ်တွေ မဂ္ဂဇင်းတွေပါပဲ။ ကျွန်တော်က ကျမ်းပြုဆရာတစ်ယောက် မဟုတ်ပါ။ သိသလောက် တတ်သလောက် တစ်ဆင့်ဖောက်သည်ချနေခြင်းပါ။ ဆရာရှင်အပေါင်းတို့ကို ကျွန်တော်လေးစားပါသည်။

အလွယ်လမ်း ဗေဒင်အကြောင်းလေးကို တစ်ထောင့်တစ်နေရာက ရေးသားတင်ပြလိုပါသည်။ မဂ္ဂဇင်းစာမျက်နှာတစ်ရွက်ကို ဖတ်သူရော၊ လေ့လာသူကိုရော အကျိုးရှိစေချင်ပါသည်။ ပညာယူသူကို ပညာရစေချင်ပါသည်။ လွယ်ကူသော၊ မှတ်ရလွယ်သော

ဗေဒင်ဆောင်းပါးလေးကို ရေးချင်နေပါတယ်။ အဲသည့် စိတ်ကူးလေး ကျွန်တော်မှာ ရှိနေပါသည်။ လူငယ်တွေ ချစ်သူထားကြတယ်။ သူတို့ဟာ သူတို့ရဲ့ ဘဝရှေ့ရေးအဆင်ပြေပါ့မလားဆိုတဲ့ အတွေးလေးတွေကိုယ်စီ ရှိကြပါတယ်။ ပထမဦးဆုံး တင်ပြချင်တာကတော့ နေ့နံတူအချင်းချင်း လက်ထပ်ထိမ်းမြားခြင်း ကိစ္စပါပဲ။

ရှေးဆရာတို့က အောက်ပါအတိုင်း ဆိုထားပါသည်။ ခေါင်းစဉ်က နေ့ထပ်လက်ထပ် ဘာဖြစ်တတ်ဆိုခြင်းပါပဲ။ အောက်ပါ အလင်္ကာလေးကို ဖတ်ကြည့်ပါ။

တိုးတစ်စက်ထ ထောင်းတတ်စွ၊
 ကြာကြာ ချောချော၊ ခဝါးဝေါ၊
 စောစောရှောင်လေ၊ မထားထေ၊
 ဝါဝါဝင်းဝင်း၊ ဝူရိန်ငြင်း
 စင်းစင်းတို့စွာ၊ ခထောင်းထား
 ထာထာစက်ထ ထောင်းတတ်စွ
 ထထ (ဂူလူ တိုးထို့လူ

တန့် နွေသားသမီးအချင်းချင်း

အိမ်ထောင်ဖက်ရင် ကောင်းတယ်။
 တန့်လံာသားသမီးချင်း အိမ်ထောင်ဖက်ရင်
 ကောင်းတယ်။ ဆန်ရေစပါးပေါများမယ်။
 အင်္ဂါသားသမီးအချင်းချင်း အိမ်ထောင်ဖက်
 ရင် မယားသေတတ်တယ်။ ဗုဒ္ဓဟူး သား

သမီးအချင်းချင်း အိမ်ထောင်ဖက်ရင်း
အိမ်ပူပြင်းတတ်တယ်။ ကြာသပတေး
သားသမီးချင်း အိမ်ထောင်ဖက်မထောင်း
သာလှ။ သောကြာသားသမီးချင်း အိမ်
ထောင်ဖက်ရင် ကောင်းပါသည်။ စနေ
သားသမီးချင်း အိမ်ထောင်ဖက်ရင် ဆူပူ
မယ်ဟု ဆိုထားပါသည်။

လူတစ်ယောက်ဟာ အကြံ
တစ်ခုနဲ့ ခရီးထွက်မယ်။ အဲသည့်အကြံကို
အောင်ချင်ရင် ပြုလုပ်ရမယ့် ယတြာဟာ
အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်ပါတယ်။ အလွယ်
တကူ မှတ်သားနိုင်တဲ့ အလင်္ကာလေး
ကတော့ 'အတောင်း၊ ကျောင်းအိပ်၊
စိတ်လည် စီးကပ်၊ လင်းနေရိပ်ထည့်၊
မှန်းပြီး ထွက်ဝါ၊ ထီးလျှင် ဝစား၊ နဝါး
ငြင်းခုံ' ဟာမဲ့ဆရာတော်၏ နည်းဖြစ်ပါ
သည်။

အတောင်း - တနင်္ဂနွေနေ့
တစ်ခုခုကို သွားခါနီး တောင်းပြီးမှသွား။

ကျောင်းအိပ် - တနင်္လာနေ့
သွားခါနီး ခဏအိပ်ပြီးမှသွား။

စိတ်လက်မီးကင် - အင်္ဂါနေ့

အိမ်မှ ထွက်ခါနီး လက်ကိုမီးကင်သွား။
လင်းနေရိပ်ကြည့် - ဗုဒ္ဓဟူးနေ့
မှာ နေရိပ်ကို ကြည့်ပြီး အိမ်မှထွက်ပါ။
မှန်းပြီးထွက်ပါ - ကြာသပတေး
နေ့မှာ တံခါးကို ဝင်ချည်ထွက်ချည် လုပ်
ပြီးမှ အိမ်ကထွက်ပါ။

သီးလျှင်ဝစား - သောကြာနေ့
မှာ တစ်စုံ၊ တစ်ခုကို အဝစားသွားပြီးမှ
အိမ်မှထွက်ပါ။

နဂါးငြင်းခုံ - စနေနေ့မှာ
အငြင်းအခုံပြုလုပ်ပြီးမှ အိမ်ကထွက်ပါ။

နောက်တစ်နည်း ပေဒင်ပညာ
အနေနှင့် နေ့စဉ်အောင်မြင်ဖို့အတွက်
ယတြာရဲ့ ပညာခန်းလေးတစ်ခုကို တင်ပြ
လိုပါတယ်။ ပေဒင်ပညာရဲ့ ဗဟုသုတ
လည်း တိုးပွား၊ လိုအပ်တဲ့ အခက်အခဲ
လေးတွေ ပြေလည်ဖို့ ရေးသားတင်ပြလို
ပါတယ်။ ပေဒင်ဝါသနာရှင်တို့အတွက်
လည်း ပညာအကျိုးကို ရရှိစေမှာ ဖြစ်ပါ
တယ်။

ထိပ်ချာထိပ်ခေါင် 'အ' လျှင်
ဆောင်စော့။

ရွှေရောင်ဝီဝါ နဂါးစွာထား
စန္ဒရထေ 'ထ' လျှင်ရေးစော့။
ဓနေးထောစ 'စ' ထားနာခေါင်း။
ထို့နောင် ဗုဒ္ဓ 'ရ' ထားခံတွင်း။
ထေးထင်းအောင်ဆူ ရုတ်ဂုဏ်
'ခ' တုရေးခြောက်၊ ဣဒ်ရိုးအောင်
တွင်း။

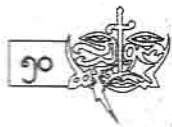
ထွန်းထောင်ရောင်ဝါ ရုတ်
ထောကြာရူ
ရင်မှာအနေ 'ထ' ဆောင်လေ
စော့။

စနေစည်ရ ချက်မှာ ထ။
နေ့စဉ် အိမ်အထွက်မှာ
ကံကောင်းဖို့ ယတြာပြုလုပ်ခြင်းဖြစ်ပါ
တယ်။

တနင်္ဂနွေနေ့မှာ ဦးခေါင်းမှာ
လက်ခလယ်ဖြင့် "အ" အက္ခရာကို စတိ
ရေးသွား။

တနင်္လာနေ့မှာ နဖူးပြင်မှာ
လက်ခလယ်ဖြင့် "က" အက္ခရာကို စတိ
ရေးသွား။

အင်္ဂါနေ့မှာ နာခေါင်းမှာ လက်

ခလယ်ဖြင့် “စ” အက္ခရာကို စတိရေး
သွား။

ဗုဒ္ဓဟူးနေ့မှာ ခံတွင်းမှာ လက်

ခလယ်ဖြင့် “ရ” အက္ခရာကို စတိ
ရေးသွား။

ကြသပတေးနေ့မှာ ညှပ်ရိုးမှာ

လက်ခလယ်ဖြင့် “မ” အက္ခရာကို စတိ
ရေးသွား။

သောကြာနေ့မှာ ရင်ညွန့်မှာ

လက်ခလယ်ဖြင့် “သ” အက္ခရာကို စတိ
ရေးသွား။

စနေနေ့မှာ ချက်မှာ လက်

ခလယ်ဖြင့် “ထ” အက္ခရာကို စတိ
ရေးသွား။

ထစ်ဧည့်နေသော အခက်အခဲ

များ ပြေလည်သွားပါလိမ့်မည်။ ပညာ

စုဆောင်းသော၊ ဗေဒင်ပညာကို တန်ဖိုး

ထားသောသူများအနေဖြင့် အထက်ဖော်ပြ

ပါနည်းလေးများကို တွက်ချက်ပါ။ လိုအပ်

သူများကို အကြံပေးပါ။ ဗေဒင်ပညာ

ယတြာကဏ္ဍအကျိုးဖြင့် သင်တို့အခက်

အခဲများ ပြေလည်စေရန် ရည်သန်၍ ရေး

လိုက်ရပါသည်။ သင်တို့အတွက် အကျိုး

ရ၍ ပြေပြစ်သော ဘဝကို ပိုင်နိုင်ပါစေ။

မြန်မာ့ရိုးရာဗေဒင်ပညာ၏ အခန်းကဏ္ဍ

ဖြင့် အောင်မြင်မှုများဖြစ်ကြပါစေဟု

ဆုတောင်းရင်းဖြင့် ရေးသားတင်ပြလိုက်ရ

ပါသည်။

ဦးကိုကိုအေး

(ကြို့ပင်ကောက်)

လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်မဂ္ဂဇင်း
ရန်ကုန်ဖြန့်ချိရေးနှင့် အထူးကိုယ်စားလှယ်

စောဦး

စာပေ

၃၁-လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

တရားရှိပ်သာဟူသ

မိမိ

ပန်းချီ ပန်းရိုင်းသစ်

၂၀၁၃ သင်္ကြန်မှာ သင်္ကန်း ကိုက ဇောဆွေးတွေ တစ်ကိုယ်လုံး ရွဲ
ဝတ်ချင်စိတ်ပေါ်လာလို့ ချင်းတွင်းဖြစ်
အနောက်ဘက် တောင်ပလ္လရွာ တော
ကျောင်းဖြစ်တဲ့ “သတိပဋ္ဌာန်ဝိပဿနာ
ကံကြီးအောင်ရိပ်သာကျောင်း”မှာ ကျွန်
တော် ဒုလ္လဘဝတ်ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။

မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရား
ကြီးရဲ့ သတိပဋ္ဌာန်တရားအားထုတ်နည်း
ဖြစ်တဲ့ “ဖောင်းတယ်” “ဝိန့်တယ်” ကို
စိတ်ထဲက ရှုမှတ်ပွားများရပါတယ်။

ဒုလ္လဘရဟန်းက (၃၅) ပါး
ခန့်၊ သီလရင် (၁၅)ပါး၊ လူယောဂီတွေ
က အယောက် (၂၀) ခန့်ရှိပါတယ်။

ဓမ္မာရုံကြီးနဲ့ အပြည့်ပါပဲ။
တစ်နေ့ကို (၇)ကြိမ်တရားထိုင်ရပါတယ်။
တရားထိုင်ရှုမှတ်ဖူးသူတိုင်း သိကြမှာပါ။
အသက်ရှူထုတ်လိုက်တိုင်း “ဖောင်း
တယ်” “ဝိန့်တယ်” ဆိုတာလေးကို
အမှတ်စိတ်နဲ့ တစ်ထပ်တည်းကျအောင်
လိုက်မှတ်ရတာ အတော်ကို မလွယ်
တာပါ။ အာရုံတွေနောက် လွင့်ပြန့်သွား
သွားနေတဲ့ စိတ်ကို ပြန်ပြန်ခေါ်နေရတာ

ကိုက ဇောဆွေးတွေ တစ်ကိုယ်လုံး ရွဲ
နစ်နေရော။ နောက်ပြီး တရားထိုင်နေ
ချတာ ကြာလာတော့ ဘယ်၊ ညာ
ခြေထောက်တွေ ထုံကျဉ်ကိုက်ခဲလာ
တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ အကြားချင်ဆုံးက
တရားဖြုတ်ဖို့ခေါက်တဲ့ သံချောင်းခေါက်
သံပါပဲ။ ထုံကျဉ်တဲ့ ဝေဒနာကို အမှတ်
စိတ်နဲ့ ပြောင်းမှတ်ရင်း သံချောင်းခေါက်
သံကို နားစွင့်နေမိပါတယ်။ ဝေဒနာကို
မှတ်နေတုန်း တစ်ခါတလေ ကိုယ့်ရှေ့က
ကိုယ်တော် လေလည်လိုက်ပြီဆို နာ
ခေါင်းထဲ လုံးခနဲဝင်လာတာပဲ။ အသက်
အောင့်ထားရတယ်။ ကိုယ်လည်း ခန္ဓာ
ကိုယ်ထဲက လေလည်ချင်ပြီဆို အသံ
မပြည်အောင် မသိမသာအပြစ်ကို အောက်
အပေါက်ကနေ “ရှု။” ခနဲ ထုတ်လိုက်
ရတယ်။ ကိုယ့်အနားက ကိုယ်တော်
တွေကို အားနာနာနဲ့ စိတ်ထဲက ကန်တော့
တောင်းပန်ရပါတယ်။ တချို့ကိုယ်တော်
တွေကတော့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ “ဘူ”
ခနဲ “ဗွီ” ခနဲလေလည်ကြပါတယ်။

နံနက်ပိုင်း အရုဏ်ဆွမ်း

မှန့်ဟင်းခါးတို့၊ နေ့ဆွမ်းမှာ ပဲကြော်၊
ပဲဟင်းတို့များ ပါခဲ့ရင် အဲဒီနေ့ တရား
ထိုင်ချိန် ဓမ္မာရုံကြီးထဲမှာ အနံ့ပေါင်းစုံ၊
အသံပေါင်းစုံပါပဲ။ လူများများရှိနေတဲ့
နေရာတွေမှာ ကြုံရစမြဲပါ။

ညပိုင်း တရားထိုင်တဲ့အခါ
တိုင်း ကျွန်တော့်ဗိုက်ထဲက ထမင်းဆာ
လို့ “ဝီဝီဝီဝီ...ဝီဝီဝီဝီ” နဲ့ ခဏ ခဏ
မြည်လိုက်တိုင်း တခြားသူတွေများ ကြား
သွားမလားလို့ ရက်ရက်နဲ့တွေးမိပါတယ်။
ညအိပ်ဆောင်ရောက်တော့ အဲဒီ
အကြောင်းကို ကျွန်တော်နဲ့ ခင်တဲ့
တောင်ပလ္လရွာသား ဦးငေးသန်းနိုင်ကို
ပြောပြတော့ “ကိုယ်တော့်ဗိုက်ထဲက
ဝီဝီဝီဝီအသံက တော်သေးတယ်။ တပည့်
တော် ဒီကျောင်းမှာ ၂၀၀၉ ခုနှစ် သင်္ကြန်
မှာ ကိုရင်ဝတ်တုန်းက တရားထိုင်နေတဲ့
သီလရင်တွေထဲက “ဝီဝီ ဝီဝီ ဝီ” ဆို
တဲ့လေလည်သံကြောင့် ညပိုင်း ၈ နာရီ
ကနေ ၉ နာရီထိ ထိုင်မှတ်ရမယ့် တရား
ပွဲ တစ်ချိန်ပျက်သွားတာ ရယ်စရာ ပြော
စမှတ်ကို ဖြစ်လို့ပေါ့”

“ဟုတ်လား...ဘယ်လိုဖြစ်
တာတုံး” ကျွန်တော်လည်း အဲဒီလို စကား
စပေးလိုက်ရော တခြားကိုယ်တွေလည်း
စိတ်ဝင်တစားနဲ့ နားထောင်ဖို့ ဦးငင်းသန်း
နိုင်ဘေး ပိုင်းထိုင်လာကြတယ်။

“အဖြစ်က ဒီလိုဗျ။ ၂၀၀၉
သင်္ကြန်အတက်နေ့ည ထင်တယ်။ ကျုပ်
ရယ် ရွာထဲက သူငယ်ချင်းကိုရင်နှပ်ပါး
ရယ် တရားထိုင်နေကြတဲ့ ဓမ္မာရုံနား သွား
ပြီးတော့ တရားရှုမှတ်နေကြတဲ့သူတွေ
ကို ကြည့်ပြီး အချင်းချင်း တိုးတိုးဝေဖန်
ရေးလုပ်နေကြတာ။ (တရားမှတ်ရင်း
ငိုက်နေတဲ့သူတွေကိုပါ) တရားထိုင်နေ
ကြတာ ၁၀ မိနစ်လောက်ပဲ ရှိဦးမယ်။

ရှေ့ဆုံးတန်း ဦးငင်းတွေဘက်က “ဘူ”
ဆိုတဲ့ လေလည်သံထွက်လာတယ်။
အားလုံးစိတ်ထဲက ရယ်နေကြမှာ သေ
ချာတယ်။ အဲဒီအသံ ကြားပြီး မကြာပါ
ဘူး။ သီလရင်တွေဘက်က လေလည်
လိုက်တာ နည်းနည်းချင်းထိန်းပြီး ရက်
ရှက်နဲ့ လွှတ်ထုတ်လိုက်တာမော။ “ပိပိ
ပိပိ ပိပိ ပိပိ”ဆိုတဲ့အသံလေးက သေး
ပေမယ့် တိတ်ဆိတ်နေတဲ့အချိန်ဆိုတော့
တရားမှတ်နေတဲ့သူတွေအားလုံးရော
ကျုပ်တို့ကိုရင်သုံးပါးရော ရှင်းရှင်းကြီး
ကြားလိုက်ရတယ်။ အဲဒီမယ်သီ လေ
လည်တဲ့အသံအတိုင်းပဲ ကျုပ်အနားက
ကိုရင်လေးက ပါးစပ်ကနေ...

“ပိပိ ပိပိ ပိပိ ပိပိ” လို့ သံ
ယောင်လိုက်ပြီး ရယ်တော့ စောစောပိုင်း
က “ဘူ”ဆိုတဲ့အသံကြားကတည်းက
ရယ်ချင်နေကြတဲ့က ဦးငင်းတွေ၊ သီလ
ရင်တွေ၊ ယောဂီတွေဟာ တရားဆက်
မှတ်လို့မရတော့ဘဲ အားလုံးဟားတိုက်
ရယ်ပြီးတော့ ဓမ္မာရုံပေါ်က ဆင်းပြေး
ကြပါလေရော။ ကိုယ့်အဆောင်ကိုယ်
ပြန်ရောက်ကြတော့လည်း အဲဒီအသံ
အကြောင်းပဲ ပြောပြီး ရယ်ကြတာ။ နောက်
နှစ်တွေအထိ အချင်းချင်း ပြန်ဆုံရင်
ပြောပြီး ရယ်ကြတုန်းပဲ ကိုယ်တော်တို့
ရေ။ ဒါကြောင့် အဲဒီညက တရားပွဲပျက်
ရတာ “ပိပိ ပိပိ ပိပိ ပိပိ” ကြောင့်ပေါ့
ဗျာ”လို့လည်း ပြောလိုက်ရာ ကျွန်တော်
တို့ ဦးငင်းတွေအားလုံး “ဝါးဟားဟားဟား”
နဲ့ ရယ်မောရင်း အပ်ရာကိုယ်ဆီသို့ ဝင်
ရောက်ကြပါသတည်း။

ကံကြီးအောင်ရိပ်သာကျောင်း

အမှတ်တရ

ပန်းရိုင်းသစ်(ပန်းချီ)

စာဖတ်သူတွေပျော်စေဖို့

ဘယ်တောင်ပံခြမ်းနဲ့
ညာတောင်ပံခြမ်း ဘယ်အခြမ်းကို
ပိုပြီးကြိုက်သလဲ

တစ်ကောင်လုံး
ကို ကြိုက်ပါတယ်..

ဒါဒိုမြန်မာ

ရှေးဇာတ်လူမှုရေးလုပ်ငန်းများ

မင်းခန့်ကိုကို (Ruby Land)

တိုးတက်ပွင့်လင်းသည့်ခေတ် ဖြစ်လာသည်နှင့်အမျှ မြို့အနှံ့ နယ်အနှံ့ လူမှုကူညီရေးအဖွဲ့အစည်းများ အင်တိုက် အားတိုက် ပေါ်ထွန်းလာသည်ကို ကြားသိ မြင်တွေ့နေရသည်။ အနုပညာမောင်နှမ များနှင့် လူငယ်အများစုသည်လည်း လူမှုကူညီရေးလုပ်ငန်းများကို အားတက် သရော ဆောင်ရွက်လာကြသည်။

လူမှုကူညီမှုလုပ်ငန်းသည် အတ္တဟိတကိစ္စမဟုတ်ဘဲ မွန်မြတ်သည့် ပရဟိတလုပ်ငန်း ဖြစ်သည်။ ရေတွင်း ရေကန်တူးခြင်း၊ အမှိုက်သိမ်းခြင်း စသည့် လူမှုကူညီရေးလုပ်ငန်းများကို လုပ်ကိုင် ဆောင်ရွက်ခဲ့သောကြောင့် ကွယ်လွန် သည့်အခါ တာဝတိံသာဘုံ၌ သိကြား နတ်သားများ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ပုဂံခေတ်ကျောက်စာများတွင် လည်း ဥပုသ် အဖိတ်နေ့တိုင်း ဆင်းရဲ သားများအား အဝတ်အစားပေးခြင်း၊ စား သောက်ကုန်များ ပေးကမ်းခြင်း၊ ရဟန်း၊ သံဃာ ဖိုးသူတော် မယ်သီလများကို လည်း ကျွေးမွေးအလှူပေးခြင်း၊ ဆွမ်းခံ

မစားနိုင်သော ဂီလာနရဟန်းများကိုလည်း ဘုရားကျောင်းကန်အတွင်း၌ သီတင်း သုံးစေလျက် လုပ်ကျွေးပြုစုကြကြောင်း၊ အထင်အရှားဖော်ပြကြပါသည်။ ရွှေစည်း ခုံဘုရားရှိ ကျန်စစ်သားမင်းကြီး ရေးထိုး ခဲ့သော မွန်ကျောက်စာတွင်လည်း ဆင်းရဲ သူ လူထုအား ဘယ်လက်ဖြင့် မှန်ကို ပေး၍ ညှာလက်ဖြင့် အဝတ်အစားကို ပေးလတ္တံ့ဟု ဆိုထားခဲ့သည်။

သက္ကရာဇ် ၇၇၀ ခုနှစ် သာလွန် မင်းတရားကြီးလက်ထက်တွင် နေပြည် တော် လေးပြင်လေးရပ်တို့၌ ငရပ်ကြီး များ ဆောက်၍ အလှူပေးခဲ့သည်။ ဆင်းရဲနွမ်းပါးသူများကိုလည်း ထောက်ပံ့ ခဲ့သည်။ သူနာပြုငရပ်ကြီးများ ဆောက် ပြီး လာသမျှလူနာကိုလည်း ဆေးကုပေး ခဲ့သည်။ လူမှုရေးလုပ်ငန်းများ တွင်တွင် ကျယ်ကျယ်နှင့် အင်းဝနေပြည်တော်ကြီး သာယာဝပြောခဲ့ကြောင်း မှတ်သား သိရှိ ရသည်။

သက္ကရာဇ် (၁၁၄၅) ခုနှစ် ဘိုးတော်မင်းတရားလက်ထက်တွင် လူမှု

ရေးလုပ်ငန်းများကို ငွေကြေးအကုန်အကျ ခံ၍ အထူးအရေးပေးဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။ သူနာပြုငရပ်ကြီး (၈)ဆောင်ဆောက်လုပ် ကာ မြန်မာသမားတော်များအပြင် ခွဲစိတ် ကုသတတ်သော နိုင်ငံခြားသား ဆရာဝန် ဒေါက်တာဆီးဂရီးဗ်ကိုပါ ခန့်ထားခဲ့သည်။

သက္ကရာဇ် (၁၂၂၁) ခုနှစ်တွင် မန္တလေးနေပြည်တော် ရတနာပုံကို တည်ခဲ့သော မင်းတုန်းမင်းတရားကြီးသည် လည်း ဘာသာ၊ သာသနာ၊ ပညာ၊ ကျန်းမာရေး၊ လူမှုရေးလုပ်ငန်းများကို အထူးဂရုပြုခဲ့သည်။ တစ်ဆယ့်နှစ်ဌာန အုပ်ချုပ်ရေးတွင် လူမှုရေးဌာနပါရှိသည်။ လယ်ယာဌာန၊ လမ်းပန်းဆက်သွယ်ဌာန၊ စစ်ဘက်ဌာန၊ ဘာသာပညာဌာန၊ အခွန် တော်ဌာန၊ စီးပွားကုန်သည်ဌာန၊ ရာဇဝတ် ဌာန၊ တရားဌာန၊ ရေကြောင်းဌာန၊ ကြေး နန်းဌာန၊ နိုင်ငံခြားထိန်းသိမ်းရေးဌာန၊ ပြည်ထဲရေးဌာနများ စသည်ဖြင့်ရှိရာတွင် ပြည်ထဲရေးဌာနနှင့် တွဲ၍ လူမှုဝန်ထမ်း ဌာနကို ထည့်သွင်းထားခဲ့သည်။

သက္ကရာဇ် (၁၂၂၄) ခုနှစ်တွင်

ရွှေမြို့တော်ဥယျာဉ် မနော်ရမန်မှာ မစွမ်း
မသန် ကျိုးကန်းဆွဲအသူများ စုပေါင်း၍
နေရာချပေးခဲ့သည်။ ခုက္ခိတပေါင်း (၂၁၆)
ယောက်ရှိပြီး တစ်နှစ်လျှင် ငွေ (၂၀)
ကျပ်စီ နှစ်စဉ်ထောက်ပံ့ခဲ့သည်။

ရွှေမြို့တော်အတွင်း တရား
တင်းကုပ် (၁၂) ဆောင်နှင့် ဓမ္မာရုံ (၁၂)
ဆောင်တို့ကို ဆောက်လုပ်ခဲ့ပြီး လူ
အများကို ညစဉ် တရားနာစေပါသည်။
သီတင်းနေ့တိုင်း တရားဆွေးနွေးစေကာ
လာရောက်ဆွေးနွေးသူတို့အား ငွေ
တစ်မတ်စီ ဆုချသည်။

နေပြည်တော်လေးမျက်နှာ
တွင် ခရီးသွားအာဂန္တုများအတွက် အုတ်
ရေပ်ကြီး (၈) ခုကို တည်ဆောက်ထား
သည်။ လာသမျှခရီးသည်များ အခမဲ့
နားခိုနိုင်သည့်အပြင် ကြိုက်သလို သုံး
ဆောင်နိုင်ရန် လက်ဖက်ရည်ကြမ်းအိုး၊
ထန်းလျက်ခဲ၊ ပဲလှော်သုပ်စားရန် ဆီ၊
ဆား၊ ကြက်သွန်၊ ဆေးလိပ်သောက်သူ
များအတွက် ဆေးရိုး၊ ကွမ်းစားသူများ
အတွက် ကွမ်း၊ ထုံး၊ ဆေး၊ ဆေးတံ

သောက်သူများအတွက် ဆေးတံ၊ ဆေးအိုး၊
ကွမ်း၊ ကွမ်းသီး၊ ရှားစေး၊ ထုံး၊ လေးညင်း
ပွင့်၊ ဇာတိပျိုလ်၊ ဖာလာ၊ သစ်ကြံပိုး၊
ကွမ်းညှပ်၊ ကွမ်းအစ်၊ ယပ်တောင်အမျိုး
မျိုး၊ သားရေကြီးတပ်ညှပ်များ၊ အမျိုးသမီး
များအတွက် ဘီးစိပ်၊ ဘီးကျွဲ၊ အုန်းဆီ၊
မှန်တင်ခုံ၊ သနပ်ခါး၊ ကျောက်ပျဉ်၊ နံ့သာ
ဖြူ၊ ကရမက်၊ ပေါင်ဒါများအပြင် မျက်ခုံး
မွေးဆွဲမှင်မှစ၍ သွားတိုက်ရန် သွားပွတ်
တံ၊ ခေါင်းအုံး၊ သင်ဖြူ၊ နားဟာကလော်၊
အပ်၊ အပ်ချည်၊ သောက်ရေအိုး၊ ခွက်
ဖလားများ စသည် စုံလင်အောင် အပြည့်
ထားရှိသည်။

ကိုယ်ဝန်ဆောင်အမျိုးသမီး

များ ဖွားမြင်လျှင် သုံးစွဲနိုင်ရန် ထင်း၊ မီး၊
ရေခွေ၊ နံနွင်း၊ ငရုတ်ကောင်း၊ မိတ်
သလင် အပြင် အချင်းမြှုပ်ရန် တူရွင်းကို
ပါ အသင့်ထားရှိသည်။ မီးဖွားချိန်တွင်
ကူညီရန် ဝမ်းဆွဲမိန်းမ (၂) ဦးစီနှင့်
ဗိဇ္ဇာဆရာ (၂) ဦးစီကိုလည်း မီးနေ
ဆောင်တိုင်းတွင် ထားသည်။ မီးဖွားပြီး
က သွားလိုရာသွားနိုင်ရန် ငွေ (၅)ကျပ်
နှင့် ဝတ်စုံ(၁)စုံ ထောက်ပံ့ပေးသေးသည်။

(၁၂၆၃) ခုနှစ်တွင် မြန်မာ
အမျိုးသမီး (၂၀) ဦးကို ရန်ကုန်မြို့
အင်္ဂလိပ်သီလရှင်ကျောင်းသို့ ပညာသင်
စေလွှတ်ပြီး အထူးသူနာပြုလုပ်ငန်းများ
ကို သင်ကြားစေ၍ အောင်မြင်လာသော

အခါ နေပြည်တော်၌ ခန့်ထားသည်။

နေပြည်တော်အတွင်း ဖိုး

သူတော်၊ မယ်သီလများကိုလည်း ထောက်

ပုံကာ စာတတ်သူများကို ကျောင်း

ဆောက်လှူဒါန်းသည်။

လူအိုရုံ (ဂ)ဆောင်ဆောက်

လုပ်ထားရှိကာ သားတော်ကြီးများကို

မပြတ်မလပ်ရအောင် အုပ်ချုပ်စီမံစေ

သည်။ အသက်ကြီးလူအိုများအနက်

လုပ်နိုင်ကိုင်နိုင် သွားလာနိုင်သူများကို

အနှိပ်အတတ် ဆေးကုအတတ်ပညာများ

သင်ပေးသည်။ သူအိုတို့သည် အဝတ်

အစား ထီး၊ ဖိနပ်မှစ၍ တစ်လလျှင်

သုံးစွဲရန် ငွေတစ်ကျပ်စီရရှိသည့်အပြင်

သေဆုံးပြန်လျှင်လည်း ဘုရင်မင်းမြတ်

ကပင် အကုန်အကျခံ သင်္ဂြိုဟ်ပေးသည်။

လူမှုဝန်ထမ်းများကို ကြီးကြပ်

ဆောင်ရွက်ရန် လမိုင်းဝန်၊ ပုဏ္ဏားဝန်၊

သမားတော်၊ အနှိပ်တော်၊ ကိုးသားပေါက်

အရွတ်ဝန်များ စသည်ဖြင့် ထားရှိသည်။

အရွတ်ဝန်များသည် တိုင်းပြည်အတွင်းရှိ

သွေးမစွန်း အနုများကို ရွှေ့ကြက်ယက်

ဘုရား လယ်ပြင်တွင် သီးသန့်တဲများ

ဆောက်၍ နေရာချထားပေးသည်။

မသာအမှုထမ်းများကိုလည်း

ခန့်ထားပေးသည်။ ဆင်းရဲ၍ မသာမချ

နိုင်သော အလောင်းများကို ၎င်းအမှု

ထမ်းများက ဆင့်ဆို၍ ဆိုင်ရာရပ်ကွက်

များက အကုန်အကျခံ သင်္ဂြိုဟ်ပေးရ

သည်။

နေပြည်တော်ဝန်းကျင်ရှိ အရူး

များ၏ စာရင်းကို ကောက်ယူကာ ကု၍

ရနိုင်သောသူ ကု၍မရနိုင်တော့သူ စသဖြင့်

ခွဲခြားထားရှိသည်။ မြို့တွင်း၌ အရူးများ

၏ အနှောင့်အယှက်မရှိရလေအောင်

လည်း ထိန်းသိမ်းထား၏။

မီးအမှုထမ်းများကို ခန့်အပ်

ထားရှိပြီး ယင်းအမှုထမ်းများသည် ညနေ

နေဝင်ချိန်တွင် မီး သတိပေးကြရသည်။

မီးချိတ်၊ မီးကပ်များ အိမ်တိုင်းစေ့ ထား

ရှိစေကာ ရေအိုးများကိုလည်း အိမ်ခေါင်

မိုးပေါ်၌ တင်ထားရသည်။ ညနေအချိန်

ချက်ပြုတ်ပြီးချိန်တွင် မီးဖို၌ မီးမရှိစေရ။

ငှက်မွေးဖြင့် မီးဖိုကို ထိုးကြည့်၍ မီးကို

တွေ့လျှင် အိမ်ရှင်ကို အပြစ်ဒဏ်ပေး

သည်။ မီးစလောင်သူ၏အိမ်ကို ကြီးလေး

သော အပြစ်ပေးသည်။

မီးလောင်ရာသို့ မင်းအမှုထမ်း

များအားလုံး ရောက်လာကြရသည်။

မလာရောက်သည်ကို တွေ့ပါက နေပူ

တွင် တစ်နေ့လုံး နေလှန်းအပြစ်ပေးခံရ

သည်။

မီးဘေးဒဏ်ခံရသူများအား

အဝတ်အထည်၊ ဖျား ဆန်၊ ဆီ၊ ငပိ

စသည်ဖြင့် အိမ်ထောင်စုအလိုက် ပေး

သည်။ တစ်အိမ်ထောင်လျှင် (၅)ကျပ်

ထောက်ပံ့သည့်အပြင် သဿမေမေအခွန်

(၅) နှစ် ကွင်းလွတ်ခွင့်ပြုခဲ့သည်ကို

မှတ်သားသိရှိရပါကြောင်း။

မင်းခန့်ကိုကို (Ruby Land)

စာကိုး

မြကေတု၊ နန်းမူနန်းရာမြကေတုစာ

ပေါင်းချုပ်၊ (ပ)ကြိမ်၊ ၁၉၉၈၊ ဟိန်းထက်

စာပေတိုက်။

ဝနေစေ၏ ကြောင်တောင်တောင်အတွေးများ

အိပ်

ပုံတူရေးသော ဝန်းချီဆရာထံသို့ သားအဖနှစ်ယောက် ဝင်လာကြသည်။

“ကျွန်တော်ပုံတူ ဆွဲချင်လို့ပါ။ ဘယ်လောက်ပေးရမလဲ”

“အင်း... ခင်ဗျားပုံဆွဲရင် ငါ့ထောင်ကျမယ်”

“ဆွဲမယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော် သားပုံတူ ဆွဲချင်ရင်ရော”

“ကလေးပုံတူဆိုရင် သုံးထောင်ပဲ ယူပါတယ်”

“အိုတော။ ဒါဆိုရင် ကျွန်တော်သားကို ကျွန်တော်ပေါင်ပေါ်တင်ပြီး အဆွဲမယ်။ ရော... ပုံတူရေးခ ငါ့ထောင်”

“အင်း”

ခင်မွန်ရွာကို ကျွန်တော်
ရောက်တော့ မိုးမချုပ်၊ သ။ ညနေပိုင်း
ပင် ရှိသေးသည်။ ကျွန်တော် တာဝန်ကျ
သော ကင်းစခန်းမှာပင် အနားယူကာ
နေလိုက်သည်။ ပုလိပ်တပ်သားများက
ကျွန်တော် ရောက်လာပြီဖြစ်သောကြောင့်
အားတက်သွားကြလေသည်။

“ကဲ...နားတဲ့လူတွေလည်း
နား။ တို့က တောင်ပေါ်ကျတာပဲ။ အဝေး
က မြင်နိုင်ပါတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ရာဇဝင်အုပ်
ခင်ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ခုတစ်လောမှာ စပ်ကူး
မတ်ကူးဆိုတော့ ဓားပြမှုနဲ့ လူသတ်မှုက
ဒီနားက ရွာတွေမှာ ခဏ ခဏ ဖြစ်နေ
တယ်”

“ပုလိပ်ဌာနရှိတဲ့ မြို့နီးသားပဲ။
ဒီနေ့တော့ ဘာမှမဖြစ်လောက်ပါဘူး”

အမှန်ကတော့ တပ်သားများ
အားရှိအောင်သာ ပြောရသည်။ ကျွန်
တော်လည်း ဘာမှမဖြစ်ပါစေနင့်ဟ
ဆုတောင်းနေရသည်။ ကျွန်တော့် ဆု
တောင်းမှာ မပြည့်လိုက်ပါ။

မှောင်ရီသန်းသောအချိန်မှာ
ပင် ကျယ်လောင်သော သေနတ်သံကို
ကြားလိုက်ရသည်။

“ဒိုင်း”

“ဟင်”

“အားလုံး အသင့်ပြင်”

ကျွန်တော့်တပ်သားများကို

စုစည်းကာ တောင်ပေါ်ရှိ ကျောက်တုံး
များနောက်တွင် နေရာယူခိုင်းလိုက်သည်။

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ကား စက်ကလေး

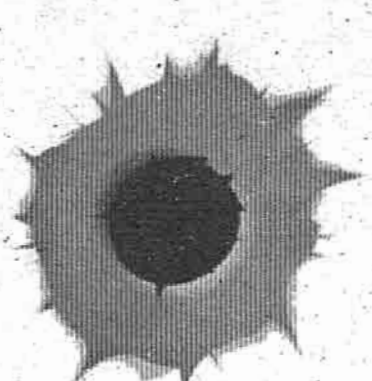
တစ်လက်ကိုပိုက်ကာ ကြည့်နေလေ
သည်။

“ဦးစိန်မြိုင်”

“ဆရာဦးစိန်မြိုင်”

ကျွန်တော့်နာမည်ကို ခေါ်ကာ

လူတစ်ယောက် တက်လာသည်။ ခေါင်း

ပေါင်းထား၍ စောထီးမှန်း ကျွန်တော်
သိလေသည်။

“ဦးစိန်မြိုင်”

“ဘာလဲ စောထီး”

“ဦးစိန်မြိုင် ကူညီပါဦး”

“ဘာကူညီရမှာလဲ”

“ကျွန်တော်တို့ နောင်ပိုင်ရွာ

မှာ လူသတ်မှုဖြစ်လို့”

“ဟင်”

“ဓားပြတိုက်တာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး။ လူသတ်သွား

တာပါ”

“ခင်ဗျားနဲ့ ဘယ်သူပါသေး

သလဲ”

“ဘယ်သူမှ မပါပါဘူး”

ဤရွာပတ်ဝန်းကျင်တွင် လူ

သတ်မှုဖြစ်လျှင် ကျွန်တော်နှင့်ဆိုင်သည်။

ရာဇဝတ်မှုခင်းနှင့် ပတ်သက်၍ တရားခံ

ကို ဖမ်းနိုင်ရန် ကြိုးစားရဦးမည်။ ဂျပန်

များ မြန်မာနိုင်ငံထဲ ဝင်လာမည်ဟု

သတင်းကြားစဉ်မှာပင် ကျွန်တော်

အလုပ်ရှုပ်ရပေဦးမည်။

“ခဏနေဦး စောထီး။ ကျုပ်
လိုက်ခဲ့ပါမယ်”

တပ်သားရဲဘော်တစ်ဦးကို
ခေါ်ကာ နောင်ပိုင်ရွာသူကြီး စောထီးနှင့်
အတူ လိုက်ပါခဲ့ရတော့သည်။ ရွာထဲက
အိမ်တစ်အိမ်တွင် သေဆုံးနေသော သူ
ရှိသည်။ သေဆုံးသူမှာ နှစ်ဆယ်ကျော်
အရွယ် ယောက်ျားလေးဖြစ်၍ မီးဖိုနား
တွင် လဲနေသည်။

“သူက ဘယ်သူလဲ”

“သူက မိုင်းလုံပါ”

သူကြီးက ဖြေသည်။

“သူမိဘတွေရော”

“သူမိဘတွေ မရှိတော့ပါဘူး။

ရွာပြောင်းသွားကြပါပြီ”

“ဒါဆို သူက ဒီရွာကို ဘာ
လာလုပ်တာလဲ”

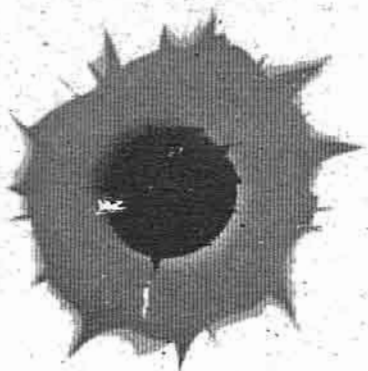
“သူက ဒီရွာကို ရည်းစားရှိလို့
လာတာပါ”

တံခါးပေါက်တွင် ရပ်နေသော
နန်းမြာဆိုသည့် မိန်းကလေးကို ကျွန်
တော် လှမ်းကြည့်မိသည်။ ထိုမိန်းကလေး

မှာ မျက်နှာကို လက်ဝါးနှင့်အုပ်ကာ ငို
နေလေတော့သည်။

ကျွန်တော်သည် လူသတ်မှု
ဖြစ်ပုံကို မေးလိုက်လေသည်။ လူသတ်
မှု ဖြစ်သည်က ရှင်းသည်။ ခြံဝနှင့် အိမ်
ထဲမှာ ပေါင်းဆယ်ခန့် ကွာသည်။ အိမ်
ခြံပေါက်ဝသို့ လူရိပ်တစ်ရိပ် ပေါ်လာ
သည်။ ခွေးများက ဟောင်ကြသည်။
ထို့နောက် သေနတ်သံတစ်ချက် ထွက်
ပေါ်လာပြီး ယခု သေဆုံးသော လူငယ်
မိုင်းလုံက သူရင်ဝကို လက်နှင့်အုပ်ကာ
လဲကျသွားသည်။

ပေလေးဆယ်အကွာမှ ပစ်
လိုက်သော ကျည်ဆန်သည် နှလုံးအိမ်
ကို ဖောက်ခွဲပစ်လိုက်၍ စကားပင် မပြော
နိုင်ဘဲ သေဆုံးသွားရှာတော့၏။

ကျွန်တော်က မေးသင့်တာ
များကို မေးကာ စာအုပ်ထဲတွင် မှတ်

သားလိုက်သည်။ သူကြီးက သေနတ်
သမားကို မသိချင်။

xxx

သေနတ်သမားနှင့် ပတ်သက်
၍ ကျွန်တော် သက်သေခံပစ္စည်း ဘုံးခု
လောက်ရလျှင် ဖမ်း၍ရနိုင်သည်ဟု ထင်
မိသည်။ လူဆိုးထိန်း ကျော်ဇော့က...

“ပြောတတ်လိုက်တာ ရာဇ
ဝတ်အုပ်ကြီးရယ်။ ဒီလိုသာ သက်သေ
ခံပစ္စည်း လွယ်လွယ်နဲ့ ရရင်တော့
ကျွန်တော်လည်း ဖမ်းနိုင်တာပေါ့”
ဟုဆိုသည်။

ကျွန်တော်က မန္တလေး ဆပ်
ကျောင်းက ဆင်းလာသည်မှာ မကြာ
သေး။ ကျွန်တော့်အတွက် နောင်ပိုင်ရွာ
မှ မိုင်းလုံကို သတ်သည့် လူသတ်သမား
ကို မိဖိုအရေးကြီးသည်။

ကျောင်းနေဖက်လည်း ဖြစ်၊
ရင်းနှီးသော လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်လည်း ဖြစ်

သည်။ လူဆိုးထိန်း ကျော်လွှားကို
အကြည့်တစ် တောင်းရသည်။

“ဒါက လွယ်လွယ်လေးပါ
ကွာ။ နောင်ပိုင်ရွာက လူကိုသတ်တဲ့ သူ
က နောင်ပိုင်ရွာကတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။
နောင်ပိုင်နဲ့နီးတဲ့ ကန်ပေါရွာ၊ ကြို့တယ်
ရွာတို့က လူဖြစ်နိုင်တယ်။ အဲဒီရွာတွေ
မှာတော့ သွားပြီးတော့ ရှာပေတော့”

ပထမဆုံးတော့ ကျော်လွှား
ပေးသည့်အကြံကို အကောင်းဆုံးထား၍
သာ လက်ခံလိုက်ရတော့သည်။

ကန်ပေါရွာသို့ နောင်ပိုင်ရွာမှ
ထန်းလုံနှင့်အတူ လိုက်လည်ရသည်။
သူသည် ရွာလူကြီး ဦးမြရီရာသို့ သွား
မည်ဖြစ်၍ ကျွန်တော်မှာလည်း အင်း
သားလိုပင် ဝတ်စုံဝတ်ကာ လိုက်သွား
သည်။

ထိုအရပ်တွင် မြန်မာများ
လည်း ထိုသို့ပင် ကြိုကြားနေကြပါ
အမြင်ရိုးနေ၍သာ တော်ပေတော့သည်။
လူကြီးဦးမြက သဘောကောင်းသည်။
ကျွန်တော့်ကို ဆေးဆရာဟူ၍ ထန်းလုံ

က ပြောကာ ခေါ်သွား၍အဆင်ပြေသည်။

ထိုအိမ်မှာပင် ထမင်းစားဖို့
ဖိတ်ကြား၍ သူတို့လေးနှင့်ပင် ပဲပုတ်၊
မုန့်ညင်းချဉ်တို့နှင့် ထမင်းဝင်စားမည် ပြု
စဉ် အခန်းထဲမှ ညည်းသံကြားရသည်။

“အား... ကျွတ်... ကျွတ်”

“အခန်းထဲက ဘယ်သူလဲ”

ကျွန်တော်က ထန်းလုံကို မေး
သည်။

“ဦးမြသားပါဗျာ။ လက်နာလို့
အော်နေတာပါ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“လက်မှာ အနာပေါက်နေလို့”

“ကြည့်ပါရစေ။ ကျွန်တော်မှာ
ဆေးပါလာပါတယ်”

ဆေးဆရာဆိုတော့ ဦးမြက
သူ့သားကို အပြင်ထွက်ဖို့ ခေါ်ပြီး ကြည့်
ခိုင်း၏။ ဦးမြ၏သား ကံတင်မှာ ဘယ်
လက်တွင် ယောင်နေသည်။ ကြည့်ရာ
သည်မှာ ရိုးရိုးအနာမဟုတ်။ သွားရာ ဖြစ်
၍ ခွေးကိုက်ခံရခြင်း ဖြစ်မည်။

“ခွေးကိုက်ခံရတာ ထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ်။ နည်းနည်း ရင်း
နေတယ်”

ကျွန်တော်က အနာကျက်
ဆေး လိမ်းရင်း ခေါင်းထဲတွင် အလုပ်
ရုပ်နေသည်။ သည့်နောက်တွင်တော့
ကျွန်တော်သည် မြို့မှ ပုလိပ်ဌာနသို့ သွား
ရတာမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ ပြန်ခဲ့၏။

မြို့မှ ပုလိပ်ဌာနကလည်း
ကန့်ပေါ်ရွာမှ သေနတ်သမားတစ်ဦး ရှိ
သည်ကို ရှာဖွေလိုခြင်း ရှိ၍ အရေးပိုင်
ဦးတင်ကျော်က လိုက်ပါလာလေသည်။
ကန့်ပေါ်ရွာသူကြီး ဦးမြတ်သားကို ခေါ်
ခိုင်းပြီးနောက် ကျွန်တော်သည် အိမ်ထဲ
တွင် ဝရမ်းဖြင့် ရှာဖွေတော့သည်။

ထိုအခါ မီးဖိုထဲရှိ ကြပ်ခိုးစင်
ပေါ်မှ တောင်းစုတ်ထဲတွင် ဒဿမ သုံး
ဆယ့်နှစ် ပစ္စုတိသေနတ်ကို တွေ့ရသည်။
ကျည်တစ်တောင်ကို သုံးထားပြီး ကျည်
ခွဲမှာ သေဆုံးသွားသော မိုင်းလုံ၏ နှလုံး
အိမ်ထဲမှ ကျည်ဆန်ခွဲနှင့် အမျိုးတူ ဖြစ်
နေလေသည်။

နန်းမြာကို ရွာလူကြီးမှ တစ်

ဆင့် မေးကြည့်သောအခါတွင် ဦးမြတ်
သား ကံတင်မှာ သူကို ကြိုက်နေ
ကြောင်း၊ ကံတင်မှာ စရိုက်ကြမ်းပြီး
သူတစ်ပါးနှင့် ရန်ဖြစ်တတ်သည်ကို မနှစ်
သက်၍ နန်းမြာက မဆက်ဆံခဲ့ကြောင်း
ပြောသည်။

ကံတင်ကတော့ မိန်းမချော
လေး နန်းမြာကို ချစ်ခင်နှစ်သက်နေသည်။
ကံတင်ကို လက်ထိပ်ခတ်ကာ ပုလိပ်
ဌာနသို့ ဖမ်းခေါ်ပြီး စစ်ဆေးသောအခါ
ခွေးပါးစပ်ထဲမှ ရသော အကျိုးပိတ်စမှာ
ကံတင်၏ အကျိုးလက်နှင့် ဆက်ကြည့်
သောအခါ အနေတော်ဆက်၍ရသည်ကို
တွေ့ရပြန်သည်။

ကံတင်သည် နယ်စပ်တွင်
သေနတ်ပစ် လေ့ကျင့်ဖူး၍ လက်ဖြောင့်
သူဖြစ်ကြောင်း သိရှိရသောကြောင့် သူ
သည် နန်းမြာနှင့် ရည်းစားဖြစ်နေသော
မိုင်းလုံကို လျှပ်တစ်ပြက် ဝင်ရောက်
တိုက်ခိုက်သတ်ဖြတ်၍ ကြံစည်သည်မှာ
သုံးလေးကြိမ် ရှိပြီဖြစ်ကြောင်း ဝန်ခံ
ပြောဆိုလေတော့သည်။

နန်းမြာသည်ကား သူ့ချစ်သူ
ကို သတ်သော တရားခံ ကံတင်ကို ခွဲ
ရှာစက်ဆုပ်သော အကြံပြုပြီး ကြည့်နေ
လေသည်။

မိုင်းလုံမှာ တောင်ပေါ် ယာခင်း
များတွင် တောင်သူရိုးရာဖြစ်သော မုန်
ညင်း၊ မုံလာနှင့် ပဲပင်များ စိုက်ကာ
ငြိမ်းချမ်းစွာ နေတတ်သူဖြစ်၍ ယခုနှစ်
မနောပွဲ မတိုင်ခင် မိုင်းလုံနှင့် နန်းမြာ
တို့မှာ နှစ်ဖက်လူကြီးများနှင့်အတူ
လက်ထပ်ပွဲကျင်းပရန် ရည်ရွယ်ထားခဲ့
သည်။

ယခုတော့ ဘဝချင်းမဆုံဆည်း
ရသူများ ဖြစ်ခဲ့လေတော့၏။

နန်းမြာသည် ပါးပြင်ပေါ်သို့
တလိမ့်လိမ့်ကျလာသော မျက်ရည်များ
ကို ပွတ်သုတ်လိုက်တော့၏။

အိုက်စ်

ဗဟုသုတရစေမိ

**သပိင်းခိုးကျောက်ဆတ်လူသားဘဝကို
ဂမ္ဘီရနည်းဖြင့်တွေ့ရှိခြင်း
ဆရာဝင်း (သမာဓိနွယ်)**

လူ နတ် ပြဟာ သတ္တဝါတွေ
သည် နိဗ္ဗာန်မရမချင်း သံသရာစက်ဝန်း
တွင် ကျင်လည်နေကြရပေသည်။
သံသရာမှ လွတ်မြောက်ရာ နိဗ္ဗာန်ကို
ရောက်စေနိုင်သည့် ဗုဒ္ဓ၏ ဝိပဿနာ
ကျင့်စဉ်ကို မတွေ့မကြုံ မကျင့်မချင်း
တွေ့ကြုံသော်လည်း ပေါက်မြောက်အောင်
အားမထုတ်နိုင်မချင်း ဘဝသံသရာဝဲဩဇာ
မှာ အကြိမ်ကြိမ်အဖန်ဖန် ကျင်လည်နေ
ကြရပေသည်။

ကျွန်ုပ်၏ အတိတ်ဘဝများကို
ပရလောကမှ တန်ခိုးကြီးအဆင့်မြင့် ပုဂ္ဂိုလ်
ကြီးများ၏ အကူအညီဖြင့် ခြေရာကောက်
ရာ လွန်ခဲ့သည့်ဘဝက ကျွန်ုပ်သည် ဝဿ
ဝတီနတ်ပြည်တွင် နတ်သားဖြစ်ခဲ့ပါသည်။
ဘဝများကို နောက်ပြန်၍ကြည့်သော်
လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ဘဝမှ ၁၅ ဘဝအထိ
မြန်မာနိုင်ငံတွင် လူဖြစ်ခဲ့သည်ဟု ဆိုပါ
သည်။ လွန်ခဲ့သည့် ၁၆ ဘဝမှ ၂၀ ဘဝ
အထိ အိန္ဒိယနိုင်ငံအရှေ့ပိုင်းတွင် လူဖြစ်ခဲ့
ပြီး လွန်ခဲ့သည့် ၂၁ ဘဝတွင် ငရဲသို့
ကျရောက်ခဲ့ရပါသည်။ လွန်ခဲ့သည့် ၂၂

ဘဝမှ ၃၀ ဘဝအထိ အီဂျစ်၊ အီရန်၊
အီရတ်နိုင်ငံများတွင် လူဖြစ်ခဲ့ပြန်ပါသည်။
လွန်ခဲ့သည့် ၃၁ ဘဝတွင် ငရဲသို့ နှစ်ပေါင်း
သိန်းနဲ့ချီ ကျသွားပြန်သည်။ ဤအတိုင်း
သာဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်သည် ဘဝသံသရာ
စက်ဝန်းတွင် ကောင်းလိုက် ဆိုးလိုက်နှင့်
ဆင်းရဲပင်ပန်းကြီးစွာ ကျော်ဖြတ်ခဲ့ရပေ
မည်။

၂၀၁၀ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ ၇
ရက်မနက် ဘီဘီစီ အသံလွှင့်ဌာနမှ
အင်္ဂလန်နိုင်ငံထုတ် The Nature မဂ္ဂဇင်း
မှ ဤကမ္ဘာပေါ်ရှိ သက်ရှိသတ္တဝါများနှင့်
ပတ်သက်ပြီး သိပ္ပံပညာရှင်များ၏
နောက်ဆုံးတွေ့ရှိချက်ကို အသံလွှင့်သွားရာ
တွင် လွန်ခဲ့သည့် နှစ်သန်းပေါင်း ၄၀၀
က ဤကမ္ဘာတွင် ကောင်းကင်ပျံသန်း
နိုင်သော ဂုဏ်သတ္တဝါနှင့် တွာသတ္တသတ္တဝါ

များ မရှိသေးကြောင်း၊ ပင်လယ်ထဲမှ
ရေသတ္တဝါများ ကုန်းပေါ်ရောက်လာပြီး
နောက်ပိုင်းမှသာ ဆင့်ကဲပြောင်းလဲမှု
ဖြစ်စဉ်အရ ပေါ်ပေါက်ခဲ့ကြောင်း လွန်ခဲ့
သည့် နှစ်သန်းပေါင်း ၄၀၀ က လူ့ခြေရာ
ကိုလည်း တွေ့ရှိခဲ့ကြောင်း ထုတ်လွှင့်သွား
ပါသည်။

မနုဿဗေဒပညာရှင်များက
လူသားများသည် ရှေးအတိတကာလက
ကျောက်ခေတ်၊ ကြေးခေတ်၊ သံခေတ်
များကို ကျော်ဖြတ်ခဲ့ရကြောင်း ရေးသား
ခဲ့ကြပေသည်။ လူသားတို့၏ ဘဝဖြစ်စဉ်
တွင် နှစ်ပေါင်း သိန်းသန်းချီ၍ ရှိခဲ့ရာ
ရေးပို၍ကျလေ လူသားတို့၏ဘဝမှာ
ကြမ်းတမ်းခက်ထန်လေဖြစ်သည်ကို တွေ
ရပေသည်။ ထိုသမိုင်းဖော်ပြချက်များ
မှန်မမှန် ကျွန်ုပ်၏ ဂန္ထီရဆိုင်ရာ တွေ့ရှိ
ချက်ဖြင့် နှိုင်းယှဉ်သုံးသပ်နိုင်ရန် တင်ပြ
လိုက်ရပေသည်။

၂၀၀၉ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ ၁၇
ရက်မနက် ၆:၃၀ နာရီတွင် ကျွန်ုပ်၏
အိမ် ဧည့်ခန်း၌ ကော်ဖီသောက်နေစဉ်

ကျွန်ုပ်၏ အာရုံ၌ အလွန်တန်ခိုးကြီးသည့် နတ်ကြီးတစ်ပါး ကြွရောက်လာမည်ဟု ခံစားမိသည်။ မကြာမီ ကျွန်ုပ်၏ရှေ့မှောက်တွင် အရောင်ခပ်မည်းမည်း နတ်ကြီးတစ်ပါး ရောက်လာ၍ မေးလျှောက်ရာ -

ကျွန်ုပ် ။ ။ ယခုကြွလာတဲ့ နတ်မင်းကြီး ဘယ်ကကြွလာတာလဲ။ ဘယ်လိုအကြောင်းကိစ္စကြောင့် ကြွလာတာလဲ။

နတ်ကြီး ။ ။ အလင်းနှစ် ၂၀ နှစ်ဝေးတဲ့ စကြဝဠာမှ ကြွလာတာပါ။ စကြဝဠာစောင့်နတ်ကြီးပါ။ အသင်နှင့် ကျွန်ုပ်က လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်း ၃၉,၄၀၀၀ က ညီအစ်ကိုတော်ပါတယ်။ ကျွန်ုပ်က ညီတော်တာပါ။

ကျွန်ုပ် ။ ။ (အလွန်အံ့အားသင့်လျက်) ကျွန်ုပ်နဲ့ သင်နဲ့ ညီအစ်ကိုတော်တာ သင်နတ်မင်းကြီးအုပ်ချုပ်တဲ့ စကြဝဠာက ပြိုဟ်ကမ္ဘာတစ်ခုမှာ တော်တာလား။

နတ်ကြီး ။ ။ မဟုတ်ပါဘူး။ ဤကမ္ဘာမှာ တော်တာပါ။ ယခု တောင်အမေရိက

တိုက် ဘရာဇီးနိုင်ငံမှာ တော်ခဲ့တာပါ။

ကျွန်ုပ် ။ ။ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်း ၃၉,၄၀၀၀ က ညီအစ်ကိုတော်ခဲ့တာဆိုတော့ အဲဒီတုန်းက ကျွန်ုပ်တို့ နေခဲ့ထိုင်ခဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကြောင်းပြုခဲ့ရတဲ့ အခြေအနေကို ပြောပြပါဦး။

နတ်ကြီး ။ ။ အဲဒီတုန်းက လူတွေက အဝတ်အစား မဝတ်ကြသေးဘူး။ နေထိုင်ကြတာက သစ်ပင်အောက်မှာပဲ နေကြ အိပ်ကြတယ်။ အမိုးအကာ ဘာမျှမရှိကြ

သေးဘူး။ သစ်ရွက်တွေခင်း၊ သစ်ရွက်တွေခြံပြီး အိပ်ကြတယ်။ ကျောက်ခဲကျောက်တုံးတွေနဲ့ပဲ တောကောင်တွေကို ပစ်ခတ်ဖမ်းဆီးစားသောက်ကြတယ်။

ကျွန်ုပ် ။ ။ ဘယ်လို သတ္တဝါတွေစားကြတာလဲ။

နတ်ကြီး ။ ။ ရေထဲက ငါးများနှင့် ကြက်နဲ့တူတဲ့ သတ္တဝါ၊ ယုန်နဲ့တူတဲ့ သတ္တဝါများကို ပစ်ခတ်ဖမ်းဆီးစားသောက်ကြပါတယ်။ ခွေးနဲ့တူတဲ့ သတ္တဝါ၊ ဝက်နဲ့တူတဲ့ သတ္တဝါ၊ ဆိတ်နဲ့တူတဲ့ သတ္တဝါ၊ နွားနဲ့တူတဲ့ သတ္တဝါတွေရှိသော်လည်း ပစ်ခတ်ဖမ်းဆီးနိုင်ခြင်း မရှိပါဘူး။

ကျွန်ုပ် ။ ။ သစ်သီးတွေစားတာကော ရှိသလား။

နတ်ကြီး ။ ။ ငှက်ပျောသီး၊ သဘောသီး၊ သရက်သီး၊ ပနံသီး၊ သခွားသီးများလည်း စားကြပါတယ်။

ကျွန်ုပ် ။ ။ တောလိုက်အစာရှာတဲ့ အခါ ဘယ်လိုသတ္တဝါတွေက အန္တရာယ်ပြုတတ်ပါသလဲ။

နတ်ကြီး ။ ။ မြွေကြီးတွေ၊ ကျားတွေ၊

ဆင်တွေက အန္တရာယ်ပြုတတ်ပါတယ်။
မြွေနဲ့ ကျားကိုတော့ မီးတုတ်တွေနဲ့
ခြောက်လှန့်ပြီး ကာကွယ်နိုင်ပါတယ်။
ဆင်ကြီးတွေကိုတော့ မီးတုတ်နဲ့ ကာ
ကွယ်လို့ မရပါဘူး။

ကျွန်ုပ် ။ ။ မီးက ဘယ်လိုရပါသလဲ။
နတ်ကြီး ။ ။ ကျောက်ချင်းခတ်ပြီး
မီးကိုရရှိပါတယ်။ အသားများကိုလည်း
မီးဖုတ်ပြီး စားပါတယ်။ ညတိုင်းမှာလည်း
မီးဖိုကြီးတွင် လူအများဝိုင်းပြီး အရက်လို
အရည်တစ်မျိုးသောက်ကြရင်း ကကြပါ
တယ်။

ကျွန်ုပ် ။ ။ အဲဒီတုန်းက ရာသီဥတု
ဘယ်နှစ်မျိုးရှိလဲ။

နတ်ကြီး ။ ။ မိုးဥတုနဲ့ ဆောင်းဥတု
နှစ်မျိုးရှိပါတယ်။ မိုးရွာလျှင်လည်း သွား
လာလှုပ်ရှားနေကြပါတယ်။ ညအိပ်ချိန်
မိုးရွာလျှင်လည်း သစ်ရွက်တွေခင်း။
သစ်ရွက်တွေ ခြုံအိပ်ကြပါတယ်။

ကျွန်ုပ် ။ ။ မိသားစုနေထိုင်မှုဘဝက
ဘယ်လိုရှိပါသလဲ။

နတ်ကြီး ။ ။ မိသားစုဘဝ လင်နဲ့

မယားရယ်လို့ သတ်သတ်မှတ်မှတ်မရှိပါ
ဘူး။ ညအချိန် မီးဖိုမှာ အရက်လိုအရည်
တစ်မျိုးသောက်ရင်း ကကြရင်း မိမိတို့
နှစ်သက်တဲ့ အမျိုးသားနဲ့ အမျိုးသမီး အတူ
နေကြပါတယ်။ ကိုယ်ဝန်ရှိ၍ ကလေး

မွေးထားလျှင်လည်း မိခင်ကသာ ကလေး
ကို ပြုစုစောင့်ရှောက်ပါတယ်။ ယောက်ျား
တွေက မစောင့်ရှောက်ပါဘူး။ မီးဖွားချိန်
မှာ အမျိုးသမီးချင်း ဝိုင်းဝန်းကူညီ စောင့်
ရှောက်ကြတယ်။ အစာလည်း ရှာကျွေး
ကြပါတယ်။ အမျိုးသမီးတွေလည်း ကိုယ့်
အစာကိုယ် ရှာစားကြရပါတယ်။

ကျွန်ုပ် ။ ။ နတ်ကြီးနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့
ဂယ်လိုကြောင့် ညီအစ်ကိုတော်တယ်
ပြောနိုင်တာလဲ။

နတ်ကြီး ။ ။ မိခင်တစ်ဦးတည်းက
မွေးလာလို့ပါ။ ဖခင်ကတော့ ဘယ်သူမှန်း
မသိပါဘူး။

ကျွန်ုပ် ။ ။ အဲဒီတုန်းက ကိုးကွယ်
ယုံကြည်မှု ရှိပါသလား။

နတ်ကြီး ။ ။ ကိုးကွယ်မှုအနေနဲ့
နေကို မနက် နေထွက်လာချိန်၊ ညအခါ

လကို ခန္ဓာကိုယ်ကို ကိုင်ညွှတ်ပြီး သုံး
ကြိမ် အရိုအသေပြုပါတယ်။ အရာအရာ
တွေ ကင်းလွတ်ဖို့ ပျောက်ကင်းဖို့ ဆု
တောင်းကြပါတယ်။

ကျွန်ုပ် ။ ။ ရောဂါဘယဖြစ်တဲ့အခါ
ဆေးကုတဲ့ဆရာတွေရှိသလား။

နတ်ကြီး ။ ။ ရောဂါအမျိုးမျိုးရှိပါ
တယ်။ ဖျားတာနာတာ၊ တောလိုက်ရင်းနဲ့
ခြေလက် ထိခိုက်မိတာ၊ မျက်စိ၊ မျက်နှာ
သစ်ကိုင်းနဲ့ ထိုးမိတာတွေ ရှိပါတယ်။
ဆေးကုသတတ်တဲ့သူ မရှိပါဘူး။ နေ
မကောင်းလို့ သေရတဲ့လူတွေက များပါ

တယ်။ အမျိုးသမီးတွေလည်း မီးဖွားလျှင်
၂၀ ရာခိုင်နှုန်းလောက် သေဆုံးကြပါ
တယ်။

ကျွန်ုပ် ။ ။ အဲဒီတုန်းက လူဘယ်
လောက်ရှိပါသလဲ။ အခြားဒေသတွေမှာ
ကော လူတွေ မရှိဘူးလား။

နတ်ကြီး ။ ။ အဲဒီတုန်းက လူ ၃၀၀၀
လောက်ရှိပါတယ်။ အခြားဒေသတွေမှာ
လူတွေရှိပါတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံ တော
လိုက်ရင်း တွေ့တတ်ပါတယ်။ တစ်ဦးနဲ့

တစ်ဦး တိုက်ခိုက်တာ မရှိပါဘူး။ ဘာသာ
စကားမတူလို့ လက်ဟန်ခြေဟန်နဲ့ ပြော
ကြပါတယ်။

ကျွန်ုပ် ။ ။ လူတွေက အသား
အရောင် ဘယ်လိုရှိလဲ။ အရပ်ကော
ဘယ်လောက်ရှည်သလဲ။

နတ်ကြီး ။ ။ အသားအရောင်က ယခု
ဥရောပတိုက်သားတွေနဲ့ တူပါတယ်။ ဖြူပါ
တယ်။ အရပ်အမောင်းက ခုနစ်ပေ
ဝန်းကျင်ရှိပါတယ်။

ကျွန်ုပ် ။ ။ လူတွေရဲ့ သက်တမ်းက
ဘယ်လောက်ရှိသလဲ။

နတ်ကြီး ။ ။ ပျမ်းမျှ ၃၅ နှစ်ရှိပါ
တယ်။ အလွန်ဆုံး အသက် ၆၀ နေရတဲ့
သူလည်းရှိပါတယ်။ နောင်တော်ကြီးက
အသက် ၆၀ ထိ နေရပါတယ်။

ကျွန်ုပ် ။ ။ အဲဒီတုန်းက ဥရောပ၊
အာဖရိကနဲ့ မြောက်အမေရိက၊ တောင်
အမေရိကတိုက်တွေက အခုလို တခြားစီ
ပဲလား။

နတ်ကြီး ။ ။ အဲဒီတုန်းက ကွဲမထွက်
သေးပါဘူး။ ကျွန်ုပ် စကြဝဠာစောင့်နတ်

ကြီးဖြစ်ပြီး နှစ်ပေါင်း ၂၀,၀၀၀ အထိ
ကွဲမထွက်သေးပါဘူး။ ဘယ်တုန်းက
အခုလို ကွဲသွားတာလဲ မသိပါဘူး။

ကျွန်ုပ် ။ ။ အဲဒီတုန်းက အကြီး
အကဲကို ဘယ်လို ရွေးချယ်ကြတာလဲ။

နတ်ကြီး ။ ။ ခွန်အားကောင်းတဲ့သူ
သတ္တိကောင်းတဲ့သူကို အဖွဲ့ရဲ့ အကြီးအကဲ
အဖြစ် ရွေးချယ်သတ်မှတ်ပါတယ်။

ကျွန်ုပ် ။ ။ အဲဒီတုန်းက အဖွဲ့က
လူ့ဘယ်နှစ်ယောက်ရှိပါသလဲ။ အဲဒီလို
အဖွဲ့ပေါင်းဘယ်လောက်ကို အကြီးအကဲ
တစ်ဦးက အုပ်ချုပ်ပါသလဲ။

နတ်ကြီး ။ ။ တစ်ဖွဲ့ကို လူ ၁၅
ယောက်လောက် ရှိပါတယ်။ တစ်ဖွဲ့မှာ
ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်ရှိပါတယ်။ အုပ်စု
တစ်စုမှာ အဖွဲ့ပေါင်း ခုနစ်ဖွဲ့ ရှစ်ဖွဲ့လောက်

ရှိပါတယ်။ အဖွဲ့ ခုနစ်ဖွဲ့ ရှစ်ဖွဲ့ပေါင်းပြီး
တော့မှ ခေါင်းဆောင်တစ်ဦးက အုပ်ချုပ်
ပါတယ်။

ကျွန်ုပ် ။ ။ အဲဒီတုန်းက ထူးခြားတဲ့
ဖြစ်စဉ်တွေ ဘာတွေများ ရှိပါသေးလဲ။

နတ်ကြီး ။ ။ ထူးခြားတဲ့ ဖြစ်စဉ်နှစ်ခု
ရှိပါတယ်။ တစ်ခုက နောင်တော်ကြီးနဲ့
ပတ်သက်တာပါပဲ။ အဲဒီတုန်းက နောင်
တော်ကြီးက ကိုးနှစ် ၁၀ နှစ်လောက်ပဲ
ရှိသေးတယ်။ တစ်ရက်မှာတော့ မီးအကြီး
အကျယ်လောင်တယ်။ နောင်တော်ကြီးနဲ့
အခြားကလေး နှစ်ယောက် တောမီးဝိုင်း

ပြီး အလောင်ခံရတယ်။ ကျန်တဲ့ လူတွေ
လည်း တောမီးကို မငြိမ်းသတ်နိုင်ကြဘူး။
အားလုံးက နောင်တော်ကြီးပါ တောမီး
လောင်ခံရပြီလို့ နားလည်နေကြတယ်။
ဒါပေမဲ့ နောင်တော်ကြီးက တောမီးကနေ
ထူးထူးခြားခြား လွတ်မြောက်လာတယ်။
အားလုံးသော မိခင်တွေ လူကြီးတွေက
မင်းဘယ်လို တောမီးက လွတ်မြောက်
လာတာလဲလို့ မေးတော့ ကျွန်တော်လည်း
မသိဘူး။ ရုတ်တရက် မိုက်ခနဲ တောမီး

လောင်တဲ့ နေရာရဲ့ အပြင်ဘက် ရောက်
နေတာပဲလို့ပြောလို့ အလွန်အံ့အားသင့်
နေကြတယ်။ ကျွန်တို့ကလေး နှစ်ယောက်
ကတော့ တောမီးလောင်တဲ့အထဲပါသွား
တယ်။

နောက် ထူးခြားတဲ့ ဖြစ်စဉ်
တစ်ခုက တစ်ရက်သောညနေမှာ ယန်းကန်
ပြားပျံလို ယာဉ်ကြီးတစ်ခု ကောင်းကင်မှာ
ရောက်လာတယ်။ ရောက်မလာခင်
ကောင်းကင်မှာ တစ်ဝိုက်ပြည့်သံတွေ အရင်
ကြားရတယ်။ ကောင်းကင်အမြင့်
အတောင် ၂၀၀ လောက်မှာ ရပ်နေတာ
တွေ့ရတယ်။ လူတွေကိုတော့ ဘာမှ
မလုပ်ဘူး။ လူတွေကလည်း အံ့သြ
ကြောက်လန့်ပြီး တောတွေထဲက ပုန်းပြီး
ကြည့်နေကြတယ်။ ဆရာကြီးတော့ ဘာမျှ
မလုပ်ဘဲ ပြန်ထွက်သွားတယ်။ အဲဒီ
တစ်ခါပဲ ကြုံခဲ့တယ်။ နောက်ထပ်လည်း
တစ်ခါမှ မလာတော့ဘူး။ နောက်နှစ်ပေါင်း
များစွာတိုင်အောင် အထူးအဆန်းအဖြစ်
ပြောနေကြတယ်။

ကျွန်ုပ် ။ ။ အသင် နတ်ကြီးက

ကျွန်ုပ်နဲ့ ညီအစ်ကိုတော်တယ်ဆိုတော့
ကျွန်တော်ရဲ့ ကြီးပြင်းတဲ့ဘဝအကြောင်း
ပြောပါဦး။

နတ်ကြီး ။ ။ အသင်က အသက် ၂၀
အရွယ်မှာ အဖွဲ့အားလုံးရဲ့ ခေါင်းဆောင်
ဖြစ်လာတယ်။ ခွန်အားကောင်းတာရယ်၊
သတ္တိရှိတာရယ်၊ အနစ်နာခံတာရယ်
ကြောင့် ခေါင်းဆောင်အဖြစ် ရွေးချယ်
သတ်မှတ်ကြတာပါ။ အခြားတော့ ထူးထူး
ခြားခြားမရှိပါဘူး။

ကျွန်ုပ် ။ ။ နတ်မင်းကြီးအုပ်ချုပ်တဲ့
စကြဝဠာအကြောင်းပြောပါဦး။

နတ်ကြီး ။ ။ ကျွန်ုပ်အုပ်ချုပ်ရတဲ့
စကြဝဠာမှာ နေအပြင် ဂြိုဟ်ခြောက်လုံး
ရှိပါတယ်။ အဲဒီမှာ အသက်ရှိသတ္တဝါ
မရှိပါဘူး။

ကျွန်ုပ် ။ ။ ပရလောကမှ နတ်တွေ
ရှိပါသလား။

နတ်ကြီး ။ ။ ဂြိုဟ် ခြောက်လုံးအနက်
ပရလောကမှ နတ်တွေ ဂြိုဟ်တစ်လုံးမှာ
ရှိပါတယ်။ သူတို့က အမျိုးသားလည်း
မဟုတ်၊ အမျိုးသမီးလည်း မဟုတ်ပါဘူး။

သူတို့က ဗုဒ္ဓဘာသာနတ်တွေပါ။
ကျွန်ုပ် ။ ။ ဂြိုဟ်စောင့်နတ်တွေ ရှိပါ
သလား။

နတ်ကြီး ။ ။ ဂြိုဟ်စောင့်နတ်တွေက
သီးခြားရှိပါတယ်။ ဂြိုဟ်တွေမှာ သက်ရှိ
သတ္တဝါ သစ်ပင်တောတောင် မရှိဘဲ
ခြောက်သွေ့တဲ့ ကျောက်တောင်များနဲ့
သဲကန္တာရလို နေရာများပဲ ရှိပါတယ်။

ကျွန်ုပ် ။ ။ အသင် နတ်ကြီးရဲ့
နာမည်ကို သိလို့ရမလား။

နတ်ကြီး ။ ။ ကျွန်ုပ်ရဲ့နာမည်က
“ဝေအာရှား” ဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်ုပ်လည်း နတ်ကြီးက
ဗုဒ္ဓဘာသာဆို၍ ပြဿနာကုသိုလ်ကောင်းမှု
ကို အမျှဝေလိုက်ရာ နတ်ကြီးသာဓုခေါ်
အမျှရသဖြင့် သူ၏ခန္ဓာကိုယ်မှ ရွှေရောင်
တွေဖြာထွက်လာတာကို တွေ့ရပါတယ်။
နတ်ကြီးလည်း အလွန်ကျေနပ်ဝမ်းမြောက်
ပြီး ပြန်ကြွသွားပါတယ်။

သဗ္ဗေသတ္တာ အဝေရာဟောနန္တ

ဆရာဝင်းသာကီနွယ်

အိပ်မက်တွေထဲက

ကညာတ်ပင်အိပ်မက်

ဇူဇူ

ဇီးပင်ကုန်းရွာ လယ်လမ်း	ထဘီ ကိုယ်ဝတ်တာ ဘာဖြစ်လဲ”	ဆက်လျှောက်လာတယ်။
တောင်ဘက်က မြောက်ဘက်ကို	ဝိုင်းစိန်မက ကိုယ့်အတွေးနဲ့	သူလာနေတာ နန်းခင်တို့အိမ်
လျှောက်နေတဲ့ လူကိုတော့ ဘယ်သူလဲ	ကိုယ်လျှောက်လာရင်း နတ်စင်ကုန်းဝိုင်း	ကို လာနေတာပါ။ ဝိုင်းစိန်မနဲ့ နန်းခင်တို့
လို့ မေးစရာမလိုဘူး။	ကို ဖြတ်လာခဲ့တယ်။ နတ်စင်ကုန်းဝိုင်းမှာ	က ဇီးပင်ကုန်းရွာကလေးမှာ ဒီကနေ့
တရုတ်ပိတ် အပွင့်ကျဲကျဲ	ဘကြီးဦးဩဘာတို့ အိမ်ခြံဝိုင်းရှိတယ်။	အပျိုတွေပေါ့။
အစက်စိပ်စိပ် ဆေးဆိုးပန်းရိုက်ထဘီဝတ်	ဝိုင်းစိန်မက ဘကြီးဦးဩဘာတို့	ပြီးတော့ သူငယ်ချင်းတွေ တစ်
ထားတာ တွေလိုက်ကတည်းက ဇီးပင်	အိမ်ခြံဝိုင်းထဲ လှည်းကြည့်လိုက်သေး	ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက် မချွင်း
ကုန်းတစ်ရွာလုံး ဝိုင်းစိန်မမှန်း သိတယ်။	တယ်။	မချွန်ပြောတတ်ကြတာကလား။
ဟုတ်ပါတယ်။	ဘကြီးဦးဩဘာက စဉ်အိုးထဲ	“ဟဲ့ ဟဲ့ ဝိုင်းစိန်မ ဘယ်လာ
သူ့အမေ ဒေါ်ဘုမ ပျဉ်းမနား	က ရေကို ဒန်ခွက်နဲ့ ခပ်ချိုးနေတယ်။	တာလဲ”
ဈေးကို ရောက်တဲ့နေ့က ဝယ်လာ	သူ့သမီး မတင်ရွှေက မောင်တက်ရေတွင်း	နန်းခင်က ထင်ခဲ့နေတဲ့ နေရာ
ကတည်းက ဝိုင်းစိန်မ ဒီထဘီကို ခါးက	က ရေကို မောင်တက်ဆွဲတင်လို့ ခပ်ပြီး	က လှမ်းမေးလိုက်တယ်။
မချွေတော့ဘူး။	သူ့အဖေရေချိုးနေတဲ့ စဉ်အိုးထဲ လောင်း	အိမ်ပေါ် စိတ်ရောက်နေတဲ့
အပွင့်ကျဲကျဲ အနီရဲရဲ ဒီအဆင်	ထည့်ပေးနေတယ်။	ဝိုင်းစိန်မဟာ နန်းခင်အသံကြားတော့မှ
ကို သူမို့ကြိုက်တယ်လို့တောင် ဇီးပင်ကုန်း	ဒီလို မြန်မာ့ရှုခင်းအလှမျိုးကို	နန်းခင် ဘယ်နေရာမှာလဲဆိုတာ သိလိုက်
ရွာ အနောက်ပိုင်းသူ တစ်ခုလပ်မ မိကျော့	တွေ့ရတဲ့အခါတိုင်း ဝိုင်းစိန်မ အလွန်	တယ်။
တို့က မဲ့ကာ ရွဲကာ ပြောလှပြီ။	စိတ်ချမ်းသာရပါတယ်။	နန်းခင်က ခင်ပွန်းခြုံဘေးက
ဒါပေမဲ့ ဝိုင်းစိန်တို့က မဟုတ်	အမေပြောတဲ့ ရှေးရိုးကိုလည်း	သစ်ရိပ်မှာ ထင်းခွဲနေတာပါ။
တာဆိုလို့ ဘာမှမလုပ်ဘူး။ ဟုတ်တာမှန်	မပယ်နဲ့ ဈေးဇီးကိုလည်း မလွယ်နဲ့ ဆိုတဲ့	“ငါ နင့်ဆီကိုပဲ လာတာ။ အနီး
တာ လုပ်တော့လည်း ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရု	စကားကို သတိရလိုက်မိတယ်။	လေးခင်ရော”
မစိုက်ဘူး။	ဒါပေမဲ့ ဝိုင်းစိန်မ ဘကြီး	“ရှိတယ်။ နောက်ဖေးမှာ
“အေးလေ ကိုယ်ကြိုက်တဲ့	ဦးဩဘာ ရေချိုးနေလို့ မဝင်တော့ဘူး။	ချက်ပြုတ်နေတယ်။ နင်ဘာလာလုပ်တာ

လဲ။ အလုပ်လုပ်စရာ မရှိဘူးလား။

ငါ့အိပ်မက်ကို နောက်မှပြောမယ်။

“နားထောင်ဟာ၊ ဖြတ်မပြော

“ရှိပါတယ် ဟယ်။ ငါ့ညက အိပ်မက်အကြောင်း နင့်ကို ပြောပြမလို့ ဟီး...ဟီး”

ဒီတော့ သိပ်ပြောချင်နေတဲ့ ဝိုင်းစိန်မအဖို့ ဟန်ကျသွားတာပေါ့။ စူဠ လိပ် ရေထဲပစ်ချခံရသလိုမျိုးပေါ့။

နဲ့။ ကိုယ့်က အတော်နောက်တာ။ ပဒုမ္မာ ကြာပန်းကို ခူးပေးတာ မဟုတ်ဘူး။ ရေ ကန်ဘေး ရေစပ်မှာ ပေါက်နေတဲ့ ကညွတ်ပင် သုံးလေးပင်ကို ခူးလာပြီး ပေးတာ”

ဝိုင်းစိန်မက သူမစကားအဆုံး မှာ ဟီး...ဟီး ဆိုပြီး မျက်နှာဖုံးမသတ် နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်သွားတယ်။

“ဒီလို...ဟဲ့...နန်းခင်။ နားထောင်လေ”

“ဟား ဟား ဟား ကညွတ်ပင် ကို ချစ်လက်ဆောင်ပေးရတယ်လို့ နင်က ယူလိုက်လား”

နန်းခင်လည်း လက်ထဲကိုင် ထားတဲ့ ဓားမကို စဉ်းတိတ်မှ တစ်ချက် အားပါပါခုတ်ပြီး စိုက်ထားလိုက်တယ်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ။ ငါနားထောင် နေတာပဲလေ။ ဘာလဲ ငါ့နားကို ထောင် ပေးထားရမလား”

“ချစ်လို့ပေးတာ ငါမယူလို့ ရမလား နန်းခင်ရယ်။ ငါ့အိပ်မက်က ဒါပဲ နင့်အိပ်မက် ပြောစမ်းပါဦး”

ပြီးတော့... “တိုက်ဆိုင်နေပြီ။ ငါလည်း ညက အိပ်မက် မက်တယ်”

“လျှာရှည်လိုက်တာတော်။ အိပ်မက်ထဲမှာ ကိုယ့်က တိရစ္ဆာန်သောက် ရေခဲကန်မှာ ငါ့ကိုလည်းတွေ့ရော ပြီးစိစိ နဲ့ ပဒုမ္မာကြာပွင့်တွေ ပွင့်နေတဲ့ ရေကန် ထဲကို ဆင်းသွားတယ်”

နန်းခင်က အာရုံစုစည်းလိုက် ပြီး...

“အိပ်ပျော်မ နန်းခင်။ အိပ်မက် မမက်ဘူးဆို”

“ပဒုမ္မာကြာပန်းတွေ ခူးပြီး နင့်

အတော် အံ့ဩစရာကောင်း တယ်။ ငါမက်တဲ့ အိပ်မက်ကလည်း ကညွတ်ပင်ပဲ”

“ကဲ ပြောစမ်း။ နင့်အိပ်မက် ကို အချစ်လက်ဆောင်ပေးမယ်ပေါ့”

လို့ ပြောလိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ ဝိုင်းစိန်မဟာ မျက်လုံးနှစ်လုံးပြီးကျယ် သွားတယ်။ လျှာကို တစ်လစ်ကလေး လုပ်ပြတယ်။

ပြီးတော့မှ သူက...

“ကိုပု ပါသေးလား။ နင့်အိပ်
မက်ထဲအထိလာပြီး ကညွတ်ပင် ချစ်
လက်ဆောင်ပေးလို့ကတော့ ဒင်းပါးကို
အတွင်းအားထည့်ပြီးကို ရိုက်ပစ်လိုက်ဦး
မယ်”

“အမယ်လေး အကဲပိုရန်ကော။
အဲဒါမျိုးပေါ့ မပြောလိုက်ချင်ဘူး”

ဝိုင်းစိန်မက တစ်ထစ်ပြန်လျှော
ရပါရောလား။ နန်းခင်က တွန့်တက်သွား
တဲ့ အင်္ကျီခါးစကို ပြန်ဆွဲချလိုက်ရင်း...

“ငါ့အိပ်မက်ထဲမှာကျတော့
ဟိုဇူးလူးလူရိုင်းတွေလေ ကျောင်းဆရာ
လေး ကိုသက်တင်ပြောတာ။ အဲဒီ
လူရိုင်းတွေရွာထဲကို ငါရောက်သွားတာ”

“အမယ်လေး ဒုက္ခပါပဲ။ ငါ
မပါလို့ တော်သေး”

“ဘာလို့ မပါရမှာလဲ ပါတာ
ပေါ့”

“နင် လူလည်မကျနဲ့နော်။
ဇူးလူးတွေကိုတော့ ကျွပ်ကြောက်တယ်”

“အိပ်မက်ထဲက ဇူးလူးတွေက
သဘောကောင်းတယ်ဟ”

“တော်ပါသေးရဲ့”
ဝိုင်းစိန်မ ကော်ကလေးပုလိုက်
ပါတယ်။

“အဲဒီ ဇူးလူးတွေက ငါတို့
နှစ်ယောက်ကို ကညွတ်ပင်တွေနဲ့ ညှဉ်ခံ
တာ သူတို့လည်း စားတယ်။ ငါတို့ နှစ်
ယောက်ကိုလည်း ကျွေးတယ်။ ငါတို့
လည်း စားရတာပေါ့ ဟယ်”

“အိပ်မက်က ဒါပဲလား”
“ဒါပဲ...”

“ဟုတ်ပြီ တဲ့ဘကြီးဦးဩဘာ
ကို ဒီအိပ်မက်နှစ်ခု သွားဖတ်ခိုင်းမယ်”

“အေး ကောင်းတယ်”
ဒါနဲ့ပဲ ဝိုင်းစိန်မနဲ့ နန်းခင်
ဘကြီးဦးဩဘာဆီကို ရောက်သွားတယ်။
ဘကြီးဦးဩဘာက...

“ကညွတ်ပင် လက်ဆောင်ရ
တဲ့ ဝိုင်းစိန်မက နင့်လိုအပ်ဆန္ဒ ပြည့်ဝ
လိမ့်မယ်”

လို့ ပြောတယ်။
“ကျွန်မက ကညွတ်ပင်ကို
စားရတာ အဘ”

“အေး စားရတဲ့လူက ဆရာဝန်
ဝေဒနာပျောက်ကင်းလိမ့်မယ်”

အဲဒီလိုလည်း ဘကြီးဦးဩဘာ
က ပြောလိုက်ရော ဝိုင်းစိန်မတို့နှစ်ယောက်
လုံး ပျော်သွားတယ်။ ဘကြီးဦးဩဘာကို
အိပ်မက်ဖတ်ပေးလို့ တစ်ယောက် သုံးရာ
ကန်တော့ခဲ့ကြတယ်။

တစ်လမကြာပါဘူး။
ဝိုင်းစိန်မကို ကိုပုက မေတ္တာ
စာတစ်စောင်ပေးလာတယ်။ ဝိုင်းစိန်မ
မျှော်နေတဲ့ စာပဲပေါ့။

နန်းခင်မှာက ဘယ်ဘက်ခြေ
မျက်စိနားမှာ ဖေါက်နေတဲ့ ဝဲနင်းခူ
ပျောက်သွားတယ်။ ဆေးကတော့ အသုဘ
တစ်ခုမှာ သူဝဲနင်းခူကို စက္ကူနဲ့တို့ပြီး
အသုဘကျင်းထဲ ယူသွားစမ်းပါဆိုပြီး
ထည့်လိုက်တဲ့ ဆေးပဲပေါ့။ ဘာပဲပြောပြော
သူဝဲနင်းခူအနာ ပျောက်သွားတာကတော့
အမှန်ပါပဲ။

ရွှင်လှိုင်

ရယ်ချင်တာပဲ တုံးတုံး

ကျွန်မတို့ရွာက ရွာကြီးပါ။
ရန်ကုန်သင်္ဘောကြီးတစ်စင်းက တစ်ရက်
ခြားတစ်ခါ ဆိုက်တယ်။ ရန်ကုန်က ညနေ
သုံးနာရီထွက်ရင် မနက် ဆယ်နာရီမှာ
ရွာကို ဆိုက်တယ်။

ဒီတော့ ရန်ကုန်ကို အုန်း၊ ငှက်
ပျော၊ ကွမ်း၊ အစရှိသည်တို့ သွားရောင်း
ကြတယ်။ အထည်သည်တွေက ရန်ကုန်
မှာ သွားဝယ်ပြီး ရောင်းတယ်။

ကုန်ခြောက်ဆိုင်ကြီးတွေက
သင်္ဘောစုကာနီတွေနဲ့ မှာလို့ရတယ်။

ရွာရဲ့အနောက်ဘက်မှာ လယ်
ကွင်းကြီးက တပျော်တခေါ်ကြီး ရှိတာ။
ရွာရဲ့တစ်ဖက်ကမ်းမှာတော့ ကိုင်းတော့
စိုက်တာ။ ဗူး၊ ပဲ၊ ဖရုံ၊ ငရုတ်၊ မုံလာ၊
ခရမ်းသီး၊ နံနံ၊ ခရမ်းချဉ် ဆိုတာတွေကို
မော်လမြိုင်ကျွန်း၊ ဘိုကလေးမြို့တွေကို
လှေ၊ သမ္ဗန်တွေနဲ့ သွားရောင်းကြတာ။

ငါ၊ သား၊ ပုစွန်ဆိုလည်း ရေချို
မြစ်ကြီးက ထွက်တာသိပ်ပေါတာပဲ။
ဒီတုန်းက လွတ်လပ်ရေး မရခင် ကျွန်မ
က ရှစ်နှစ်သမီးလောက်ပေါ့။ ကျွန်မတို့

ရွာက လယ်တွေ စိုက်ပြီးပြီဆိုရင် ရွာနား
ကပ်နေတဲ့ လယ်ကွက်မှာ ဇာတ်ရုံကြီး
တွေ ဆောက်ကြ။ ပြီး ဇာတ်ပွဲတွေ
သွင်းကြတာ။ ကျွန်မ မှတ်မိသလောက်
ကတော့ ဇာတ်တွေက မင်းသားတော
ကျော်တို့၊ မင်းသားရွှေဘုတ်တို့၊ အမယ်
ကြီးအိုအောင်စိန်တို့၊ စိန်အောင်တင်တို့၊
ကျော်အုံးလှိုင်တို့ ဆိုတာတွေပေါ့။

ရွှေမန်းတင်မောင်တောင် လာ
ပြီး သုံးချီကသေးတာ။ ရွှေမန်းတင်မောင်
လာတုန်းက ရွာနီးချုပ်စပ်က ရွာငယ်တွေ

က ပွဲလာကြည့်ကြတာ။ ရွာမှာဆို သိပ်
သိမ်တုန်နေတာပဲ။

လှိုင်းတာ၊ ဝဲဒေါင့်၊ အောင်စို
ချောင်း၊ ပျဉ်ထောင်စု၊ ငှက်ပျောချောင်း
ဆိုတဲ့ ရွာတွေက ပွဲကြည့်ဖို့လာတာ။
ဗုံးတွေကျလို့ တိုက်တွေပြီ၊ လူတွေ သေ
သတဲ့။ ကြားရပြီး ရန်ကုန်သင်္ဘောကြီး
လည်း မလာတော့ဘူး။ ရွာတွေမှာ ကုန်
တွေ ပြတ်လို့။

နွားဆီဆုံတွေနဲ့ ဆီကြိတ်ပြီး
ရောင်းတာ။ စပါးတွေကို စက်တွေက
ကြိတ်ရောင်းကြ၊ ဆန်နဲ့ဆီရှိနေတယ်။
တစ်ဖက်ကမ်းက ကုန်စိမ်းတွေရတော့
ကျွန်မတို့ မဝတ်ကြပါဘူး။ သို့သော်လည်း
ကျွဲကြီးလို့ အများခေါ်တဲ့ လေယာဉ်မည်း
မည်းကြီးတွေက လိုက်လိုက်ပစ်လို၊
ကျွန်မတို့အိမ်တွေမှာ ဗုံးခိုကျင်းတွေ တူး
ရတယ်။

ကျွဲကြီးလာပြီဆို ရွာလယ်က
သံချောင်းခေါက်ရင် ဗုံးခိုကျင်းထဲ ဆင်း
ကြတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွဲကြီးက ကမ်းနား
တစ်လျှောက်ပဲ ပစ်သွားလို့ ကျွန်မတို့

ရွာက လူတွေ ထိတာမရှိပါဘူး။ ဒီအချိန်
မှာ ဖယောင်းတိုင်လည်း ဝယ်လို့မရတော့
သံဖြူလုပ်တဲ့ သားအဖ နှစ်ယောက်
ကျွန်မတို့ရွာမှာ ရှိတယ်။ သံဖြူဆရာရဲ့
သားနာမည်က ကိုကျော်ခိုင်၊ လူပျိုကြီး
ပါ။ သူတို့လည်း ရေနံဆီမီးခွက်တွေ
လုပ်ရတာ မနားရဘူး။ ရေနံဆီကတော့
ရွာမှာ ရနေတာနဲ့ ကိုကျော်ခိုင် ကျွန်မ
တို့ ခဲအုံနဲ့ ခင်လို့ အိမ်ကိုလာတော့...

“ကိုကျော်ခိုင် ကျွန်မတို့ကို
မီးခွက်သေးသေးလေး နှစ်လုံး လုပ်ပေးပါ
နော်။ ကျွန်မတို့ ဘုရားပူဇော်ချင်လို့ပါ”
လို့ ကျွန်မနဲ့ညီမလေး ငါးနှစ်သမီးက

ပြောတော့ ကိုကျော်ခိုင်က လုပ်ပေးတယ်။
ဖယောင်းတိုင်ပုံ မီးခွက်အရှည်လေးက
တစ်လုံး၊ မီးခွက်ပုပုသေးသေးလေးက
တစ်လုံး လုပ်လာပေးတယ်။

ဒီမီးခွက်သေးသေးလေးတွေ
ထဲ ရေနံဆီ ထည့်ပြီး ဘုရားပူဇော်တာ
မြင်တော့ အမွေမောင်နှစ်ဝမ်းကွဲ အသက်
နှစ်ဆယ်ရွယ် ကိုအေးလှိုင်က ကိုကျော်
ခိုင် အိမ်ကို လာတော့...

“ကိုကျော်ခိုင် ကျွန်တော့်ကို
လည်း မီးခွက်သေးသေးလေး နှစ်လုံး
လုပ်ပေးပါဗျာနော်” လို့ ပြောတယ်။
ကိုကျော်ခိုင်က...

“ဟာ...မင်းက ကလေးလား
ကွ။ ငါတို့သားအဖမှာ လုပ်ရတာ မအား
ရဘူး။ ငါ ကလေးတွေဆို လုပ်ပေးရတာ။
မင်းက နေစမ်းပါကွာ” လို့ ကိုကျော်ခိုင်
က ပြောသွားတယ်။ အစ်ကိုအေးလှိုင်
မျက်နှာ မကောင်းဘူး။

ဒီလိုနဲ့ ရွာသူရွာသားတွေမှာ
ခါတိုင်းဆို လယ်တွေ ခိုပ်သိမ်းရင် ဇာတ်
ရုံကြီးတွေ ဆောက်ပြီး ပွဲခံကြတာ။ အခု

ဇာတ်တွေလည်း မလာတော့ ပွဲကြည့်
ချင်ကြပြီ။

ဒီတော့ ရွာသားတွေ ကြံစည်
ကြတယ်။ ရာဇဝင်ဇာတ်လိုပေါ့။ ရှင်ဘုရင်
က ဘယ်သူ၊ မင်းသားက ဘယ်သူ၊
မင်းသမီးက ဘယ်သူ၊ အမတ်ကြီးက
ဘယ်သူပေါ့။ မင်းသားနဲ့မင်းသမီးက
ဆယ့်ငါးနှစ်ရွယ်။ တရုတ်ကပြားလေး
နှစ်ယောက်ကို ရည်ရွယ်ကြတယ်။ ရှင်
ဘုရင်က ကိုကျော်ခိုင်က လုပ်မယ်။
အမတ်ကြီးတွေက ကိုတင်ထွတ်ရယ်၊
ကိုထွန်းမြင့်ရယ်၊ အစ်ကိုအေးလှိုင်ရယ်
က လုပ်ကြမယ်ပေါ့။ ဇာတ်ခုံကို လယ်
ကွက်တစ်ခုမှာ ဆောက်ကြတယ်။
အောက်လင်းဓာတ်မီးနှစ်လုံးထွန်းမှာကို
လေယာဉ်ပျံ ကျွဲကြီးလာရင် ဖုံးကွယ်
ထားဖို့ စပါးပုတ်ကြီးတစ်လုံးလည်း
အဆင်သင့်ထားကြတယ်။

ဒါနဲ့ ဇာတ်က တစ်တိုင်းပြည်
က မင်းသမီးနဲ့ တစ်တိုင်းပြည်က မင်းသား
က ကြိုက်ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းသမီး
ရဲ့ ဖအေက မပေးစားဘူးဆိုတော့ စစ်

ခင်းကြတာ။ ဝါးခြမ်းပြားတွေကို လုပ်တဲ့
ခင်းတွေနဲ့ တိုက်ကြတာ။ မင်းသားဘက်
က နိုင်ပြီး ဟိုဘက်က သမီးကညာကို
ရသွားရော။ ဒီတော့ ဘုရင်ကိုကျော်နိုင်
က...

“ကဲ... အမတ်ကြီးတို့ တိုက်
ခိုက်ပေးလို့ တစ်ဖက်က သမီးကညာကို
ငါ့သားနဲ့ ထိမ်းမြားပေးမယ်။ အမတ်ကြီး
တို့လိုချင်တဲ့ ဆုကို တောင်းစေဗျာ။ ငါ
ဘုရင် လိုက်လျောမယ်ဟေ့” ဆိုတော့
အစ်ကိုအေးလှိုင်က ထပြီး...

“မှန်ပါ။ ကျွန်တော်မျိုးကြီး
လိုသောဆုကို တောင်းပါ့မယ်ဘုရား” တဲ့
လက်အုပ်ချီပြီးပြောတယ်။ ဒီတော့ ဘုရင်
ကိုကျော်နိုင်က...

“တောင်းစေဗျာ... တောင်းစေ”
တဲ့။ အစ်ကိုအေးလှိုင်ကလည်း...

“ကျွန်တော်မျိုးကြီး လိုချင်တာ
ကတော့ မီးခွက်သေးသေးလေး နှစ်လုံး
ပါပဲ ဘုရား” တဲ့။

ပွဲကြည့်သူ ရွာသူရွာသားတွေ
ကလည်း တစ်ရွာလုံး ဓာတ်သိတွေမို့

ရယ်လိုက်ကြတာ။ ဘုရင် ကိုကျော်နိုင်
ပါ ရယ်ရတဲ့ပွဲပါပဲ။

ချေးထဲသွားပြီး တစ်ယောက်
နဲ့ တစ်ယောက်တွေ့တော့လည်း ရယ်ကြ
တာပဲ။ ကိုကျော်နိုင် သံဖြူဆိုင်ရှေ့ရောက်
တော့လည်း ရယ်ကြတာပဲ။

ဒါနဲ့ ဇာတ်ပွဲတစ်ခုကကြပုန်
ရော။ ဒီဇာတ်က မဟာဒုတ်ဇာတ်။ ဓာတ်
စက် ဓာတ်ပြားက ကြားရတဲ့ဇာတ်။ ဓာတ်
စက်က တစ်ရွာလုံးမှာ ရှစ်ခုလောက် ရှိ
တော့ ဓာတ်ပြားတွေ ငှားပြီး နားထောင်
နဲ့။ မဟာဒုတ် ဇာတ်လည်း အလွတ်ရ
နေကြတာ။ အဲဒီဇာတ်မှာ အစ်ကိုအေး
လှိုင်က မဟာဒုတ်လုပ်တယ်။ အစ်ကို
အေးလှိုင်က ရုပ်လည်းချော၊ အသံလည်း
ကောင်းတယ်။ မဟာဒုတ်ဝန်နီက ဆံပင်
ညှပ်တဲ့ ကိုလှမြင့် လုပ်တယ်။ သူက
ကရင်လူမျိုး။ ကိုလှမြင့်လည်း ရုပ်ချော
တာပဲ။ ကိုလှမြင့်ရဲ့ ဘိုဆံတောက်ကို
ဆံစုနဲ့ ဆံညှပ်တွေ ညှပ်ပြီး ဘီးဆံပတ်
ပတ်ပေးတယ်။

အဝတ်အစားက ကိုလှမြင့်

အမေရဲ့ ကျွန်ခဲတဲ့ ဝင်းမယ်လုံချည်နဲ့
 ပခံမာအင်္ကျီကို ယူလာပြီး ဝတ်တယ်။
 ရှေးတုန်းက အမျိုးသမီးကြီးနဲ့တူတာပေါ့။
 အဲဒါ...အောက်ကလည်း လက်ပြား
 ကြီးနဲ့ ဇာဘော်လီကို ဝတ်လို့ပေါ့။
 မဟာဒုတ်ကတော့ အင်္ကျီစုတ်နံငယ်၊
 ပုဆိုးကို ဒူးလောက်ဝတ်ထားတယ်။
 ဇာတ်ခုံပေါ်မှာ ပေါက်တူးတစ်လက်နဲ့
 မဟာဒုတ်က ခံချင်းဆိုတယ်။ ဓာတ်ပြား
 ထဲကအတိုင်းပေါ့။

“အင်မတန် မွဲချက်ကြောင့်
 အမဲဝက် ယယ်ခွာ၊ ဘဲကြက်တွေ အသယ်
 လာတောင် ဝယ်စရာမရှိဘူး။ ကွင်း
 အထွက် သင်းလျက်ထုံတယ်။ ဟင်းရွက်
 စုံ လမ်းလျှောက်ပါလို့ခူး” ဆိုတဲ့သီချင်း
 ကိုဆိုပြီး ဇာတ်ခုံပေါ်မှာ ပေါက်တူးပေါက်
 ဟန်နဲ့ ကတာ သိပ်ကြည့်လို့ကောင်း
 တာပဲ။ ကိုလှမြင့်က ကရင်လူမျိုးဆိုတော့
 စကားပြောဝဲတယ်။ ဇာတ်ခုံပေါ်မှာ...

“အို...ကိုမာဒုတ်ရဲ့”
 မင်းသားက... “ဘာလဲ မိန်းမ
 ရဲ့” တဲ့။ ဒီတော့မှ သူက လက်ထဲမှာ

မြေအိုးတစ်လုံးကိုင်ပြီး...
 “မြတ်စွာဘုရားရဲ့ မြသပိတ်
 တော်ကို မဲပေါက်လို့ ဆွမ်းချက်ဖို့ ကိုမာ
 ဒုတ်က မှာခဲ့တယ်လေ။ ဒါကို ကျွန်မ
 ဆွမ်းချက်ထားတာပေါ့ ကိုမာဒုတ်ရဲ့”
 ဆိုပြီးထွက်လာတာ။ သူတို့
 ဇာတ်ခုံက မညီမညာခင်းထားတဲ့ ပျဉ်
 ချပ်တွေကို ခလုတ်တိုက်ပြီး ဝမ်းလျား
 မှောက်လဲရော။

မြေထမင်းအိုးလေးလည်း ကွဲ
 ပြီး သူတို့ဆံတောက်မှာ ဆံညှပ်နဲ့ညှပ်
 ထားတဲ့ ဆံစုဘီးဆံပတ်ကြီးလည်း ပြုတ်
 ကျပြီး နှစ်တစ်ရာလောက်ရှိနေတဲ့
 ဝင်းမယ်လုံချည်လည်း ထက်ခြမ်း ကွဲ

သွားတော့ ပခံမာရင်ဖုံးအင်္ကျီနဲ့ ဘောင်းဘီ
 တို့ အဖြူနူးခေါင်းလောက်နဲ့ ကိုလှမြင့်
 မထနိုင်ခင် ပွဲကြည့်သူ တစ်ရွာလုံး ရယ်
 ကြတာ။ အသံမစဲခင်ပဲ ကွဲကြီး လေယာဉ်
 ပျံလာရော။
 ရွာထဲက သံချောင်းခေါက်မယ့်
 သူလည်း မရှိ။ ဇာတ်ခုံပေါ်က အောက်
 လင်းဓာတ်မီးတွေလည်း ပုတ်ထဲ ထည့်
 လို့ မှောင်ကြီးမည်းမည်းထဲမှာ ဦးခေါင်း
 တွေ ငုံနေကြတာ။ ကွဲကြီးကလည်း
 ဒီသုဇာတော်ပစ်တယ်။ ကန်းနားက
 ဆိုက်ထားတဲ့ လှေသုံးစင်းနဲ့ တဲထဲအိပ်
 နေတဲ့လူ ခြေသလုံးသားပြတ်သွားတယ်။
 ဒါနဲ့ ပွဲလည်းသိမ်းရော။ လရောင်ပျပျနဲ့
 မှောင်ထဲမှာ ပွဲကြည့်ပရိသတ် ရွာထဲ
 အဝင်မှာ ရယ်လာကြတာ။ ကြားရတာ
 ပါပဲ။

“ဪ...ရယ်ချင်ကြတယ်။
 ရယ်ချင်ကြတယ်” လို့ ကျွန်မ တွေးလာ
 မိပါတယ်။ လူဆိုတာ ရယ်ချင်တာပဲလေ။

တိုးတိုး

မြတ်ဗုဒ္ဓကြီး

ဘုရားရှင်အားပူဇွန်ရသူ

ဦးဘုန်း(ရတနာပုံ)

၈၁

တရုတ်အမျိုးသား ဗုဒ္ဓဘာသာ
ရဟန်းတော်များသည် အိန္ဒိယနိုင်ငံ မဇ္ဈိမ
ဒေသသို့ ခရီးထွက်ခဲ့ကြသည်။ ထိုသို့
လာရောက်ခဲ့ကြရာ ဖာဟိယန်ရဟန်းတော်
သည် ပထမဆုံး ဗုဒ္ဓဘာသာရေးဆိုင်ရာ
ခရီးသည်မှတ်တမ်းကို ပထမဆုံး မှတ်
တမ်းတင်ခဲ့သော ရဟန်းတော်ဟု ယူဆ
ရပေသည်။ ဖာဟိယန်နောက်ပိုင်းတွင်
နှစ်ပေါင်း နှစ်ရာကျော်မှသာ (၇ ရာစု
ခန့်တွင်) တရုတ်ပြည်မှသည် အိန္ဒိယ
ပြည် မဇ္ဈိမဒေသသို့ ကြမ်းတမ်းခက်
တရော်သော ခရောင်းလမ်းဖြင့် စွန့်စား
ရောက်ရှိခဲ့သော ရဟန်းတစ်ပါးရှိသည်။

သူ့အမည်မှာ ဆုဟန်ဆိုင် (ခ)
ရွှင်ကျန် (ခ) ယွမ်ချွမ်ဟူသော အမည်
သုံးမျိုးဖြင့် သမိုင်းမှတ်တိုင်တင်ထား
သည်။ ဆုဟန်ဆိုင်သည် မဇ္ဈိမဒေသသို့
ရောက်ရှိချိန်တွင် ဗုဒ္ဓဘာသာနှင့် ဆက်
စပ်ပတ်သက်သော အချို့အစိတ်အပိုင်း
များသည် အတော်လေး ပျက်စီးယိုယွင်း
နေပေပြီ။ ဂေါတမဗုဒ္ဓ၏ သာသနာတော်
မှာလည်း အိန္ဒိယတွင် အတန်ပင် ညှိုး

နွမ်းနေချိန်ဖြစ်သည်။
သို့သော် ဘုရားရှင်၏ သာသနာ
ဓာတ်တော်မွေတော်များ ဖြစ်သော စေတီ
ပုထိုး၊ ကျောင်းကန်အဆောက်အအုံများ၊
ပထဝီဆိုင်ရာ အရပ်များကိုလည်း အချို့
ပကတိအတိုင်း၊ အချို့ကို တစ်ဝက်တစ်
ပျက်၊ အချို့မှာ ပျက်စီးလျက် ဖူးမြော်
ခဲ့ရသည်။ ဆုဟန်ဆိုင်သည် မဇ္ဈိမဒေသ

ကို ရောက်ရှိကတည်းက မျက်စိကို ဖွင့်၊
နားကိုစွင့် သမာဓိကို ကောင်းစွာထူ
ထောင်ရင်း သာသနာအတွင်း အရေး
ပါသော သတင်းစုံကို တပ်ကုန်ဖွင့် ရှာ
ဖွေခဲ့သည်။

တစ်နေ့...

ဂန္ထိရဆန်ဆန် သတင်းတစ်ခု
သူ ကြားလေသည်။ လူတစ်ယောက်၏
အနာဂတ်ကို တိကျမှန်ကန်စွာ ဖော်ညွှန်း
ပေးနိုင်သော အရာတစ်ခုကြောင့် ဖြစ်
သည်။ ထိုအရာသည် လူတစ်ယောက်
၏ အတိတ်၊ ပစ္စုပ္ပန်၊ အနာဂတ် သုံးမျိုး
စလုံးအတွက် မေးမြန်းသမျှ မှန်ကန်စွာ
ဖြေနိုင်သည်။ သို့သော် ရဟန်းတော်
ဆုဟန်ဆိုင်သည် ထိုကိစ္စကို သိပ် စိတ်
ဝင်စားဟန်မပြချေ။ သူ မဇ္ဈိမဒေသကို
လာရောက်ခြင်းဟာ အတိတ်၊ ပစ္စုပ္ပန်၊
အနာဂတ်ကို လောကီအတွက် မသိချင်
ပေ။ သူ ရုပ်စက္ကုချမ်းသာခြင်းကို ရွံ့မုန်း
ခဲ့သူဖြစ်၍ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ခဲ့ခြင်း
ဖြစ်သည်။ သူလိုချင်သည်က လောကီ
ချမ်းသာ လုံးဝမဟုတ်။ ရွှေ၊ ငွေ၊ ရတနာ၊

ကျောက်သံပတ္တမြားအတိပြီးနေသော သတင်းကို သူ မလိုချင်၊ သူလိုချင်သည် က ရတနာသုံးပါးဖြစ်သော ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာနှင့် စပ်ဆိုင်သောအရာသာ သိချင် သည်။ ဆုဟန်ဆိုင် တပည့် ရဟန်းတော် က တစ်နေ့ ကျောင်းသင်ခန်းထဲသို့ ဝမ်းမြောက်လျက် ဝင်လာသည်။

“ဆရာ အရှင်”

“ပြောပါ ကျွဲလီ”

ဆုဟန်ဆိုင်က လျှောက်တင် ခွင့် မေးလိုက်သည်။

“တပည့်တော်တို့ ကြားခဲ့တဲ့ သတင်းဟာ အမှန်ပါပဲ အရှင်။ ထိုအရာ သည် ဗုဒ္ဓနှင့်စပ်ဆိုင်နေသော သတင်းပါ အရှင်”

“သေချာရဲ့လား ကျွဲလီ”

“မှန်ပါ အရှင်”

“ဒါဆိုရင် ကိုယ်တော်တို့ ခရီး ထွက်ဖို့ ပြင်ဆင်ကြတာပေါ့။ မနက်ဖြန် အရုဏ်ဆွမ်း ဘုဉ်းပေးပြီးတာနဲ့ ခရီး ထွက်တာပေါ့”

ရဟန်းတော် ဆုဟန်ဆိုင်

အတွက် ဗုဒ္ဓနှင့်စပ်ဆိုင်သော သတင်း အမျိုးမျိုးသည်သာ တန်ဖိုးအရှိဆုံး ဖြစ် သည်။ အခုလည်း တပည့်ကျွဲလီက သတင်းပေးလာသည်။

ဟစ်စ်မြို့တွင် ဗုဒ္ဓ၏ ဦးခေါင်း တော် ကိန်းဝပ်လျက် တည်ရှိကြောင်း စသည့်သတင်းနှင့် အခြားသတင်းများ ဖြစ်သည်။ ရဟန်းတော် ဆုဟန်ဆိုင်

တို့သည် ခက်ခဲသော ခရီးကို မမော မပန်းနိုင် သွားလာနေသည်။ နောက်ဆုံး တောင်ကြီးတစ်ခုကို ကျော်လွန်ပြီးသော် မြစ်ကြီးတစ်စင်းကို တွေ့ရှိရလေသည်။

သူတို့အဖွဲ့ ဝါးဖောင်ပြုလုပ်ရာ လေးနာရီ ခန့်ကြာသောအခါ အတန်အသင့်ခိုင်ခံ့ သော ဝါးဖောင်တစ်ခုကို ရရှိလေသည်။

မြစ်တစ်ဖက်သို့ ရောက်ရှိပြီး နောက် ခုနစ်ခိုင်ခန့် လမ်းလျှောက်ပြီး တောင်ဘက်သို့ သွားသောအခါ “နာဂရာ ဟာရ” (အာဖဂန်နစ္စတန်နိုင်ငံ ဂျာလာလ ဖတ်မြို့)သို့ ရောက်ရှိလာသည်။

နာဂရာဟာရ မြို့လေး၏ အရှေ့တောင်ဘက် တစ်မိုင်ခန့်အကွာ တွင် အမြင့်ပေ သုံးရာကျော်ရှိသော ပုထိုးတော်ကြီးကို ဆုဟန်ဆိုင်တို့ အရင် ဝင်ရောက် ဖူးမြော်လိုက်ကြ၏။ ထိုပုထိုး တော်ကြီးမှာ အာသောကမင်းတရားကြီး တည်ခဲ့သော စေတီတော် ဖြစ်သည်။ ဤနေရာသည် ကမ္ဘာကြီး အကြိမ်ကြိမ် အခါခါ ပျက်စီးသော်ငြားလည်း လုံးဝ မပျက်ယွင်းသော ဗုဒ္ဓနှင့် စပ်ဆိုင်ရာ

တစ်နေရာဖြစ်သည်။ ဂေါတမဘုရားရှင်
အလောင်းအလျာ သုမေဓာရသေ့ဖြင့်
ဒီပင်္ကရာမြတ်စွာဘုရားထံတွင် ဗျာဒိတ်
တော် ခံယူတော်မူ၍ နေရာထူး နေရာ
မြတ်လည်း ဖြစ်သည်။ သုမေဓာ ရသေ့
သည် သမင်သားရေနက်ကို အခင်ပြုလုပ်
ပြီး ဆံပင်များကို ရွံ့နွဲ့ပေါ်တွင်ဖြန့်ချလျက်
ဒီပင်္ကရာမြတ်စွာဘုရားကြွရလမ်းတွင်
လမ်းခင်းပေးခဲ့သည်။ ထိုနေရာကို နတ်
ဗြဟ္မာအပေါင်းတို့က ပန်းများကို ပန်း
မွှေရာအဖြစ် ယူဆောင်ကြပက်ခဲ့ကြသည်။

ဆုဟန်ဆိုင်နှင့် တပည့်များ
သည် ဘုရားပုထိုးတော်ကြီးကို လက်
ယာရစ် ပူဇော်နေစဉ် ဘုန်းတော်ကြီး
တစ်ပါးနှင့် တွေ့ဆုံလေသည်။

“အရှင်တို့ဟာ တနယ်တကျေး
က လာတယ်ထင်ပါရဲ့”

“မှန်လှပါ အရှင်ဘုရား။
တပည့်တော်တို့ ဂန္ဓာရပ်တိုင်းက မဇ္ဈိမ
ဒေသကို ကြွခဲ့ကြသူတွေပါ။ အခု ဒီကို
လည်း ဗုဒ္ဓရဲ့ မဏိဓာတ်တော်သတင်း
ကြားလို့ ဖူးမြော်ဖို့ ကြွရောက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်

ပါတယ်”

“မှန်လှပါ။ အာဂန္တုတို့ဘုရား
ဒီနေရာဟာ ဘုရားရှင် ဗျာဒိတ်ရခဲ့တဲ့
နေရာထူးဖြစ်သည်။ ဟိုးမှာ ပျူမြင်နေ
ရတဲ့ နေရာမှာလည်း စေတီတော် တစ်
ဆူ ရှိတယ်။ အဲဒီနေရာကတော့ သုမေဓာ
ရသေ့ ပန်းများဝယ်ယူတဲ့ နေရာဖြစ်
တယ်လို့ မှတ်သားကြရတယ်”

ပြီးတော့ မဏိဓာတ်ကို ဖူးမြော်

ချင်ရင်တော့ ဒီနေရာက အရှေ့တောင်
ဘက်ကို လေးမိုင်လောက်သွားလိုက်ရင်
သဲတောင်ပေါ်ကုံးတွေရလိမ့်မယ်။ ဒါ
ပြီးတာနဲ့ ဗုဒ္ဓရဲ့ ဦးခေါင်းတော်ရှိတဲ့ မြို့
ကို ရောက်လိမ့်မယ်”

ဆုဟန်ဆိုင် မော့ကြည့်လိုက်
သောအခါ အဆောက်အဦက အတော်
မြင့်လေသည်။ လူတစ်ဦးက သူတို့ကို
ဖိတ်ခေါ်ပြီး အဆောက်အဦ၏ ဒုတိယ
ထပ်ကို ခေါ်သွားသည်။ ထိုနေရာတွင်
ရတနာခုနစ်ပါးဖြင့် စီခြယ်အပ်သော
စေတီငယ်တစ်ဆူ ရှိသည်။ စေတီငယ်
အတွင်း၌ ဗုဒ္ဓ၏ ဦးခေါင်းခွံတော်ဌာပနာ
ထားသည်။ ဓာတ်တော်မှာ တစ်ပေကျော်
ကျော် ပတ်လည်ရှိသည်။ ဦးခေါင်းခွံတော်
တွင် ဆံပင်များ ပေါက်ရောက်ရာ
အပေါက်ကလေးများကို ထင်ရှားစွာ ဖူး
ရသည့်အပြင် အရောင်တော်မှာ ဖြူရော်
ရော် ဝါကျင်ကျင် အရောင်ရှိသည်။
ဦးခေါင်းတော်ကို ရတနာများဖြင့် စီခြယ်
ထားသော ကြုတ်ကြီး တစ်လုံးတွင်

ထပ်မံထည့်သွင်းထားသည်။

ထိုစေတီကို စောင့်ရှောက်
သော အရှင်သူမြတ်က ဆုဟန်ဆိုင်ကို

“အရှင်ဘုရား...တစ်နယ်
တစ်ကျေးက ကြွချီလာတယ် ထင်ရဲ့”

ထိုအခါ ဆုဟန်ဆိုင်က...

“မှန်လှပါ။ တပည့်တော်တို့
ဂန္ဓာရာဇ်တိုင်းက ကြွရောက်လာခြင်း
ဖြစ်ပါတယ်။ မဇ္ဈိမဒေသကို ရည်စူးလာ
ပေမယ့် အဲဒီရောက်တော့ ဒီဘက်မှာ
ဗုဒ္ဓနဲ့ စပ်ဆိုင်တဲ့ သတင်းရတော့ ခရီး
ကြုံလှည့်ဝင်ခဲ့တာ အရှင်”

“ဒီရောက်တုန်း ဗုဒ္ဓနဲ့ ပတ်
သက်သမျှ ဗဟုသုတအကုန် ယူသွား
ပေါ့ အရှင်”

“ကျေးဇူးကြီးလှပါပေတယ်။
ကျွန်ုပ်လည်း ဤသို့ ရည်ရွယ်လာခဲ့တာ
ပဲ”

“ကောင်းပြီ အရှင်။ ဒါဟာ
ဗုဒ္ဓရဲ့ ဓာတ်တော် မွေတော်အစစ်
ဦးခေါင်းတော်ဖြစ်တယ်။ အကယ်၍
အရှင်သည် ရှေးဖြစ်ကြောင်းကို သိချင်

ရင် ဒီဦးခေါင်းတော်ပေါ်ကို မြင်မြတ်သော
ဝိုးပဝါနှင့်ထုပ်ထားတဲ့ သန့်စင်တဲ့ နံ့သာ
အမွှေး၊ အမှန်တို့ကို ဦးခေါင်းတော်ပေါ်
ကြမ်းဖြန့်ချ ပူဇော်သက္ကာရပြုရတယ်။ အဲဒီ
ပေါ်မှာ ထင်လာတဲ့ အရိပ်တွေကို ကြည့်
ပြီး အရှင်ရှေ့ဖြစ်ကို ဟောနိုင်တယ်”

“ကောင်းပါလေ အရှင်။ ဒါ
ပေမဲ့ ကျွန်ုပ်မှာ သန့်စင်မွန်မြတ်တဲ့ နံ့သာ
မွန်တွေ ပါမလာတာကြောင့် ဒီအနီးအနား
တစ်ဝိုက်မှာ ဝယ်ခြမ်းလို့ မရနိုင်ဘူးလား”

“အင်း...ငါ့ရှင်က အာဂန္ဓ
ဆိုတော့ ကျွန်ုပ်ထံမှာရှိတဲ့ နံ့သာမွန်နဲ့
ပူဇော်ပါ”

အရှင် ဆုဟန်ဆိုင်သည်
ဦးခေါင်းဓာတ်တော်ကို စောင့်ရှောက်နေ
သော အရှင်ပေးသည့် နံ့သာမွန်တို့နှင့်
ဦးခေါင်းဓာတ်တော်ကို ကြမ်းဖြန့်ပူဇော်လိုက်
သည်။ အရှင်ဆုဟန်ဆိုင် ကြမ်းဖြန့်ပူဇော်
၍ ပေါ်လာသော နိမိတ်ပုံများကို အရှင်
မြတ်သည် အလွန်အံ့ဩစွာဖြင့်...

“အလို...ငါ့ရှင် အံ့ဖွယ်သူရဲ
ထူးခြားလှပေတယ်။ ဤနေရာတွင် နိမိတ်

ဖတ်ခဲ့သည်မှာ ကြာမြင့်လှပြီ။ သို့သော်
အရှင်ကဲ့သို့ ကောင်းမြတ်လှသော နိမိတ်
ပုံကို ဤတစ်ကြိမ်သာ ဖတ်ခွင့်ကြုံရလေ
ပြီ။ အရှင်နိမိတ်က ဗောဓိပင် အလယ်
မှာ ထားပြီး ဘေးတစ်ချက်စီမှာ ရဟန်း
နော် နှစ်ပါးက ခြံရံထားတယ်။ တစ်ပါး
က အသက်ကြီးပြီး ဘုရားရှင်နဲ့ ပုံ
သဏ္ဌာန်ဆင်ပြီး ငယ်ရွယ်သော ရဟန်း
တော်က ကြာပန်းကို ကိုင်ထားတယ်။
ဒါကြောင့် အရှင်ဟာ တစ်နေ့နေမှာ မဂ်
ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်ကို ခုဘဝနဲ့တင် တွေ့ရမယ်
လို့ ကျွန်ုပ် အဟောရှိတယ်”

အရှင်က ထူးခြားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်
မို့ ကျွန်ုပ် လမ်းညွှန်လိုက်ဦးမယ်။ ဒီက
နေ ဒီပင်္ကရာမြို့ကိုသွား။ ဒီပင်္ကရာမြို့
ရောက်ရင် အနောက်တောင်ဘက်ကို
ရှစ်မိုင်နီးပါး ခရီးဆက်လျှင် ဂေါပါလ
နဂါးမင်း နေထိုင်ခဲ့ဖူးသော လိုဏ်ဂူကို
တွေ့ရလိမ့်မယ်။ ဗုဒ္ဓဟာ ဂေါပါလနဂါး
မင်းကို တရားဟောကြားအကျွတ်တရား
ရစေပြီး ဂေါပါလဂူထဲမှာ ဘုရားရှင်က
သူ့ရဲကိုယ်ပွား အရိပ်တည်နေဖို့ အဓိဋ္ဌာန်

ပြခဲ့တယ်။

ရဟန်းတော် ဆုဟန်ဆိုင်သည်
ထိုအရှင်အား နှုတ်ဆက်ပြီး ဘုရား
ကိုယ်ပွားကဲ့သို့ ဖူးတွေ့နိုင်သည်။ ဘုရား
အရိပ်တော် ထားရှိခဲ့ရာဆိုသော အရပ်
သို့ သွားရောက်ခဲ့လေသည်။ ဆုဟန်ဆိုင်
ထိုဘုရားဖူးအဖွဲ့မှာ လူလျော့သွားသည်။
ပထမ ဆုဟန်တိုင်တို့ ရဟန်းသုံးပါးနှင့်
လမ်းပြငါးဦးပါဝင်သည်။ လမ်းပြငါးဦးမှာ
ဆက်လက်မလိုက်နိုင်ဆိုပြီး ပြန်သွားခဲ့
သည်။

ထို့ကြောင့် ဆုဟန်ဆိုင်တို့
သုံးဦးသား ဆက်လက်ခရီးဆက်ခဲ့သည်။
တောနက်ရာလမ်းခရီးသို့ ရောက်ရှိသော
အခါ ဓားပြများနှင့် တွေ့ရှိသည်။

ထိုအခါ ဓားပြများက...

“အို...အသင်တို့ ဘယ်သွား
ကြမှာလဲ။ ဒီနေရာမှာ ကျွန်ုပ်တို့ကို တိုက်
စားတဲ့ ဓားပြရှိတာ မသိရောလား”

ထိုအခါ ဆုဟန်ဆိုင်က...

“ဓားပြဆိုတာလည်း လူ
သတ္တဝါပင် ဖြစ်ပေတယ်။ အိုခြင်။ နာ

ခြင်း။ သေခြင်းက မလွတ်သူတွေပဲ။
ဒီဒုက္ခတွေက လွတ်အောင် ကျွန်ုပ်တို့
ဟာ ပါရမီဖြည့်နေခြင်းဖြစ်တယ်”

ထိုစကားကြောင့် ဓားပြများ
သည် အနည်းငယ်တွေဝေသွား၏။ ဆု
ဟန်ဆိုင်က ဆက်လက်ပြီး...

“ကျုပ်တို့ဟာ ဘုရားရှင်ကို
သက်တော်ထင်ရှား ဖူးတွေ့ရသကဲ့သို့

အရိပ်တော်ရှိသော ဂူကို သွားနေကြသူ
တွေဖြစ်တယ်”

ထိုအခါ ဓားပြတစ်ဦးက...

“ကျုပ်တော့ မယုံဘူး။ အဲဒီ
ဂူနား ခဏ ခဏ သွားတယ်။ ဘာမှဗွေမှ
မရှိဘူး။ ပင့်ကူအိမ်တွေပဲ ရှိတယ်”

“ဒီလိုမပြောရဘူး ဒကာရဲ့။ အခု
ဒကာတို့ဆိုရင် သူများကို တိုက်မယ်၊
ခိုက်မယ်ဆိုတော့ ဓားလုံလက်နက်
ဆောင်ထားရမယ်။ ကျုပ်တို့ ရဟန်းတို့
တွေကတော့ မေတ္တာလက်နက်နဲ့ ဘုရား
ဟောတွေ ဆောင်ထားတယ်။ ဒါကြောင့်
ခင်ဗျားတို့ဟာ လူသေ၊ လူနာတွေနဲ့
ကြုံရသလို ကျုပ်တို့ဟာ ဘုရားရိပ်ထဲ
ဝင်တော့ ဘုရားရှင်နဲ့ စပ်ဆိုင်တဲ့အရာ
တွေနဲ့သာ ကြုံရတယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်
ကတော့ ဘုရားရှင်ရဲ့ အရိပ်တော် ဖူး
တွေ့ရမယ်လို့ ယုံကြည်တယ်။ ထို့ကြောင့်
ဓားပြအဖွဲ့ပါ ဆုဟန်ဆိုင်တို့နှင့်အတူ ပါ
လာခဲ့လေ၏။

ဆုဟန်ဆိုင်သည် ဂူလမ်း
အတိုင်း ဝင်သွားခဲ့ရာ မထိတော်အရှင်

ပြောသကဲ့သို့ ဂူလမ်းဆုံးသောအခါ ဂူ
နံရံကို လက်ဖြင့် စမ်းမိသည်။ ထို့ကြောင့်
အနောက်သို့ အနည်းငယ်ဆုတ်ပြီး ဂူ
နံရံကို အရှိအသေပြုလိုက်သည်။ ဘာမှ
ထူးခြားမလာခဲ့ပေ။ ဘုရားရှင်၏ ပရိတ်
တော် ရေရွတ်ဖတ်သည်။ ထူးခြားမလာ
ခဲ့။

ဆုဟန်ဆိုင်သည် နံရံကို
လှည့်ပြီး အကြိမ်တစ်ရာ အရှိအသေ ပြု
လိုက်၏။ ထူးခြားမလာခဲ့ပြန်။

ဆုဟန်ဆိုင်သည် သူ့တွင်
အကုသိုလ်များရှိ၍ ထိုအရာများက ဖုံး
ကွယ်နေသည်ဟု အောက်မေ့ပြီး သည်း
ထန်စွာ ငိုကြွေးပြန်၏။ နောက်ဆုံးတွင်
ဘုရားရှင်၏ ပိဋိကတ်သုံးပုံမှ မိမိ သိရှိ
သော သုတ်တော်များ ရွတ်ဆိုပြီး ရှိခိုး
နေစဉ်တွင် ဂူနံရံမှ အလင်းလေးတစ်
ကွက် ပေါ်လာ၏။ ထိုအလင်းသည်
တဖြည်းဖြည်း ကြီး ကျယ်လာပြီး
နောက်ဆုံးတွင် ဗုဒ္ဓ၏ အရိပ်တော်ကို
အံ့သြဝမ်းမြောက်စွာ ဖူးတွေ့ခွင့်ရရှိလေ
သည်။

ဆုဟန်ဆိုင်သည် သူ့အဖော်
များနှင့် စာပြခြောက်သီးဖက်သို့ လှည့်
ပြီး အတုမရှိသော မြတ်ဗုဒ္ဓအကြောင်း
ကို ရှင်းလင်းပြသည်။ ဆီမီးတိုင် ပန်းများ
ဖြင့် ပူဇော်ရန် တစ်ဖန်လှည့်ကြည့်သော
အခါ ဘုရားကိုယ်တော်မြတ်မှာ ပျောက်
ကွယ်သွား၏။ ဆုဟန်ဆိုင်သည် ဖူးမဝ
သောကြောင့် တစ်ဖန် တောင်းပန်ပြန်ရာ
တစ်ကြိမ်ပေါ်လာပြန်၏။ ဒီတစ်ခါတော့
ဆုဟန်ဆိုင်သည် နောက်ဆုံး ဘုရားရှင်
ကို ဖူးတွေ့ရခြင်း ဖြစ်ကြောင်း သိရှိ နား
လည်သောကြောင့် မမှီတ်မသုန် မျက်လုံး
များဖြင့် ဖူးမြော်လိုက်ပေ၏။

နောက်ဆုံး ဘုရားရှင်အရိပ်
ပျောက်ကွယ်သွားသောအခါ သူတို့သည်
ကြည်နူးမှုအပေါင်း ခညောင်းလျက် ရှိ
ကြသည်။

စားပြအဖွဲ့မှ စားပြဗိုလ်ဖြစ်သူ
က သူတို့လက်နက်များကို စွန့်ပစ်လိုက်
ပြီး...

“တပည့်တော်ကို အရှင်ဘုရား
တို့လို ရဟန်းပြုခွင့်ပေးပါဘုရား”

ထိုအခါ ဆုဟန်ဆိုင်က...

“အေး...အေး...မြို့ကျောင်း

ရောက်ရင် ရဟန်းပြုပေးတာပေါ့”

ဂူထဲသို့ ရောက်ရှိသော အဖွဲ့

ဝင်များတွင် တစ်ဦးမှအပ ဘုရားရှင်၏

အရိပ်တော်ကို ဖူးတွေ့ခွင့်ရလေသည်။

ထိုတစ်ဦးမှာ ဆုဟန်ဆိုင်နှင့် တွေ့စက

ဒီဂူအနားတွင် ဘုရားအရိပ်မရှိပါဟု ငြင်း

ခဲ့သော စားပြဖြစ်သည်။ ထိုသို့ စားပြ

ဗိုလ်က ရဟန်းဝတ်ရန် ပြောသောအခါ

ထိုတစ်ဦးမှ အားလုံး ရဟန်းဘောင်သို့

ဝင်မည် ကတိပြုကြသည်။ ထိုသူသည်

လက်နက်ကိုစွဲပြီး တောအုပ်ထဲ ပြေးဝင်

သွားလေသည်။

ဆုဟန်ဆိုင်တို့ အပြန်လမ်း

တွင် ထိုစားပြများနှင့်တွေ့သောနေရာသို့

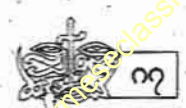
ရောက်သောအခါတွင် ပြေးသွားသော

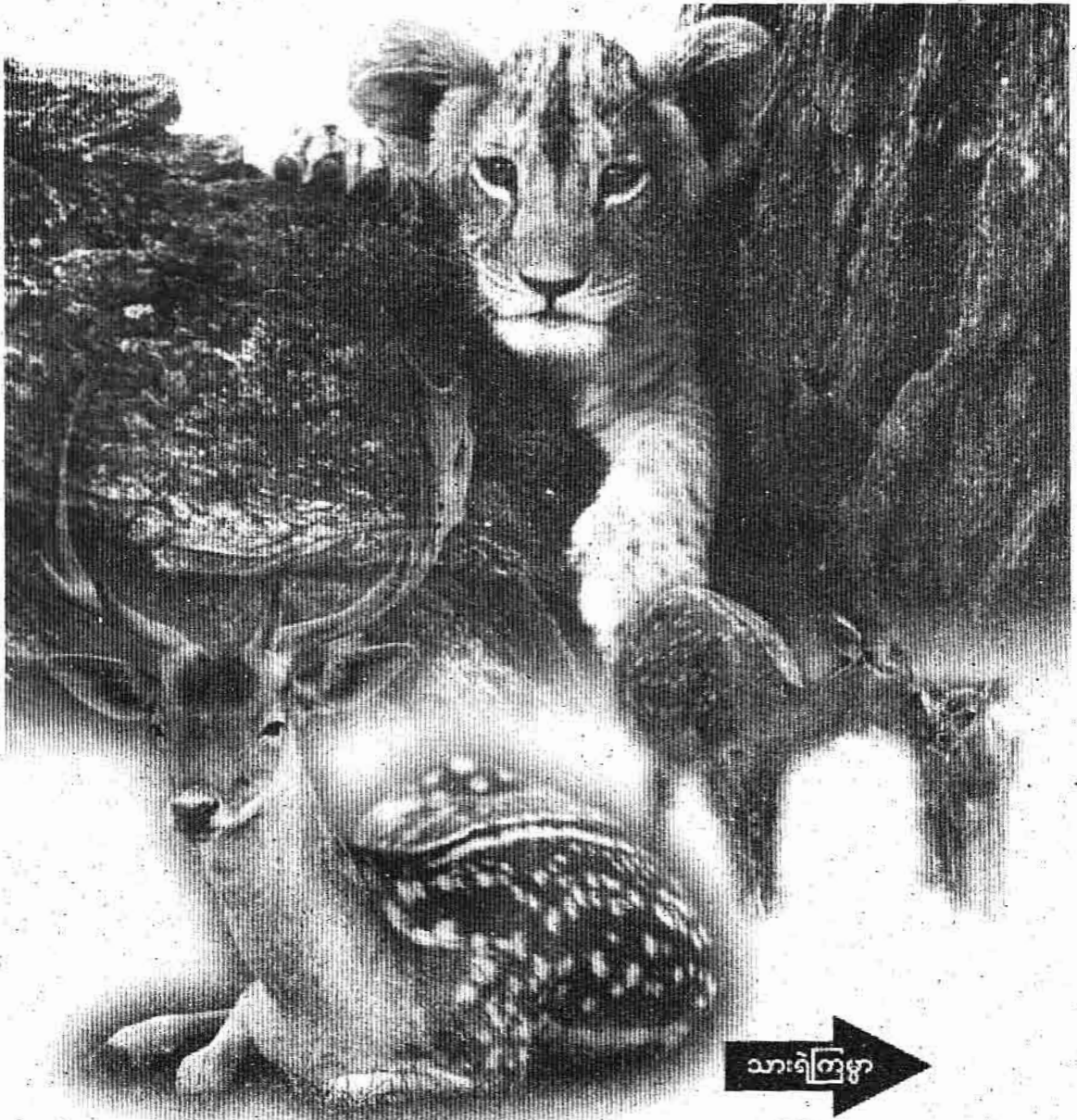
စားပြသည် ဝက်ဝံကုတ်ရာဖြင့် သေဆုံး

နေကြောင်း သူတို့အဖွဲ့ စိတ်မကောင်းစွာ

မြင်တွေ့လိုက်ရပေ၏။

ဦးဘုန်း(ရတနာပုံ)

သားရဲကြွမ္မာ

သမင်္ဃတူဝါသင်္ဃနိုးစာ

ဇော်သူကျော်

ဒစ်ကာဗာရီအစီအစဉ်မှ တိရစ္ဆာန်များ သွားလာလှုပ်ရှားနေထိုင် စားသောက်မှုများအား ထုတ်လွှင့်ပြသ သည်များကို အခါအားလျော်စွာ ကျွန် တော် ကြည့်ရှုမိသည်။ တစ်နေ့က ထို အစီအစဉ်များကို ကြည့်ရင်း တွေးစရာ တွေ၊ သင်ခန်းစာတွေ အများကြီးရ၏။

တောင်ကုန်းဆင်ခြေလျော အတိုင်း အပြေးဆင်းလာသည့် သမင် ကောင်ရေများမှာ ရာနှင့်ချီ၍ ရှိသည်။ တောင်ကုန်းအောက်ခြေတွင် ကျားသည် အသင့်စောင့်နေ၏။ ကျားတစ်ကောင် တည်းသာ ဖြစ်သည်။

ကျားသည် အပြေးဆင်းလာ နေကြသည့် သမင်အုပ်ထဲမှ တစ်ကောင် ကို ခုန်အုပ်ကာ လည်မျိုကို ကိုက်ခဲ လိုက်၏။ ထိုသို့ ကျားက သမင်ကို ခုန် အုပ် ကိုက်ခဲလိုက်သည်ကို အပြေးသွား နေသည့် အခြားသမင်များမှာ ငဲ့စောင်း ကြည့်ကာ ဆက်လက်ပြေးလွှား၍သာ နေကြ၏။ သူတို့၏မျိုးနွယ်သမင်တစ် ကောင် ကျားဆွဲခံရသည်ကို ဝိုင်းဝန်း

ကူညီကယ်တင်ရကောင်းမွန် မသိ။ ကျား ကို ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်ခြင်း မရှိ။ သမင် လည်ပြန် အကြည့်လေးသာ ကြည့်ပြီး ဆက်လက်ပြေးလွှား၍သာနေကြ၏။

ကျားသည် သူ့ခုန်အုပ်၍ လည် မျိုကို ကိုက်ခဲသော သမင် သိပ်မလှုပ် နိုင်သောအခါ ကိုက်ဆွဲ၍ ခပ်လှမ်းလှမ်း နေရာသို့ သွားထား၏။ ကျားသည် သမင် တစ်ကောင်ရသော်လည်း လောဘ မရပဲ သူ့ကျားမျိုးနွယ်၊ သူ့မိသားစုအတွက် ဆက်လက်ပြေးလွှားနေသော သမင်အုပ် ထဲမှ တစ်ကောင်ကို ထပ်မံခုန်အုပ်ကာ လည်မျိုကို ကိုက်ခဲ၍ စောစောက

သမင်အသေနား သွားထားပြန်သည်။

ကျားသည် သူတစ်ကောင် တည်းနှင့် သမင်တွေကို အထက်ပါ အတိုင်း စိတ်ကြိုက်ခုန်အုပ်ကိုက်ခဲ သတ် ဖြတ်သည်ကို ဒစ်ကာဗာရီအစီအစဉ်မှ သေချာရိုက်ပြသွားသည်။ သမင်များမှာ ရာနှင့်ချီ၍ရှိသည်။ ကျားက တစ်ကောင် တည်း ဖြစ်သည်။ သမင်များ စည်းလုံး ညီညွတ်စွာဖြင့် မိမိအမျိုးအနွယ်ကို ကိုက်သတ်နေသည့် ကျားကို တွန်းလှန် ကာကွယ်မှု မရှိ။

သမင်များမှာ ပိန်လိုနေသော သမင်များ မဟုတ်ပါ။ ကျားလောက်

အကောင်မကြီးပေမယ့် ကျားတစ်ဝက်
 တောင်မက ထွားကျိုင်းကြပါ၏။ ဦးခို
 များလည်း ပါ၏။ အသုံးချရမှန်းမသိ။
 တကယ်ဆို သမင်ရာချီ မပြောနှင့် သမင်
 သုံးလေးကောင်လောက် အကြိတ်အနယ်
 ကာကွယ်တိုက်ခိုက်လျှင်ပင် ကျား
 ရှုံးနိမ့်သွားပေမည်။ သို့သော် သမင်
 သတ္တဝါများသည် ကိုယ့်အမျိုးအနွယ်ကို
 ကာကွယ်စောင့်ရှောက်မရှိဘဲ ဘာသိ
 ဘာသာ ကိုယ်လွတ်ရုန်းဖို့သာ လုပ်သည့်
 အတွက် ကျား၏စိတ်ကြိုက် သတ်ဖြတ်
 ခြင်းကိုသာ ခံရလေသည်။

ထိုအခြင်းအရာကိုကြည့်ရင်း
 လွန်ခဲ့သော နှစ်ပတ်လောက်က ဒစ်ကာ
 ဗာနီအစီအစဉ်မှပင် ထုတ်လွှင့်ပြသသည့်
 အကြောင်းအရာတစ်ခုနှင့် ထပ်မံချိန်ထိုး
 တွေးတောစဉ်းစားမိသည်။

တောတွင်းတစ်နေရာတွင် သွား
 လာ လှုပ်ရှားနေသော ကျားလေးငါး
 ကောင်သည် ခွေးအတစ်ကောင်ကို တွေ့
 သွားသည်။ ခွေးအကလည်း ကျားများကို
 တွေ့သွားသည်။ ကျားနှင့်ခွေးအရွယ်သည်

ဆင်နှင့်ဆိတ်လို ကွာခြားလှသည်။ သို့
 သော် ခွေးအသည် ထွက်မပြေးဘဲ ကျား
 များကို စူးစူးဝါးဝါးစိုက်ကြည့်ကာ ရင်
 ဆိုင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ကျယ်လောင်
 သောအသံဖြင့် မာန်ဖီလိုက်သည်။

ထိုခွေးအ၏အသံကို ကြား
 သည်နှင့် အခြားခွေးအများအပြေးအလွှား
 ရောက်ရှိလာသည်။ ကျားနှင့်ခွေးအ
 အရေအတွက်ချင်း မကွာတော့။ ခွေးအ
 များသည် ကျားများကို စူးစူးဝါးဝါး စိုက်
 ကြည့်ကာ တိုက်ခိုက်ရန် ရှေ့သို့ပင် တိုး
 လာသည်။ ထိုအခါ ကျားများသည် ညီ
 ညွတ်လှသော သတ္တိကောင်းသော ခွေးအ

များကို ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ခြင်း မရှိတော့
 ဘဲ ကြောက်ရွံ့သည့်ပုံစံမျိုးဖြင့်ပင် နောက်
 ပြန်လှည့်၍ အသာလစ်သွားကြတော့
 သည်။

ထိုသို့အကြောင်းအရာနှစ်ခုကို
 ချိန်ထိုးစဉ်းစားနေရင်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင်
 ထဲမှ ဖွင့်သည့် လေးဖြူ၏သီချင်းသံက
 ကျွန်တော့်နားထဲသို့ လွင့်ပျံ့လာသည်။

“မြို့ပြလိုပြောလည်းပဲ အမှန်
 တကယ်တမ်းတော့ တောနက်ကြီးတစ်ခု
 လိုပါပဲ။ ဆင်လိုလို၊ သမင်လိုလို လူတွေ
 ကြားထဲ ကျားရဲဖြစ်မှ ရှင်သန်မယ်”

ထိုသီချင်းသံကို ကြားမိရင်း
 အမျိုးဘာသာ စောင့်ရှောက်သည့် ဆရာ
 တော်ကြီးတစ်ပါး၏ တရားခွေထဲမှ “အမျိုး
 မစောင့်တဲ့လူ အလကားလူ” ဟူသော
 မိန့်ကြားသံကိုလည်း ကျွန်တော့်နားထဲ
 တွင် ပဲ့တင်ထပ်ကြားယောင်နေလေတော့
 သတည်း။

ဇော်သုကျော်

မြတ်စွာဘုန်းမော်

ဘုရားဟောအငြုအထွာ

သဒ္ဓါကျောက်ဆရာတော်

ကျွန်ုပ်သည် မြတ်ဗုဒ္ဓဘုရား ရှင်၏ သားတော်တစ်ပါးဖြစ်သောကြောင့် မြတ်ဗုဒ္ဓဘုရားသခင်၏ ကျင့်စဉ်အတိုင်း ပဋိပတ္တိ၊ ပဋိပတ္တိ၊ ပဋိပတ္တိ သာသနာကို သယ်ပိုးဆောင်ရွက်ရင်း ၂၂၇ သွယ် သိက္ခာပုဒ်တော်နှင့်အညီ သီလဝိသုဒ္ဓိကို စင်ကြယ်စွာ ထိန်းသိမ်းရင်း သာသနာအကျိုးအတွက် ဆောင်ရွက်လုပ်ကိုင်လျက် ရှိပါသည်။

သံဃာတော်များသည် မြတ်စွာဘုရားရှင်၏ သားတော်များဖြစ်ပေသည်။ မြတ်စွာဘုရား၏ သားတော်ဖြစ်သည်နှင့်အညီ မိမိတပည့်သားမြေး ဒါယကာ၊ ဒါယကာမများအပေါ်တွင်၌လည်း သမမမျှတစွာနှင့် ဦးစီးဦးဆောင် လမ်းညွှန်ပြသနိုင်သူဖြစ်ရမည်။

အချို့သော ကျေးလက်ဒေသများတွင် ကျေးရွာဘုန်းကြီးများ ဩဇာအာဏာကြီးသလောက် အချို့သော ကျေးလက်ဒေသများတွင် ကျောင်းထိုင်ရဟန်းဘုန်းတော်ကြီးများသည် ရပ်ရွာဂေါဟက (သို့) ဥပသကာ၊ ဥပသကာမ

များ၏ နောက်ကွယ်မှ ကြီးကိုင်ထားကြသည်ကို စိတ်မကောင်းစွာ တွေ့ကြုံ မြင်တွေ့နေရသည်။

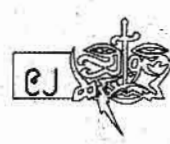
ဥပမာ ဘယ်အလှူဒါယကာအိမ်တော့ အလှူမကြွရဘူး၊ ဘယ်ရွာက အလှူမှာ —ဘုန်းကြီးပါတယ်။ အဲဒီဘုန်းကြီးမရင် အရှင်ဘုရား မကြွရဘူး။ ဟိုရွာထိပ်က ဒါကာမ ဆွမ်းအလှူည့် ပျက်တာ သုံးပတ်ရှိပြီ ဘုရား၊ သူ့ကို ကျောင်းအဖွဲ့အစည်းက ထုတ်လိုက်ပြီ ဘုရား။

ထိုသို့ ဒါကာ ဒါကာမ သဘောဆန္ဒအလိုအရ ကြီးဆွဲရာ ကရသော ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်များကိုလည်း တွေ့မြင်ခဲ့ရသည်။ ကျွန်ုပ် နယ်စပ်တစ်နေရာတွင် သာသနာပြုနေချိန် ငွေကြေး အသင့်အတင့်ရှိသော ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ယောက် ကိုးကွယ်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်နှင့် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်လာသည်နှင့် အစစအရာရာတွင် သူသာ အတတ်ဆုံး၊ သူသာ အတော်ဆုံး ဒီသာသနာမှာ အလှူနိုင်ဆုံး ဟူသော မာနတရားနှင့်အညီ နေရာ

တာကာတွင် ဆရာ၊ လူတတ်လုပ်လွန်းသောကြောင့် ကြာတော့ ထိုပုဂ္ဂိုလ်အား လူတကာ အမြင်ကတ်လာကြသည်။ သူပါလျှင် လူတွေ အလိုလိုရဲသွားကြသည်။ သူနှင့်ဘက်ပြိုင်၍ မပြောလိုခြင်း၊ သူအသံကို မကြားလိုခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် ငွေကြေးတတ် နိုင်သူဖြစ်သောကြောင့် ရဟန်းအတော်များများကို ပစ္စည်းလေးပါးဒါယကာအဖြစ် ခံယူထားသူဖြစ်သည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ထံ ပစ္စည်းလေးပါးဒါယကာခံထားသော သံဃာတော်များအားလုံးမှာ ထိုပုဂ္ဂိုလ်အလိုကျ အကြိုက်ဆောင်၍ နေပေးကြသည်။ ရဟန်းတော်များကို ဘယ်နေအိမ်ကြွလာဆိုလျှင် ကြွလာမှ ဘယ်ကိုသွားပြီး ကြွပေးပါဆိုကြပေးမှ သူ့အလိုလိုက်၍ နေထိုင်ကြရသည်။

ထိုအခါ ပစ္စည်းလေးပါးပုဂ္ဂိုလ် ခံယူထားသည့်အထဲတွင် ကျွန်ုပ်သည်လည်း ပါဝင်သည်။ တစ်နေ့တွင် ထိုပုဂ္ဂိုလ်မှ သူ၏ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စအတွက် ကျွန်ုပ် မဖြစ်မနေအောင် ဆောင်ရွက်ပေး

ရမည့်သဘောဖြင့် လာရောက်ခိုင်းစေ
ပါသည်။

ကျွန်ုပ် စိတ်ကိုခုံးခုံးအပြီးချ
လိုက်သည်။ ယခု ဘာသာရေး၊ သာသနာ
ရေးနှင့် ဘာမှမပတ်သက်သည့် ဤကိစ္စ
အတွက် ကျွန်ုပ် လုံးဝမလုပ်ပေးနိုင်
ကြောင်း ပြောဆိုသည်နှင့် ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည်
ကျွန်ုပ်အား ကျွန်ုပ်၏နောက်ကွယ်၌
မကောင်းသတင်း သပုတ်လေလွင့်ပြော
ဆိုရုံမက ကျွန်ုပ်အား အရွံ့တိုက်သည့်
သဘော ပကာသနဂုဏ်ကို အရေခြုံ၍
အခြားသောသံဃာတော်များပါ လိုက်တု
ပြိုင်တော့သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်တွင်
ကျွန်ုပ်အား ထိကပါးရိကပါးပြောဆိုပြုမှု
ခြင်းကိုလည်း တစ်ဆင့်စကား တစ်ဆင့်
ကြားသိရသောကြောင့် ကျွန်ုပ်မှာ ငယ်စဉ်
ကပင် မျိုးရိုးလိုက် နှလုံးသွေးတိုးရောဂါ
ကြောင့် ၂၀၀၃၊ ၁၂လပိုင်းတွင် ရန်ကုန်
မြို့၏ အာရှတော်ဝင်နှလုံးအထူးကုဆေးရုံ
ကြီးတွင် ပါမောက္ခဦးအောင်နှင့် ကုသခံ
ယူခဲ့ရသည်။ နှစ်လတာဝန်းကျင် သိန်း
၂၀ ကျော်နီးပါး ကုန်ကျခဲ့ရသည်။

ထို့နောက် ဆေးစား ဆေး
သောက်နှင့် မိမိနေရပ်ကျောင်းတွင် အားလုံး
ကို မေ့ပျောက်ထားပြီး သာသနာရေးကိစ္စ
ကိုယ်ပိုင်တရားအလုပ်ကို ကြိုးစားအား
ထုတ်လျက်ရှိရာ ၂၀၀၄၊ ၁၀လပိုင်းတွင်
ထိုပုဂ္ဂိုလ်မှာ ပင်လယ်မြစ်ကမ်းစပ်က
ကျုံ့ပင်များကဲ့သို့ ရေခဲလွှမ်းလိုက် နစ်
မြုပ်သွားလိုက် ရေကျသွား ပြန်ပေါ်လာ
လိုက်ရှိရာ ထိုနေ့တွင် တစ်ခခန်းထလာ
ပြန်သည်။ ကျွန်ုပ်ထံ ဝင်ရောက်သွား
လာခြင်း မပြုနိုင်အောင် လူပုဂ္ဂိုလ်အချို့
ကို ငွေအားနှင့် လိုက်၍ ဂုဏ်နှင့်ဖိနှိပ်

ပြီး လိုက်လံတာမြစ်ကြောင်း သိရသော
အခါ ကျွန်ုပ် ဖတ်မိထားသော မြတ်စွာ
ဘုရားရှင်ဟောကြားတော်မူသည့် အဓ္မက
တရားတော်ကို သွားတွေ့မိ၍ သံဝေဂ
ရယူဖွယ်ကောင်းသောကြောင့် ရောင်ပြန်
ပရိသတ်များ မျှဝေခံစားနိုင်ရန် ရေးသား
တင်ပြလိုက်ပါသည်။

ဘယ်လိုပြောပြော ကိုယ့်ဘက်
က မေတ္တာမပျက်ပါစေနဲ့...တဲ့။

ဘိက္ခုဝေ-ငါ၏ချစ်သား ရဟန်း

အပေါင်းတို့

သင်တို့ကို အခြားသူများက
ပြောနိုင်သောစကားပြောပုံပြောနည်း ငါမျိုး
ရှိ၏။

(၁) အခါမဟုတ်သည် ဖြစ်စေ၊
ဟုတ်သည်ဖြစ်စေ ပြောမည်။

(၂) ဟုတ်မှန်သောအားဖြစ်စေ၊
မဟုတ်မှန်သောအားဖြစ်စေ
ပြောမည်။

(၃) သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ဖြစ်စေ ကြမ်း
ကြမ်းတမ်းတမ်းဖြစ်စေ ပြော
မည်။

- (၄) အကျိုးသင့် အကြောင်းသင့် သင်တို့သည် ဤသို့ကျင့်သုံးရမည်။ အကျိုး - မူလ ပဏ္ဏသုတ် ဖြစ်စေ၊ အကျိုးသင့် အကြောင်း သင့် မဟုတ်ပဲဖြစ်စေ ပြောမည်။ သပဗ္ဗတ်၊ ၁-ကပဇ္ဈပမသုတ်။
- (၅) မေတ္တာစိတ်ဖြင့်ဖြစ်စေ၊ ဒေါသစိတ်ဖြင့်ဖြစ်စေ ပြောမည်။ ခုတိယအနေနှင့် ကျွန်ုပ် သံဝေဂ ရမိခဲ့သောအကြောင်းတရားမှာ ဆန္ဒမထေရ်အကြောင်းပင် ဖြစ်သည်။
- ဤကဲ့သို့ သင်တို့အား အခြား မြတ်စွာဘုရားတော်ထွက်စဉ်က “မြင်းပြီး ဆွဲ မောင်ဆန်” အဖြစ် လိုက်ပါခဲ့ရသော ဆန္ဒအမတ်သည် ရဟန်းပြုလေသော ဘုရားရှင်၏အရှိန်အဝါဖြင့် အလွန်မာန ထောင်လွှားလျက်ရှိပေသည်။ ငါသည် ကား ငါတို့ဂေါတမဘုရားရှင်နှင့် တောထွက်ခဲ့၏။ ထိုစဉ်က ငါမှတစ်ပါး အခြား တစ်ယောက်မှ မမြင်ရ။
- (၆) သူ့အကျိုးစီးပွားကို ငဲ့ညှာ လျက် မေတ္တာစိတ်ထားကာ စိတ်မဆိုးဘဲနေကြကုန်အံ့။ ယခုမှ ငါရှင်သာရိပုတ္တရာ၊ ငါရှင်
- (၇) ထိုပုဂ္ဂိုလ်အပေါ်မှာလည်း မေတ္တာစိတ် ပို့လွှတ်၍နေကြကုန်အံ့။ မောဂ္ဂလာန် ငါတို့ကား အဂ္ဂသာဝက ဟူ၍ ထိုပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ဦးသည် လှည့်လည်သွားလာကုန်၏—အစသဖြင့် အဂ္ဂသာဝက အား ဆဲဆိုလေသည်။
- (၈) သူ့အကျိုးစီးပွားကို ငဲ့ညှာ လျက် မေတ္တာစိတ်ထားကာ စိတ်မဆိုးဘဲနေကြကုန်အံ့။ မပြည့်သောအိုးသည် ဘောင်
- (၉) ထိုပုဂ္ဂိုလ် “မူ” ထား၍ တစ် လောကလုံးရှိ သတ္တဝါအားလုံး ကို မေတ္တာစိတ်၏အာရုံအဖြစ် ထားလျက် အပိုင်းအခြားမရှိ ကျယ်ပြန့်ကုန်သော ရန်လို ပြုလို့မှ ဖုက္ခဖြစ်စေလိုမှု ကင်းသော မေတ္တာစိတ်ဖြင့် ဖြန့်၍ ဘင်ခတ်တတ်သောကြောင့် ဘုရားရှင် မည်ဖြစ်ကြောင်း ဟောကြား သည် ဆန္ဒမထေရ်အား ခေါ်၍ ဆုံးမသော်လည်း ဆုံးမစဉ်အခိုက်အတန့်သာ
- ရဟန်းတို့ ဤသို့ စကား ပြောနည်း ငါးမျိုးဖြင့် ပြောဆိုလာရာ၌

ဆိတ်ဆိတ်နေလေ့ရှိသည်။ ပြီးနောက် ဆဲမြဲဆဲနေမြဲဖြစ်သည်။ သုံးကြိမ်တိုင် ဘုရားရှင်သည် ဆန္ဒမထေရ်အား ခေါ် ယူ၍ “ချစ်သားဆန္ဒ ယုတ်မာသော မိတ်ဆွေတို့အား မဆည်းကပ်ရာ ယုတ်မာ သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကိုလည်း မဆည်းကပ် ရာ၊ မိတ်ဆွေကောင်းသူတော်စင် အရိယာ ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးသာ ဆည်းကပ်ရာ၏။ ဤ ယောက်ျားမြတ် အဂ္ဂသာဝက နှစ်ပါး သည်ကား မိတ်ဆွေကောင်း အရိယာ ပုဂ္ဂိုလ်ကောင်းဖြစ်ကြ၏။ ဤသို့သော မိတ်ဆွေကောင်းများကို ဦးဆည်းကပ် လေတော့ မိန့်မှာတော်မူ၏။

သို့သော်လည်း ဆန္ဒမထေရ် သည် ရဟန်းကောင်းများအား ဆဲမြဲဆဲ ပြန်လေသည်။ မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် “ရဟန်းတို့ ငါသက်တော်ထင်ရှား ရှိနေ စဉ်မှာပင် ဆန္ဒမထေရ်ကို ဆုံးမရန် သင် တို့ မတတ်နိုင်သလော၊ ငါ ဘုရား ပရိ နိဗ္ဗာန်ပြုသော်ရှိသော် သင်တို့တတ်နိုင် ကြပါ၏လော” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ပရိနိဗ္ဗာန်

ပြုရာ ညောင်ပင်စောင်းပေါ်၌ လဲလျောင်း တော်မူပြီး ရှင်အာနန္ဒာအား “ဆန္ဒမထေရ် မြတ်အား ဗြဟ္မာဒဏ်ကို ပေးကြလော့” ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ဗြဟ္မာဒဏ်ဟူသည် ဆန္ဒမထေရ် ဘာပဲလုပ်လုပ် ရဟန်း ကောင်းများ ဘာမှမပြော ဝေဖန်ခြင်း၊ ဆုံးမခြင်း မပြုတော့ပဲ စွန့်ပယ်ခြင်းကို ခေါ်သည်။

မြတ်စွာဘုရားသည် ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုပြီး ဆန္ဒမထေရ်သည် ထိုအကြောင်းကို အရှင်အာနန္ဒာမှ ကြားသိရသောအခါ ယူ ကြုံးမရ ထိတ်လန့်သံဝေဂရပြီး သုံးကြိမ် တိုင် မူးမေ့လဲကျသွားလေသည်။ နောက် နောင်သော် ရဟန်းကောင်းများအား အကြိမ်ကြိမ်ဝန်ချတောင်းပန်ပြီး အဆုံး အမနာခံ၍ ရဟန်းတရားအားထုတ်သော် နောက်ဆုံးတွင် ရဟန္တာဖြစ်တော်မူခဲ့သည်။ (ဓမ္မပဒပဏ္ဍိတင်)

နောက် ကျွန်ုပ်ပြောလိုသည် မှာ ဘုရားဟောဇာတ်တော်တစ်ခုတွင် သူတစ်ပါး၏ အလှူဒါနပိတ်ပင်တာဆီး ဟန်တားမိ၍ သံပူငရဲကြီးရှစ်ထပ်တွင်

အနှစ်ရှစ်သောင်းခံစားရသည့် သာဓက ဥပမာပြု၍ ကျွန်ုပ်တရားပွဲကြီးများတွင် လည်းကောင်း၊ ကျောင်းရှိ သီလပွဲများ တွင်လည်းကောင်း တိုင်ပေးလေ့ရှိသော လင်္ကာလေးဖြင့် ဤသံဝေဂရစေခဲ့သော ဘုရားဟောအဋ္ဌကထာစာစုအား နိဂုံး သတ်အပ်ပါသည်။

မနာလိုသူ ဝန်တိုသူ -

ပိတ်ပင်တာသူတွေ
ငရဲရောက်ပြန် တိရစ္ဆာန် ဖြစ်
ပြန်ကြောက်ဖွယ်တွေ

ငရဲလွတ်လည်း လွန်ဆင်းရဲ
လူမွဲလူတေဖြစ်ရပေ

အဝတ်အစား တကယ်ရှား
စီးပွားမရပေ

၃၀-၁၀-၂၀၀၄ အခြေခံအယူအဆအား
သံဝေဂအမှတ်ရနိုင်စေရန် ရေးသား
တင်ပြလိုက်ပါသည်။

သဒ္ဓါကျောက်ဆရာတော်
(သံတွဲမြို့)

မအိုသေးတွေထဲက

မလေးတို့ကလေးနဲ့ ဆန်းလူ

ဦးမြဝင်းသည် ထမင်းစားချိန် နားသည်နှင့် စာအုပ်ချုပ်ဌာန ဝန်ထမ်းများ ဆေးလိပ်သောက် အပန်းဖြေသော နေရာသို့ ရောက်လာ၏။ ကိုစိုးမြင့်သည် လည်း အပေါ်တွင် ခပ်ငိုက်ငိုက် ချိတ်ထားသော မှန်ကိုကြည့်ကာ ခေါင်းပြီးနေသည်။ ညနေပိုင်းကတည်းက စာအုပ်ချုပ်ဌာနတွင် စာဖောင်များ ခေါက်စရာ ပေးထားသည်ကို ထိုင်ချဲ့စလစ်နှင့် ခေါက်ပြီးမှ ခွာလိုက်ရာ စာဖောင်ကိုယ်တာ ငါးထောင့်ငါးရာမှာ နေ့တစ်ဝက်ကတည်းက ကျွန်တော် ပြီးသွား၏။

ဦးမြဝင်းက ဖြူဖြူဝဝ လှည်းတန်းမှာနေသည်။ ကိုစိုးမြင့်ကလည်း လှည်းတန်းသားပင် ဖြစ်သည်။ ကိုစိုးမြင့်က အသားညှပ်၊ အရပ်ပုပု၊ ရွှေသွားနှင့်မိုး စိုးမြင့်(၁)မှ စိုးမြင့်(၆)အထိ စိုးမြင့်နာမည်များသော ကျွန်တော်တို့ဌာနတွင် ကိုစိုးမြင့် စိုးမြင့်(၁) ကို ကန်စွန်းခင်းစိုးမြင့်ဟု ခေါ်ကြသည်။

ထိုသို့ခေါ်ရသည်မှာ ကိုစိုးမြင့်က လှည်းတန်းနောက်ဘက် ကန်စွန်း

ခင်းနေရာ (နိမ့်၍ ရေနင့်မြက်များ၊ ကန်စွန်းများ ယခင်က ပေါက်ပြီးနောက် အိမ်များဆောက်သောနေရာ)တွင် နေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ကိုစိုးမြင့်က ရိုးသည်။ စကားကို တိုတိုတိတိပြောတတ်သည်။ တောမှာနေပြီး စာအုပ်ချုပ်ဌာနသို့ ဝင်လုပ်မှ လှည်းတန်းသို့ မိသားစုနှင့် ပြောင်းလာရာ ကိုစိုးမြင့် ပြောပြသည့် နယ်အကြောင်း အရာများမှာ စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်း၏။

ညနေ အချိန်ပိုဆင်းပြီဖြစ်၍ အပြင်ထွက်သူထွက်၊ စက်ရုံနောက် မြလက်ဖက်ရည်ဆိုင် သွားသူသွားနှင့် အပြင်ထွက်လေ့မရှိသော ကျွန်တော်၊ ဦးမြဝင်းနှင့် ကိုစိုးမြင့်တို့သာ ခုံတန်းလေးတွင် ထိုင်နေခဲ့လေသည်။

“ခင်ဗျား တစ္ဆေဆိုတာ ယုံသလားဗျ”

ကိုစိုးမြင့်က စကားစသည်။
ဦးမြဝင်းက...

“တစ္ဆေဆိုတာ ဥစ္စာမစွည်းစွဲချင်စွဲ မစွဲရင်လည်း သားမယား မိသားစု

စွဲပြီးဖြစ်တဲ့ ပြိတ္တာတစ်မျိုးပါကွာ”

ဟု ပြန်ပြောလေ၏။

“ကျွန်တော့်ဦးလေး ဦးထွန်းအခြောက်ခံရတာကတော့ ထင်ရှားတယ်ဗျ။ သူက ဆန်စပါးဂိုဒေါင်ပိုင်ရှင်၊ စပါးကြိတ်စက်လည်း ပိုင်တာ”

ကိုစိုးမြင့်စကားက စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်း၍ ကျွန်တော်က ကိုစိုးမြင့်ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ တစ္ဆေအကြောင်းဖြစ်၍ စာအုပ်ချုပ်ဌာန တံခါးဝတွင် ရပ်နေသော စံမြင့်တို့၊ ဌေးဝင်းတို့ပါ လာ၍ထိုင်ကြသည်။

“ဘယ်လိုခြောက်တာလဲ”

“သူပိုင်တဲ့ ပဲခူး ဇိုင်းကနိုင်းက စပါးဂိုဒေါင်မှာက စပါးခိုင်က စပါးလာရောင်းရင်း ပေါင်ချိန်တဲ့ စာရေး စိုးလွင်ဆိုတာရှိတယ်။ အဲဒီ စိုးလွင်ဆိုတာက အလုပ်အကိုင်လည်း တော်တယ်။ ငွေရေးကြေးရေးတွေပါ ကျွန်တော့်ဦးလေးက မျက်နှာလွှဲရတယ်။ စပါးဖိုးငွေတွေ ရှင်းပေးပြီးမှ မန်နေဂျာကို ရတဲ့စပါးတင်းရေနဲ့ ပိုတဲ့ငွေ ပြန်အပ်ဖို့ ဦးထွန်းက ခိုင်း

တာ။ ဦးထွန်းက တစ်လ နှစ်ခါလောက်
ပဲ ဆန်စက်ကို သွားတာ”

“တစ်နေ့ ဦးထွန်း ရန်ကုန်က
အိမ်မှာ လာနေတဲ့အချိန်ပေါ့။ ပက်လက်
ကုလားထိုင်မှာထိုင်တုန်း မေးခနဲဆို ငိုက်
သွားတာမှာ ဆန်စက်က မောင်စိုးလွင်
ကို မြင်မိသတဲ့” မောင်စိုးလွင်က...

“ဦးထွန်းရယ် ဦးထွန်း အလုပ်
မအားတာကို ကျွန်တော် သိပါတယ်။
ဒါပေမဲ့ ဦးထွန်းကို လာမပြောရင် မဖြစ်
လို့ ပြောရတာပါ။ ဦးထွန်းကို ကျွန်တော်
ပြောပြချင်တာက သူတို့ပြောတာလိုမျိုး
ကျွန်တော် မဟုတ်ပါဘူးဗျာ”

ဟု ပြောသတဲ့။

“ဒါနဲ့ ဦးထွန်းက မျက်နှာကို
ကြည့်လိုက်တော့ မောင်စိုးလွင်ရဲ့ မျက်နှာ
က မည်းပုပ်ပုပ်၊ နှုတ်ခမ်းတွေကလည်း
ခပ်ညိုညို၊ ခပ်ထူထူဖြစ်နေတာကို သတိ
ပြမိသတဲ့ဗျာ”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်တာလဲ”

ဦးမြဝင်းက စိတ်ဝင်စား၍ ဖြတ်
မေးသည်။ ကိုစိုးမြင့်က လက်ကာရင်း -

“ခဏနေဦးလေ နောက်တော့
သိရမှာပေါ့။ စကားစပြတ်သွားဦးမယ်။ ဒါနဲ့
ဦးထွန်းကလည်း ဆန်စက်မှာ ဘာဖြစ်ပါ
လိမ့်” ဆိုပြီး ဆတ်ခနဲ နီးတာနဲ့ ရန်ကုန်
ကနေ ပဲခူးသွားချင်စိတ် ပေါ်သတဲ့။ ဒါပေမဲ့
အဲဒီတုန်းက ၁၉၄၅ ဆိုတော့ ဂျပန်တွေ
ကို တော်လှန်ရေးလုပ်နေတဲ့အချိန် ဖြစ်
နေတယ်။ ရန်ကုန်မှာ အိမ်ကြီး အိမ်
ကောင်းနဲ့နေတဲ့ ဦးထွန်းရဲ့ဇနီးအိမ်ထောင်
က...

“မသွားပါနဲ့ဦးရှင်။ ဂျပန်တွေ
ကလည်း ဟိုပြေး ဒီပြေးနဲ့ ကြားထဲ ရှင်
ဂျပန်နဲ့တွေ့ပြီး ဒုက္ခဖြစ်နေမယ်”

လို့ပြောတယ်။

“ဟုတ်တယ်...မဟာမိတ်တွေ
ကလည်း ဗုံးကွဲ၊ အိန္ဒိယကတစ်ဆင့်
အင်အားနဲ့ဝင်လာတော့ ဂျပန်တွေက

လည်း လှေတွေ၊ လှေ၊ ကားတွေ၊ ကား
အတင်းချောဆွဲပြီး သူတို့ သွားလိုရာ
ပို့ခိုင်းပြီးရင် သတ်ချင်သတ်ခဲ့တာဆိုတော့
အိမ်ထောင်က သူ့ယောက်ျား ဘယ်စိတ်ချ
မလဲ”

“အခြေအနေ နည်းနည်းငြိမ်
တဲ့ စပီလကျော်တော့မှ ဦးထွန်းလည်း
ဝိုင်းကိုင်က ဆန်စက်ကို ပြန်ဖြစ်တယ်။
အဲဒီတော့မှ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်လကတည်း
က ဦးထွန်း အိပ်ငိုက်ပြီး မောင်စိုးလွင်
ကို မြင်မိတဲ့နေ့မှာပဲ မောင်စိုးလွင် သေ
ရှာသတဲ့”

“ဟင်...ဒါဆို သူ့သေကြောင်း
ဆန်စက်ပိုင်ရှင်ကို လာပြောတာပေါ့”

ဦးမြဝင်းက စကားဝင်ထောက်
လိုက်၏။ ကိုစိုးမြင့်က...

“ဟုတ်တယ်။ သူ သေရတာ
ကလည်း သေချင်လို့ သေရတာ မဟုတ်
ဘူး။ ငွေရေးကြေးရေးများ အလွဲသုံးစား
လုပ်မိလို့ သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေသလား
ဆိုပြီး မန်နေဂျာနဲ့ စာရင်းတွေ ဘာတွေ
မေးကြည့်တော့ မောင်စိုးလွင်ဟာ

အင်မတန် ရိုးတယ်။ ငါးပြားတစ်စုံ
တောင် စက်ရုံပိုက်ဆံ မသုံးဘူး။ အဆိပ်
ကို သောက်ပြီး သေရလောက်အောင်
စိတ်ညစ်စရာ မရှိပါဘူး။”

လို့ ပြောတယ်။ ပြီးတော့...

“ဒီသူငယ်က ပျော်ပျော်နေ
တတ်တာဗျ။ လူချစ်လူခင်ကလည်း
များတယ်”

“သူ အဆိပ်သောက်သေတာ
မဟုတ်ဘူး။ အဆိပ်ကို သောက်မိလို့သာ
သေရတာ။ ဒီလိုဗျ သူက ကစော်သမား။
ညနေစောင်းဆိုရင် အရက်ဆိုင်သွားပြီး
အရက်လေး ဘာလေး သောက်တယ်။
အိမ်ကိုလည်း ဝယ်ချင်ဝယ်လာတတ်
တယ်။ ဖြစ်ချင်တော့ သူက စက်ရုံဘေး
မှာ အရက်ပုလင်း တိတ်တိတ်ထားတာ
ကို စက်မှာသုံးတဲ့ အက်ဆစ်ပုလင်းကို
အရက်ပုလင်းမှတ်ပြီး သူ ဆွဲသောက်ရာ
က အဆိပ်မိပြီး ဝေဒနာခံနေရတော့
စက်ရုံက လူတွေက မဟုတ်တာ တစ်ခု
ခု လုပ်လို့ အဆိပ်သောက်သေပြီး ငွေ
တွေ သုံးထားမိတာ မစိုက်နိုင်လို့ အဆိပ်

သောက်လိုက်တာနေမှာဆိုတဲ့ စကား
ပြောကြဆိုကြတာ သူ ကြားရတာပေါ့
လေ။ ဒါပေမဲ့ သူက ဘာမှပြန်မပြောနိုင်
ဘူး။ အဆိပ်ဝေဒနာခံနေရတာကို၊ ဒါပေမဲ့
နားက ကြားနေရတာပေါ့လေ။ သူက
သေလည်းသေရော ဦးထွန်းကို သွားပြီး
ရှင်းပြမှုဖြစ်မယ်ဆိုပြီး ချက်ချင်း လာ
ပြောတာ နေမှာပေါ့ဗျာ”

“အင်း . . . မင်းပြောတာ
ထူးဆန်းတာပဲ။ ဒါကြောင့်လည်း အဆိပ်
သောက်တဲ့သူတွေမှာ တွေ့ရသလို
ဦးထွန်းက မျက်နှာ မည်းပုပ်ပုပ် ပြာနမ်း
နမ်း၊ နှုတ်ခမ်းက ထူထူ ဖြစ်နေတာ
တွေ့ရတာကိုး”

နားထောင်နေသော စံမြင့်က

“ကဲ... အရက်သောက်တဲ့သူ
တွေ သတိထားကြ။ ကိုယ့်အရက်ပုလင်း
သိမ်းထားတာကို ပုလင်းနဲ့ အဆိပ်
ထည့်ထားလိုက်ရင် သေဖို့များတာပေါ့။
အဲဒါ သင်ခန်းစာယူစရာပဲ”

ဟု ဝင်ပြောသည်။

မောင်စိုးလွင်အကြောင်း ကျွန်

တော်တို့ကြားရသည်မှာ စိတ်ချမ်းသာ
ဖွယ်ရာပင် ဖြစ်သည်။ တစ္ဆေဖြစ်သည်
အထိ ဆန်စက်ပိုင်ရှင်က သူ့ရိုသားမှုကို
အထင်လွဲမည်စိုးသောကြောင့် လာ
ရောက်အသိပေးပြောပြခြင်း ဖြစ်လေ
သည်။

လူတို့၏စိတ်အဖွဲ့မှာ အလွန်
ကြောက်စရာကောင်းသည်။ စိတ်အာရုံ
စွဲလမ်းရာကို တမလွန်ဘဝတွင်လည်း
ဖြစ်တတ်ကြသည်။ ဥစ္စာကိုစွဲ၍ ဖြစ်ရ
သော ပြိတ္တာ၊ သူတစ်ပါးမနာလို၍ ဖြစ်ရ
သော ပြိတ္တာတို့အကြောင်းကို ပေတဝတ္ထု
နှင့် ဝိမာနဝတ္ထုတို့တွင် တွေ့ရသည်မှာ
ဆင်ခြင်သတိပြုစရာပင် ဖြစ်လေသည်။

မောင်စိုးလွင်မှာ စိတ်ကောင်း

နည်းကောင်းနှင့် ရိုသားသူဖြစ်သော်လည်း
အရက်သောက်ခြင်း ဟူသော မကောင်း
မှုက နည်းလမ်းတစ်မျိုးဖြင့် သူ့ကို သတ်
လိုက်ခြင်းဟူသာ ကျွန်တော် တွေးမိပါ
တော့၏။

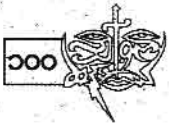
ဆန်းလှ

ဗုဒ္ဓဂုဏ်ရည်စာပန်းသီ

ဝိနည်းပြုတ်ရောသု

ဗြိတိသျှနန်းခန့်ကျော်

မြတ်စွာဘုရားရှင်သည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေထိုင်နေတော်မူစဉ် ဥပါသိကာတို့ကို တေဒဂ်ရာထူးပေးသည်ရှိသော် သုပ္ပိယာ ဥပါသိကာကို ဤသို့ တေဒဂ်ပေးတော်မူလေ၏။

“ရဟန်းတို့ သူနာကို လုပ်ကျွေးပြုစုတတ်သော ငါဘုရား၏ တပည့်မဘာဝိကာ ဥပါသိကာတို့တွင် သုပ္ပိယာ ဥပါသိကာသည် အသာဆုံး အမြတ်ဆုံး ဖြစ်ပေ၏။

ဤသုပ္ပိယာဥပါသိကာ ဟူသော အမျိုးကောင်းသမီးသည် ဟံသာဝတီနေပြည်တော်၌ဖြစ်၍ ပဒုမုတ္တရမြတ်စွာဘုရားရှင်ထံ၌ တရားတော်ကို နာယူသည့်အခါ ဥပါသိကာ တစ်ယောက် အားသူနာရဟန်းတို့ကို ပြုစုသောအရာ၌ အသာဆုံး၊ အမြတ်ဆုံး တေဒဂ်ထားတော်မူသည်ကို တွေ့မြင်ရသဖြင့် ဤတေဒဂ်ဆုကို တောင်းဆုပန်ခဲ့သူဖြစ်သည်။

ထိုအမျိုးသမီးသည် ကမ္ဘာတစ်သိန်းကာလပတ်လုံး လူ့ပြည် နတ်ပြည်တို့၌ ကျင်လည်၍ ဂေါတမဘုရား

ရှင်လက်ထက်၌ ဗာရာဏသီပြည် အမျိုးကောင်း သူဌေးအိမ်၌ သူဌေးသား သုပ္ပိယာနှင့် လက်ထပ်ခွင့်ရလေ၏။

ဗာရာဏသီပြည်သို့ ဘုရားရှင်သည် ရဟန်း၊ သံဃာတော်များနှင့် ကြွ၍ ဣသိပတန မိဂဒါဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေထိုင်နေတော်မူစဉ် သုပ္ပိယာသည် ဖူးမြင်ရပြီး တရားတော်ကို နာယူခွင့်ရသဖြင့် သောတာပန်တည်သူဖြစ်လေသည်။

သုပ္ပိယာ မောင်နှံသည် ရတနာသုံးပါးကို ကြည်ညို၏။ ပစ္စည်းလေးပါးကို

လှူ၏။ သံဃာ၏ အနာမသိမ်ကို မြလုပ်၏။ သံဃာကို လုပ်ကျွေးပြုစု၏။

သုပ္ပိယာသည် ဝိသာခိသူဌေးမကြီးနှင့် လွန်စွာချစ်ကျွမ်းဝင်သူဖြစ်၏။ သုပ္ပိယာနှင့် ဝိသာတို့သည် ဇေတဝန်ကျောင်းတိုက်အတွင်း၌ လှည့်လည်၍ အာဂန္တုရဟန်း၊ ခရီးသွားရဟန်း၊ သူနာရဟန်း စသည်တို့အံ့တွက် ပြုသင့်သော ဝတ်ကို ပြုလေ့ရှိကြ၏။

ဝိသာခိနှင့် သုပ္ပိယာ ဒါယကာမကြီးနှစ်ဦးတို့ ကျောင်းတိုက်အတွင်း၌ လှည့်လည်သည်ကိုမြင်လျှင် ထောပတ်၊ ပျားရည်၊ ဆီ စသည်တို့ကို အလိုရှိသော ရဟန်းငယ်များ၊ သာမဏေများသည် ပန်းကန်၊ ခွက် စသည်တို့ကို ယူဆောင်လာ၍ ထိုဒါယကာမကြီးနှစ်ဦးထံ ချဉ်းကပ်ကြစမြဲဖြစ်သည်။ ထိုဒါယကာမကြီးနှစ်ဦးကလည်း ရဟန်း၊ သာမဏေများကို လိုသမျှကို ဖြည့်ဆည်းပေးကြစမြဲဖြစ်သည်။

တစ်နေ့တွင်...

သုပ္ပိယာသည် မိဂဒါဝန်

ကျောင်းတော်သို့ သွားမြဲသွား၍ မြတ်စွာ
ဘုရားရှင်၏ တရားတော်ကို နာယူပြီး
သောအခါ ပြုစုဝတ်အတိုင်း ကျောင်းစဉ်
ကို လှည့်လည်သည်။

ထိုအချိန်တွင် ကျောင်းအခန်း
တစ်ခု၌ ရဟန်းတစ်ပါးသည် ဝမ်းသက်
ဆေးစားထား၍ အားအင်ကုန်ခန်း
မကျန်းမမာဖြစ်နေသည်ကို ဖူးတွေ့ရ
လေလျှင် ထိုရဟန်းအား လျှောက်ထား
လေသည်။

“အရှင်ရဟန်း...အဘယ်သို့
သော ဝေဒနာခံစားရပါလေသနည်း”

“ဒါယကာမကြီး ဝမ်းသက်ဆေး
စားထားသဖြင့် ဦးပဉ္စင်းသည် အားအင်
ကုန်ခန်း၍ နွမ်းချည်နေပါသည်”

“ဤသို့ဖြစ်လျှင် အရှင်ဘုရား
အနေဖြင့် မည်သည့်အရာကို ရလျှင်
သင့်တော်ပါမည်နည်း”

“ဒါယကာမကြီး အသားဟင်း
စွပ်ပြုတ်ရည်ကို ရရှိလျှင် သင့်လျော်ပါ
လိမ့်မည်”

“ကောင်းလှပါပြီ အရှင်ဘုရား။

တပည့်တော်မ ပိုပေးလိုက်ပါမည်”
ယင်းသို့ စကားဆိုပြီးသည်
နောက် သုပ္ပိယာလည်း အိမ်သို့ ပြန်လာ
လေ၏။ သုပ္ပိယာသည် အိမ်စေကျွန်မ
အား ပံသကူအသား (မိမိ၏လုံ့လ၊
ပယောဂ မပါဘဲ အလိုလိုဖြစ်သည်
အသား) ဝယ်ရန် ဈေးသို့လွှတ်လိုက်လေ
သည်။ အိမ်စေကျွန်မသည် ဈေးများသို့
လှည့်လည်၍ ဝယ်သော်လည်း ပံသကူ
အသားကို မရနိုင်ချေ။ နောက်ဆုံး လက်
လျှော့၍ ပြန်လာပြီး သခင်မသုပ္ပိယာအား
အကျိုးအကြောင်း ပြောဆိုလေသည်။
သုပ္ပိယာလည်း အိမ်စေကျွန်

၏စကားကို ကြားရလျှင် အလွန်အမင်း
စိုးရိမ်ပူပန်သွားလေသည်။ မိမိသည်
အသားကို လိုချင်စောဖြင့် ဝယ်ခိုင်းလိုက်
မိခြင်းဖြစ်သည်။ အမှန်စင်စစ် ထိုနေ့မှာ
သားသတ်ခွင့်မပြုသောနေ့ ဖြစ်သည်ကို
သုပ္ပိယာ ကိုယ်တိုင် သတိမပြုမိချေ။

ရဟန်းဖြစ်သူကို လှူချင်စိတ်
သဒ္ဓါအားကြီးမားလွန်းလှသဖြင့် အသား
ပြုတ် ဟင်းရည်ရပါစေမည်ဟု ကတိပြု
ခဲ့ပါသည်။ အကယ်၍ သူမအနေဖြင့်
အသားပြုတ်ဟင်းရည်ကို မပို့နိုင်ခဲ့သော်
ရဟန်းအနေဖြင့် အခြားမည်သည့်နေရာ
ကမှ အသားပြုတ်ဟင်းရည်ကို ရရှိနိုင်
လိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။ ထိုအခါတွင်
ရဟန်းရှင်သည် အလွန်ပင်ပန်းဆင်းရဲ
ငြိငြိရှာပေလိမ့်မည်။ အသားအတွက်
တစ်နည်းနည်းဖြင့် ရစေအံ့ ဟု ကြံစည်
လျက်နေလေသည်။

မကြာခင်မှာပင် အကြံတစ်ခု
ကို ရလိုက်လေသည်။ သူမသည် ထို
အကြံအစည်ကို ချက်ချင်း ပြုလုပ်ဆောင်
ရွက်လိုက်၏။

သုပ္ပိယာသည် ဓားငယ်တစ်
ချောင်းကို ယူဆောင်လျက် အိမ်ခန်း
အတွင်းသို့ ဝင်လိုက်သည်။ သူမသည်
သူမ၏ပေါင်သားကို ရဲဝံ့စွာ လှီးဖြတ်ယူ
လိုက်၏။ ထို့နောက် အိမ်စေ့ကျွန်းမအား

“ရှေ့ . . . ဤအသားတုံးကို
ယူ၍ အသားစွပ်ပြုတ်ရည် ဖြစ်အောင်
အမြန်ဆုံး စီမံချက်ပြုတ်ခြင်းပြုပါလေ
တော့။ ပြီးလျှင် ထိုအသားစွပ်ပြုတ်ရည်
ကို မိဂဒါဝန်ကျောင်းတိုက်အတွင်းရှိ
ဤမည်သောကျောင်းမှ ဂိလာနရဟန်း
အား လှူဒါန်းပါလေလော့။ အကယ်၍
ထိုဂိလာနရဟန်းက ငါ့ကို မေးခဲ့သော်
ငါ နေမကောင်း ဟူ၍သာ လျှောက်
ထားခဲ့ပါ”

ဟု ပြောဆိုမှာကြားလျက်
အသားတုံးကို ပေးအပ်လိုက်သည်။

အိမ်စေ့ကျွန်းမဖြစ်သူလည်း
သုပ္ပိယ ပြောသည့်အတိုင်း ဆောင်ရွက်
သည်။ သုပ္ပိယသည် အိမ်ခန်းအတွင်း
မှ မထွက်ဘဲနေလေသည်။

ခင်ပွန်းသည်ဖြစ်သူ သုပ္ပိယ

သည် အိမ်ခန်းအတွင်းမှ မထွက်သော
ဇနီးဖြစ်သူ သုပ္ပိယထံချဉ်းကပ်၍...

“အို...ရှင်မ သုပ္ပိယာ နေလယ်
နေခင်း မအိပ်စဖူး အိပ်နေလေသလော။
နေထိုင်၍မကောင်းလေသလား”

ဟု မေးမြန်းလေသည်။

သုပ္ပိယာလည်း ခင်ပွန်းဖြစ်သူ
အား အကျိုးအကြောင်း ပြောပြလေ
သည်။

သုပ္ပိယဟူသည် ဇနီးဖြစ်သူ
သုပ္ပိယာကဲ့သို့ပင် လှူဒါန်းခြင်းပြုရာ၌
ဝါသနာထုံသူ၊ ပါရမီဖက်ဖြစ်လေရာ
ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာစွာ ကျူးရှင်းပြောဆို
လေသည်။

“အို...အခွင့်ကို အကြွေ့မယ်

ရာ ရှိလေစွတကား။ မဖြစ်စရာ ထူးထူး
သည်ဖြစ်ရပ်ပါတကား။ ငါ၏ဇနီးသုပ္ပိယာ
သည် ရတနာသုံးပါး၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို
အလွန်တရာ ကြည်ညိုသူဖြစ်သည်။ ဤ
သုပ္ပိယာသည် မိမိ၏အသားကိုသော်
လည်း စွန့်လှူနိုင်သူဖြစ်သည်။ ဤ သုပ္ပိ
ယာကား အခြားတစ်စုံတစ်ရာသော
မလှူနိုင်သည့် အရာသည် အဘယ်မှာ
ရှိနိုင်တော့မည်နည်း။

သုပ္ပိယသည် ဤကဲ့သို့ ကြွေး
ကြော်ပြောဆိုပြီးနောက် ဇနီးဖြစ်သူကို
နှစ်သိမ့်စကားပြောဆိုလေသည်။

“အို...သုပ္ပိယာ သင်သည်
ဤအခန်းအတွင်း၌သာလျှင် သက်သာ
သလို နေထိုင်ပါလေလော့။ ငါ့ကိုယ်တိုင်
မူကား မြတ်စွာဘုရား၏ ကျောင်းတော်
သို့ သွားလိုက်ပါဦးမည်”

ထို့နောက် သုပ္ပိယသည် မိဂဒါ
ဝန်ကျောင်းတော်သို့ သွားပြီး မြတ်စွာ
ဘုရားရှင်ထံတော်၌ ချဉ်းကပ်ရှိခိုးကန်တော့
ပြီး...

“ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသည် လည်း လာပါစေ”

မြတ်စွာဘုရား နက်ဖြန်နံနက်တွင် အရှင် ဘုရားသည် ရဟန်း၊ သံဃာတော်များ နှင့်အတူ တပည့်တော်၏ဆွမ်းကို လက်ခံ တော်မူပါ”

ဟုလျှောက်ထားသည်။ မြတ်စွာ ဘုရားရှင်လည်း ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်း အားဖြင့် လက်ခံတော်မူလေသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင်...

မြတ်စွာဘုရားရှင်သည် ရဟန်း သံဃာတော်များခြံရံလျက် သုပ္ပိယနှင့် သုပ္ပိယာတို့၏ နေအိမ်သို့ ကြွတော်မူ လေသည်။ မြတ်စွာဘုရားရှင်သည် ခင်း ထားသောနေရာ၌ ထိုင်တော်မူ၍ သုပ္ပိယ နှင့် ဤသို့စကားပြောတော်မူသည်။

“သုပ္ပိယ...။ သုပ္ပိယာ ဥပါ သိကာမကို မမြင်မိပါလား။ သူ အဘယ် မှာ ရှိနေသနည်း”

“သုပ္ပိယာ မကျန်းမမာဖြစ် နေပါသည် အရှင်ဘုရား”

“အို...သုပ္ပိယ...သုပ္ပိယာ ဥပါသိကာမသည် မကျန်းမမာဖြစ်သော်

“အရှင်ဘုရား ဥပါသိကာ သုပ္ပိယာသည် မလာနိုင်ပါဘုရား”

“သုပ္ပိယာ ဥပါသိကာ မလာ နိုင်သည် ရှိစေကာမူ ရောက်လာပါစေ။ ပွေ့ချီ၍ ခေါ်ရသော်လည်း ခေါ်လာကြ လော့”

ထိုအချိန်၌ သုပ္ပိယာသည် ပေါင်မှ အနာရှိန်ကြောင့် အခန်းတွင်း၌ ဝေဒနာခံစားနေရလေသည်။ သုပ္ပိယာသည် အခန်းတွင်းသို့ဝင်၍ ဇနီးသုပ္ပိယာကို ပွေ့ ချီ၍ ယူဆောင်ခဲ့လေ၏။

သုပ္ပိယာ ဥပါသိကာမသည်

မြတ်စွာဘုရားရှင်၏ ရှေ့တော်မှောက်သို့ ရောက်ရှိ၍ မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြင် လိုက်ရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သူမ၏ ပေါင်မှ ကြီးစွာသောအနာသည် ချက်ချင်း ပင် အသားနုတက်ကာ ပကတိသော အရေအမေးတုံးဖြစ်ပေါ်လျက် လုံးဝ ပျောက်ကင်းချမ်းသာလေသည်။

သုပ္ပိယမောင်နှံတို့လည်း...

“အို...အချင်းတို့ မြတ်စွာ ဘုရားရှင်၏ တန်ခိုးအာနုဘော်သည် ကြီး မြတ်လှပါပေသည်တကား။ မကြုံစဖူး ထူးဆန်းအံ့သြဖွယ်ရာကောင်းလှပေ တကား။ သုပ္ပိယာသည် မြတ်စွာဘုရားရှင် ကို ဖူးမြင်ရသည့် တစ်ခဏမှပင် ကြီးလှ စွာသော အနာသည် အသားနုတက်၍ ပကတိအရေအမေးတို့ ဖြစ်ပေါ်လာဘိ၏။

ဟု ပြောဆိုလျက် မြတ်စွာ ဘုရားရှင်နှင့် သံဃာတော်များအား မွန်မြတ်သော ဆွမ်း၊ ခဲဖွယ်ဘော်ဇဉ်တို့ ဖြင့် ဆက်ကပ်လှူဒါန်းလေသည်။

မြတ်စွာဘုရားရှင်သည် ဆွမ်း

ကိစ္စပြီးသောအခါ သုပ္ပိယနှင့် သုပ္ပိယာ

တို့အား တရားဒေသနာတော် ဟောကြား

ပြီး ကျောင်းတော်သို့ ပြန်ကြွလေ၏။

ထို့နောက် ရဟန်းသံဃာများ

ကို စည်းဝေးစေတော်မူ၍ မိန့်ဆိုတော်

မူ၏။

“ရဟန်းတို့...အဘယ်ရဟန်း

သည် သုပ္ပိယာဥပါသိယာမထံ၌ အသား

တောင်းလေသနည်း”

“အရှင်ဘုရား သုပ္ပိယာ ဒါယိ

ကာမကြီးထံ၌ အသားတောင်းမိပါသည်”

မြတ်စွာဘုရားရှင်၏ မေးခွန်း

ကို ဂိလာနရဟန်းက ဝန်ခံလျှင် မြတ်စွာ

ဘုရားရှင်က ဆက်၍မေးတော်မူသည်။

“အို...ရဟန်း သုပ္ပိယာ ဥပါ

သိကာမသည် သင့်ထံသို့ အသားကို ပို့

လေသလော”

“အရှင်ဘုရား ပို့ဆောင်ပါ

သည် ဘုရား

“ရဟန်း သင်သည် ထိုအသား

ကို သုံးဆောင်မိလေသလော”

“တပည့်တော် သုံးဆောင်မိ

ပါသည် အရှင်ဘုရား”

“အို...ရဟန်း ထိုအသားကို

မည်သည့်အသားဖြစ်သည်ဟု မေးမြန်း

စုံစမ်းခြင်း ပြုပါလေသလော”

“တပည့်တော် မေးမြန်းစုံစမ်း

ခြင်း မပြုမိပါဘုရား”

“သင့်သည် ထိုအသားကို

မမေးမြန်း၊ မစုံစမ်းဘဲ စားမိလေသည်။

ထိုအသားကား လူသားဖြစ်လေ၏။ အို

ရဟန်းတို့ သဒ္ဓါတရားထက်သန်၍ ကြည်

ညိုစိတ်ရှိသောလူတို့သည် မိမိ၏အသား

ကိုပင် စွန့်လှူရဲကုန်၏။ ရဟန်းတို့သည်

လူသားကို မစားကောင်း၊ မစားအပ်ပေ။

စားမိလေသော ရဟန်းအား ထုလွှစွည်း

အာပတ်သင့်စေ။ အသားကို စားမိသော

ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ်သင့်စေ”

ဟု မိန့်တော်မူပြီး မြတ်စွာ

ဘုရားရှင်သည် သိက္ခာပုဒ်ကို ပညတ်

တော်မူလေသည်။

သုပ္ပိယာ ဥပါသိကာသည် ထို

အကြောင်းကြောင့် တေဒဂ်ဘွဲ့ကို ရရှိ

လေ၏။

သုပ္ပိယာ ဥပါသိကာသည်

ဂိလာနပဋ္ဌာဘိ = သူနာရဟန်း

ကို ပြုစုသောအရာ၌ အမြတ်ဆုံး။

အသာဆုံး၊ အထူးချွန်ဆုံး တေဒဂ်ဘွဲ့ထူး

ကို ရရှိလေသည်။

(လင်ယောက်ျားဖြစ်သူ၏

အမည်မှာ သုပ္ပိယဖြစ်၍ ဇနီး မယား

ဖြစ်သူ၏အမည်မှာ သုပ္ပိယာ ဖြစ်လေ

သည်။)

စိုခြင်းကိုးကား

- ဓမ္မပဒ (ဦးသော်ဇင်)

- ထေရဂါထာပါဠိတော်နှင့် ထေရီဂါထာ

ပါဠိတော် (မြန်မာပြန်) သာသနာရေး

ဦးစီးဌာန

- မဟာဗုဒ္ဓဝင် (ဦးစိစိတ္တသာရာဘိဝံသ)

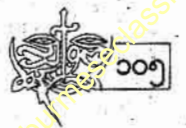
- ဇိနတ္ထပကာသထိကျမ်း (ကျီးသဲလေး

ထပ် ဆရာတော်ဘုရားကြီး)

- ဗုဒ္ဓလက်ထက်က ဇနီးမောင်နှံများ

(ဦးစိန်လှိုင်-မဟာစိတ္တ)

မြတ်ဘုန်းခန့်ကျော်

အစဉ်သဖြင့်

သံပျဉ်

ကျော်ဇော(ဟံသာဝတီ)

ကျွန်တော်သည် လူငယ်တစ်
ဦးမျှသာ ဖြစ်သောကြောင့် ဘာသာရေး
နှင့် တရားအသိအမြင်၌ ကျွမ်းများကို
ရေးသားပြုစုခဲ့ကြသော ဆရာတော်ကြီး
များနှင့် လူပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများကို မမီနိုင်ချေ။
ငယ်စဉ်က ခရစ်ယာန်ဘုရားကျောင်းများ
၌ သီချင်းလိုက်ဆိုခြင်း၊ တရုတ်ဘုံ
ကျောင်းတွင် တရုတ်စာသင်ရင်း မြောက်
မြားလှစွာသော တရုတ်ဘုရားများကို
အကြိမ်ကြိမ် ဦးချခြင်းတို့ဖြင့် ပျော်သလို
ဖြတ်သန်းခဲ့သည်။ စိတ်ထဲတွင် မိမိ၏
မိရိုးဖလာဘာသာသည် ဒိတ်အောက်နေ
ပြီဟု ထင်မိသည်။ သို့သော် ကျွန်တော့်
အား အမြင်ပြောင်းလဲစေမည့် ကံကြမ္မာ
တို့သည် တဖြည်းဖြည်း အစီအစဉ်တကျ
ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့၏။

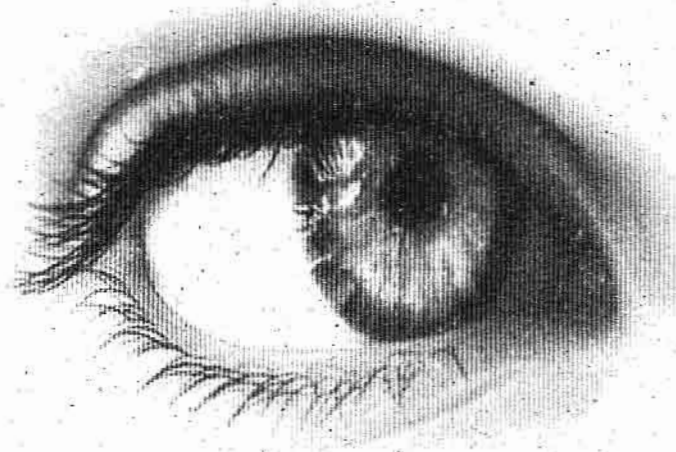
ပျော်စရာအကောင်းဆုံး
တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝကို စွန့်ခွာ၍
မလေးရှားနိုင်ငံသို့ အလုပ်သွားလုပ်သော
အခါ ထိုနိုင်ငံ၌ ဒုက္ခလှိုင်းစီးနေသော
လူများကို တွေ့ရသောကြောင့် လူ့ဘဝ
၏ ဖြစ်မှု ပျက်မှုတရားအခြေခံအသိကို

ရရှိလာသည်။ မြန်မာနိုင်ငံသို့ ပြန်လာခဲ့
ပြီး နောက်လည်း စီးပွားရေးလောက၏
မဆုံးနိုင်သောတိုက်ပွဲများကို ဆင်နွှဲရင်း
လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတို့၏ အပြစ်
ကို သိမြင်လာရ၏။ သို့ရာတွင် စာသိသာ
ရှိ၍ ငါသိသို့မရောက်နိုင်ခဲ့ချေ။ လူလတ်
ပိုင်းသို့ ရောက်လာခဲ့သော်လည်း ကမ္ဘာ
ရွာသားတစ်ဦးဖြစ်သည်နှင့်အညီ ဆယ်
ကျော်သက် လူငယ်များကဲ့သို့ ခေတ်မီ
တိုးတက်လာသော အီလက်ထရောနစ်
ပစ္စည်းများကို ဖက်တွယ်ရင်း မေ့လျော့
ပျော်ရွှင်နေခဲ့သည်။

ကျွန်တော်၏ စိတ်မှာ တစ်ခုခု
ကို သိလိုလျှင် ထဲထဲဝင်ဝင် လေ့လာ
တတ်သော သဘောရှိသောကြောင့်
အခြားဘာသာများကို စိတ်ဝင်စားခဲ့ဟန်
တူသည်။ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်တွင်
တော့ အဝိဇ္ဇာ ပစ္စယာသင်္ခါရ၊ သင်္ခါရ
ပစ္စယာ ဝိညာဏာ ဟု ရွတ်ဆိုနေကြသော
ပါဠိစကားတို့ကို လေ့လာလိုက်ဦးမည်
ဟု ရည်ရွယ်ထားသည်။ ထိုအချိန်သည်
မကြာမီပင် ရောက်လာခဲ့၏။ ကျွန်တော့်

ညီအငယ်ဆုံးမှာ ကိရိယာနိုင်ငံသို့ အလုပ်
သွားလုပ်ရန် လျှောက်ထားခဲ့ရာ တစ်နှစ်
ကျော်ကျော်အထိ မသွားရသေးသော
ကြောင့် မိုးကုပ်ဝိပဿနာကျောင်းတွင်
တရားစခန်းဝင်၍ စိတ်ကို ကုစားနေလေ
သည်။ ကျွန်တော့်အတွေးတွင်ကား ဒီ
ကောင် တရားစခန်းက ထွက်လာရင်
ငါ့ကိုတော့ ဆရာလုပ်တော့မှာပဲ။ ငါက
အကြီးဆုံးဖြစ်ပြီး သူဟောတဲ့တရားကို
နားထောင်ရဦးမယ်ဟု မခံချင်စိတ်ဖြင့်
တွေးနေမိပြီး ကျွန်တော့်အလုပ်ထဲမှာပင်
အချိန် တစ်နာရီ တစ်နာရီ ပေးပြီး တရား
စတိုင်ဖြစ်လေတော့သည်။ ယခုတော့
ကျွန်တော့်ညီပင် ကိရိယာ၌ တစ်နှစ်
ကျော်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ ထိုင်သက်လေး
ရင့်လာတော့ မထချင်ဆိုသလို စွဲစွဲမြဲမြဲ
ဖြစ်လာခဲ့သည်။ မိမိအလုပ်ကိုလည်း မထိ
ခိုက်အောင် ဝါသနာပါသော စာရေးခြင်း
လည်း မပျက်ရအောင် အချိန်ကို မျှဝေ
သုံးစွဲရ၏။ အနည်းငယ်မျှ သိလာသော
တရားအမြင်တို့ကို မိမိထက် ပြည့်စုံ
မည်ဟု ထင်ရသော လူပုဂ္ဂိုလ်၊ ရဟန်း

သည်။ လူငယ်ဘဝတုန်းကတော့ ထို
စကားတို့ကို အလွန်သဘောကျခဲ့သည်။
သို့သော်လည်း မဂ္ဂဇင်းတစ်ခုထဲတွင်
ပုညကြိယာ (၁၀) ပါးကို ဖတ်ရှုနာကြား
ရသောအခါ စိတ်၏ပြီးပြည့်စုံမှုကို ခံစား
ရတော့သည်။ မြတ်စွာဘုရား၏ ပဋ္ဌာန်း
ဒေသနာတော်နှင့် ဓမ္မစကြာတရားတော်
များသည် မိမိနှင့် ဘာမျှမသက်ဆိုင်ဟု

ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို မေးလျှောက်တောင်းခံရ၏။
အချို့ကလည်း လမ်းမှန်ကို ညွှန်ပြပေးကြ
ပြီး အချို့ကြတော့ အဘိဓမ္မာသင်တန်း
တက်ပါလား၊ စသည်ဖြင့် အကြံပြု၏။
သက်တူရွယ်တူများကတော့ ဘုန်းကြီး
ဝတ်လိုက်ပါလားဟု ဘေးတီးကြ၏။
သူတို့အမြင်မှာ ကျွန်တော်က မီးစ တစ်
ဖက် ရှေ့တစ်ဖက်ပေါ့လေ။ ကျွန်တော်
တဖြည်းဖြည်း သတိထားမိလာသည်က
မြန်မာပြည်ရှိ မြန်မာလူမျိုးတို့သည် ဗုဒ္ဓ
ဘာသာကို ရေရေလည်လည် မသိဘဲ
မိရိုးဖလာ ကိုးကွယ်မှုဖြင့်သာ ရောင့်ရဲ
နေကြခြင်းဖြစ်သည်။ ဘုရား၊ တရားကို
ဘုန်းကြီးဝတ်ပြီးမှ လုပ်နိုင်မည်ဟု ထင်

နေကြပြီး “ဒီကိစ္စတွေက ငါတို့ သိပြီး
သားပါကွာ။ နောင် အသက်ကြီးလာရင်
လုပ်မှာပေါ့” ဟု ဆင်ခြေပေး စတေး
ရှောင်ကြသည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာအခြေခံ အသိ
ဖြင့် ကုသိုလ်စစ် အကုသိုလ်စစ်ကို ခွဲ
ခြားမသိနိုင်ပါ။ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ
တို့ အပေါ်၌ နက်ရှိုင်းသော ယုံကြည်မှု
ဖြစ်မလာနိုင်ပါ။ ဤသို့ကြောင့်လည်း
ဘုရားဆွမ်းတော်တင်သည်ကို အပြစ်
ပြောသော လူဂ္ဂစာများပေါ်ပေါက်လာခြင်း
ဖြစ်သည်။ သူတို့၏ လက်သုံးစကားမှာ
“ဘုရားက ပရိနိဗ္ဗာန်စံသွားပြီး ဆွမ်းတော်
တင်တာ ကြွက်စားဖို့လား၊ အဓိက စိတ်
ထားဖြူစင်ဖို့ပဲ” စသည်ဖြင့် ပြောဆိုကြ

နေလာခဲ့ရာမှ ယုံယုံကြည်ကြည်ဖြင့်
အလေ့အထတစ်ခုကဲ့သို့ ရွတ်ဖတ်လျှင်
လွန်စွာအကျိုးများကြောင်း သိရှိလာခဲ့
သည်။ အင်တာနက်ဆိုင်များတွင် ချက်
တင် ထိုင်နေသော သံဃာတော်များ
ဘောလုံးကန်နေသော ကိုရင်လေးများ
နှင့် ယုံကြည်မှုအတွက် ဆန္ဒပြတိုက်ပွဲ
ဝင်တတ်သော ရဟန်းပျိုတို့ကို နာခေါင်း
ရှုံ့တတ်သော ကျွန်တော်သည် ယခုအခါ
သင်္ကန်းဝတ်မြင်သည်နှင့် ဆွမ်းလောင်း
ရန် လက်မတွန့်တော့ချေ။ သံဃာကို
သံဃာအဖြစ်သာ မြင်တတ်လာခဲ့ပြီး
အယုတ်၊ မလတ်၊ အမြတ်မရွေး၊ အတု
အစစ် မရွေး လှူဒါန်းမိပါ၏။ သာသနာ

၂၅၀၀ ကျော်လာပြီဖြစ်သဖြင့် ပြောင်းလဲလာသော လူနေထိုင်မှုစနစ်တွင် သံဃာတော်တို့သည်လည်း ခေတ်နှင့်အညီ ပြောင်းလဲလာကြသည်။ ကံကံ၏အကျိုးသဘောအရ မိမိအပြစ်ကို မိမိသာ ခံရမည်ဖြစ်သောကြောင့် သံဃာကို စော်ကားမိလျှင် ကိုယ်သာ အပါယ်လားမည် ဖြစ်သည်။ လိမ်ညာအလှူခံသောသူသည်လည်း ထိုအပြစ်ကို သူ့ကိုယ်တိုင်သာ ခံစားရမည်ဖြစ်ပြီး လှူဒါန်းသူသည် သံဃာကို ရည်စူးသဖြင့် ကုသိုလ်ရသည်ချည်း ဖြစ်၏။ ကံ၏စီမံခန့်ခွဲမှုမှာ တိကျသေချာလှပြီး မည်သို့မျှ လိမ်ညာလှည့်ဖျား၍ မရနိုင်ပါ။ ကံနှင့်သင်္ခါရတရားတို့၏ စီမံခန့်ခွဲမှုကြောင့် လူ့ပြည်၊ နတ်ပြည်၊ ငရဲပြည် စသည်ဖြင့် (၃၁)ဘုံတို့ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ပြီး ချမ်းသာသောဘုံဗိမ္မာန်၊ ဆင်းရဲသော ငရဲခန်းတို့သည် သတ္တဝါတို့၏ ကံအစွမ်းကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ မည်သည့်အနန္တတန်ခိုးရှင်ကမှ ဖန်ဆင်းခြင်း မဟုတ်ပေ။ ထိုကံ၏အခြေခံအုတ်မြစ်တစ်ရာကို အမြစ်ပြတ်ပယ်သတ်နိုင်

လျှင် ဗုဒ္ဓဘာသာ၏ နောက်ဆုံးပန်းတိုင်ဖြစ်သော နိဗ္ဗာန်သို့ ဆိုက်ရောက်မည်ဖြစ်သည်။ ထိုတဏှာကို မပယ်သတ်နိုင်မိနှင့် နိဗ္ဗာန်သို့မရောက်မိစပ်ကြား ခရီးရှည်ကြီးကိုကား မိမိ၏စိတ်ကို အဆင့်ဆင့် မြှင့်တင်ခြင်းဖြင့် နေထိုင်ကြရသည်။ မည်သည့်နည်းဖြင့် အဆင့်မြှင့်တင်ရမည်ဆိုလျှင် ဒါန(အတ္ထ နည်းပါးစေရေးအကျင့်)၊ သီလ (သမာဓိမြှင့်တင်ရေးအကျင့်)နှင့် ဘာဝနာ (ပွားများအားထုတ်ရသောအကျင့်)တို့ဖြင့် နေထိုင်ခဲ့လျှင် မိမိစိတ်မှာ အထပ်ထပ်လျှော်ဖွင့်လာခဲ့သော ဝိတ်ဖြူစကဲ့သို့ ဖြူစင်လာမည် ဖြစ်သည်။ ကိလေသာ (၁၀)ပါးအား လုံးလုံးမတိုက်ထုတ်နိုင်ခဲ့လျှင်တောင် မည်သို့မျှ အဝတ်မထောင်နိုင်ဘဲ ချောင်တစ်နေရာတွင် ငုပ်လျှိုးနေစေရပေမည်။ ဤသို့အခါ စိတ်သည် အောက်အပါယ်စိတ်များဖြစ်သော တိရစ္ဆာန်စိတ်၊ ပြိတ္တာစိတ်၊ ငရဲစိတ်တို့မှ လွတ်မြောက်နေပြီး နတ်စိတ်၊ ဗြဟ္မာစိတ်၊ နိဗ္ဗာန်စိတ်တို့ဆီကို အဆင့်ဆင့် တက်လှမ်းသွားပါသည်။ ဤသည်ကို

ကလျာဏပုထုဇဉ်ဖြစ်ပြီး စူဠသောတာပန်သောတာပန်ဖြစ်ပြီဟု အမည်သညာမှတ်ကြလေတော့သည်။

အချုပ်ဆိုရသော် မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်များသည် အလွန်နက်ရှိုင်း၍ ကျယ်ပြန့်လှသည်။ အဘိဓမ္မာသင်တန်းတက်သည်ဖြစ်စေ၊ တရားအခွဲပေါင်းများစွာ တရားစာအုပ်ပေါင်းများစွာကို ဖတ်ရှုလေ့လာခဲ့ပြီးသည်ပဲဖြစ်စေ ပြီးပြည့်စုံစွာ သိရှိဖို့ ခဲယဉ်းလှသည်။ သို့ရာတွင် မြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်မစံမီ တရားအားလုံး၏ အနှစ်ချုပ်ကို ဟောကြားခဲ့သည်က “ရုပ်တရား နာမ်တရားတို့သည် အစဉ်သဖြင့် ဖောက်ပြန်ပျက်စီးနေကြသည်။ ဤသည်ကို မမေ့မလျော့ နှလုံးသွင်းကြပါစေ”ဟု မိန့်ကြားခဲ့သည်မှာ ကျွန်တော်တို့ခေတ် လူငယ်များ၏ နောက်ဆုံး Hint(သဲလွန်စ) တစ်ခုသာ ဖြစ်ကြောင်း၊ ရိုးသားစွာ ဝေမျှလိုက်ရပါသည်။

ကျော်ဇော (ဟံသာဝတီ)

ကိုယ်တွေ့အဖြစ်အပျက်

နတ်မြတ်နတ်ကောင်းများစွဲပါသည့်

ဘိုဘို(ရွှေကံလှ)

အချိန်ကာလသည်ကား ၁၉၅၀ ခုနှစ်ဝန်းကျင် ပြည်တွင်းရောင်စုံသောင်း ကျန်းသူများ မြန်မာနိုင်ငံအနှံ့အပြားတွင် ဆူပူထကြွလျက်ရှိသော အခါသမယ ဖြစ်ပါ၏။ ကျွန်တော်သည် ပြည်သူ့ရဲဘော် ဖြူအဖွဲ့အတွင်းသို့ ရောက်ရှိနေချိန်ဖြစ်ပါ သည်။ ရောက်ရှိလျက်ရှိသော နေရာဒေသ သည်ကား ယခုမန္တလေးတိုင်းဒေသကြီး တံတားဦးမြို့နယ်အတွင်းရှိ အုန်းပင်ရွာ ဖြစ်ပါ၏။ ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်၏ တပည့် ၄ ဦးနှင့်အတူ မြင်း ၅ စီးနှင့် ရောက်ရှိလာကြခြင်းဖြစ်၍ ဤအုန်းပင်ရွာ နယ်မြေတာဝန်ခံ ဗိုလ်မြသီးထံ စာရင်းစစ် ရန်ကိစ္စအတွက်ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော် တို့အား ငါးစွန်းမြို့နယ်၊ မြိုင်သာယာအနီး တွင်ရှိသော ဌာနချုပ်စခန်းမှ အာဏာကုန် လွှဲအပ်ကာ စေလွှတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

လံရာသီသည်ကား ကဆုန် လပြည့်ကျော်ရက်များဖြစ်၍ ပူလောင်လွန်း လှပါ၏။ ဗိုလ်မြသီးတို့၏ စခန်းသည် အုန်းပင်ရွာကလေး၏ အနောက်တောင် ဘက် တစ်မိုင်ခန့်အကွာရှိ ချောင်းရိုးထဲ

တွင် ဆင်း၍ပြုလုပ်ထားပါသည်။ ချောင်းရိုး မှာလည်း ဝါးနက်ရိုက်ခန့်သာ ကျယ်ဝန်းပြီး ရေစီးသော နေရာဟူ၍ မရှိပါ။ ဟိုနား တစ်ကွက်၊ ဒီနားတစ်ကွက် ဖြတ်တစ်ချပ်စာ နှစ်ချပ်စာ ရေထွက်စိမ့်စိမ့်ကလေးများသာ ဖြစ်ပါ၏။ အချို့နေရာတွင် တစ်ဖာလုံးခန့် အထိရှည်လျားသော ရေအိုင်ကြီးများ လည်း ရှိတတ်သော်လည်း ရှားပါးလှပါ သည်။ ဗိုလ်မြသီးသည် စိတ်ကူးကောင်း သူ ဟုဆိုရပါမည်။ ဤချောင်းသည် ရေစီး ရေလာမရှိ၊ မိုးရာသီတောင်မှ တောင်ကျ ချောင်းရေကဲ့သို့ အင်တိုက်အားတိုက်ရေ များ စီးဆင်းလေ့မရှိခြင်း စသည့် သဘော သဘာဝတို့ကို လေ့လာထားပြီးဖြစ်သော ကြောင့် ဝက်လံ ခေါ် ရှင်မွေးလွန်းပင် များ ထူထပ်စွာ ပေါက်ရောက်နေသော ရေပြင်ထက်တွင် ရေလွတ်ရုံမျှ ကြမ်းခင်း ပြီး ရေပေါ်စခန်းတည်ဆောက်ထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကြီးမားသန်စွမ်း၍ စွမ်းညီ၍ အရွက်များထူထပ်လှသော ကန္တာရပင်ကြီး များ၏ အောက်ခြေကိုရှင်းကာ အပင်ခြေ သို့ကပ်ပြီး တဲများကို ထိုးစေသည်။

ထိုအခါ အပေါ်က သစ်ပင်ရိပ်၊ အောက် က ရေပြင်၊ ချောင်းရိုးတစ်လျှောက်တွင် လေကလည်း တဖြူဖြူဆိုတော့ ဤ စခန်းကလေးသည် ပူပြင်းသော ကန္တာရ တွင် အိုအေစစ်ကို တွေ့ရှိရသကဲ့သို့ သာယာအေးချမ်းလှပါသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် နံနက်စော နှင့် ညနေနေအေးချိန်တို့တွင်သာ စခန်းမှ အပြင်ထွက်ပြီး နယ်မြေအခြေအနေ လေ့လာခြင်း၊ ရွာလူကြီးတို့နှင့် ဆွေးနွေး တိုင်ပင်ခြင်းတို့ကို ပြုလုပ်လေ့ရှိပြီး နံနက် ၉ နာရီခန့်မှ ညနေ ၆ နာရီအတွင်း ဖဲကစားခြင်း၊ ကျားချခြင်းတို့ဖြင့် အချိန် တို့ကို ကုန်လွန်စေပါသည်။ ကျွန်တော် တို့ရောက်ရှိလာမည်ကိုသိရှိထား၍ ဇိုပိသာ တဲသစ်ကို စနစ်တကျ လှလှပပလေး ဆောက်လုပ်ပေးထားပါသည်။ ထန်းရွက် အသစ်များကို အထပ်များများဖြင့် ထူထူ ထဲထဲ အမိုးအကာတို့ကို ပြုလုပ်ပေးထား သဖြင့် ထန်းရွက်စိုရနံ့ကလေးနှင့်အတူ အပူရှိန်ကို ကာကွယ်ပေးပါတယ်။ ထို့ အပြင် ထန်းခေါက်အသစ် ထန်းပလပ်

အသစ်တို့ကို သုံးစွဲ၍ စားပွဲကုလားထိုင်၊
ခုတင်၊ ကွပ်ပြစ်တို့ကို ပြုလုပ်ပေးထား
ပြန်ရာ ထို ပရိဘောဂများ သုံးဆောင်ရ
သည်မှာ ထန်းရနံ့ကလေး တသင်းသင်း
မွှေး၍ အေးမြသော အရသာတို့ကိုပါ
တစ်ပြိုက်နက် ခံစားရသဖြင့် သဘောကျ
မိပါ၏။

ပူလောင်လှပါသည်။ သို့သော် စခန်းမှာ
ဆိုလျှင်တော့ အေးမြမည်နေရာကလေး
များ ရှာဖွေဖန်တီး၍ နေနိုင်မည်ဖြစ်သော်
လည်း လမ်းခရီးတွင်တော့ ပူလောင်ပြင်း
ထန်သောခုက္ကူကို ရှောင်လွှဲ၍ရမည်မဟုတ်
သဖြင့် ပြန်ရမည့်အရေးကို ကြိုတွေး၍
ရင်လေးမိပါသည်။

ပါ။ ဗိုလ်ရဲတင်ကို လိုလေသေးမရှိ ဧည့်ခံ
တယ်ဆိုတာက ကျွန်တော်တို့စခန်းရဲ့
ဧည့်ဝတ်ကျောပွန်မှုကို ပြသတဲ့သဘောနှင့်
စေတနာကို ဖော်ပြတဲ့သဘောပါ။ အဲဒါ
တွေကို ငဲ့ကွက်ပြီး စာရင်းတွေကို လျှော
ပေါ့မစစ်ပါနှင့်။ ကျွန်တော် အမှန်အတိုင်း
ပဲ ဖြစ်ချင်ပါတယ်”

မြိုင်သာယာဘက်သည် ပို၍

“ဗိုလ်ရဲတင် တိတိကျကျလုပ်

“ကောင်းလိုက်လေ ဗိုလ်မြသီး

ရာ။ ကျွန်တော်ကလည်း စိတ်ရင်းကောင်း
တာက တစ်ပိုင်း၊ တာဝန်အပေါ်မှာ
သစ္စာရှိတာကတစ်ပိုင်းထားတဲ့လူမျိုး။
မေတ္တာ၊ စေတနာကို အလေးထားပေးမယ့်
အမှန်တရားကို မြတ်နိုးတတ်တဲ့လူဗျ။
အမှန်အတိုင်းမဖြစ်မှာတော့ မပူပါနှင့်ဗျာ”

စတင်ရောက်ရှိသောနေ့က
ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အပြန်အလှန်
ပြောဖြစ်ကြသော စကားများဖြစ်ပါသည်။
ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်စလုံး ကိုယ့်
စကားကို တည်ကြသူများဖြစ်ကြပါသည်။
ဗိုလ်မြသီးသည်လည်း နေ့စဉ် ဂျီသား၊
သမင်သား၊ ယုန်သား၊ ကြက်သား၊ အမဲ
သား၊ ဆိတ်သား စသည်တို့ကို နေ့စဉ်

မရိုးအောင်၊ မထပ်အောင် ချက်ပြုတ်စီမံ
ညှော်ခံကျွေးမွေးစေသကဲ့သို့ နံနက်လင်း
သည်နှင့် အမြုပ်များ ဖွေးဖွေးလှုပ်လှုပ်
ရှိသော ပင်ကျထန်းရေအိုးများက တန်းစီ
ရောက်ရှိလာပါ၏။ သုံးခွသစ်ဆုံတွင်
တင်လျက် တပေါက်ပေါက် စိမ့်ကျလျက်
ရှိသော ဖျဉ်းအိုးတုတ်အသစ်ကြီးမှ ရေ
တို့သည်လည်း အေးမြကြည်လင်စွာဖြင့်
သောက်ချင့်စဖွယ်ပင်ဖြစ်ပါ၏။ ညနေ
စောင်းလျှင် အုန်းပင်၊ အဲချော စသော
ကျေးရွာလူကြီးများ၏ အိမ်များသို့ရောက်
ရင်း လမ်းတွင် ရေခပ်ထွက်လာကြသော
ရွာသူ အပျိုများကိုလည်း ကြည့်ရှုငေးမော
ခွင့် ရရှိပါ၏။

ပျော်မွေ့ဖွယ်ကောင်းလှသော
အုန်းပင်စခန်းတွင် ၅ ရက်တာမျှနှင့်
ကျွန်တော်၏ စာရင်းစစ်လုပ်ငန်းကိစ္စများ
ပြီးစီးသွားခဲ့ပါသည်။ သို့သော် ရှေ့တွင်ဆိုခဲ့
သည့်အတိုင်း ကျွန်တော်သည် နေအပူ
တောက်ကြိတ်သန်း၍ ပြန်ရမည့် လမ်းခရီး
အတွက် ကြောက်ရွံ့မိ၍လည်းကောင်း၊
ဤစခန်း၏ အေးမြသော နေရာထိုင်ခင်း

၏ အရသာကို ခံစားလိုသေးခြင်းကြောင့်
လည်းကောင်း ကျွန်တော် တစ်ပတ်ပြည့်
သောနေ့မှသာ ပြန်ရန် ပြင်ဆင်ပါတော့
သည်။

လောကတွင် လူတို့သည်
ရာသီဥတု ပူပြင်းခြင်း၊ အလွန်တရာ
ချမ်းအေးခြင်း၊ မိုးရွာသွန်းခြင်း စသော
အခါများ၌ ခရီးသွားလာခြင်းကို ရှောင်ရှား
လိုကြမည်ဖြစ်သော်လည်း မဖြစ်မနေ
သော အကြောင်းတရားများကြောင့် ဆိုင်း
နေရပြီပင်ဖြစ်ပါ၏။ မြင်ကုန်းနီးများနံဘေး
တွင် ရေဘူး၊ ထန်းရေဘူး၊ ပိုလိုဘူး စသည်

တို့ကို ဘေးထိုးလွယ်အိတ်ဖြင့် ချိတ်ပေး
လိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ၄ နာရီ
ခန့်တွင် ပစ္စည်းများတင်ပြီး မြင်းပေါ်သို့
ရောက်ရှိနေကြပြီး ခရီးထွက်ရန် အသင့်
အနေအထားတွင် ရှိပါသည်။ မိုလ်မြသီး
နှင့် အဖွဲ့သားအားလုံး ထွက်၍နှုတ်ဆက်
ကြပါသည်။

“မိုလ်ရဲတင့် ဖြည်းဖြည်းပြန်။
နောက်တစ်ခါ စာရင်းစစ်အဖွဲ့တွေ ရောက်
ချိန်တန်လည်း မိုလ်ရဲတင့်ပဲ ပြန်ကျပါစေ
လို့ ဆုတောင်းပါတယ်ဗျာ”

“ဟုတ်ပါပြီ။ ကျွန်တော်
ကလည်း ခင်ဗျားတို့စခန်းမှာ ပျော်ပါ
တယ်ဗျာ။ နောက်တစ်ခေါက်လည်း
ကျွန်တော်ပဲ လာစစ်ရလိမ့်ဦးမယ်လို့
မျှော်လင့်မိပါတယ်။ တစ်ခုတော့
တောင်းပန်ချင်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ဟာ
လုပ်ငန်းသဘော တာဝန်သဘောအရ
ခင်ဗျားအတွက် အနေခက်မည့် မေးခွန်း
တော် တော်တော်များများကို မေးလိုက်ခဲ့
ရတယ်။ အဲဒီတွက် ကျွန်တော့်ကို
နားလည်ပေးစေချင်တယ်”

“ဗိုလ်ရဲတင်ရာ ဘယ်လောက်ပဲ အနေခက်စေမည့်မေးခွန်း ဆိုပေမယ့် လည်း အဖြေကောင်းရှိသူအတွက်တော့ မျက်နှာရစေမည့်မေးခွန်းတွေချည်း ဖြစ် သွားရတာပဲ မဟုတ်လား။ အဲဒါတွေ ထားလိုက်ပါတော့ဗျာ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဗိုလ်ရဲတင်ကို ကျွန်တော် သဘောကျ ပါတယ်။ အပြန်လမ်းခရီးအတွက် မှာစရာ လေးတွေရှိလို့ ဒါ သိပ်အရေးကြီးတယ် နော်။ မယုံမကြည် မပေါ့ဆဘဲ သေသေ ချာချာ မှတ်ထားပါ။ ဗိုလ်ရဲတင်တို့ အခု ပြန်မည့်တောင်ကြားလမ်းဟာ ဖြတ်လမ်း ဆိုတာ့ ခရီးတာတိုတာတိုတယ်။ ဒါပေမဲ့ စကားအပြောအဆို မမှားဖို့ရယ်၊ အပေါ့ အလေးစွန့်တဲ့အခါ မေတ္တာရပ်ခံဖို့ရယ်ကို မမေ့လိုက်ပါနဲ့နော်။ အဲဒါကိုပဲ ကျွန်တော် ပြောချင်တာပါ”

“အခုလို မှတ်မှတ်ရရ သတိ ပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ နေရာတိုင်းမှာ သူနာသံသရာစဉ်းကမ်းဆိုတာ ရှိကြတာပါပဲ။ လိုက်နာစောင့်ထိန်းရင် ဘာပြဿနာမှ မရှိပေမယ့် မသိလို့ဖြစ်စေ

ပေါ့ ကျေးလွန်မိရင် ဆင်းရဲဒုက္ခတွေ တွေ ကြုံကြရတယ်ဆိုတာတွေကို ကြားလည်း ကြားဖူးပါတယ်။ ကိုယ်တိုင် မကြုံဖူး ပေမယ့်လည်း ယုံကြည်ပါတယ်။ ကဲ... ဗိုလ်မြသီးနှင့် အားလုံးပဲ ကျုပ်တို့သွားပြီ ဖို့။”

မြင်း၏ဧကန်ကြိုက်ကိုဆက်၍ နံပါးကို ဖနှောင့်ဖြင့်တို့၍ ...

“ဟိတ်”

ဟုဆိုလိုက်ရာ (၇) ရက်ခန့် ခြေချုပ်မိနေကြသော မြင်းတို့သည် ပြေး ချင်ဇောအားကြီး၍နေကြသည်ဖြစ်ရာ လေညှိမှု လွှတ်လိုက်သော မြားတို့ကဲ့သို့ တဖြောင်းဖြောင်းနှင့် ခွာသံပြင်းပြင်းရိုက် ကာ တစ်ရှိန်တိုး ပြေးကြပါတော့သည်။

နေအပူရှိန် မကျသေးသော် လည်း ကျွန်တော်တို့ မြင်းများပြေးလျက် ရှိရာ တောင်ကြားလမ်းပေါ်သို့ တောင်ရိပ် များကျနေသည့်အပြင် မြင်း၏ ပြေးလွှား သော အရှိန်ကြောင့် လေးများ တဟူးဟူး တိုးလျက်ရှိရာ အပူဒဏ်ကို မခံစားရဘဲ ရှိပါသည်။ ခရီးမပမ်းသေး၍ မြင်းတို့၏ ပြေးနှုန်းသည်မကျပါ။ ကျွန်တော်မြင်းသည် ရှေ့ဆုံးမှ အခြားမြင်း ၄ စီးသည် ကျွန် တော်၏နောက်တွင် အတန်းလိုက်စီ၍ လိုက်ပါလာကြပါ၏။ မြေမာသောနေရာ တို့တွင် ခွာသံတို့သည် တဖြောင်းဖြောင်း သဲမှုန်များရှိသော နေရာတို့တွင် ဖုန်တို့ တထောင်းထောင်း ရေရှိသောချောင်းတို့ ကို ဖြတ်ကြရသောအခါ ရေသံတို့က တဖြောင်းဖြောင်းဖြင့် လျှင်မြန်စွာ ပြေး လွှားလျက်ရှိပါ၏။

ကျွန်တော်တို့၏ မြင်းများသည် သက်လုံကောင်းလှပါသည်။ တစ်ကြိုး (တစ်နာရီကြာမျှ ပြေးလွှားနိုင်ခြင်း) လောက်ကတော့ မဖြူပါ။

“ဟာ...ဟိုရှေ့မှာ တောင်

တစ်လုံးတောင်တွေ့ပြီကွ။ မကြာခင်ရောက်
တော့မယ်ဟေ့”

ကျွန်တော့်နောက်မှ တပည့်
များအချင်းချင်း ပြောနေကြခြင်းဖြစ်သည်။
အမှန်တော့ ထိုတောင်သည် တောင်တစ်
လုံး မဟုတ်သေး။ မိုးအေးတောင်သာ
ဖြစ်ပါသည်။ ဂရုတစိုက် မရှိသူများ
မကြာခဏ အမှတ်မှားလေ့ရှိကြပါ၏။
သို့ဖြင့် ခရီးဆက်ခဲ့ကြပြန်ပါ၏။

“ဟင် ... ဘယ်လိုတုန်းဟာ။
ခုနက ကျော်ခဲ့တာကို တောင်တစ်လုံး
တောင် မှတ်နေတာ။ ဘယ်ဟုတ်သေးလို့
တုန်း။ ဒင်းက အခုမှ ရှေ့မှာပဲရှိသေးတာ
ကို။ ငါဖြင့် အဟုတ်မှတ်ပြီး လူလည်
လုပ်ပြောမိတာ အရှက်ကိုကွဲရော။ သိကြ
သေးတာပေါ့။ ဒင်းအပေါ်က ဖြတ်တဲ့အခါ
မှ မြင်းခွာနဲ့ကို နှာနာပေါက်ပစ်မယ်”

“ဟေ့ကောင် ... အဲဒီလို
မပြောရဘူးကွ။ ရန်ဖြစ်စရာရှားလို့
တောင်နှင့်ရန်ဖြစ်ရတယ်လို့ကွာ”

“ဟေ့ကောင်တွေ ... တော်
ကြတော့။ ဒီတောင်က နတ်ကြီးတယ်တဲ့

လျှောက်မပြောကြနှင့် ပါးစပ်ပိတ်ထား
ကြ”

ဟု ကျွန်တော်က ဝင်၍ဟန်
လိုက်မှ ငြိမ်သွားကြတော့၏။

ဆည်းဆာနေဝန်းနီကြီးသည်
တောင်စွယ်ထိပ်တွင် တစ်ဝက်ခန့်သာ
ကျန်ရှိတော့သည်။ ကျွန်တော်တို့ ခရီးနှင့်
ခဲ့ကြသည်မှာ အတန်ကြာပြီဖြစ်၍ မြင်း
များတွင် ပါးစပ်ထဲမှ အမြွှပ်များထွက်နေ
ပြီး ချွေးများလည်း ရွဲလျက်နေကာ
မောနေကြပြီဖြစ်၍ ဆွေတ္တရုပ်နားလိုက်ပြီး
မြင်းများ ကျောပူသက်သာစေရန် ကုန်နီး
များကို ဆွေတ္တလှုပ်ပေးထားလိုက်ပါသည်။

“မှတ်ထားကြ အခုလို မြင်း
တအားမောနေတဲ့ချိန်မှာ ရေမချရဘူး။
အမောပြေမှ ရေတိုက်ရတယ်။ ဒါကြောင့်
ချောင်းမရောက်ခင်မှာ အခုလို နားပေး
ရတယ်။ ချောင်းထဲရောက်မှဆိုရင် မြင်း
တွေက ရေတအားငတ်နေတော့ မောမော
နှင့် သောက်လိုက်ရင် တစ်ခါတည်း မြင်း
တွေ သေတတ်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဗိုလ်ရဲတင့်။ သေ

သေချာချာ မှတ်ထားချိမယ်”
နာရီဝက်နီးပါးမျှ နားပေးလိုက်

ပါသည်။ ခရီးတစ်ဝက်ကျော်နေပြီဖြစ်၍
သိပ်ပြီး မဲတင်းစရာမလိုတော့ပါ။

“ကဲ ... ညဘက်ကို ရောက်
ပြီဆိုတော့ သတိထားကြဟေ့။ နယ်မြေ
အေးတယ်ဆိုပေမယ့်လည်း ရန်သူဆိုတာ
အချိန်မရွေး ပေါ်လာနိုင်တယ်။ ကိုယ့်
သေနတ်ကို ဂရုစိုက်ကြ။ အဆင်သင့်
ဖြစ်နေပလေစေ”

ကျွန်တော်သည် တပည့်များ
ကို ပြောရင်း ကျွန်တော်၏ တာဘိုင်
သေနတ်၏ ကျည်ဘောက်များ ကျည်ဖြည့်
သည်။

“ဗိုလ်ရဲတင့်က ဘာလက်
ဆောင်မှ ပေးလို့မှ လက်မခံဘူး။ ဒါပေမဲ့
ကျည်ဆိုရင်တော့ ပေးသလောက် မငြင်း
ဘူး”

“ဪ ... ကျွန်တော်တို့
တောတွင်း လက်နက်ကိုင်ဘဝမှာ
ကျည်ဟာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့အသက်ပဲလေ။
ထမင်းဆိုတာ အရေးမကြီးဘူး။ ဘယ်မှာ

ဝင်စားစား ရတယ်”

ဟု ကျွန်တော်နှင့် ဗိုလ်မြသီး
တို့ အပြန်အလှန်ပြောခဲ့ကြသည်တို့ကို
သတိရမိ၍ ပြုံးလိုက်မိပါသေးသည်။

ထို့နောက် ခရီးဆက်ခဲ့ကြပြန်
ပါသည်။ လပြည့်ကျော် (၇) ရက်သို့ဖြစ်၍
လမင်းသည် တော်တော်နှင့် ထွက်လာဦး
မည် မဟုတ်ပါ။ တောတွင်းတွင် မီးမရှိ
ဘာမရှိ နေထိုင်ရသော ကျွန်တော်တို့
ဘဝတွင် ညအခါများ၌ လရောင်ကိုသာ
အားပြုကြရသည်ဖြစ်၍ မြန်မာလများ
ကို အထူးမှတ်သားစရာမလိုဘဲ သိရှိ၍
နေကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။ တောင်တစ်လုံး
တောင်ခြေတွင် တောင်တစ်လုံးရွာရှိပါ
သည်။ ရွာချေမှပတ်၍ လမ်းကလေး
သည် တောင်ပေါ်သို့ ဖြည်းဖြည်းခြင်း
တက်သွားခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ခုန်းမစိုင်း
တော့ပါ။ အသားကျကလေးသာ မှန်မှန်စီး
၍ လာခဲ့ကြပါသည်။ ရှေ့တွင် ရေချောင်း
တွေပြန်၏။ ချောင်းရိုးမှတက်ပြီးသော်
ရွာအချေမှ ပတ်၍သွားရသော တောင်
တက်လမ်းကလေးအတိုင်း လိုက်ရပြန်၏။

ထိုတောင်ပေါ်မှ တဖြည်းဖြည်းဆင်းလာခဲ့
ကြရာ စောစောက ချောင်းကိုပင် ပြန်
ရောက်ပြန်၏။ တစ်ဖန် တောင်တက်ရပြန်
၏။ ထိုတောင်ပေါ်မှ ဆင်း၍လာခဲ့လျှင်
ချောင်းသို့ပြန်ရောက်နေပြန်သဖြင့် ...

“ဗိုလ်ရဲတင့် ကျုပ်တို့ မျက်စေ့
လည်နေပြီဗျ။ ဒီနေရာချည်ပဲ ပြန်ပြန်
ရောက်နေတာ လေးကြိမ်ရှိပြီဗျ။ ကျုပ်
တော့ လျှောက်ပြောမိတာ မှားပါပြီဗျာ”

ဆွေငြိမ်းဟုခေါ်သော ကျွန်
တော့ တပည့်ကလေးတစ်ယောက်မှ
ထိုသို့ ငြီးတွားလျှင် ...

“ပြောတုန်းကလည်း မင်း။

ကြောက်တော့လည်း မင်းပဲ”

ဟု တပည့်ကလေး စိုးဝင်းမှ
အပြစ်တင်၏။ ကျွန်တော်သည် ဤနေရာ
မှာပင် မျက်စေ့လည်နေခြင်းဖြစ်၍ ဤ
တစ်ကြိမ်တွင်တော့ လမ်း ထပ်၍မမှား
စေရန် ဂရုပြုရမည်ဟုတွေးပြီး တောင်ထိပ်
ရောက်သည်နှင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို သေ
သေချာချာ လှည့်လည်ကြည့်ရှုပါသည်။
ဟိုအဝေးတွင် မီးရောင် မှန်ပြပြကို လှမ်း
မြင်ရ၏။ ရွှေတောင်ရွာ ဖြစ်ပါသည်။
အမှန်မှာ ရွှေတောင်နှင့် တောင်တစ်လုံး
သည် တစ်ပိုင်ခန့်သာဝေးပြီး တစ်ခဏနှင့်
ရောက်ရမည်ဖြစ်သောကြောင့် မြင်းပေါ်မှ
ဆင်းလိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ပြီး
အားလုံး မြင်းများပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ကြပါ
သည်။ လမင်းလည်း ထွက်ပြုလာပြီ
ဖြစ်သောကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို
ဝိုးတဝါး တွေ့မြင်နေရပြီဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် မြင်းကိုဆွဲ၍
လမ်းလျှောက်ပါသည်။ တပည့်များလည်း
ကျွန်တော့်နောက်မှ တန်းစီ၍ မြင်းများကို
ဆွဲ၍လိုက်လာကြပါသည်။ အတော်ကို

လျှောက်ကြရပါသည်။ ဤတစ်ခေါက်တွင်
တောင်ဆင်းလမ်းကြီးသည် ပို၍ရှည်လျား
လှသည်ဟု ထင်မိပါသည်။ သို့ဖြင့်
တောင်ခြေသို့ ရောက်လာရာ လမ်းနှစ်ခွ
ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ရုတ်တရက်
ကြည့်လျှင် လမ်းခွတစ်ခုသည် ခြံရံ
ကွယ်နေသဖြင့် မြင်နိုင်မည်မဟုတ်။
ဖြည်းဖြည်းချင်း လမ်းလျှောက်လာ၍သာ
တွေ့မြင်ရခြင်းဖြစ်သည်။ မြင်းဖြင့် သွက်
သွက် စီးသွားလျှင် ဤလမ်းခွလေးကို
မတွေ့မြင်ဘဲ အလွယ်တကူ ကျော်လွှား
သွားမိပေလိမ့်မည်။ ကျွန်တော်သည်
အဲဒါဟုတ်မဟုတ် စိတ်မိမ့်ဖြင့် လမ်းခွနှစ်ခုကို
ထိုးကြည့်သည်။ တစ်ဘက်လမ်းခွတွင်
မြင်းခွာရာများ ဖုံးနေသည်။ ကျွန်တော်တို့
လမ်းမှား၍ အကြိမ်ကြိမ်သွားခဲ့သော
လမ်းဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ကျွန်တော် မြင်းပေါ်သို့ ပြန်
တက်လိုက်သည်။ ကျွန်တော့်တပည့်များ
လည်း မြင်းများပေါ်သို့ တက်လိုက်ကြ
သည်။ ကျွန်တော်သည် မြင်းခွာရာ လုံးဝ
မတွေ့ရသော လမ်းခွသို့လိုက်၍ မြင်းများ

“အမေဂျမ်းကလည်း ဘာလုပ်နေတာတုန်း။ စကားပြော
လိုက်ရင်တော့ ညစ်တီးညစ်ပတ်တွေ ကြမ်းလိုက်တာ။ အခုတော့
တိုယွန်နယ်လာကျယ်နေတာကို ငြိမ်းနေရသလား။”

ကို အသော့နှင့်လိုက်သည်။ ခွာသံ
တဖြောင်းဖြောင်းနှင့် မြင်းငါးကောင်သည်
တရိပ်ရိပ်ပေါ်ပြေးနေပြန်၏။ တိတ်ဆိတ်
၍ လူသူပြတ်လပ်သော တောလမ်းခရီး
တွင် စည်းချက်မှန်စွာ ထွက်ပေါ်လာပါ
သည်။ ဟိုမှာ မီးရဲရဲနှင့် တောင်ထိပ်မှာ
စေတီဖွေးဖွေးလေး။ အဲဒါ ရွှေစားတောင်
ပေါက်ဘုရားပေါ့။ ဟိုးတောင်ဘက်
ကတော့ အမေဂျမ်းတောင်ပဲ။ ခလယ်
ချိုင့်ဝှမ်းထဲက မီးရောင်မှန်မှန်ကလေး
တွေကတော့ ချမ်းသာကြီးဘုရားနှင့် အမေ
ဂျမ်း အမောပြေ နတ်နန်းတွေပေါ့။

“အမေဂျမ်းကလည်းဗျာ ကိုယ့်
သားတွေကို မီးခွက်ကလေးကိုင်ပြီး လာ
ကြိုဖို့ကောင်းတယ်။ စောစောစီးစီး အိပ်
နေပြီထင်ပါရဲ့ဗျာ”

“ဟေ့ကောင် ... ဆွေငြိမ်း
ပြောပြန်ပြီလား။ မမှတ်သေးဘူးတူတယ်။
လျှောက်လျှောက်မပြောနှင့်ကွ။ ခရီးက
တော်တော်ကျန်သေးတယ်”

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည်
အမေဂျမ်းတောင်ကို လှမ်းမြင်နေရပြီ
ဖြစ်၍ အားတက်သွားကာ ...

“ဟဲ့ ... ဟဲ့”
ပီးချပ်ကြီးကိုဆက်၍ မြင်း၏
လက်ပြင်ကြာသို့ ဖိနပ်နှီးဖြင့်တို့လိုက်
လျှင် လိမ္မော်ပိနပ်လှသော ကျွန်တော်၏
မြင်းဖြူကြီးသည် ကဆုန်ဆိုင်၍ ပြေးပါ
တော့သည်။ စောစောရောက်လျှင်
စောစောနားရမည်။ ခရီးနှင့်မဖြစ်မည်။
မကြာမီ ရွှေမိတောင်ခြေသို့ နီးလာသည်။
ရွှေတောင်ရွာအပြင်လမ်းမှ ပတ်၍သွားရ

သည်။ ကင်းသမားများက ကျွန်တော်တို့ကို ရဲဘော်ဖြူများဟု သိထားသဖြင့် မီးလည်းမထိုး။ မေးလည်း မမေးရဲပါ။ ငြိမ်၍နေကြပါသည်။ ထိုနောက် ချောင်းထဲသို့ ဆင်းရသည်။ ချောင်းရိုးမှတက်ရောက်သော် ရွှေခေါင်းတောင်ခြေစောင်းတန်းအနီးမှ ဖြတ်သွားရပါသည်။ စောင်းတန်းသည် တောင်ပေါ်အထိ သွယ်တန်းလျက်ရှိပြီး တောင်ပေါ်တွင် အင်းဝခေတ်မှ သူခိုးကြီးဦးတက်ပြား တည်ထားကိုးကွယ်ခဲ့သော စေတီတော်ကို လရောင်အောက်တွင် အတိုင်းသား တွေ့မြင်ရပါသည်။ ကြည်ညိုသပ္ပာယ်လှပါ၏။ တောကြိုအုံကြာမြစ်၍ တောင်ပေါ်တွင် ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းပင်မရှိပါ။ လူသူပြတ်လပ်တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိ၍ ချောက်ချားဖွယ်ကောင်းလှပါသည်။

ထိုသို့ဖြင့် ခရီးဆက်ခဲ့ကြပြန်ရာ ရွှေတောင်ရွာထိပ်သို့ ပြန်ရောက်နေပြန်သဖြင့် ...

“တောင်တစ်လုံးမောင်နုမ။ ခင်ဗျားတို့ နယ်လွန်လာပြီနော်။ ကျွန်ုပ်တို့

ကို လိုက်ပြီးလှည့်စားမယ် မကြံနှင့်၊ ဒီတစ်ခါ မျက်စိလည်ပြီး တောင်တစ်လုံးကို ပြန်ရောက်လာလိုကတော့ ခင်ဗျားတို့ ပုံတော်တွေ မသက်သာဘူးမှတ်။ အဲဒီတော့မှ အဆိုးမဆိုနှင့်”

“အမေကျွန်းကလည်း ဘာလုပ်နေတာတုန်း။ စကားပြောလိုက်ရင်တော့ ညစ်တီးညစ်ပတ်တွေ ကြမ်းလိုက်တာ။ အခုတော့ ကိုယ့်နယ်လာကျယ်နေတာကို ငြိမ်ခံနေရသလား။”

ဆွေငြိမ်းသည် သွားရင်းလာရင်း ပါလာသော ထန်းရည်များကို မော့လာရာ ထန်းရည်အရှိန်ဖြင့် ခရီးပန်းလာသောအခါ ဒေါသထွက်လာပြီး စကားများကို ပြောနေရာ ကျွန်တော်သည် မနေသာ

တော့ပြုဖြစ်၍ ... “ဟေ့ကောင် ... ဆွေငြိမ်း။ မင်းပါးစပ် မပိတ်ဘူးလား။ ဒီတစ်ခါတော့ မင်းပါးစပ် လက်သီးစာမိတော့မယ်။ အခုချက်ချင်း အရှင်သခင်တွေကို ရိုရိုသေသေ တောင်းပန်စမ်း။ မင်း တကယ်ပဲ နတ်တွေကို စိန်ခေါ်ချင်တယ်ဆိုရင်တော့ ငါတို့နဲ့လမ်းခွဲလိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ... ဗိုလ်ရဲတင့်။ ကျွန်တော် ဗိုလ်ရဲတင့်စကား နားထောင်ပါ့မယ်။ တကယ်တော့ ကျွန်တော်လည်း ဗိုလ်ရဲတင့်အားကိုးနှင့် ပြောနေမိတာပါ။ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း မသွားရဲပါဘူးဗျာ”

ကျွန်တော်စိတ်ထဲတွင် စိုးရိမ်စပြုလာပြီ။ ကျွန်တော်တို့ ခရီးသည် ရှေ့သို့မရောက်ပါ။ နောက်သို့သာ ပြန်ရောက်နေသဖြင့် စိတ်လည်းတိုလာမိသည်။ ရွှေတောင်ရွာကိုကျော်ပြီးသော် ချောင်းကို မတွေ့ဘဲရှိနေပြန်သည်။ တစ်လမ်းလုံး သောက်လာခဲ့သော ထန်းရည်တို့လည်း ချွေးနှင့်ဆီးတို့အဖြစ်ပြောင်းလဲကာ အရှိန်

ကုန်သွားပြီ ဖြစ်သော်လည်း ခေါင်းထဲတွင်
ပြီးစီမံဖြစ်ကာ အံ့ဖွဲ့နေပါသည်။ မြင်းကို
အသောနှင်မိပြန်ပါသည်။ မကြာမီ တောင်
တစ်လုံးတောင်ခြေသို့ ရောက်ရှိလာသည်
ကို သတိပြုမိပါသည်။ ခက်ပြီ ဝက်ပါ
ကဲ့သို့ ထွက်လမ်းရှာမတွေ့ ဖြစ်ရပါပြီ။
ကျွန်တော်သည် မြင်းပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ပြန်
ပါသည်။ ခေတ္တရပ်နားကာ ဆေးလိပ်ဖွာနေ
လိုက်သည်။ အချို့မြင်းတို့လည်း အပေါ့
သွားကြ၏။ ကျွန်တော်တို့ကို သယ်ဆောင်
ခဲ့ရသော မြင်းတို့၏ ကျောကုန်းများဆို
လျှင် မည်မျှပူ၍နေမည် မသိပါ။ ကျွန်
တော်တို့ တင်းပါးများပင် ပူ၍ ကျိန်းစပ်
နေပြီဖြစ်ပါသည်။

“ဗိုလ်ရဲတင် ကျုပ်တို့ ဒီည
စခန်း ပြန်ရောက်နိုင်ပါဦးမလားဗျာ။
ကျုပ် တော်တော်မှားမိပါတယ်ဗျာ။
ဘာမှမဟုတ်ဘဲနှင့် ပါးစပ် စည်းမစောင့်
ဘဲ တွေ့ကရာ လျှောက်ပြောမိတာ။ ကျုပ်
ကြောင့် အားလုံး ဒုက္ခရောက်ကြရပြီ”
ဆွေငြိမ်းသည် နောင်တလည်း
ရ ဝမ်းလည်းနည်းဖြင့် စိတ်ပျက်အားငယ်

စွာ စကားဆိုလာသောအခါ သနားမိရပြန်
ပါ၏။

“တောင်တစ်လုံး မောင်နှမ၊
အမေဂျမ်း၊ အမေပြေနှင့် တောစောင့်
နတ်၊ တောင်စောင့်နတ်အပေါင်းတို့
ကျွန်ုပ်သည် ဤအဖွဲ့၏ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်
ပါသည်။ ကျွန်ုပ်၏ တပည့်များ ပြောမှား
ဆိုမှားရှိခဲ့သည်တို့ကို ကျွန်ုပ်တောင်းပန်
ပါတယ်။ လမ်းမှန်ကို ပြန်လည်ပို့ဆောင်
ပေးကြပါ”

ထိုသို့ စိတ်အတွင်းမှ တိုင်
တည် ရေရွတ်လိုက်ပါသည်။

တောင်တစ်လုံး တောင်ခြေ
အဆင်းတွင် ထပ်၍မှားမည်ရှိသဖြင့် မြင်း

များကိုဆွဲကာ ခြေလျင်လျှောက်ခဲ့ကြပါ
သည်။ ကျွန်တော်မှလွဲ၍ ကျန်သော
တပည့်တို့သည် ခြေထောက်ပူသည်ဟု
ဆိုကာ တောစီးဖိနပ်များကို ချွတ်ထား
ကြ၍ ခြေဗလာများဖြစ်ပါသည်။ လမ်းခွဲ
ကျော်လွန်သောအခါမှ မြင်းပေါ်သို့တက်
၍ စီးကြပါသည်။ ထိုသို့ဖြင့် ရွှေတောင်
ရွာအပြင်မှ ပတ်ကြရပြန်ပါသည်။ စောက်
ကပါးနက်လှသော ချောင်းရိုးအတွင်းသို့
ဆင်းရပါသည်။ ဤ အနီးဝန်းကျင်တွင်
ရွှေတောင်ရွာသည် အပျိုချောပါသည်
ဟု နာမည်ကြီးပါသည်။ ကျွန်တော်
တစ်ချိန်က သိကျွမ်းဖူးသော ရွှေတောင်
သူကလေး အေးအေးမြင့်ကို သတိရမိ

“တောင်တစ်လုံး မောင်နှမ၊ အမေဂျမ်း၊ အမေပြေနှင့်
တောစောင့်နတ်၊ တောင်စောင့်နတ်အပေါင်းတို့ ကျွန်ုပ်သည် ဤအဖွဲ့
၏ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်၏ တပည့်များ ပြောမှား၊ ဆိုမှား
ရှိခဲ့သည်တို့ကို ကျွန်ုပ်တောင်းပန်ပါတယ်။ လမ်းမှန်ကို ပြန်လည်
ပို့ဆောင်ပေးကြပါ”

လိုက်ပါသည်။ အိမ်ထောင်ကျပြီဟု ထင်ထားသော်လည်း ဟိုတစ်လောက ရွှေတောင်ရွာသားတစ်ဦးနှင့်တွေ့ရှိ၍ မေးမြန်းစုံစမ်းကြည့်ရာ အိမ်ထောင်မပြုသေးပါဟု သိရှိရသဖြင့် ဘာရယ်မဟုတ် ဝမ်းသာသလိုဖြစ်မိပါသေး၏။ သို့သော် လက်နက်ကိုင် သောင်းကျန်းသူတစ်ဦးတွင် ပျော်မွေ့နေမိသော ကျွန်တော် အခြေအနေမှာ လွမ်းရေးထက် ဝမ်းရေးခက်၊ ဝမ်းရေးထက် အသက်ရှင်ရေးက ခက်လှသောအဖြစ်မို့ ထိုအကြောင်းအရာတို့ကို ဤမှာပင် ရပ်လိုက်ပါသည်။ ဆက်လက်မတွေးတောလိုတော့ပါ။ ယခု ပစ္စက္ခမှာပင် မျက်စိလည်ပြေရန် အတော် ကြိုးစားရပါဦးမည်။

“ဒေါင် ... ဒေါင်”

ရွှေတောင်ရွာအတွင်း အင်းတဲမှာ သံချောင်းခေါက်သံ ထွက်ပေါ်လာသဖြင့် ၂ နာရီထိုးပြီဟု သိရပါသည်။ အချိန်အတော်လင့်နေပေပြီ။ ချောင်းရိုးမှ တက်လာခဲ့သော ရွှေစားတောင် စောင်းတန်းခြေသို့ ရောက်ရှိလာပြန်ပါသည်။ တစ်ဖက်တွင် ချမ်းသာကြီး ဘုရားနှင့်

အမေဂျမ်း အမောပြေနတ်နန်းဖြစ်ပါသည်။ တောင်ဘက်တွင် ဗိုင်းပေါင်းများစွာ သွယ်တန်းလျက်ရှိသော တောင်မည်သည် တောင်တန်းကြီးသည် လရောင်အောက်တွင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ အိပ်မောကျလျက်ရှိသည်ကို တွေ့မြင်ရပါသည်။ လသာနေသောကြောင့် တစ်တီတူးတို့သည် အော်မြည် ပျံသန်းကာ ပျော်မြူးလျက်ရှိကြပါ၏။ တစ်တီတူးသည် အမင်္ဂလာ ညဌာန်ဖြစ်၍ နိမိတ်မကောင်းဟု ယူဆမိပါသည်။

ဒီအထွက်ကလေးနေရာမှာ လမ်းမှားတာပဲ။ ဒီနေရာလည်း ဆင်းလျှောက်မှဖြစ်မယ်ဟု တွေးမိသဖြင့် မြင်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်ပါသည်။ ထိုအခါ အားလုံး ခုန်ဆင်းကြ၍ ကျွန်တော်နောက်မှ မြင်းများကိုဆွဲကာ ခြေလျင်လိုက်လာခဲ့ကြပါသည်။ မှန်ပါသည်။ ရေနားတွင် မထင်ရှားသော လမ်းခွဲကလေး တွေ့ရှိရပါသည်။ မြင်းခွာရာ မရှိသေးသော လမ်းခွဲဘက်သို့ လိုက်ခဲ့ပါသည်။ အတော်ကလေးသွားမိမှ မြင်းပေါ်သို့ ပြန်တက်ပြီး

ခရီးနှင့်ခဲ့ကြပြန်ပါသည်။ မကြာမီ ကုန်းမြင့်ကလေးထိပ်သို့ ရောက်ရှိလာ၍ ရှေ့သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ အနောက်မြောက်ဘက်ယွန်းယွန်းတွင် ဂျွန်းကန်အရေရွာအနောက်ရွာတို့ကို လည်းကောင်း၊ အနောက်ရူးတွင် ဝါးရုံချောင်းရွာကလေးနှင့် ရွာ၏မြောက်ဘက်ကုန်းမို့ခိုထက်တွင် ၉ တောင်ပြည့်ဘုရားနှင့် ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းတို့ကို တွေ့ရပါသည်။

အသားကျ စီးနင်းလာခဲ့ကြသည်။ လမ်းသည် တောင်ကုန်းကျော်ထက် ဖြစ်သောကြောင့် ကျောက်စရစ်မြေမာဖြစ်ပါသည်။ မြင်းခွာသံတို့ တဖြောင်းဖြောင်းမြည်လျက်ရှိပါ၏။ ဝါးရုံချောင်းရွာခြေသို့ရောက်လာခဲ့ပါသည်။ ရွာကလေးသည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်ရှိပါသည်။ ရွာ၏မြောက်ဘက်မှ ပတ်၍သွားသော လှည်းလမ်းကြောင်းအတိုင်း လိုက်ခဲ့ပါသည်။ ဝါးရုံချောင်းကိုတော့ အောင်မြင်စွာ ဖြတ်ကျော်နိုင်ခဲ့ကြပါသည်။ မျက်စိမလည်တော့ပါ။ ကျွန်တော်တို့ စခန်းသည် မြိုင်သာယာ၏

အရှေ့တောင်အာရှတွင် ရှိသည်ဖြစ်၍ မြိုင်သာယာသို့ သွားရောက်ရန် မလိုပါ။ မြိုင်သာယာ လှည်းလမ်းမှ တောင်ဘက်သို့ ဖယ်ခွာထွက်ရမည်ဖြစ်ပါသည်။ လမ်းဟူ၍ သီးသီးသန့်သန့် မရှိပါ။ တောတန်းခြုံနွယ်များအကြားမှ ဖြတ်သန်းသွားရမည် ဖြစ်ပါသည်။

ရေမြေသဘာဝအလျောက် ပေါက်ရောက်နေသော သစ်ပင်ခြုံနွယ်တို့တွင် အချို့မှာ ပုရစ်ဖူးများ ထွက်ပြုစုရှိဆဲဖြစ်သော်လည်း အချို့တွင် ရွက်နုများ ဟားဟားဝေလျက်ရှိပေပြီ။ နေအခါတွင်တော့ ပူပြင်းလှသောနေအရှိန်ကြောင့် ညှိုးနွမ်း၍နေကြပေမည်။ ယခုမူ သန်းခေါင်လွန် အေးမြသော ညလေပြေ၌ လန်းဆန်းလျက်ရှိပါသည်။ လက်ခုပ်ပန်းများပွင့်ချိန်ဖြစ်၍၊ တောခံပင်များ ပွင့်ချိန်ဖြစ်၍ ပန်းရနံ့တို့ မွှေးမြဲလျက်ရှိပါသည်။

ကျွန်တော်တို့စခန်းနှင့် မိုင်ဝက်ခန့်အကွာရှိ မိုးစပ်တောင်ခြေရင်း ကုန်းမြင့်ထက်တွင် မန်ကျည်းပင်တို့တွင် ဤမျှကြီးမားစွာ မြင်တွေ့ရသောကြောင့် ဖြစ်ပါ

သည်။ ထိုမန်ကျည်းပင်ကြီး၏ ထူးခြားမှုမှာ ၂ ဆစ်တောင်များသာ သီးလေ့ရှိပါသည်။ ထိုအပင်ကြီးအောက်တွင် နတ်ကြီးစင် ၅ စင်ခန့်ရှိပါသည်။ အနီးဆုံးဝါးရံချောင်းရွာနှင့်ပင် နှစ်မိုင်ကျော်မျှ ကွာဝေးသည့်အပြင် လမ်းဟူ၍ သီးသီးသန့်သန့်မရှိ ပါ။ ထို့အပြင် တောင်ခြေဖြစ်သောကြောင့် တောင်ကုန်း၊ လျှို့မြောင်နှင့် သစ်ပင်၊ တောင်ရိုးဝါးရံများထူထပ်၍ သွားရေးလာရေး ခက်ခဲလှပါသည်။ သို့သော် ထိုနတ်ကြီးစင်များရှိ နတ်ပန်းအိုးများတွင် လန်းဆန်းလတ်ဆတ်သော တောပန်း၊ တောင်ပန်းများ အစဉ်ဝေဆာလျက်ရှိသည်မှာ ထူးဆန်းလှပါသည်။ ဤမျှ ဝေးလံခေါင်းပါးသော တောကြီးထဲတွင် မည်သို့သောသူက ပန်းများလာ၍ လဲပေးပါသနည်း။ လူသွားလူလာလည်း မတွေ့ရှိပါ။

ကျွန်တော်သည် ယခင်က တောစောင့်နတ်၊ တောင်စောင့်နတ်၊ အရှင်ကြီး စသည်တို့ကို အယုံအကြည် မရှိပါ။ တော်ထဲတောင်ထဲတွင် နေပါများ

လာသောအခါ ထူးဆန်းသော အတွေ့အကြုံများသည် တိုက်ဆိုင်မှုဟု မဆိုသာတော့ပါ။ ထိုအခါ ကျွန်တော်သည် ကိုးကွယ်ခြင်း မဟုတ်သော်လည်း ယုံကြည်မှုနှင့် ဂါရဝထားရှိကာ တိုင်တည်ခြင်းကို တော့ ပြုပါ၏။ ယခုလည်း ကျွန်တော်တို့သည် ထို မန်ကျည်းပင်ကြီးဆီသို့ ဦးတည်သွားရမည်ဖြစ်ပြီး ဤနေရာသို့ရောက်လျှင် ဤ မန်ကျည်းပင်ကြီးသည် မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားခြင်းမရှိပြီဖြစ်ရာ လမ်းမှားစရာ အကြောင်းမရှိတော့ပြီ။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ထို မန်ကျည်းပင်ကြီးတွင်ရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့အား လှမ်း၍တိုင်တည်လိုက်ပါသည်။ ထိုမန်ကျည်းပင်ကြီးကို ကြည့်ကာ ကြည့်ကာဖြင့် ခရီးနှင့်ခွဲကြပါတော့သည်။ အချိန်သည်လည်း နံနက် ၄ နာရီခန့်တော့ရှိလောက်ပေပြီ။ တောင်ကြောဒေသဖြစ်၍ လေအေးတို့ တိုက်ခတ်နေသဖြင့် အနည်းငယ်ပင် ချမ်းစိမ့်၍လာပါသည်။ မကြာမီ လျှို့မြောင်များအကြားမှ တောကြက်တွန်သံများ ကြားရပါသည်။

ကျွန်တော်သည် မန်ကျည်းပင်ကြီးကို လှမ်းကြည့်လိုက်။ လမ်းကို အာရုံပြုလိုက် ဖြင့် မြင်းကိုခပ်သွက်သွက်ကလေး မောင်း နှင်လိုက်ပါသည်။ ထိုသို့ဖြင့် အတော်ခရီး ပေါက်ပြီဟုထင်ကာ မော့ကြည့်လိုက်ပါ သည်။ အံ့သြစိတ်ပျက်ဖွယ် ကောင်းလှပါ ၏။ ကျွန်တော်သည် မန်ကျည်းပင်ကြီးနှင့် နီးလာခြင်းမရှိဘဲ ပို၍ပင် ဝေးနေပါသေး ၏။

“ဗိုလ်ရဲတင့်ရာ လုပ်စမ်းပါဦး ဗျာ။ ဒီမန်ကျည်းပင်ကြီးကို မြင်လည်း မြင် နေရတယ်။ အဲဒီကိုလည်း ဦးတည်သွား နေတယ်။ ဒါတောင် ကျွန်တော်တို့ရှေ့ ကို ဘာလို့ မရောက်လာတာလဲဗျာ”

ကျွန်တော်သည် တပည့်လေး ဆွေငြိမ်း၏ မေးခွန်းကို မဖြေအားပါ။ ကျွန်တော်သည်ပင် ထိုကဲ့သို့ တွေးမိ၍ ကိုယ့်ဘာသာ အဖြေရှာမတွေ့သေးသော ကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။ အမှန်မှာ ကျွန်တော် တပည့်ကလေးများ စကားပြောမှာသည် ဟု ဆိုသော်လည်း အလွန်အကျွံမဟုတ် ပါ။ ခွင့်လွှတ်နိုင်သော အတိုင်းအတာမျှ

သာဖြစ်ပါ၏။ နတ်များမှ စိတ်ဆိုး အမျက် ထွက်သည်ဆိုလျှင်လည်း ကျွန်တော်တို့ ကို ခရီးတာရှည်ရုံမျှလောက်သာ အပြစ် ဒဏ်မျှလောက်နှင့် ကျေအေးနိုင်ကြမည် မဟုတ်။ ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ခြောက်လှန့်ခြင်း၊ အန္တရာယ်ပြုခြင်းတို့ကို ပြုလုပ်နိုင်စွမ်းရှိ ကြကုန်၍ ထိုသို့ ပြုလုပ်ကြမည်မှာ သေချာပါသည်။

ယခုမှ ထိုကဲ့သို့လည်း ကြမ်း ယခုမှ ထိုကဲ့သို့လည်း ကြမ်း တမ်းတမ်း မပြုလုပ်သဖြင့် စဉ်းစား ရ ခက်နေပါသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် ကျွန် တော် အတွေးအာရုံတွင် အသိတစ်ခု လင်းလက်သွားပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ မျက်စိလည် လမ်းမှားလေ့ရှိသော နေရာ များတွင် မြင်းပေါ်မှဆင်း၍သွားပါက လမ်းမှန်ကို တွေ့မြင်ရသည်ချည့်ဖြစ် သည်ကို သတိပြုလိုက်မိသည်။ ဟုတ်ပြီ ဤတော ဤတောင်ခွံရှိကုန်သော မမြင် အပ်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် အချို့နေရာ များ၌ မြင်းစီး၍သွားခြင်းကို မကြိုက်သည့် သဘောပင်ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ကျွန်တော် သည် ထိုအတွေးကို စမ်းသပ်ရန်အတွက်

မြင်းပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ပါသည်။ ခေတ္တရှပ် ပြီး ဆေးလိပ်သောက်ပြီးမှ မြင်းကိုဆွဲ၍ ကျွန်တော့်နောက်မှ လမ်းလျှောက်၍ လိုက်လာကြပါသည်။

ကျွန်တော်၏ ထင်မြင်ယူဆ ချက်မမှားပါ။ ကျွန်တော်တို့ လမ်းလျှောက် ၍လာခဲ့ကြရာ တဖြည်းဖြည်းနှင့် မန်ကျည်း ပင်ကြီးသည် ကျွန်တော်တို့နှင့် နီးသည် ထက် နီး၍လာပါတော့သည်။

“မင်းတို့ ဘာမှလည်း မမေး ကြနှင့် ဘာမှလည်း မပြောကြနှင့် တိတ် တိတ်ကလေးသာ ငါ့နောက်က လိုက်ခဲ့ ကြ”

ဟု ပိုမိုစိတ်ချရရန် သတိပေး ထိန်းချုပ်လိုက်ပါသည်။ ၎င်းတို့လည်း တစ်ခါသေဖူး ပျဉ်ဖိုးနားလည် ဆိုသကဲ့ သို့ နောင်ကြဉ်သွားကြပေပြီ။ မည်သူမျှ ဘာမျှမပြောရဲကြတော့။ ရေငုံ၊ နှုတ်ပိတ် ၍ ကုတ်ကုတ်ကလေး လိုက်ပါလာခဲ့ ကြပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ကဲ့သို့ ရဲဘော် ဖြူ ခေါင်းဆောင်ငယ် လုပ်ရသည်မှာ လည်း မလွယ်ကူပါ။ စရိုက်ဉာဉ်ဆိုးသော

ပညာမဲ့ မ တစ်ရာသားများကို အုပ်ချုပ်
ရသည်ဖြစ်ရာ အကြောင်းမဲ့ ဖိနှိပ်ခြင်း
မဟုတ်ဘဲ အပြစ်ရှိ၍ ဆဲဆိုရိုက်နှက်
လျှင်ပင် အညှီအတေးထားတတ်ကြ၍
တိုက်ပွဲဖြစ်ပွားချိန်တွင် ရှေ့မှလာသော
ကျည်ထက် နောက်မှလာမည့် ကျည်ကို
လည်း သတိပြုရပါသည်။ ပေါ့ဆလျှင်
နောင်တသည် အချည်းအနီး ဘွားခတ်၍
မရဘဲ မိမိ၏ အသက်ကို ပေးဆပ်ကြရ
ပေမည်။

ထို့ကြောင့် ၎င်းတို့ကို အုပ်ချုပ်
ရာ၌ ဗိုလ်ကျ စိုးမိုးခြင်းကို ရှောင်ရှားပြီး
မိမိအပေါ် ယုံကြည်ကိုးစားလာစေရန်
စီမံအုပ်ချုပ်နိုင်မှ အန္တရာယ်ကင်းပေးမည်။
တဖြည်းဖြည်းဖြင့် လျှောက်လှမ်းလာခဲ့
ကြရာ မန်ကျည်းပင်ကြီးသည်ပင် ကျွန်
တော်တို့နောက်သို့ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီဖြစ်ပါ
သည်။ ဟိုရေတွင် ကျွန်တော်တို့ စခန်းကို
လှမ်းမြင်းနေရပါပြီ။ သည်တစ်ကြိမ်တွင်
တော့ ရွှေပြည်တော် မျှော်တိုင်းဝေးသော
အဖြစ်မှ အောင်မြင်စွာ လွတ်မြောက်ခဲ့ပြီ
ဟု ဆိုနိုင်ပါပြီတည်း။

ရေတွင် မိုးစပ်တောင်ချောင်း
ကို ဖြတ်ရပေမည်။ အရှောက် မိုးကုတ်
စက်ဝိုင်းကြီးတွင် ရောင်နီလည်းသမ်းပေ
တော့မည်။ ကျွန်တော်တို့လည်း အိပ်ရေး
ပျက်ခြင်း ခရီးပန်းခြင်းတို့ကြောင့် နွမ်းနယ်
လျက် ခါးများလည်းကိုက်၍ သောင်သာ
လှည့်ဖြစ်ပါသည်။ ထိုစဉ် စူးရှပြင်းထန်
သော နန္ဒင်နံ့တို့ ရရှိသည်။ အဝေးမှ
ပျံ့လွင့်ခြင်းမျိုး မဟုတ်ပါ။ မီးခိုးများကို
မမြင်ရသော်လည်း နှာခေါင်းအနီသို့ နန္ဒင်
မီးအိုးကင်းကို ထပ်၍ ရှုရှိုက်လိုက်ရ
သကဲ့သို့ပင် ဖြစ်ပါသည်။

“ဗိုလ်ရဲတင် နန္ဒင်မိုင်းစော်
ရတယ်ဗျ”

“အေး... ဟုတ်တယ်။ ဒီ
နားမှာ ဘယ်မီးနေသည်ကများ ကလေး
မွေးနေပါလိမ့်ကွာ။ ရှာရှာပေါက်ပေါက်”
ဆွေငြိမ်း၏ စကားမဆုံးလိုက်
ပါ။

“ဖြန်း... ဖြန်း...
ဖြန်း... ဖြန်း”

“အောင်မယ်လေး ကျောရိုက်

တယ်ဗျ”
“ကြောက်ပါပြီဗျ”
ကျွန်တော်မှလွဲ၍ တပည့်လေး
ယောက်စလုံး၏ ကျောကုန်းများအား
မမြင်ရသော တစ်စုံတစ်ယောက်က
လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်လိုက်သော အသံများ
တစ်ပြိုင်နက် ထွက်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်ပါ
သည်။

ထိုအချင်းအရာမှာ ထိတ်လန့်
ဖွယ်ရာ ကောင်းလှသော်လည်း ဒုက္ခ
ရောက်စေလို၍ နာကျင်အောင် ရိုက်နှက်
ခြင်းတော့ မဟုတ်ပါ။ နှုတ်ဆက် ကျီစယ်
သည့်သဘောမျှသာ ဖြစ်ပါသည်။

“ဪ... သူတို့ နယ်နိမိတ်
အဆုံးအထိ လိုက်ပို့သည်သဘောလေ။
လိုက်ပါလာသည့် သဘောလော ဘာပဲ
ဖြစ်ဖြစ် ငါတို့ အန္တရာယ် ကြီးကြီးမားမား
နှင့် မတွေ့ကြုံရတာကိုပဲ တော်လှပြီလေ”

ဟု တွေးနေမိသည်။ ချောင်း
အတွင်းသို့ဆင်းကာ ကုန်းမော့မော့
ကလေးသို့ ပြန်တက်လိုက်သည်။ တောင်
တန်းများကြားမှ နေလုံးနီနီကြီး ထွက်ပေါ်

လာပေပြီ။ ရှေ့တွင် ကျွန်တော်တို့ စခန်း တဲများကို လှမ်းမြင်နေရပြီး ညအဝေး ကင်းတာဝန်ကျသူများ လူချိန်း၍ ပြန်လာ ကြသည်ကို တွေ့ရသည်။

အဆင်သင့်ဖွင့်ပေးထားသော ထန်းလုံးတပ် စည်းရုံးတံခါးမှ ဝင်ရောက် သွားခဲ့ကြသည်။ ဌာနချုပ် စခန်းတဲကြီး ရှေ့တွင် မြင်းများကို ရပ်လိုက်ကြသည်။

“ဟေး . . . ဗိုလ်ရဲတင့်။ နောက်ကျလှသူလေးဗျ။ ကျွန်တော်တို့ ညတုန်းက ညဉ့်နက်အထိ မအိပ်ကြဘဲ မျှော်နေကြတယ်”

ဟု စားဖိုတာဝန်ခံ ဗိုလ်လင်း

ရောင်မှ ပြောပါသည်။

“ဟုတ်တယ်ဗျာ။ ထွက်လာ တာတော့ အစောကြီးပါ။ ဒါပေမဲ့ နောက် ကျသွားခဲ့တယ်ဗျာ။ ပြီးမှ အဲဒီအကြောင်း တွေ ပြောပြမယ်။ ဒါထက် စခန်းမှာ ကျွန်တော်တို့ မရှိတုန်း ထူးခြားမှုရှိသေး လားဗျ”

“အားလုံး အေးအေးဆေးဆေး ပါပဲဗျာ။ ဘာမှ မထူးခြားပါဘူး”

“ကဲ . . . ဒါဆိုလည်း ရေချိုး လိုက်ဦးမယ်ဗျာ။ ပြီးမှ ထမင်းကြော် စား လိုက်ဦးမယ်။ ပြီးရင် အိပ်ရေးဝဝ အိပ်ပစ် လိုက်မယ်”

“အဆင်သင့်ပါပဲဗျာ”

ဟု ဗိုလ်လင်းရောင်မှ ပြောပါ

သည်။

ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော် တဲ အတွင်းရှိ ခုံရည်ပေါ်တွင် ထိုင်နေပြီဖြစ် ကာ ကျွန်တော်၏တပည့်များသည် မြင်း ကုန်းနှီးများကို ဖြုတ်သိမ်းလျက် မြင်း စောင်း ထုတ်တန်းတွင် ချိတ်လိုက်ကြပြီး မြင်းများကို အစာကြွေးလျက် ရှိကြပါပြီ။ ကျွန်တော် ခရီးတစ်ခရီးလျှင် ထူးဆန်း သော ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ် ပါရှိလာပြီဖြစ် ၍ ကျွန်တော်၏ အဖွဲ့သားများသည် ထို အကြောင်းအရာတို့ကို သိလိုကြ၍ ကျွန် တော် အိပ်ရာမှ နိုးထလာချိန်ကို စိတ် စောကာ ကြိုစောင့်၍နေကြပေဦးမည် တည်း။

(ဤ ဇာတ်လမ်းကို တင်ပြရ ခြင်းမှာ နတ်ကိုးကွယ်မှုကို အားပေးလို၍ မဟုတ်ပါ။ နတ်များရှိသည်မှာ အမှန် ဖြစ်ကြောင်း ကိုယ်တွေ့သာမကဖြင့် ဝေငှခြင်းသာ ဖြစ်ပါ၏။)

ဘိုဘို(ရွှေကံကု)

သင့်ကျန်းမာရေး

ဒေါက်တာလွင်သန်း (ဆေး-၂)

ခါးရိုးဆတ်ပျာနှင့်ခါးနာခြင်း

ကျောရိုးဆစ်များမှာ သတ္တဝါတို့ ထိုခိုက်မှုမရှိရန်၊ အတွင်းထဲက ကလီစာ အင်္ဂါအဖွဲ့စည်းများ ထိခိုက်မှုကနည်း အောင် ဖွဲ့စည်းထားတာဖြစ်တယ်။ အမေရိကန် တင်နိုင်ငံကို ပြည်သူ (၇၅) သန်းကျော် “ခါနာ” ရောဂါ ခံစားရတယ်။ နှစ်စဉ် ခါနာလူနာ (၁) သန်းတိုးလာရင် လူပေါင်းများစွာ အလုပ်ကနေ ခွင့်ယူကြ လုံးဝ အလုပ်မလုပ်နိုင် (သို့) မသန်မစွမ်း ဖြစ်သူများလာရပေတယ်။

မေး။ ။ခါနာဝေဒနာဟာ တစ်ကြိမ် တစ်ခါ ခါနာဖူးရင် မပျောက်တော့တာ မှန်ပါသလားဆရာ။

ဖြေ။ ။ခါနာဝေဒနာခံစားရရင် အနေ အထိုင် ကိုယ်နေကိုယ်ထား မမှန်တာက စပြီး ကင်ဆာရောဂါအထိ စဉ်းစားရမယ်။ ခေတ်မီသူတိုင်း ခါနာဖူးတယ် ဆိုရအောင် လူတွေ ခါနာကြတယ်။ ခါနာဝေဒနာဟာ အမျိုးမျိုးသော ရောဂါထိခိုက်မှုကြောင့် ချို့ယွင်းမှုများကြောင့် ဖြစ်ရ လူ့ခန္ဓာကိုယ် မှ ကျောရိုးဆစ်များ (spine) ကြောင့်ဖြစ် သလား သိရှိဖို့လိုတယ်။ ခါနာမှဒဏ်

လျော့ချပေးတဲ့ပစ္စည်းဖြစ်တဲ့ ကူရှင် (cushion) များသဖွယ် ကြွက်တားတဲ့ ဒစ် (Disc) ခေါ် အရွတ်တုံးများကြောင့် ခါနာမှ မဖြစ်ရအောင် နေရာမရွှေ့ရအောင် (Slipped Disc) ထိန်းသိမ်းပေးရမယ်။

ဒစ်များဒဏ်လျော့ပစ္စည်း (Shoch Absorber) များ နည်းအမျိုးမျိုး နဲ့ ထိခိုက်ပျက်စီးနိုင်တယ်။ ကားတိုက် ခြင်း၊ အမြင့်များလိမ့်ကျခြင်း၊ ဆော့ဖ်မီခြင်း ကြောင့် ဒစ်စလေးများ ချွတ်ယွင်းပျက်စီး ရင်း ပင်မကျောရိုးတန်းရဲ့ အောက်ဘက် ပိုင်းကျတဲ့ ခါးရိုးဆစ်များ၌ ဒစ်များမှာ အများဆုံး ထိခိုက်ပျက်စီးမှုဖြစ်တတ် တယ်။ ဒစ်(စ)များပျက်စီးပါက အရေကြီး တဲ့ ခွဲစိတ်မှုပြုလုပ်ရန် လိုအပ်လေ့ရှိ တယ်။

ကျောရိုးမကြီး စပိုင်နယ်ကျော (Spinal Cord) ခေါ် ကျောရိုးထွက် အရိုးကြောမကြီးဟာ ဦးနှောက်အောက် ခြေမှ ခါးနေရာထိ အရှည် (၁၅) လက်မ ရှိတယ်။ ပင်မကျောရိုးတန်း ၊ ကျောရိုး ထွက် အာရုံကြောမကြီးအား အကာ

အကွယ်ပေးထားတယ်။ အရိုးကြောမကြီး ဟာ လည်ပင်း၏အောက်ပိုင်းရှိ ခြေလက် အင်္ဂါများ ထိန်းချုပ်တာလို့၊ ဦးနှောက်နဲ့ ခြေလက်တို့ ဆက်သွယ်ရေးစနစ် ပျက်စီး သွားလို့ဖြစ်နိုင်တယ်။ ကျောရိုးကြွက်သား များ တင်းတောင့်လို့ နောက်ကျောတက်ရ တယ်။ ခါးကြွက်သားတင်း၍ ခါးနာခြင်း ဖြစ်တယ်။ လည်ပင်းကြွက်သားများက တင်းခြင်း၊ ထိုးခြင်း ဖြစ်စေတယ်။

စိတ်ဖိစီးမှုများရင် ခါနာတယ်။ စိတ်ဖိစီးမှုလျော့ကျသွားရင် ခါနယ်ပျောက် သွား။ တက်လမ်းကာကွယ်ခြင်း၊ လေးလံ သော ပစ္စည်းတစ်ခုကို မ တင်ခြင်း၊ အဝေး သို့ လှမ်းပစ်ခြင်း၊ “ခါး” ကို အားမပြုဘဲ ခြေလက်ကို အားပြုသင့်တယ်။ လေးလံ တဲ့ပစ္စည်း ခါးဆန့်ဆန့်အနေအထားနဲ့ ခူးကွေးပြီး လက်မောင်းအား၊ ပေါင်ကြွက် သားအားဖြင့် မ တင်ရင် ခါးနာခြင်း။ ကျောအောင့်ခြင်းဝေဒနာများ ခံစားရနိုင် တယ်။ မနိုင်ဝန်ထမ်းခြင်း၊ မတန်တဆ အသုံးချခြင်း ပြုလုပ်နေရင် အသက်ကြီး တာနဲ့အမျှ ဆိုးရွားလာတယ်။ အုံးလွှဲခြင်း။

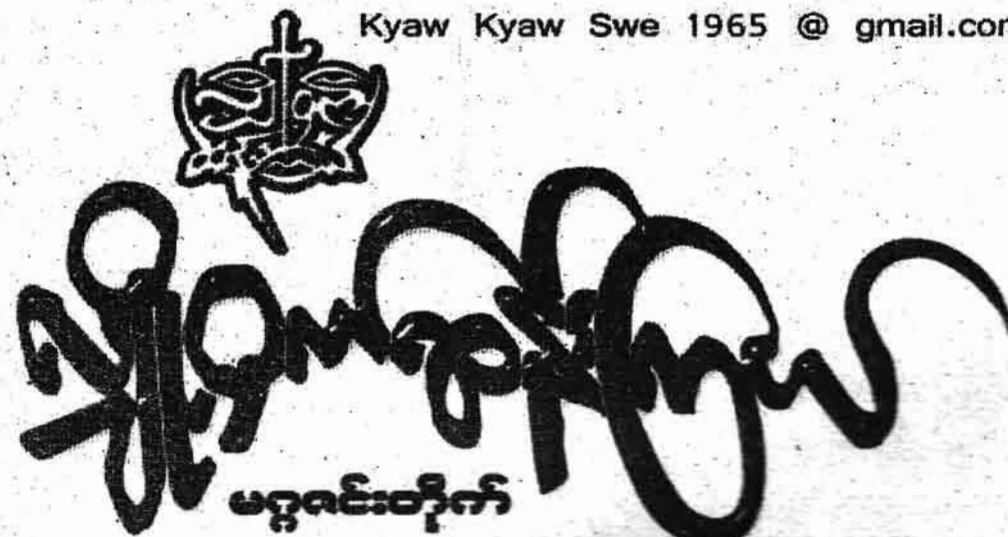
လက်ပြင်အောင်ခြင်းနဲ့ လည်ပင်းရဲဆစ်မှာ
ဒစ်(စ)များ ထိခိုက်ချို့ယွင်းမှုကြောင့်
ဖြစ်ရတယ်။

အသက်အရွယ် အိုမင်းလာ
တာနဲ့အမျှ အရိုးများ အားနည်းလာတယ်။
ဒစ်(စ)များ ပျော့ပျောင်းလာခြင်းနဲ့ အရိုး
သိပ်သည်းမှု ကျဆင်းလာခြင်းကြောင့်
အုံးလွှဲခြင်း၊ လက်ပြင်အောင်ခြင်းအပြင်
ခါးကိုင်းခြင်းဖြစ်ရတယ်။ ကျောရိုးဆစ်များ
နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ချွတ်ယွင်းထိခိုက်မှု

မဖြစ်စေဖို့ ကိုယ်နေဟန်ထား မှန်ကန်မှု၊
ဂရုပြု စစ်ဆေးသင့်တယ်။ နံရံကို ကျော
ကပ် အတတ်နိုင်ဆုံး ခါးဆန့်ဆန့်အနေ
အထားနဲ့ ရပ်ရမယ်။ ထိုင်ရင် ခါးဆန့်ဆန့်
ထိုင် ပက်လက်ကုလားထိုင်၊ ဆက်တီ
ထိုင်ခုံ၌ ကြာရှည်မထိုင်ရ၊ ကွန်ပျူတာ
တောက်လျှောက်အသုံးပြုခြင်း မပြုရ။
တစ်နာရီကြာထိုင် လမ်းထလျှောက်ခြင်း၊
အာရုံလွှဲခြင်းလုပ်ပါ။ နာရီဝက်နားပြီး ပြန်
လုပ်သင့်တယ်။ တင်းကျပ်တဲ့ အင်္ကျီ

ဘောင်းဘီမဝတ်ရ။ စပရိန်မွေရာနဲ့ 'မအိပ်
ရ' ဒေါက်မြွေပိနပ် မစီးရ။ အလေးမလိုရင်
ဒူးကွေးထိုင်ချပြီး ပေါင်၊ ကြွက်သားအားနဲ့
မရမယ်။ နင်းနိပ်ချိနပ်ခြင်း မပြုရ။
ကုသခြင်း၊ မခံမရပ်နိုင် နာလာ
လျှင် အရိုးအကြောကုဆရာဝန်နဲ့ ပြသ
ညွှန်ကြားချက်ယူ၊ တိကျသေချာစွာ
ကုသင့်တယ်။
ဒေါက်တာလွင်သန့်(ဆေး-၂)

Kyaw Kyaw Swe 1965 @ gmail.com

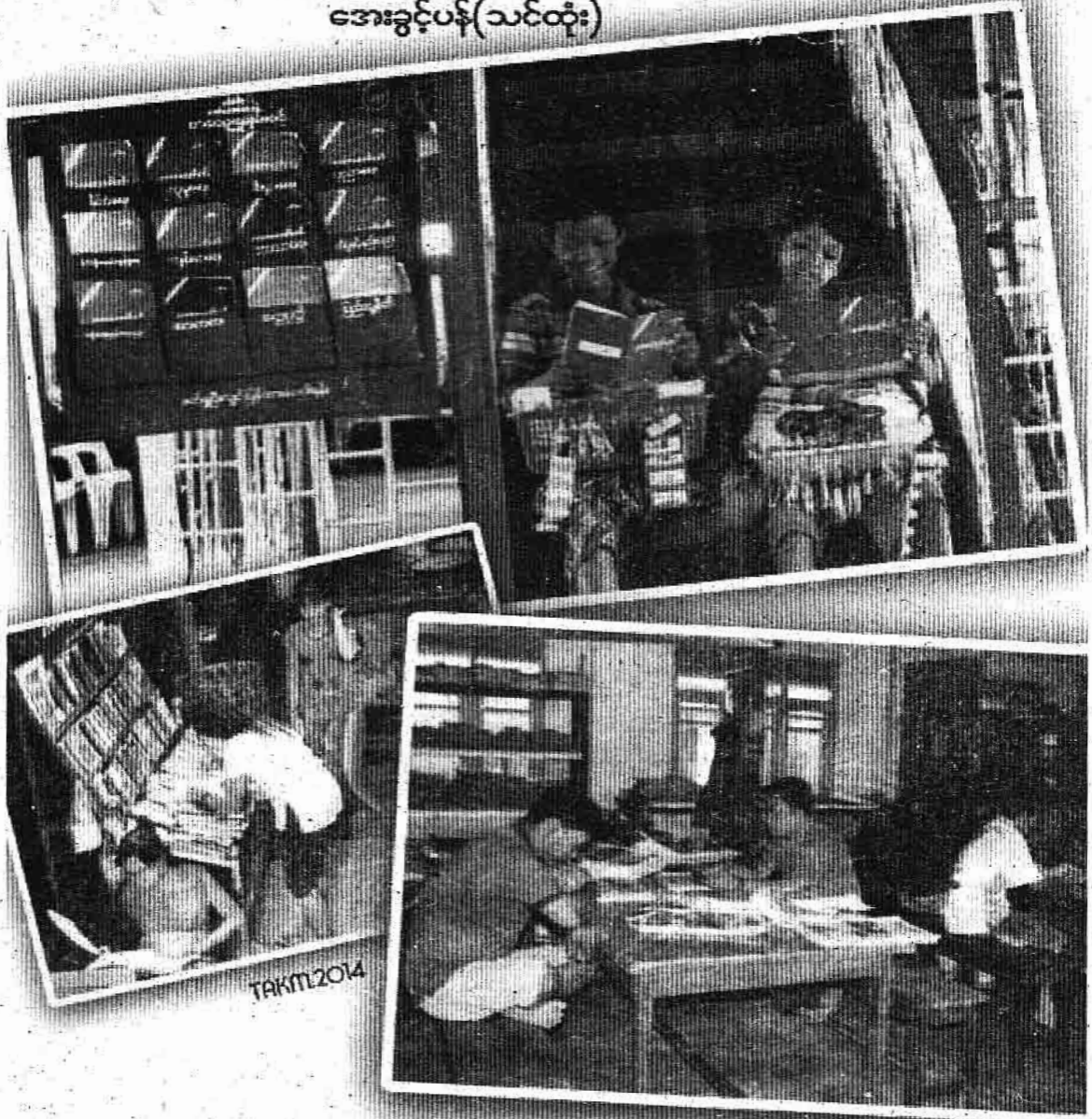
မဏ္ဍရင်းတိုက်

တိုက် (၉) ၃၀၀-ပိတောက်လမ်းယူဇနပလာက၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့
ဇုန်- ၀၉၄၇ ၂၀၀၆၀၊ ၀၉၅၁၇ ၂၀၅၀၊ ၀၉၅၁၆ ၂၀၀ ၀၉၅၁၆၆၆၀၂

အကျိုးဆောင်ရန် ပဟာသုတ

အေးခွင့်ပန်(သင်ထုံး)

ပြည်သူလူထုအတွက်

မန္တလေးတိုင်းဒေသကြီး မြစ်
သားမြို့နယ် မုန္တောအုပ်စုမြို့ ကုန်းလေး
ရွာတွင် ကျေးရွာစာကြည့်တိုက်ဖွင့်ပွဲကို
(. . ၁၃) ရက်နေ့က ပြုလုပ်ပါသည်။
စာကြည့်တိုက်ဖွင့်ပွဲသို့ ဆရာအား
(မြစ်သားထူးကဲ) ဖိတ်ကြားထားသဖြင့်
ဆရာက ဖုန်းဆက်ပြီး သူနှင့်အဖော်
အဖြစ်လိုက်ပါရန် ကျွန်တော်ကို ပြောပါ
သည်။ မြို့ကုန်းလေးရွာသို့ ဆရာမရောက်
ဖူးသည်မို့ ကျွန်တော် တာဝန်ခံလိုက်ပါ
သည်။

နောက်နေ့နံနက်အစောပင်
ကျွန်တော်နေထိုင်ရာ သင်ထုံးရွာ နေအိမ်
မှ ဆိုင်ဖြင့်ထွက်ခဲ့ပြီး မုန္တောလေးရွာသို့
ဝင်ရာ လမ်းဆုံမှ ဆရာကိုစောင့်ပါသည်။
နာရီဝက်ခန့်သာ စောင့်ရပြီး ဆရာရောက်
လာရာ ဆရာတပည့်နှစ်ဦး မြို့ကုန်းလေး
ရွာဆီသို့ ခရီးဆက်ခဲ့ကြပါသည်။ ကျွန်
တော် ရောက်သွားချိန်တွင် အခမ်းအနား
စတင်ရန် နေရာယူပြီးဖြစ်နေကြပါသည်။
ကျေးရွာအုပ်ချုပ်ရေးမှူးနှင့်အတူ ဦးဆောင်
ဦးရွက်ပြုကြသည့် ပုဂ္ဂိုလ်များက ဆရာကို

ကြိုဆိုနှုတ်ဆက် နေရာပေးပြီးလျှင်
စာကြည့်တိုက်ဖွင့်ပွဲ အခမ်းအနားစတင်
ဆောင်ရွက်ကြပါသည်။ အခမ်းအနားမှူး
အဖြစ် ဦးသိန်းထွန်း (သံ) က ဆောင်ရွက်
ပြီး ကျေးရွာအုပ်ချုပ်ရေးမှူး ဦးစိန်လင်းက
အဖွင့်အမှာစကား ပြောကြားပါသည်။
၎င်းနောက် မြစ်သားမြို့ စာကြည့်တိုက်မှူး
ဒေါ်ကျော့မြတ်ခိုင်က ကျေးရွာစာကြည့်
တိုက် ဖွင့်လှစ်ကြရခြင်းနှင့် သက်ဆိုင်ရာ
အကြောင်းအရာ၊ အချက်အလက်များကို
ရှင်းလင်းပြောကြားပါသည်။ မိမိတို့မြို့နယ်
အတွင်း၌ ယခုလို စာကြည့်တိုက်များ
တည်ထောင်ဖွင့်လှစ်ကြပြီး ရေရှည်စီမံ
အုပ်ချုပ်ခြင်း ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ခြင်း
ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် ဆောင်ရွက်ကြခြင်း
ကို အထူးပင် ဝမ်းမြောက်ဂုဏ်ယူကြောင်း
မြို့နယ် အဖွဲ့အစည်းမှလည်း အတတ်နိုင်
ဆုံး ကြီးကြပ်ပံ့ပိုးကူညီသွားမည်ဖြစ်ပါ
ကြောင်း၊ စာအုပ်စာပေ လူ့မိတ်ဆွေ
ဟူသည့်အတိုင်း စာပေများ လေ့လာ
ဖတ်ရှုမှတ်သားရင်းမှ ရရှိကြသည့် ဗဟု
သုတ၊ အသိဉာဏ်တို့ဖြင့် ကျေးရွာလူထု

အနေဖြင့် ပစ္စုပ္ပန်ရေး၊ သံသရာပါ
နှစ်ဖြာကောင်းကျိုး ပွားတိုးစေမည် ဖြစ်
ပါကြောင်းနှင့် အကြောင်းသင့်စွာ ယနေ့
ခေတ်ကာလတွင် လူကုန်ကူးမှုခံနေကြရ
ခြင်း အကြောင်းအရင်းမှာ စာပေဗဟု
သုတ အသိဉာဏ်များ ဖွံ့ဖြိုးမှုအားနည်း
နေကြသည့်အတွက်ဖြစ်ပါကြောင်း ယင်း
သို့ မဖြစ်ကြစေ အသိဉာဏ် ရင့်သန်
တိုးမြှင့်ကြပြီး လူမှုရေးရာ အဖြာဖြာတွင်
အကြောင်းအကျိုး၊ အကောင်းအဆိုး၊
အမှားအမှန်နားလည်ပြီး အန္တရာယ်ဟူ
သမျှ ရှောင်ကွင်းနိုင်ကြမည်ဖြစ်ကြောင်း
ယခုလာမည့် ၂၀၁၄ ခုနှစ်တွင် မြန်မာ
တစ်နိုင်ငံလုံး အတိုင်းအတာအားဖြင့်
လူဦးရေ သန်းခေါင်စာရင်းကောက်ယူမည်
အကြောင်းကိုလည်းကောင်း၊ ထိုသို့
စာရင်းလာရောက် ကောက်ယူရာတွင်
သတ်ဆိုင်ရာ ပုဂ္ဂိုလ်များမှ စိစစ်မေးမြန်း
ရေးမှတ်ခြင်းတွင် အခြေအနေအမှန်
အတိုင်း ဖြေကြား ပြောပြခြင်းများ ပြုကြ
စေလိုကြောင်းတို့ကို မမောမပန်း၊ မနား
တမ်းပင် ရှင်းလင်းပြောကြားနေသည်အား

ကျေးရွာလူထုမှာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ စိတ်ဝင်တစား နားထောင်လျက်ရှိကြပါသည်။ ကျွန်တော်မှာ စိတ်တွင်းမှ ခိုးကျွေးတာ လေးစားမိပါသည်။

ထို့နောက် မြို့နယ်စာရေးဆရာ အသင်းမှ ဆရာ လူထူးက (ဆရာကြီး ဦးပြား) က စာပေရေးရာ ဗဟုသုတ ဆိုင်ရာများ၊ စာပေဖတ်ရှုလေ့လာသူနှင့် ဖတ်ရှုလေ့လာခြင်းမရှိသူ အသိဉာဏ် နည်းပါးသူနှင့် အသိဉာဏ်ဖွံ့ဖြိုး ရင့်ကျက်သူတို့ကို အတွေးအမြင်ခြင်း ကွာခြားပုံများကို ကျေးရွာလူထု ပျင်းရိခြင်းလည်း မဖြစ်စေရန် ဗဟုသုတလည်း ဖြစ်စေရန် ဥပမာ အထောက်အထားတို့ဖြင့် ထောက်ပြ ဟောပြောပေးပါသည်။ ကျေးရွာစာကြည့်တိုက် ဖွင့်လှစ်ပြီးသည့် နောက် ရေရှည်ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်စေရန် အကျိုးဆောင်ကော်မတီများ အားလုံး လက်တွဲညီညီ ဝိုင်းဝန်းဆောင်ရွက်သွားကြစေလိုပါကြောင်း သိပ္ပံသော ကျေးရွာနေ လူထုမှာ အရွယ်စုံ၊ ဘက်စုံ ဖွံ့ဖြိုးပြီး ကျေးရွာစာကြည့်တိုက် တည်ထောင်ဖွင့်

လှစ်ထားခြင်း၏ အကျိုးရလဒ်၊ အနှစ်သာရ ပြည့်ဝပီပြင်စေမည်ဖြစ်ပါကြောင်း ဖြင့် ယခုလို လူစုံတက်စုံ၊ အရွယ်စုံ လာရောက်ကြခြင်းအတွက် ကျေးဇူးတင်ပါကြောင်း၊ မြို့ကုန်းလေးရွာနေ လူထု ယခုထက် အဘက်ဘက် တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးကြပါစေကြောင်း ဆန္ဒပြုပါကြောင်း ပြောကြားရင်း နိဂုံးချုပ်လိုက်ပါသည်။

စာကြည့်တိုက်ဖွင့်ပွဲအခမ်းအနား ပြီးဆုံးသော် မြို့နယ် စာကြည့်တိုက်မှူးနှင့် အဖွဲ့နှင့် ကျွန်တော်တို့ ဆရာတပည့်ကိုပါ ကျေးရွာအုပ်ချုပ်ရေးမှူးနှင့် အကျိုးဆောင်များမှ ရေနွေးကြမ်း အမြည်းစုံလင်စွာဖြင့် ညှော်ခံကျွေးမွေးပါသည်။ ညှော်ခံဝိုင်းဖွံ့ပြီး ရင်းနှီးပွင့်လင်းစွာ စကားလက်ဆုံပြောကြရင်းမှ အခမ်းအနားမှူး ဦးသိန်းထွန်းက သူသိချင်သည့် အကြောင်းအရာကို ဆရာလူထူးကအားမေးပါသည်။

ဦးသိန်းထွန်းမေးသည်မှာ ဝင်ကိုးဝင် ဟုဆိုပါသည်။ ဆရာက အထောက်အထားဖြင့် မြေကြားလို၍

နောက်ရက်တွင် စာဖြင့်ရေးပြီး ရောက်အောင်ပို့ပေးလိုက်မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောလိုက်ပါသည်။

ထို့နောက် စာကြည့်တိုက်၏ ရှေ့တွင် အားလုံး စုံညီစွာဖြင့် မှတ်တမ်း စာတံပုံရိုက်ကြပါသည်။ မြို့ကုန်းလေးရွာ စာကြည့်တိုက်ဖွင့်ပွဲ ပြီးဆုံးချိန်တွင် နံနက် ၁၁:၀၀ နာရီရှိပါပြီ။ အားလုံးသို့ နှုတ်ဆက်ကာ ကျွန်တော်တို့ ပြန်ခဲ့ကြပါသည်။

တစ်ပတ်ခန့်အကြာ ဆရာအိမ်သို့ ကျွန်တော်ရောက်သွားချိန်တွင် မြို့ကုန်းလေးရွာ စာကြည့်တိုက်ဖွင့်ပွဲ တုန်းက ဦးသိန်းထွန်းသိလိုသော ဝင်ကိုးဝင်အကြောင်းကို ရေးသားထားသည့် စာရွက်ကို ဆရာက ကျွန်တော်လက်သို့ အပ်ပြီး ဆရာသိန်းထွန်းထံရောက်အောင် ပို့ပေးရန် တာဝန်ပေးလိုက်ပါသည်။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော် ဦးသိန်းထွန်းထံ အရောက်ပေးပို့ပြီး ဆရာမှာ လိုက်သည့်အတိုင်း စာပေဗဟုသုတ အလို့ငှာ ဦးသိန်းထွန်း သိလိုသည်ရှိပါက

နောင်တွင်လည်း ယခုကဲ့သို့ အလှမ်းမီ
သရွေ့ ရေးသားဖြေကြားပေးမည်ဖြစ်
ကြောင်း ပြောပြရာ ဦးသိန်းထွန်းကလည်း
အထူးပင် လေးစားပါကြောင်း ပြန်၍မှာ
လိုက်ပါသည်။

ဆရာရေးသားလိုက်သည့်စာမှ
အလွတ်စာခေါက် ဖြစ်သည့်အတွက်
ကျွန်တော်ပါ ဗဟုသုတရှိလိုက်ပါသည်။
ဦးသိန်းထွန်းက ဆရာအား ကျေးဇူးတင်
ကြောင်းပြောသကဲ့သို့ ကျွန်တော်
ကလည်း ဦးသိန်းထွန်းကိုရော၊ ဆရာ
ကိုပါ ကျေးဇူးတင်လှပါသည်။

မေးသူကမေးသည်အား ဖြေ
သည့် စာရွက် သယ်/ပို့ အကျိုးဆောင်
ရင်း ဗဟုသုတအမြတ်ရလိုက်ပါသည်။

၁။ ဗုဒ္ဓဝင် = ဘုရားအစဉ်အဆက်
ကိုပြသောကျမ်း။

၂။ မဟာဝင် = ဆွေတော်မျိုးတော်
တို့ အစဉ်အဆက်ကို
ပြသောကျမ်း။

၃။ ရာဇဝင် = မင်းအစဉ်အဆက်
ကို ပြသောကျမ်း။

၄။ အနာဂတဝင် = လာလတ္တံ့သော
ဘုရားအစဉ်အဆက်
ကိုပြသောကျမ်း။

၅။ ဒါဠာစာတုဝင် = ဘုရား၏ဓာတ်တော်
တို့ အစဉ်အဆက်ကို
ပြသောကျမ်း။

၆။ ဒီပဝင် = ကျွန်းကြီးတို့၏ အစဉ်
အဆက်ကိုပြသော
ကျမ်း။

၇။ ထူပဝင် = စေတီပုထိုးတို့၏
အစဉ်အဆက်ကို ပြ
သောကျမ်း။

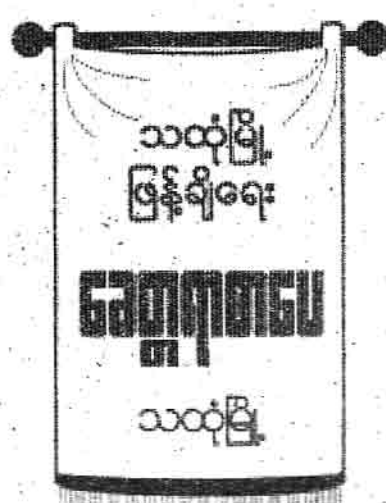
၈။ ဗောဓိဝင် = မြတ်ဘုရားပွင့်တော်
မူရာ ဗောဓိပင်
အကြောင်းကိုပြ
သောကျမ်း။

၉။ သာသနာဝင် = သာသနာတော်၏
အစဉ်အဆက်ကို ပြ
သောကျမ်း။

၁၀။ ဤ ဝင်ကိုးဝင်နှင့်ပတ်သက်သည့်
အညွှန်းကျမ်းကို သုခမှတ်စုစာအုပ် ၁၉၇၇
ဆဋ္ဌမအကြိမ်ထုတ် ဆရာကြီး ဦးသုခ

ရေး စာမျက်နှာ ၁၈၉ နှင့်။
၂။ ဆရာမင်းလှစံမြင့်ရေးသော စံမြင့်
မှတ်စုစာအုပ် ၂၀၀၆ ခုနှစ်ထုတ် စာ
မျက်နှာ ၂၁၆ တို့တွင် တွေ့ရှိလေ့လာ
ဖတ်ရှုနိုင်ပါကြောင်း ရေးသားထားပါသည်။
စာပေများသည် လေ့လာလိုက်
စားလေ ကျယ်ပြန့်နက်ရှိုင်းလေ အနှစ်
သာရပြည့်စုံစွာ အဖိုးတန် မွန်မြတ်လေ
ဖြစ်ပါသည်။

အေးခွင့်ပန်(သင်ထုံး)

လေးစားစွာဖိတ်ခေါ်အပ်ပါသည်

မြန်မာနိုင်ငံ ဒေသအသီးသီးမှ စာပေရေးသားခြင်း ဝါသနာပါသူများခင်ဗျာ . . .

မိမိတို့ ဒေသအသီးသီးရှိ ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်၏ သာသနာ့အမွေ သာသနိကအဆောက်အအုံများ၊

တန်ခိုးကြီးဘုရားများ၊ တန်ခိုးကြီးဆရာတော်ဘုရားကြီးများ၏ အကြောင်းအရာအစုံအလင်တို့အား

စာတ်ပုံနှင့်တကွ ရေးသား၍ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ် မဂ္ဂဇင်းတိုက်သို့ စာမူများ ပေးပို့နိုင်ကြပါသည်။

မြန်မာနိုင်ငံ ဒေသအသီးသီးမှ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်သော၊ ဂန္ထီရဆန်သော အကြောင်းအရာများ၊

အဖြစ်အပျက်များ၊ ရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်းများ၏ အကြောင်းကို စာပေရေးဖွဲ့ပြီး ပေးပို့နိုင်ပါသည်။

လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်မဂ္ဂဇင်းမှ စာမျက်နှာပေါ်တွင် အမြန်ဆုံး ဖော်ပြပေးပါမည်။ စာချစ်သူ

စာရေးဆရာများ စာမူများပေးပို့နိုင်ပါသည်။

Kyaw Kyaw Swe 1965 @ gmail.com

အိန္ဒိယစာပေ

မင်းတိုက်

လမ်းယူရနပလာစာ၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့
၆၀၊ ၀၉၅၁၇၂၁၅၀၊ ၀၉၅၁၇၆၂၀၊ ၀၉၅၁၇၆၆၀၂

သံယောဂဉ်ဆိုသည်မှာ

ချစ်ချင်းကိုမခွဲပါနှင့်

သက်ဦးမောင်(နုစုံဝန်)

ကျွန်တော်နေထိုင်သော ရပ်ကွက်အတွင်း ကိုဦးနှင့်ဇနီးသည် မနှင်းသားနှစ်ယောက်တို့မိသားစုသည် ကျွန်တော်အိမ်ဘေးခြံတွင် နေထိုင်ကြပါသည်။ ၎င်းတို့အိမ်တွင် နက်ကျော်ဆိုသော မြန်မာခွေးမျိုးတစ်ကောင်လည်း ရှိပါသည်။ နက်ကျော်၏အမွေးများမှာ နက်မှောင်ပြီး လည်ပင်းနားတွင်သာ အဖြူနည်းနည်း ပါပါသည်။

သူတို့အိမ် မိသားစုများ အလုပ်သွား ကျောင်းသွားပါက နက်ကျော်သည် အိမ်၏လုံခြုံရေးကို သေချာစွာ ထမ်းဆောင်တတ်ပါသည်။ ကိုဦးတို့ မိသားစုမှ အထူးချစ်ခင်ရသော မိသားစုဝင်သဖွယ် ဂရုစိုက်ခံရသော နက်ကျော်မှာ ဒီသခင်များနှင့် နေရသည်ကိုပင် ပျော်ရွှင်နေပါသည်။ ငယ်စဉ်ကပင် မွေးမြူထားသောကြောင့် အားကိုးရသော

အိမ်စောင့်အဖြစ် အရေးပေးခံရပြီး မကြာခဏဆိုသလို အမဲရိုးစွပ်ပြုတ်များလည်း ကျွေးမွေးဂုဏ်ပြုတတ်ပါသည်။

တစ်နေ့ ကိုဦးတို့နှင့်ခင်မင်သော အရာရှိတစ်ယောက် နယ်ပြောင်းတာဝန် ထမ်းဆောင်ရမည် ဖြစ်သောကြောင့် ကိုဦးတို့မှ ပစ္စည်းများ ဝိုင်းဝန်းသိမ်းဆည်းပေး ထုတ်ပိုးခြင်းများ ပြုလုပ်ကူညီခဲ့ကြ၍ သူမွေးမြူထားသော တယ်ရီယာမလေး အား လက်ဆောင်ပေးခဲ့ ပါသည်။ တယ်ရီယာခွေးမလေး အိမ်ရောက်စဉ် အိမ်ထဲ၌ သံကြိုးဖြင့် ချည်နှောင်ထားကာ အိပ်ရာအား အိမ်ထဲမှာပင် ထားရှိပါသည်။ နက်ကျော်မှာ အိမ်ရှေ့လှေကားမှာထိုင်၍ ငေးကြည့်နေမိသည်။

နှစ်ရက်၊ သုံးရက်ခန့်တွင် တယ်ရီယာမနှင့် နက်ကျော် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်သွားပြီး မြေပြင်တွင် ဆော့ကစားနေကြပါသည်။ တယ်ရီယာမမှာ အိမ်ပတ်ပြေ၊ နက်ကျော် နောက်မှလိုက်ပြေးရင်း တယ်ရီယာမ အိမ်ထဲဝင်ပြေးရာ နက်ကျော် အိမ်ပေါက်ဝမှ ထိုင်ငေး

ကျန်ခဲ့ပါသည်။ သူ ဒီအိမ်တွင် ငယ်စဉ်ကပင် ရောက်ရှိခဲ့သော်လည်း သူနေထိုင်ရသည်မှာ အိမ်ရှေ့နှင့် နောက်ဖေးမြေပြင်မှာသာ နေထိုင်ပါသည်။ အိပ်ဖို့ နေရာက လှေကားနားတွင် ဂုန်နီအိတ်တစ်လုံး ခင်းပေးထားပါသည်။ အိပ်ထဲသို့ မဝင်ခဲ့ဖူးပါ။ တယ်ရီယာမကတော့ဖြင့် စရောက်ကတည်းကိုက အိပ်ထဲတွင် နေရာရရှိခဲ့သူဖြစ်ပါသည်။ အဆင့်အတန်းခွဲထားသည့်သဘောပေးလား မသိပါ။

ဒီလိုနဲ့ နေလာရင်း လူတို့သတ်မှတ်သော ပြက္ခဒိန်လ တော်သလင်းလသို့ ရောက်ရှိခဲ့။ အနေနီးခဲ့ကြသော နက်ကျော်နှင့် တယ်ရီယာမတို့ အိုးချင်းထား အိုးချင်းထိ ကြီးချင်းထား ကြီးချင်းပြီးသလို အချစ်နယ်ကွဲခဲ့မိပါသည်။ ဒါကိုသခင်မ မနင်း မထင်မှတ်သော မြင်ကွင်းကြောင့် ဒါဘယ်လိုလုပ်မလဲလို့ အော်သံကြားမိခဲ့။ သူ့ဘားမလည်း ဘာမှမတတ်နိုင်၊ ထိုနေ့က သူတို့ချစ်ခြင်းကို မည်သူမျှ မဆင်ယင်နိုင်ခဲ့ကြပါ။ သူတို့ သိပ်ပျော်ခဲ့ကြပါသည်။ သူတို့၏ကံကြမ္မာကို

မသိသလို တွေးလည်း မတွေးတတ်ကြပါ။ ညနေပိုင်းလေးနာရီခန့်တွင် ကိုဦးပြန်ရောက်ချိန် ဇနီးမနင်းမှ အကျိုးအကြောင်း ပြောသည် ထင်ပါသည်။ နက်ကျော်အား ဆာလာအိတ်ဖြင့် ထည့်၍ ကိုဦးဆိုင်ကယ်ဖြင့် တင်ဆောင်ခေါ်သွားပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ရပ်ကွက်မှ လေးငါးမိုင်ခန့်အကွာ တောအုပ်တစ်ခုတွင် နက်ကျော်အား စွန့်ပစ်ခဲ့ကြောင်း ကြားသိခဲ့၍ ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိပါသည်။

နောက်တစ်နေ့ နေ့လည်ပိုင်းတွင် သခင်အား မခွဲနိုင်၍ပဲလား သို့မဟုတ် တယ်ရီယာမလေးကိုပဲ လွမ်းလိုလားမသိ မသွားမလာ မရောက်ဖူးပဲ

စွန့်ပစ်ခဲ့သော တောအုပ်မှ အိမ်သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိခဲ့ပါသည်။ သူတို့နှစ်ကောင် လွမ်းဆွတ်စွာဖြင့် တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် ယုယစွာ လျှာဖြင့် လျက်ပေးနေကြပါသည်။

နက်ကျော် ပြန်ရောက်ပြီး သုံးရက်ခန့်အကြာတွင် သစ်ကားကြီးတစ်စီး ပေါ်တွင် နက်ကျော် ပါသွားသည်ကို တွေ့ရ။ မေတ္တာစည်းရိုး ကျိုးခဲ့လေပြီ သို့မဟုတ် တောထဲရောက်လျှင် ချက်စားဖို့ သယ်ဆောင်သွားခြင်းပေးလား နက်ကျော်၏ ကံကြမ္မာကိုတွေးကာ ဝေခွဲမရနိုင်ပါ။ သူတို့သတ္တဝါနှစ်ကောင်အဖြစ်ကို ကြင်နာစွာစဉ်းစားရင်း လူတို့သဘောသဘာဝအရဖြင့် ချစ်ခြင်းကို မခွဲကြပါနဲ့ လို့သာ ပြောလိုက်ချင်ပါတော့သည်။

(သဗ္ဗေသတ္တာ ကမ္မသကာ)

သက်ဦးမောင်
(နဂိုစန်)

ရောမတို့ပြည်မှာ

ကျော်ထွေးသူ

အသက်နှစ်လုံးသူ

The Man In The Rome
Rider Jack Speed

ရောမတို့သည် တစ်ချိန်က
အလွန်ပင်တန်ခိုးဩဇာကြီးမြင့်ခဲ့ကြသူ
များ ဖြစ်လေသည်။ မြို့ပြနိုင်ငံ ထူ
ထောင်ရေးနှင့် ပတ်သက်၍ ရောမ
အင်ပါယာနိုင်ငံသည် “အာဖရိက”၊
“အီဂျစ်” တို့နှင့် နယ်မြေတစ်ဆက်တည်း
ပင် ဖြစ်သော်လည်း တန်ခိုးဩဇာလွှမ်း
မိုးနိုင်ရန် စစ်ရေးခင်းကျင်းခဲ့ကြလေသည်။
ရောမမြို့ စတင်ထွန်းကားလာသည်မှာ
ဘီစီ ၅၀၀ လောက်မှစကာ တဖြည်း
ဖြည်း တိုးတက်ထွန်းကားလာသည်ဟု
ဆိုနိုင်၏။

ရောမလူမျိုး စတင်ပေါ်ပေါက်
လာပုံကို ပြောဆိုပါက ရောမဟူသည်မှာ
“လက်တင်” နှင့် “အီဂျစ်စတင်း” တို့
ပင် ဖြစ်သည်ဟု ဆိုရပေလိမ့်မည်။
ထိုလက်တင်နှင့် အီဂျစ်စတင်းတို့ ရော
နှောနေကြရာမှ လယ်သမားအဖြစ်မှ
ကုန်သည်များဖြစ်လာကာ ရောမမြို့တွင်
အနေများလာကြလေသည်။ ထိုသူများ
သည် နောင်အခါ ရောမလူမျိုးဟု အခေါ်
ခံရသူများ ဖြစ်လာလေသည်။

ရောမမြို့ထဲတွင် ဝန်တင်လှည်း
ကြီးများ ပြေးလျက်ရှိလေသည်။
“ဟေ့”
“ရွမ်း ... ရွမ်း ... ရွမ်း”
“အိုး”
အီဂျစ်စတင်းမင်း၏ အမူ
ထမ်းများသည်လည်း လမ်းမပေါ်တွင်
သွားလာနေသူများကို ကြာပွတ်များနှင့်
ရိုက်နှက်၍ မောင်းနှင်နေလေသည်။
ထိုအခါ ကိုယ်ဝတ်အပေါ်အညို
ရောင်ရှိသော “အီစတင်း” က လှည်းပေါ်မှ
လူများကို ...

“ဟေ့... မင်းတို့က ဘာ
တွေလဲ”
ဟုမေးကာ
“တို့က ငါတို့ဘုရင်ရဲအမှုတော်
ထမ်းလူတွေက”
ဟု ထိုသူများက ပြောလေ
သည်။
အီစတင်းက ...
“နားထောင်ကြစမ်းဗျို့၊ လူ
အချင်းချင်းပဲ သူတို့က ဘုရင်လူတွေမို့
နှိပ်စက်ခွင့်ရှိသတဲ့။ ဟေ့ သတ္တိရှိရင် ဆင်း
ခဲ့စမ်း”

“ရွှမ်း”

“အိုး”

“ရွှမ်း”

“အိုး”

“ထန်”

စသဖြင့် သိုးမွေးရောင်သူများ

သစ်သီးရောင်သူများပါ ပြေးထွက်တိုက်

ခိုက်ကြလေသည်။

အီစတင်သည် ဘုရင်တပ်သား

များကို လိုက်လံတိုက်ခိုက်ရာ ခြံသူမြို့

သားများပါ ပါလာကြလေသည်။

အီကြပ်စတင်းမင်းနှင့်တကွ

အီစတင်းမှစ၍ ရောမမြို့တွင်း

အီစတင်းသည် လုံရှည်ကြီး

မိဖုရားများ၊ မူးမတ်များသည် ရောမပြည်

မှ လူများသည် အီကြပ်စတင်းမင်း၏

တစ်ချောင်းကို ရရှိသွားလေတော့၏။

သူတို့က အုံကြွတိုက်ခိုက်ခြင်းကြောင့်

လူများကို တိုက်လိုက်ကြတော့သည်။

“ဟေ့ သတ္တိရှိတဲ့သူ လာစမ်း”

နန်းစွန့်လာကြတော့၏။

တိုက်ပွဲမှာ ကြမ်းတမ်းလှပေသည်။

“ရွပ်”

x x x

“ထပ်”

“အား”

BURMESE
CLASSIC

ရောမမြို့ထဲတွင် ဆူဆူညံ့နံ့

ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲများ ဖြစ်နေကြသည်။ အီ

စတင်းနောက်သို့ လူများလိုက်နေကြ

ကာ အီစတင်းသည် မြို့၏အလယ်

ကျောက်ဖြူလုံးစံအိမ်ဝတွင်ရပ်ကာ ...

“ခင်ဗျားတို့ တစ်ဦးတစ်

ယောက်တည်းက မတရားလုပ်တာ၊

ဩဇာပေးတာကို မခံချင်ရင် အများနဲ့

ညီမျှတဲ့အုပ်ချုပ်မှုကို လိုချင်ကြသလား”

ဟုပေး၏။

မြို့သူမြို့သားများက...

“လိုချင်ကြပါတယ်၊ လိုချင်

ကြပါတယ်”

ဟု ဖြေကြလေသည်။

“ဟေ့...အားလုံး ဒီကိုလာ

“ဟေး...”

အဝတ်အစားများကို မြှောက်

ကြ၊ ဒီမှာ စိုက်ပျိုးစရာရှိတာတွေကို ပြီး

“တိုက်ကြ”

၍လည်းကောင်း၊ လှံတံများကို ထောင်၍

အောင်စိုက်ကြ”

အီစတင်သည် သူတင်မြှောက်

လည်းကောင်း ပြောကြ၍ အီစတင်သည်

အီစတင်သည် ကွန်ဆာလူကြီး

ထားသော ကွန်ဆာလူကြီး၏တပ်သား

ချမ်းသာကြွယ်ဝသူဖြစ်၍

များခိုင်းသမျှ ပြုလုပ်ရလေသည်။

များကို တိုက်ခိုက်၏။

“ခင်ဗျားတို့ ငွေကြေးများတဲ့

အီစတင်မှာ ကွန်ဆာလူကြီး

တစ်ဦးပြီးတစ်ဦး ကျဆုံးကုန်

သူတွေထဲက ခေါင်းဆောင်ကိုရွေးပါ”

တို့ကို မကျေနပ်ပေ။ သို့သော် ရောမ

ကြသည်။ ကွန်ဆာလူကြီး၏တပ်များက

ဟုပြောရာ ရောမမြို့ပြအုပ်

မြို့သူမြို့သားအားလုံးသည် ကွန်ဆာလူကြီး

လည်း အီစတင်ကို ဂရုပြုတိုက်ခိုက်ရာ

ချုပ်ရေးအတွက် အကြီးအကဲ (နောင်

များ၏စကားကိုသာ နားထောင်ကြလေ

ချည်သောတိုက်ပွဲထဲတွင် အီစတင်မှာ

သမ္မတနိုင်ငံအုပ်ချုပ်ရေး) ဟုခေါ်ရမည့်

သည်။ အီစတင်ကဲ့သို့ပင် လယ်သမား

ကျဆုံးသွားလေတော့၏။

“ကွန်ဆာ” လူကြီးမင်းများကို ရွေးချယ်

များသည် မကျေနပ်ကြ။

ထိုအခါမှစ၍ ရောမမြို့ကို

ကြလေသည်။

“ဒီလူတွေကဗျာ ဆင်းရဲသား

အုပ်ချုပ်သူ ဆင်းရဲသား၊ လယ်သမားနှင့်

ထိုနေ့က ရောမမြို့သူမြို့သား

တွေကို ဖိနှိပ်တယ်။ ကျုပ်တို့ သူတို့ကို

အရင်းအနှီးမရှိသူတို့သည် ထရိုင်ဂျန်ခေါ်

များမှာ အလွန်ပျော်ရွှင်ကြလေသည်။

တိုက်မယ်”

သူတို့ကိုယ်စားလှယ်ကိုပါ ရွေးချယ်တင်

“ကွန်ဆာလူကြီး” ခေါ် မြို့ပြအုပ်ချုပ်ရေး

အီစတင်သည် မကြည်သာ

မြှောက်ကြလေတော့သည်။

နှစ်ယောက်ကို ရွေးချယ်ကြ၏။

သော လယ်သမားများနှင့် မြို့ကိုအုပ်ချုပ်

ရောမမြို့ဥပဒေနှင့် အုပ်ချုပ်

ရောမမြို့ရှိ စစ်သည်များသည်

သော ကွန်ဆာလူကြီးများထံသွားရာ

ရေးသည် အီစတင်၏အသက်နှင့်လဲရာ

လည်း လူကြီးများကို ရိုသေလေးစား

ကွန်ဆာလူကြီးက ဆီးကြိုတိုက်ခိုက်ခြင်း

မှစကာ ပေါ်ပေါက်လာရလေသည်။

ကြ၏။ ကွန်ဆာလူကြီးများက စစ်သည်

ကို ခံရ၏။

အီစတင်ကလည်း တုန်ပြန်

ကျော်ထွေးသူ

တော်များ၏ စစ်ရေးကိစ္စ၊ မြို့သူမြို့သား

တိုက်ခိုက်ရာ တိုက်ပွဲအကြီးအကျယ်

များ အုပ်ချုပ်ရေးကိစ္စကို စီစဉ်ကြလေ

ဖြစ်ကြလေတော့သည်။

တော့သည်။

အမျိုးသမီးတို့ကြောင့်

ဘဝတပါးမှ သမုဒယ အစွဲများသူ ထပ်တရား

BURMESE
CLASSIC

ထုံးဘိုမြို့ ဘာဝနာကျန်းတွင် သီတင်းသုံးဖော် သီလရှင်တစ်ပါးနှင့်နေ သည် ဖခင်၏နမူနာဖြစ်သူ ဒေါ်ကုန်းစာရီ တစ်ယောက် နာမကျန်းဖြစ်ရာမှ လတ် တလော ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်သွား သည်အတွက် အခြားဆွေမျိုးတစ်ဦးနှင့် မိဘများ ဆွမ်းသွတ်ရန်သွားခဲ့ကြ၏။

ငါးရက်ကြာပြီးသည့်နောက် မိခင်ပြန်လည်ရောက်ရှိလာ၏။ ဖခင်ကား ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ ဇရပ်စောင့်မည်သူ စီစဉ် ရန်နှင့် ကွယ်လွန်သူ၏ အဝတ်အစား၊ အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းပစ္စယတို့အား လှူတန်လှူ၊ ပေးတန်ပေး၊ စွန့်တန်စွန့် ရန် ဖြစ်၏။

ပြန်လည်ရောက်ရှိလာသည့် မိခင်တွင် ယောင်းမဖြစ်သူ၏ ဘဝတစ်ပါး မှဖြစ်စဉ်က ပါရှိလာခဲ့၏။ ဆွမ်းသွတ် မည်နေ၏အကြံနှင့် ထုံးဘိုဈေးမှ အမဲဟင်းလျာများဝယ်ယူပြီး ဇရပ်၏ နောက်ဘက် ရေကပြင်တွင် ကိုင်တွယ် ခုတ်ထစ်ကာ ချက်ပြုတ်ကြော်လှော်ကြ ၏။ ပြီးသော် ခွင်မှချ၍ အအေးခံကာ

ဖုံးအုပ်ထားရှိပြီး ဇရပ်ရှေ့ခန်း၌ အမော ပြေ လက်ဖက်သုပ်နှင့် ရေနွေးကြမ်း စားသောက်နေကြ၏။ ထိုစဉ် ဖခင်က “ငါ သံချိုင်းသွားပြီး မယ်လီလ ကို ဖိတ်ချေဦးမယ်”

ဟုပြောကာ ယောက်ဖဖြစ်သူ အားခေါ်ငင်လျက် ဇရပ်ဘေးအောက် ချိုင့်သို့ ဆင်းသွား၏။ အချိန်က ညနေ (၅) နာရီခန့်ဖြစ်၏။ စားသောက်နေသူ များလည်း စားသောက်မှုကို လက်စ သတ်ကာ သိမ်းဆည်းနေ၏။

သင်္ချိုင်းသွားရာလမ်းသည် သွားရိုးသွားစဉ် ဖြည်းလေးမှန်မှန်သွားက မိနစ် (၂၀) ခန့်ကြာ၏။ ယောက်ျားသား ခြေလှမ်းနှင့်မူ (၁၀) မိနစ်သာ ကြာ၏။ ထိုစဉ်...

“ဂုံး...ဂွမ်း” ဟူသည့် နောက်ဖက်မီးဖိုချောင် ဆီမှ အိုးခွက်မှောက်ကျသံများ ထွက်လာ သဖြင့် ကြောင်လား၊ ခွေးလားဟေ့ ဟင်းအိုးတွေ လှန်မှောက်စားနေပြီထင် တယ်ဆိုကာ အစောတလျှင် သွားကြည့်

ကြ၏။ မည်သည့်ခွေးကြောင်မျှ မရှိ။ ဟင်း အိုးဟင်းခွက်များလည်း ထားသို့ခဲ့သည့် အတိုင်း ခြေရာလက်ရာ ပျက်ယွင်းခြင်း မရှိ။ တစ်ဦးမျက်နှာတစ်ဦး ကြည့်မိကြ ၏။ သို့နှင့် ရှေ့ဘက်ပြန်ရန် ကျောခိုင်း လိုက်စဉ်...

“ဒေါင်ဒေါင် ဒင်ဒင်” မည်သံ များ ကျောဘက်မှထွက်ပေါ်လာပြန်၏။ ယောက်ချိုဖြင့် ဒယ်အိုးပိုင်းအားခေါက် သည့်အသံ ဖြစ်၏။ မီးဖိုတွင်းရှိနေသူများ ဇရပ်ရှေ့သို့ ခြေဖြင့်မလှမ်းဘဲ စုံခန့်ကာ ပြန်ရောက်သွားကြ၏။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ဖွင့်ဟပြောဆိုမှုမပြုကြသော်လည်း ကိုယ်စီ သိရှိနေကြပြီဖြစ်၏။ သို့နှင့် မိခင်က မီးဖိုချောင်သို့လှမ်း၍...

“မမရေ (ယောင်းမဖြစ်သူ သီလရှင်အား ခေါ်လေ့ရှိသည့်အသုံး အနှုန်း) နက်ဖြန်ခါ မမအတွက် ကောင်း မူပြုလှူဒါန်းပေးဖို့ ချက်ပြုတ်တန်ထား တာတွေပါ။ မှောက်ကျအောင် မလုပ်ပါ နဲ့။ နောက်နေ့မှာ သာဓုလည်းခေါ်ပါ”

ဟု တုန့်ယင်ကြောက်လန့်စွာ

ဖြင့် ပြော၏။ ထိုအခါ ဒယ်အိုးပိုင်းအား
ခေါက်နေသည့်အသံ တိတ်သွား၏။

မကြာမီပင် သင်္ချိုင်းသွားဖိတ်
သူများ ပြန်ရောက်လာ၍ ဇရပ်ရှိသူများ
က အကျိုးအကြောင်း ဆီးကြိုပြောပြ
ကြ၏။ ကွယ်လွန်သူနှင့် အတူနေခဲ့သူ
သီလရှင်ဆရာကြီး ဒေါ်ဆေကဝတီမှ
ဖခင်အား မည်သို့ဖိတ်ကြားခဲ့သည်လဲဟု
မေးရာ...

“သင်္ချိုင်းကမြေပုံကို သစ်ခက်
နဲ့ ၃ ကြိမ်ရိုက်ပြီး ငါနမ မဏ္ဍနွဲ့ နက်
ဖြန် နှင့်အတွက်လှူဒါန်းမှုပြုပေးမှာမို့
တရားနာရန် လိုက်ခဲ့ပြောပြီး ဖိတ်ခဲ့
ကြောင်း”

ပြော၏။
ယောက်ဖဖြစ်သူကလည်း
ယင်းအလှူတွင် တရားနာရန် သင်္ချိုင်း
အစောင့်မှလည်း လွှတ်ပေးရန် ပြောခဲ့
သည်ဆို၏။

ညအမှောင် ရောက်ပြီဖြစ်၍
အောက်လင်းလက်ဆွဲမီးအိမ်အား ဇရပ်
ရှေ့ပိုင်းတွင် ချိတ်ဆွဲထွန်းညှိထား၏။

နောက်ဖက်တွင် ရေနံဆီမီးအိမ်အား
ချိတ်ဆွဲထားရာ ယင်းတို့မှထွက်ရှိသော
အလင်းရောင်သည် တောရိပ်၊ တောင်
ရိပ်၊ သစ်ရိပ်တို့ဖြင့် လွှမ်းမိုးခဲ့သိုင်းထား
သည့် အမှောင်ထုကို ထွင်းဖောက်မဖြူ
ခွင်းနိုင်ပေ။ အမှောင်ကြီးစိုးလျက် ရှိ၏။
နံရံတွင်ကပ်ထားသည့် ရှေးဟောင်းတိုင်
ကပ်နာရီကြီးမှ တချောက်ချက်ချက် ဖြည့်
သံနှင့် တောက်တဲများမှ တစ်နေရာက
တစ်နေရာ အော်သံများကိုကြားနေရ၏။

ထိုစဉ် မီးဖိုဖက်မှ ရှေ့ခန်းပြန်
လာနေသည့် သီလရှင်ဆရာကြီး ဒေါ်
ဆေကဝတီထံမှ အော်သံထွက်လာ၏။

“အမယ်လေး မနောက်ပါနဲ့

သမီးရယ်။ အမေ တကယ်ကြောက်လို့ပါ။
ဆွဲမထားပါနဲ့။ လွှတ်ပါ”

ဟူ၍ ဖြစ်သဖြင့် ရှေ့ခန်းထိုင်
ပြီး စကားပြောဆိုနေသူတို့ အသံကြား
ရာ မီးဖိုခန်းဝဆီသို့ ဦးခေါင်းများအားလုံး
လှည့်ကြည့်မိကြ၏။

သီလရှင်ကြီး၏ ကိုယ်ရံဝတ်
အစသည် တစ်စုံတစ်ဦးက နောက်မှ
ဆွဲမထားသည့်အလား လေထဲ၌ တန်း
လန်းကြီးဖြစ်နေ၏။ သီလရှင်ကြီးက
ထပ်မံတောင်းပန်ရာ စကားအဆုံးတွင်
ဝတ်ရုံစအား လက်မှလွှတ်ချလိုက်သည့်
အလား ပြန်ကျသွားပေသည်။ သီလ
ရှင်ကြီးလည်း မင်သက်ရပ်နေရာမှ ရှေ့
ခန်းရောက်လာပြီး လူအစုအဖွဲ့နားတွင်
ထိုင်ကာ တုန်ယင်သောလက်ဖြင့် ရေ
နွေးတစ်ခွက် ငဲ့သောက်နေ၏။ ဖခင်က

“ဆရာကြီးကလည်း လုပ်လိုက်
ရင် အလန့်တကြားနဲ့ ကိုယ့် ကိုယ်ရံ
ကြီး သန့်ပြီနေတာများ ဟိုလိုလို ဒီလိုလို
အော်နေရသေးလား”

ဟု ဖာဖာထေးထေး ပြောဆိုမှု

အား ကြည့်မြင်သူအားလုံး သံနင်ငြိတွယ်
ခြင်းမရှိနိုင်သည့် လေထဲတွင် အဝတ်စ
ကြီးတန်းနေခြင်းကို မြင်တွေ့ပြီးဖြစ်ကြ
သဖြင့် မည်သို့မျှ မဆိုမပြောဘဲ တိတ်
ဆိတ်နေကြ၏။

မိခင်ဖြစ်သူအပါအဝင် အမျိုး
သမီးတစ်စုတို့ ရေသောက် ဆင်ခြင်နေ
ကြရ၏။ မတော် ညရေးညတာ မကြာ
ခဏ အပေါ့အပါးထွက်ရသည်ကို စိုးရွံ့
၍ဖြစ်သည်။

x x x

ဆွမ်းသွတ်ပွဲတွင် ကျွိုက်ထီးရိုး
ကုန်းကျောင်းမှ ဦးပဉ္စင်း ကြွရောက်
တရားပေး၏။ ကွယ်လွန်သူအတွက်
ပြည့်စုံကောင်းမွန်စွာ ဟောကြားပေးပြီး
သာဓုအနုမောဒနာ ခေါ်ယူရန် အမျှ
ပေးဝေရေစက်ချ၏။ ဘုန်းတော်ကြီး
ပြန်ကြွသွား၍ ပစ္စည်းပစ္စယများ သိမ်း
ဆည်းကြပြီး စကားပိုင်းထိုင်ပြောကြရာ
အိမ်လာဘွဲ့အမည်ရှိ ခေါင်းရင်းဇရပ်
နေသူ သီလရှင်မှ...

“ဆရာလေး မနေ့ညနေ (၅)
နာရီလောက် ဇရပ်ရှေ့ကပြင်မှာထိုင်နေ
တုန်း မည်သူမည်ဝါ မကွဲသည့် ဦးခေါင်း
ထက်၌ ခေါင်းတင်ခြုံပြီး ဇရပ်နောက်
ဖေးဘက်ဝင်သွားသည့် သီလရှင်တစ်ဦး
ကိုမြင်လိုက်ရကြောင်း ပြော၏။ ကြား
သူများ တစ်ဦးမျက်နှာတစ်ဦး ကြည့်မိ
ပြန်သည်။

မိမိတို့အိမ်ကို ပြန်ရောက်
သခိုက် မိခင်က အထက်ပါဖြစ်ရပ်ကို
ပြန်လည်ပြောကြား၍ သိရှိရခြင်းဖြစ်၏။

“အဲဒါကြောင့် အဖေက နေခဲ့
တာပေါ့ ဟုတ်လား”

ဟု မေးသည်ကို...

“အေး သူနမ အယူမကောင်း
ဖြစ်နေတာကို သိရပြီး စိတ်လက်
ကောင်းပုံမရဘူး။ ဪ...ပြောဖို့ကျန်
သေးတယ်။ ဒီလိုအေး”

ဟုဆိုကာ...

“သပိတ်သွတ်တဲ့ညကလည်း
လူတွေထိုင်စကားပြောနေတုန်း ဆန်စေ့
တွေနဲ့ပေါက်တာ ခံရသေးတယ်။ သမီး

အဖေကတော့ အပေါ်ထပ်ကဆန်အိတ်
ကြွက်ဖောက်ချတာလို့ ပြောတယ်။
နောက် သူကိုယ်တိုင် နောက်ဖေးသို့
ထဲက ဆန်အိုးသွားကြည့်တော့ ဆန်အိုး
ထဲမှ ဆန်တွေ ဆုပ်ယူတဲ့ပုံ လက်ရာ
ကြီးတွေဆိုပဲ။ အဲဒါကိုတော့ အမေ
တစ်ယောက်ပဲ တိုးတိုးတိတ်တိတ်ပြော
ပြတာ။ ရေကြည်မျိုးတွေလေ”

ဟု ဆို၏။ အမေပြောသည့်
ရေကြည်မျိုးဆိုသည်က တစ်ခါတွင်
အဖေနှင့်အမေ ကတောက်ကဆ ရန်
ဖြစ်ကြ၏။ အဖေမှ “မိန်းမဆိုတာ ရေ
နောက်၊ နမဆိုတာ ရေကြည်ကွ” ဟု
ပြောခဲ့၏။ ယင်းစကားဖြင့် မိခင်က
နာပင်ပေါက်သွားပုံရ၏။ အဖေ၏နမံသား
ချင်းများနှင့် ဆက်စပ်ပြောစရာရှိလျှင်
ရေကြည်မျိုးတွေကလေဟု ဆိုလေ့ရှိ၏။
ယခုလည်း သူ့ရေကြည်မျိုးက သူရဲ တစ္ဆေ
ဖြစ်နေတာပါလားဟု ပြောချင်ပုံရ၏။

x x x

နံလခန့်ကြာသည့်အချိန် လယ်

စောင့်သူထံမှ လူကြံဖြင့် စာရေးလိုက်
၍ ထုံဘိုသို့ အဖေသွားရပြန်သည်။ ယခု
ဇရပ်စောင့်မှာ ဒေါ်နန္ဒာထေရီအမည်ရှိ
သီလရှင်ဖြစ်၏။ ယခင်ရှင်ဆရာကြီး
ဒေါ်ဆေကဝတီမှာ အခြားဇရပ်သို့
ပြောင်းရွှေ့သွားပြီဖြစ်၏။

“ဦးတို့အနီး (အဖေညီမ မယ်
သီလကိုပြောခြင်းဖြစ်၏) က မကျွတ်
မလွတ်ပဲ အခြောက်အလန့်ပြုနေတယ်
ပြောတယ်။ ကုတင်ပေါ်အိပ်နေရာကို
ခြေထောက်ဆွဲချလိုချင်၊ ဖဲကြီးစေ့နဲ့
ပေါက်လိုပေါက်ဆိုပဲ။ နောက်ပြီး ည
ရောက်ရင် အချိန်မရှိ၊ ကာလမရှိမှ
ဘယ်ကရောက်လာမှန်းမသိရတဲ့ မြေ
ကြွက်လိုလို၊ ကြောင်လိုလို အကောင်
တစ်ကောင်က ဟိုပြေးဒီပြေး ဟိုကုတ်
ဒီကုတ်နဲ့ အော်မြည်နေလို့ ကောင်း
ကောင်း မအိပ်ရဘူးတဲ့။ ဒီအတွက် ဆွမ်း
ထပ်သွတ်ဖို့သွားတာ”

ဟု ပြော၏။

“သပိတ်သွတ်တာ အဖေ
တစ်ယောက်တည်းသွားတာလား”

မေးရာ...

“ခုဟာက အကျင့်၊ ဘုန်းကြီးနဲ့
နင့်အဖေနှစ်ယောက်လည်းပဲလေ”

ဟုပြောပြီး...

“အင်း... သီလရှင်ဖြစ်လို့
သေရင် ကောင်းရာရောက်မလား
အောက်မေ့ပါတယ်။ ခုတော့ မကျွတ်
မလွတ် ဖြစ်နေသတဲ့”

စကားရှည်ကြီးပြောပြီး မော
သွားဟန်ဖြင့် ရေနွေးသောက်နေ၏။
မိမိမှလည်း...

“လူကြားလို့မကောင်းဘူးနော်
အမေ”

ဟု ပြော၍...

“ဟဲ့... နင့်အနီးက အဝတ်
သာ သီလရှင်ဝတ်ထားတာ။ လောဘက
ကြီးမှကြီး။ နုပျောလိုက်တာလည်း
လွန်ရော”

ဟု ဆို၏။ အမေပြောသည်မှာ
မလွန်ပေ။ စာရေးသူကိုယ်တွေ့ဖြစ်၏။
နွေရာသီ ကျောင်းပိတ်ရက်များအား
အဘွား၊ အဒေါ် စသည့် သီလရှင်များ

နှင့်သာကုန်ဆုံးခဲ့ရ၏။ မသွားချင်၍ မရ။
ထိုဘာဝနာကုန်းဇရပ်သို့သာ အဖေဖြစ်
သူက ပို့လေသည်။ တောင်အောက်
လူနေရပ်ကွက်ရှိ ဦးတာဟုတ် ကုန်စုံ
ဆိုင်မှ အရောင်းစာရေးဖြစ်သူ အမေ
အစ်ကိုကြီး ဦးညွန့်မောင်မှ တူမဖြစ်သူ
မိမိအား မုန့်ဖိုး ထိုခေတ်အခါက ၂၅/
၃၀ ဖျိုးပေးလျှင် ထိုအနီး (ယခု ကွယ်
လွန်သူ) က ပျောက်သွားမယ်။ အနီး
ဆီအပ်ထားဆိုပြီး လက်ပင်မနွေးသေးခင်
တောင်းယူသွားခဲ့၏။ သို့သော် ထိုအပ်
ထားဆိုသည့် ပိုက်ဆံအား မိမိမြို့အပြန်
တောင်းခဲ့ရာ၌ မပေးခဲ့ချေ။ စာရေးသူ၏
စိတ်တွင် ငယ်စဉ်ကတည်းက ချစ်ခင်စိတ်
မရှိခဲ့ချေ။

x x x

ထိုအနီးသည် အစ်ကိုဖြစ်သူနှင့်

ညီမကမွေးသည့် တူ/တူမ များအား
သံယောဇဉ်ကြီး၏၊ သွားလေရာ တူ (သို့)
တူမနှင့် တတန်းလန်းလန်း ဖြစ်၏။
ဖခင်က အမြင်မတော်၍...

“သီလရှင် နှင့်မလဲ တော်တော်
ဝင့်ကြီးတယ်။ မုဆိုးမသီလရှင် ကလေး
တန်းလန်းနဲ့လို့ မသိသူတွေက ထင်
ရောမယ်”

ဟု ပြောဆိုခြင်း ပြုခဲ့၏။ ထို
သီလရှင်ညီမအား တရားရစေချင်၍
အုတ်သျှစ်ပင် ပျဉ်သာတောရတွင်
တရားကျင့်ကြံအားထုတ်နေသော ဘကြီး
ဘုန်းတော်ကြီးထံပို့၍ (၀၀) ရက်စခန်း
အားထုတ်စေ၏။ ထိုဆရာတော်ကြီးမှ
တရားစစ်လေ့ရှိရာ မမြင်ကွယ်ရာ အဝေး
၌သာ နေ၏။ ကျန်းမာရေးမကောင်း
ဟူသည့်အကြောင်းပြချက်ဖြင့် တရား
ရက်မကုန်မီ အစ်ကိုဖြစ်သူထံမဝင်ပဲ
ထုံးတမ်းသို့ ပြန်သွားခဲ့၏။

နောက်မကြာမီ ပြည်ရွှေဆံ
တော်ဘုရားကြီးဓမ္မာရုံ၌ ရန်ကုန်မြို့မှ
ဆရာချစ် တရားစခန်းဖွင့်ပြန်ရာသို့ ညီမ
အား စခန်းဝင်ကြေးပေးသွင်းပြီး တရား
ဝင်ခိုင်းပြန်၏။ တရားဝင်ရက်ကုန်ဆုံး၍
မိမိတို့အိမ်၌ တစ်ထောက်နားရာ တရား
စခန်းမှဆွမ်းချက်သူများ၊ ပန်းသည်များ

ဝေယျဝစ္စဆောင်ရွက်သူများ၏ အတင်း
အဖျင်းများပါလာပြီး ပြောနေဆိုနေ၏။
ပြောဆိုစရာအကြောင်းကိစ္စ
ရှိလျှင် အစ်ကိုဖြစ်သူထိုင်နေရာ ကုလား
ထိုင်ဘေးတွင် ကျုံ့ကျုံ့ထိုင်လျက်
ယောင်းမဖြစ်သူ စာရေးသူ၏မိခင် မကြား
စေရန် တိုးတိုးလေးပြော၏။ မိခင်က
လည်း နားထောင်လိုစိတ် မရှိချေ။ မိခင်
က ဤသို့ပြော၏။

“အိမ်ကပို့လိုက်တဲ့ ကတွတ်
ယို၊ ဒူးရင်းယို၊ နာနတ်ယိုတွေဆိုတာ
နှစ်နဲ့ချီနေအောင်ကြာပြီး ပျက်ဆီးနေတာ
မနည်းဘူးပဲ။ ဘယ်သူကိုမှ မကျွေးမမွေး
မပေးမလှူနဲ့ မြေကြီးတွေ ဖြစ်တာက ဖြစ်၊
ပို့တက်တာက တက်နဲ့ တို့လွင့်ပစ်ခဲ့ရ
တယ်”

ဟူ၏။ စာရေးသူ ကြားယောင်
မိ၏။

“အရိုးက ဒီအဝတ်နဲ့ သေတဲ့
အထိဝတ်ပြီး အစ်မကို ကျေးဇူးဆပ်မှာ
တူမရဲ့”

ဟု (အမဆိုသည်မှာ သူမ

အမေကို ခေါ်ခြင်းဖြစ်၏)မိခင်နှင့်အတူ
ငယ်စဉ်ကလေးဘဝမှ ဝတ်ခဲ့သူဖြစ်ရာ
စာရေးသူက...

“အရိုး အသက်လည်း ကြီးပြီ
ဇရပ်မှာ တစ်ယောက်တည်း မတော်
ပါဘူး။ တူမတို့နဲ့ လာနေပါလား”

ဟု ပြောကြားခဲ့စဉ်က ဖြစ်၏။
ပြောသည့်အတိုင်း သေသည်အထိ ဝတ်
ဆင်သွားပါ၏။ သို့သော် တရားကို
မဝတ်ဆင်မိ၍ ယခုအစွဲများဖြင့် မကျွတ်
မလွတ်သူဘဝ ရောက်ရှိနေ၏။

x x x

တစ်နေ့ မိခင်က ဤသို့ ပြော
ပြန်၏။

“ညည်းအဖေက ပြောတယ်။
သူနဲ့မက ရကွစိုး ဖြစ်နေအိပ်” ဟု -
ဘာကြောင့် ဒီလိုပြောနိုင်တာ

လဲဆိုတော့ မိုးညိုကကြွလာတဲ့ ဟော
တတ် ပြောတတ် ဆရာလေးသီလရှင်
တစ်ပါးက ပြောတာတဲ့။ ပြောတာက
ဒီလိုတဲ့အော့”

ဟုဆိုကာ ထုံးဘိုရပ်၌ ဖခင်
က ဘုရားဝတ်ပြုအပြီး ကွယ်လွန်သူ
သီလရှင်အား အမည်ခေါ်၍ အမျှပေးဝေ
ကာ ကြေးစည်ထု၏။ ထိုစဉ် ဘုရား
ကျောင်းဆောင်အထက် လေဝင်ပေါက်
ကြားမှ အကြွေစေ့များဖြင့်ပစ်ချရာ အဖ
က လိုက်ကောက်ယူပြီးကြည့်တော့
ပိုက်ဆံအကြွေ ငါးပြားစေ့၊ ဆယ်ပြားစေ့
အသစ်စက်စက် ပြားသုံးဆယ်တိတိအား
ရရှိ၏။ အမှုမဲ့ဖြင့် ကြွက်များတို့ချ၍ ယခင်
သီလရှင် မတော်မတည်ထားမိရာက
ကျလာခြင်းဖြစ်ကောင်းဖြစ်မည် တွေး၍
ဤဘုရားကျောင်းဆောင်ရှေ့ ပန်းတင်ခုံ၌
တင်ထား၏။

နောက်နေ့၏ နေ့များတွင်
လည်း ဤသို့ဤနည်း ဝတ်ပြုအပြီး ကြေး
စည်ထုတိုင်း အကြွေများ ကျမြကျသည်
အား ရေတွက်ရာ ပြားသုံးဆယ်တိတိ
သာရှိသဖြင့် ယင်းအကြွေစေ့များအား
ပန်းတင်ခုံ၌ထားရှိရာ တော်တော်ပင်
များနေသည်ဆို၏။ ယင်းအကြောင်းအား
ဟောပြောသူ ဆရာလေးအားပြောပြီး

အကြောင်းချင်းရာ သိရှိလိုကြောင်း ဖခင်
ကပြောခဲ့၏။ ဆရာလေးက...

“တကာကြီးနမက စုတိကျခါ
နီးမှာ အစ်ကိုဖြစ်သူနဲ့ သူ့ရပ်ကို
စိတ်စွဲများပြီး ခုလိုဖြစ်နေတာ။ ပြောရရင်
တော့ မကျွတ်မလွတ်နိုင်ဘူးပေါ့”

ဖခင်က...

“ဒါနဲ့ဆို နှစ်ကြိမ်ရှိကြောင်း။
အလှူပြုပေးလျက်နှင့် သာဓုမခေါ်နိုင်
တာများလား”

မေးတော့...

“သာဓုခေါ် နိုင်ခဲ့လို့ အခု
အကြွေစေ့ပစ်ချနိုင်တဲ့ ဘဝတစ်ခုကို
ရသွားတာ။ အရင်ကတော့ ပြောရရင်
မကောင်းဆိုးဝါးဘဝပေါ့”

“ဒါဖြင့် ခု ဘယ်ဘဝရောက်
နေလဲ ဆရာလေး”

“ခုက အရင်ထက် နည်းနည်း
အဆင့်မြင့်တဲ့ လင်ယူသားမွေးမှုပြုတဲ့
အနိမ့်စားရကွစိုးပေါ့”

ဟုဆို၍ ဖခင်က...

“ငွေအကြွေစေ့တွေ ဘယ်က

ရပြီး ဘာကြောင့်ပစ်ချနေရလဲ မသိဘူး”

“တကာကြီးနမက တခြား

သီလရှင်တွေနဲ့ အလှူခံရတဲ့ငွေအကြွေ
တွေကို ဒါနပြုပေးဖို့ပါ”

ဟု ဆို၏။

“သူက ဘယ်ကသီလရှင်တွေ

နဲ့ အလှူခံထွက်နေတာလဲ”

ဟုအမေးကို ဆရာလေးမှ...

“သူရဲ ကမ္ဘာ့ခွံနဲ့ပေါ့။ ဒါက သူရဲ
ကိုယ်ပိုင်ငွေကြေးလေ။ သူငွေကြေးက
လည်း တစ်ခါလာ ပြားသုံးဆယ်ပဲ။
ဒီထက် ပိုမကျတူး”

ဟု ဖခင်ပြောသည်အား...

“ငွေကြေးအရည်အတွက်က
အဓိက မဟုတ်ဘူးလေ တကာကြီးရဲ့။
သူ့ဘဝနဲ့ သူ့ဆန္ဒကို တကာကြီးတို့ သိ
ဖို့ပဲရည်ရွယ်တာ”

ဟု ပြောသဖြင့် ယင်းစကား
များအား မိခင်မှတစ်ဆင့် သိရှိကာ
စာရေးသူတို့အား ပြန်လည်ပြောကြားခဲ့
ခြင်း ဖြစ်၏။ ထို့ပြင် မိခင်ဖြစ်သူမှ...

“နင်တို့အဖေကို သွားမေးမနေ

နဲ့ဦး။ သူနဲ့မရဲ့ မတော်မတည့်တာကို ငါက
အတင်းအဖျင်းလွှင့်တယ် ပြောနေဦး
မယ်”

ဟုပြော၏။ လူ့ဘဝ၌ ရှိစဉ်က
လည်း ထုံးတမ်းနှင့် ပြည်သို့သာ ကူးလူး
သွားလာ၏။ တခြား မြို့ကြီးပြကြီးများသို့
ဘုရားဖူးနှင့်ပင် လိုက်ပါသွားခြင်း မရှိခဲ့။
ယခု တမလွန်ဘဝတွင်လည်း ဇရပ်
ခေါင်းရင်းရှိ တရုတ်စကားပင်နှင့် ခြေရင်းရှိ
လေဝံစကြာပင်၌သာ ကူးလူးနေပြန်၏။

တစ်နေ့ စာရေးသူ၏အိမ်မက်
အတွင်း အရိုးနှင့်တွေ့ခဲ့၏။ သူမနေရာသို့
အလည်ခေါ်၍ လိုက်သွားခြင်းဖြစ်၏။
အိမ်မက်တွင်း၌ သူမနှင့်တွေ့ဆုံရာတွင်
သေဆုံးခဲ့ပြီဖြစ်ကြောင်း မခံစားရချေ။
သူနေသည်ဆိုသည်နေရာသည် စိုစွတ်
ထိုင်းပိုင်းပြီး ရေညီတက်နေသည့် ဂိုဒေါင်
တစ်ခုပမာ အုတ်တိုက်ပြားဖြစ်၏။ အတွင်း
တွင် အောက်သို့နဲ့ နံပြီး လေဝင်ထွက်
မကောင်းပေ။ အဝင်တံခါးပေါက်ဝ၌
မိုးရေဖြင့် စိုရွှေနေသော လေဝံစကြာပန်း
များ ပြန်ကြဲနေသည်ကိုလည်း တွေ့

မြင်ရ၏။

အရိုးနေရာကလည်း မကောင်း
ဘူး။ အသက်ရှူကြပ်တယ်။ ပြန်တော့
မယ်ပြောအပြီး လန့်နိုးလာသည်တွင်
ခွေးများစိုရွှေလျက် အသက်ရှူမဝလည်း
ဖြစ်နေသဖြင့် ရေထသောက်ရ၏။ နံနက်
တွင် မိဘတို့အား ဤအကြောင်းပြော
ပြရာ...

“ဆောင်းတွင်းအိပ်မက်
ကယောက်ကယက်ဖြစ်တာ၊ သွေးဆေး
သောက်အိပ်”

ဟု ဖခင်က ပြောသည်။ မိခင်
ကမူ

“ဘာ ကယောက်ကယက် ဖြစ်
ရမလဲ။ နင့်ကို တကယ် သူနေရာခေါ်

သွားတာ။ သင်္ချိုင်းရင်းက သူ့ကိုမြှုပ်တဲ့
နေရာမှာ လေဝံစကြာပင်ကြီး ရှိတယ်
ဟူ၏။ ဖခင်မှာ မျက်စေ့မျက်နှာမကောင်း
ပဲ အဝေးသို့ ငေးနေ၏။ စာရေးသူလည်း
ထိုည၏နောက်ပိုင်းတွင် အိပ်ရာဝင်ကာ
နီ၌ လူပုံတော်ပတ္တမြားသွေးဆေးလည်း
သောက်သည့်အပြင် လည်၌လည်း ဂုဏ်
တော်ပုတီးဆွဲလျက် အိပ်စက်ရပေသည်။

မိုးညိုမြို့ခံ ဆရာလေးဟော

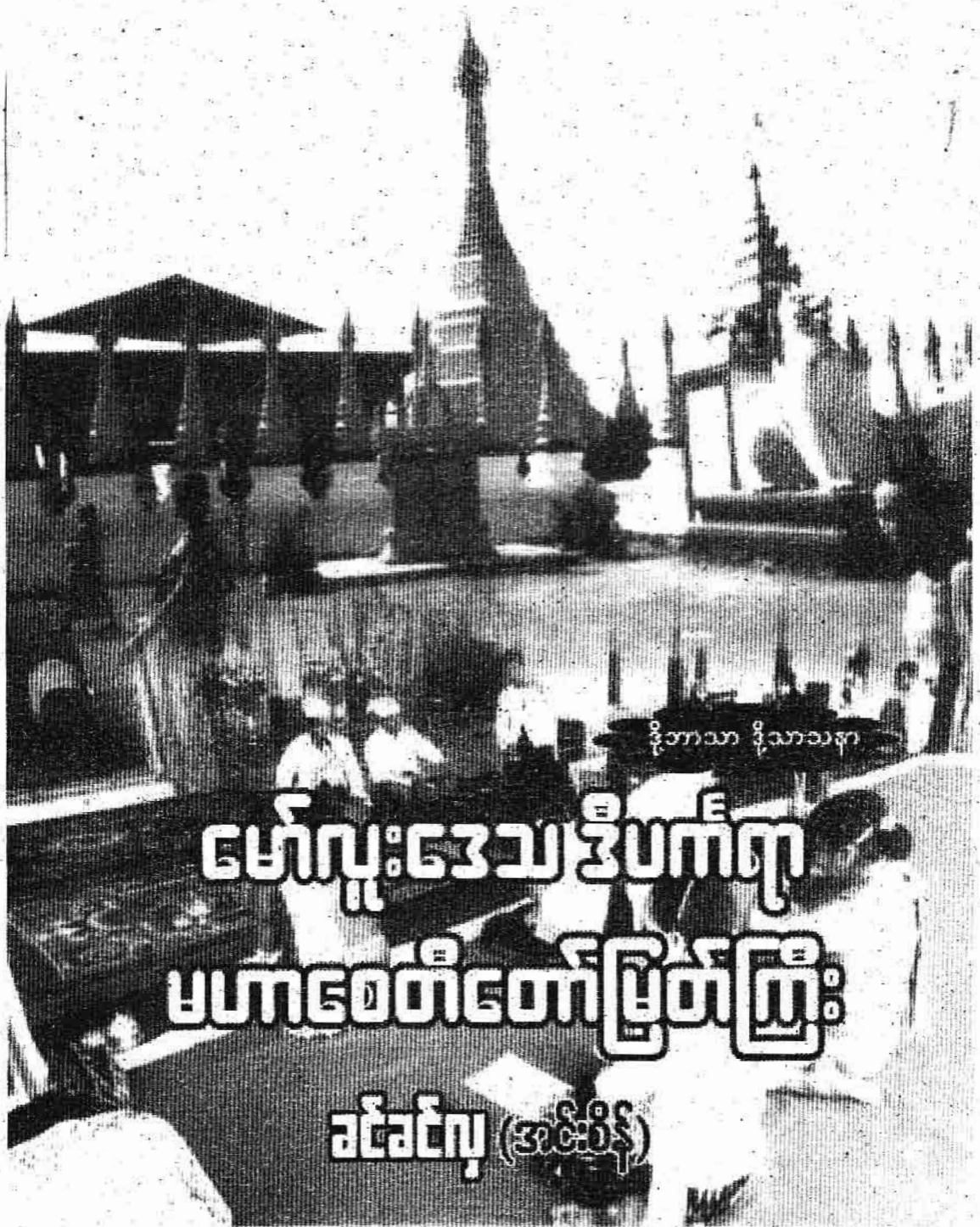
ပြောခဲ့သည့်အတိုင်း ဖခင်သည် ထုံတို
ဇရပ်သို့ မကြာခဏသွားကာ နမဖြစ်သူ
သီလရှင်အတွက် သပိတ် မကြာခဏ
သွတ်ကာ ဒါနကောင်းမှုအား အမျှပေး
ဝေခြင်းပြု၏။

(၂) နှစ်ခန့်ကြာသော် ဇရပ်၌

တည်းခိုအိပ်စက်သူများ ကောင်းစွာ အိပ်
စက်ကြရ၏။ အခြောက်အလှန့် ကင်း
သွား၏။ ဖခင်၏ ကောင်းမှုကုသိုလ် ပြု
ပေးမှုအား ရရှိ၍ ကျွတ်လွတ်သွားဟန်
ရှိပေသည်။

ထပ်တစ်ရာ

ဒို့ဘာသာ ဒို့သာသနာ

မော်လူးဒေသဒီပင်္ကရာ မဟာစေတီတော်မြတ်ကြီး

ခင်ခင်လှ (အင်းစိန်)

ဘုရားဖူးရမည်ဆိုလျှင် ဘယ်
 လောက်ဝေးဝေး သွားချင်စိတ်က တား
 မရပါ။ အခုလည်း စစ်ကိုင်းတိုင်းဒေသ
 ကြီး၊ ကသာခရိုင်၊ အင်းတော်မြို့နယ်၊
 မော်လူးဒေသ (၉) တိုက်နယ်တွင်
 တည်ရှိသော ဒီပဲခဲလ်ရာ မဟာစေတီတော်
 မြတ် ဗုဒ္ဓပူဇော်ယုတ်တော်သို့ ခြေဦးတည်
 ခဲ့ရပါသည်။ ကသာမြို့မှ (၃၆) မိုင်ကျော်
 လောက်ဝေးသည့် ဒီပဲခဲလ်ရာဘုရားဟူသော
 ဘွဲ့တော်အား ကြားသည့်အခါ ဂေါတမ
 မြတ်စွာဘုရား သုမေဓာရှင်ရသေ့ ဘဝ
 အကြောင်းနှင့် ဒီပဲခဲလ်ရာမြတ်စွာ ဘုရားဘွဲ့
 တော်ကို သတိရမိသည်။ ယခင် နိဗ္ဗာန်မြို့
 ရှိ ဘီလူးမြို့ဘုရားများ သွားရောက်ဖူးမြော်
 စဉ်က ဖြတ်ကျော်ခဲ့သော မော်လူးမြို့လေး
 ဖြစ်သည့် မသိသူဖြစ်ခဲ့ပြီး ဒီပဲခဲလ်ရာမဟာ
 စေတီတော်ဘုရားကြီး တည်ရှိသည်ကို
 ဘုရားပွဲကျင်းပသည့် အချိန်မှလိုက်ခဲ့ရသည်။

မော်လူးမြို့လေးသို့ ဘုရားဖူးရန်
 တပ်ဖွဲ့ဝင်မိသားစုများနှင့် ထွက်ခဲ့သည့်
 လမ်းတစ်လျှောက် ကျောက်လမ်း
 ကတ္တရာလမ်း၊ မြေနီလမ်းများကို ကျော်

ဖြတ်ရပြီး လမ်းများပြုပြင်နေကြသည့်
 တောတောင်များ၊ ကျွန်းပင်များ၊ သဘာဝ
 သစ်ပင်များကို တွေ့ရသည်။ တောရိပ်
 တောင်ရိပ်တို့သည် အေးမြသောကြောင့်
 ခရီးသွားရသည်မှာ အဆင်ပြေသည်။
 တစ်ရွာပြီးတစ်ရွာ ဖြတ်ကျော်ခဲ့ရပြီး
 မျက်စိအပြိမ်းမနေတတ်တဲ့ ကျွန်းမလည်း
 လမ်းတစ်လျှောက်တွေ့ရှိသမျှ အကြောင်း
 အရာများစွာ ရွာနာမည်လေးများကို
 ရေးလိုက်မှတ်လိုက်နှင့် ခုန်နေသော
 ကားလေးပေါ်တွင် ပဲပင်ပေါက်စာလုံး
 လေးများက ချစ်စရာ မည်မည် ဖြစ်နေ
 သည်။ ရွာများမှာလည်း ရှမ်းရွာနာမည်
 ကဲ့သို့ တွေ့ရသည်။ စိမ်းရွာ၊ ညောင်ပင်
 သာရွာ၊ စီးမော်ရွာ စသည့်ရွာကလေး
 များအား ဗဟုသုတရေးမှတ်ပြီး မွန်းတည့်
 ချိန် ပူပြင်းသောနေရောက်အောက်တွင်
 ကားလေးမှာ တဖြေးဖြေး မောင်းနှင်လာ
 ပြီး မော်လူးမှ ကြိုဆိုပါသည်ဟု ဆိုင်း
 ဘုတ်ကလေး ဘုရားဖူးရတော့မည့်အသိ
 ကို နှိုးဆွလိုက်ပါတော့သည်။

မော်လူးခရီးမှူး ရဲတပ်သား

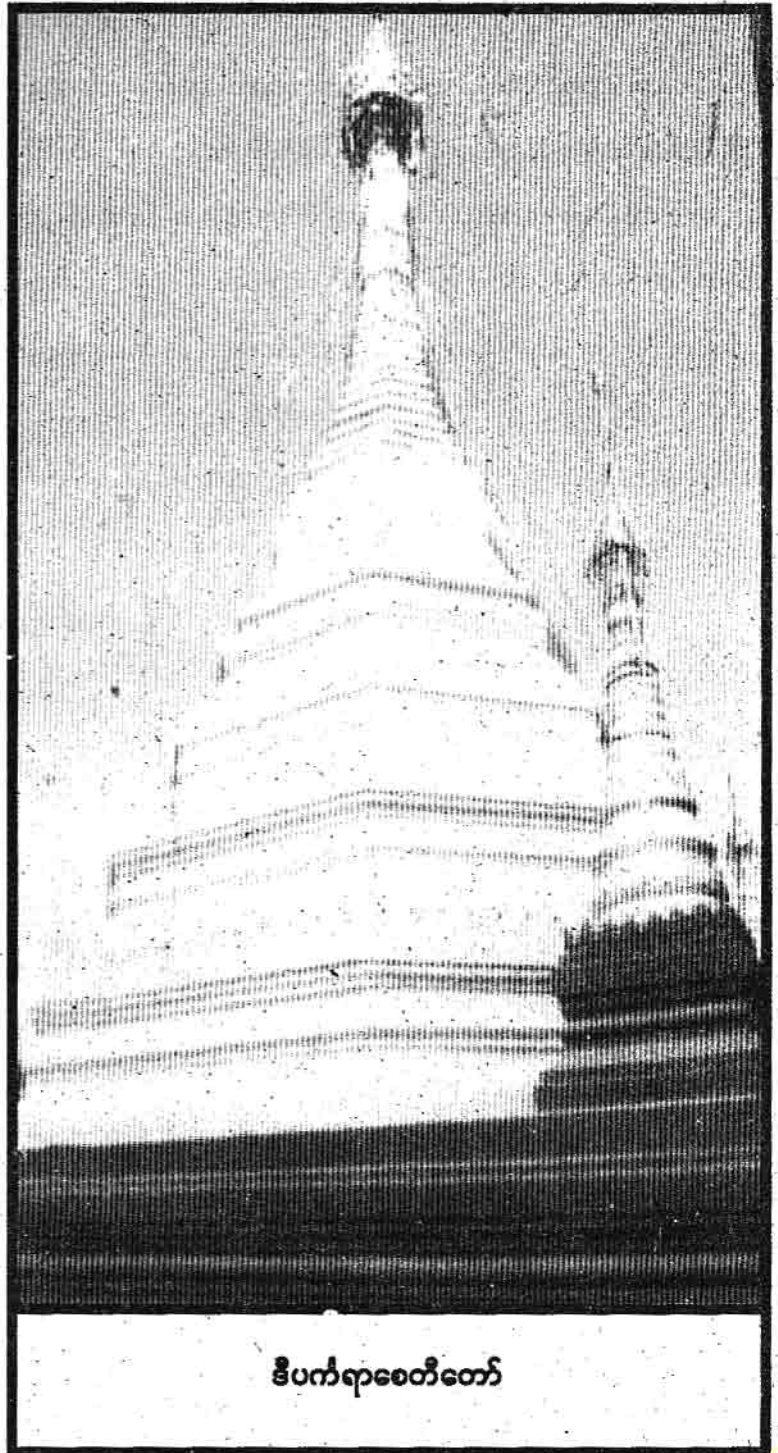
အချို့နှင့် မော်လူးမြို့မှ ကိုလတ်+မကြီး
 တို့မိသားစုကလည်း ဝမ်းသာအားရ ကြို
 ဆိုကြသည်။ နံနက်စာထမင်းကို ကိုလတ်
 +မကြီးတို့ မိသားစုမှ ဘုရားဖူးအဖွဲ့ကို
 ကောင်းမွန်စွာ ညှော်ခွေးမွေးပါသည်။
 တာဝန်ကျေကြ၍ ကျေးဇူးလည်း
 တင်မိပါသည်။ ဘုရားဖူးရန်စီစဉ်ပေးသော
 ကိုလတ်နှင့် မကြီးတို့မှာလည်း ပါရမီ
 ဖြည့်၍ ပို့ဆောင်ပေးကြသည်။ နေက
 လည်း ပူသည်။ မွန်းတည့်ချိန်အပူရှိန်
 သည် လူများကို ပင်ပန်းနွမ်းနယ်စေနိုင်
 သည့် ဘုရားဖူးရန်စီစဉ်ရည်သန်း၍
 အပူဒဏ်ကိုပင် မေ့နေခဲ့ပါသည်။

ဘုရားနှင့် အနည်းငယ်ဝေးသည့်

မော်လူးမြို့ကလေးအကြောင်း အရာများ
 ကို လမ်းသွားရင်း လေ့လာမိခဲ့ပါသည်။
 လူနေအိမ်ခြေပေါများပြီး စီးပွားရေး
 ကောင်းမွန်ခြင်းနှင့် အိမ်ကောင်းများ၊
 တိုက်ကြီးများ၊ စတိုးဆိုင်ကြီးများ၊ စာ
 သင်ကျောင်းများနှင့် ရွာဘုန်းတော်ကြီး
 ကျောင်းများ၊ ရထားလမ်း၊ ကားလမ်းနှင့်
 ဈေးများကို တွေ့ရသည်။ မော်လူးဆို

သည့်နာမည်လေးက ခပ်ဆန်းဆန်းဖြစ်၍
နေထိုင်သူများမှာ ရှမ်းလူမျိုးများ အများ
အပြားနေထိုင်ပြီး တစ်ယောက်နှင့်တစ်
ယောက် ရှမ်းစကားဖြင့် ပြောသံများကို
စကားဝဲဝဲဖြင့် ကြားရသည်။ ပရိဘောဂ
လုပ်ငန်းများဖြင့် အသက်မွေးသူများ၊
စိုက်ပျိုးရေးတွင် ပဲပုတ်စေ့ပင်များ၊ ပဲပင်
များကို စိုက်ပျိုးခြင်း၊ စပါးပင်များကိုလည်း
မလှမ်းမကမ်းတွင် စိုက်ပျိုးထားပြီး ခြံ
နှင့်နီးပြီး တောတောင်များကိုလည်း
အဝေးမှမြင်တွေ့ရသည်။ ဈေးများတွင်
ဒေသထွက်ပစ္စည်းများ၊ ဟင်းသီးဟင်းရွက်
များ၊ ပန်းများကို ရောင်းချနေကြ သည်။

မော်လူးဒေသသည် တံမလန်း
သစ်ထွက်ရာမြို့ဟုဆိုကြသည်။ ပရိဘောဂ
ပစ္စည်းများကို ၎င်းတံမလန်းသစ်များဖြင့်
ပြုလုပ်ကြ၍ လက်ရာလည်းမြောက်ကာ
မြန်မာ့ဈေးကွက်တွင်ရော နိုင်ငံခြားဈေး
ကွက်များတွင်ပါ ဈေးကောင်းရသောပစ္စည်း
များ ဖြစ်သည်။ သစ်အရောင်မှာ သဘာဝ
နစ်ရောင်စပ်ဖြစ်၍ အရောင်တင်စရာမလို
လောက်အောင် သဘာဝလှသော သစ်ဖြစ်

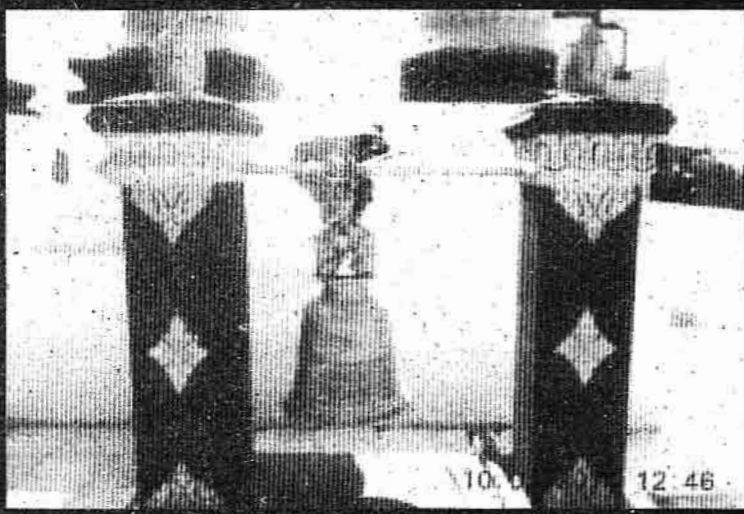

ဒီပင်္ကရာစေတီတော်

ဒီပင်္ကရာစေတီတော် ဂန္ဓကုဋိတိုက်အတွင်း
သေဋ္ဌဒီပမုနိဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်

ကြေးခေါင်းလောင်း

၍ စားပွဲ၊ ကုလားထိုင်၊ ခုတင်၊ ဘုရားစင်
နှင့် ဆက်တိုက်ကုလားထိုင်များ ရောင်းချ၍
မြန်မာနိုင်ငံ၏ ထွက်ကုန်ဖြစ်သော ကျွန်း
ပျဉ်းကတိုး၊ ပိတောက်၊ သစ်ရာ၊ အင်
ကြင်း စသော သစ်များထက် သဘာဝ
အလှသစ်ဖြစ်၍ မြန်မာနိုင်ငံ၏သစ်တော
များမှ ထွက်ရှိသည့် အလှရတနာတစ်ပါး
အဖြစ် တင်စားခေါ်ဆိုနိုင်လောက်အောင်
အဆင့်မီလှပါသည်။

ဒီပင်္ကရာဘုရား ပွဲငင်အား အထူး
မှာပင် မြင်တွေ့နေရသည်။ နေ့ဖက်
လည်းဖြစ် ဘုရားပွဲသည်နေ့လည်း ဖြစ်၍
ဘုရားပွဲမှာ လူသူနည်းနေသည်။ ပထမဦး
ဆုံး ဘုရားမုဒိအတွင်း ဒီပင်္ကရာမဟာ
စေတီတော်မြတ် ဗုဒ္ဓပူဇနိယပွဲဟု မုဒိဦး
တွင်ရေးထားပြီး ဘုရားပွဲကျင်းပစဉ်အောင်
အယုက် မပြုလုပ်ကြရန် စည်းကမ်းသတ်
မှတ်ချက်များ ရေးသား၍ ကပ်ထားသည်။
မုဒိဦးကြီး၏ ဘယ်ဘက်တွင် ရောင်စုံရွှေ
ဒဂုံပန်းများ၊ ကုလားပန်း အဝါရောင်များ၊
တော်ပွားပန်းနှင့် ပန်းရောင်စုံကြားတွင်
ဒီပင်္ကရာ မဟာစေတီတော်မြတ်ဟု ရေး

သားထားသော ကမ္ဗည်းမုခ်ဦးလေးကို
 ကျောက်တိုင်များဖြင့် စိုက်ထူထားသည့်
 ဘုရားမုခ်ဦးအတိုင်း ဝင်၍မရပါ။ ရှေးတန်း
 များ ခင်ကျင်းထား၍ ဘယ်ဘက် မြေဖြူ
 လမ်းအတိုင်း ဘုရားကြီးသို့ သွားရာကား
 များ ဆိုင်ကယ်၊ စက်ဘီးများ လှည့်ပတ်၍
 သွားကြရသည်။ ရေကန်နှင့်ပန်းခြံကို တွေ့
 ရပြီး ပထမဦးစွာ ဒီပင်္ကရာစေတီတော်ကြီး
 အား ဝင်ရောက်ပူးမြော်ကြသည်။ မုခ်လေး
 မုခ်ဖြစ်၍ အရှေ့ဖက်တွင် ခြင်္သေ့နံရံကောင်
 မုခ်ဦး ရှိသည်။ ဒီပင်္ကရာ စေတီတော်မြတ်
 ကြီး ဘွဲ့တော်အား ဒုတိယအကြိမ် ဘုရား
 စောင်းတန်း မုခ်ဦးထိပ်တွင် ရေးသားထား
 သည်။ စေတီတော်ကြီး၏ပတ်လည်တွင်
 အရံစေတီငယ်များတွေ့ရပြီး တည်ထား
 ပုံမှာ ရှင်းစေတီများ၏ ပုံသဏ္ဌာန်ဖြစ်သည့်
 ထီးတော်များမှာလည်း ရွှေရောင် တံဝင်း
 ဝင်း ဖြစ်နေသည်။

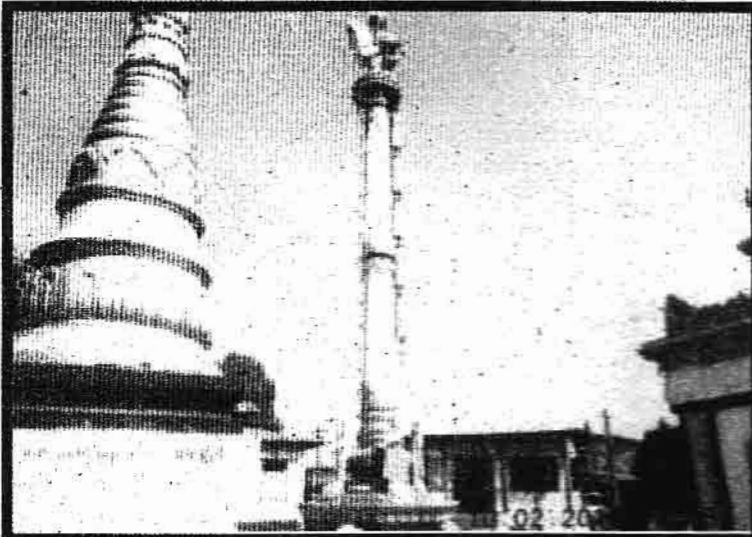
ဂေါပကလူကြီးများ၏ မေတ္တာ
 ပို့သံများနှင့် ပုံတော်များဝေငှခြင်း ဘုရား
 ကြီးအတွက် မွမ်းမံရန် ဘိလပ်မြေ ထုံး
 ကျောက်ပြားများအတွက် အလှူခံဌာန

ဒီပင်္ကရာစေတီတော်ရှိ ရေကန်တော်အတွင်း နဂါးရံဘုရား

ဒီပင်္ကရာဘုရားပွဲဈေးတန်း

ဒီပင်္ကရာစေတီတော်မြတ် အရှေ့တံခွန်တိုင်

အရံစေတီတော်များ

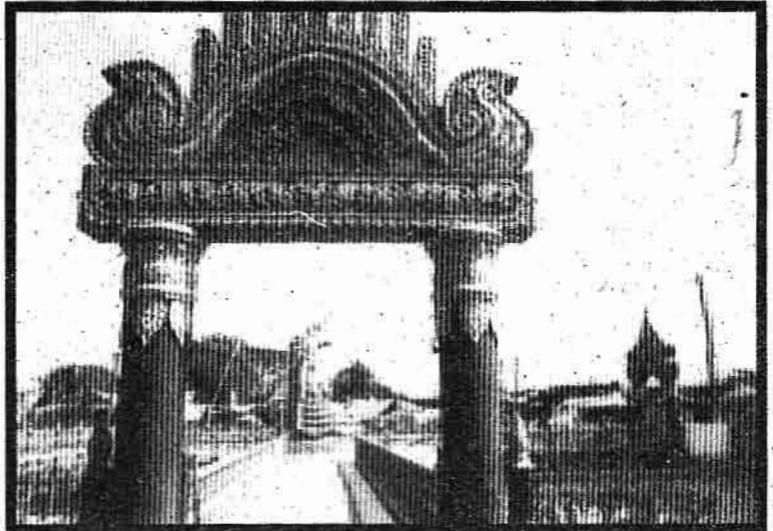
များရှိပြီး လူဒါန်းရာအဝဝအတွက် ရေစက်
ချ၍ (၃၁) ဘုံသားတို့အတွက် အမျှဝေ
လိုက်ဆိုရန် တိုင်ပေးကြ၍ ကုသိုလ်ပြုကြ
ရာတွင် စိတ်ချမ်းမြေ့ဖွယ် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။
စေတီတော်ကြီးအတွင်းရှိ အရှောက်တွင်
ဆင်းတုတော်မြတ်ကြီးကို တည်ထားကိုး
ကွယ်ထားသည်။ အခြားမုန်လေးများတွင်
ရုပ်ပွားတော်မြတ်ကြီးများ မရှိ၊ စောင်းဘန်း
များလည်းမရှိဘဲ အရှောက်၌သာ ကျောင်း
ဆောင်သဖွယ် အဆောက်အဦတစ်ခုသာ
ရှိသည့် အခြားမုန်လေးများတွင် ခြင်္သေ့
(၂) ကောင်ရုပ်တုများ ထားရှိသည်။
မြောက်ဘက်တွင် ဘုရားသမိုင်းကျောက်စာ
ကမ္မည်းမှတ်တိုင်နှင့် ဘုန်းတော်ကြီး
ကျောင်းဟောင်းတစ်ကျောင်းနှင့် ညောင်
ပင်ကြီးတွင် ရုပ်ပွားတော်မြတ်ကြီးတစ်ဆူ
နှင့် ဂြိုဟ်ခွင်များကို တွေ့ရသည်။

ဒီပင်္ကရာစေတီတော်ကြီးနှင့်
ဗုဒ္ဓဆင်းတုတော်မြတ်ကြီးသည် ပြီးတော်
မူပုံဖြစ်ပြီး ဖူးမြော်သူတို့၏စိတ်ကို အေး
မြစေခဲ့သည်။ မေတ္တာတရားဖြင့် လူသား
အပေါင်းတို့၏ ဒုက္ခအပေါင်းကင်းစင်

ငြိမ်းချမ်းခြင်းကို ပေးဆောင်နေသော မုဒြ
ပုံတော် ဖြစ်သည်။ ကုသိုလ်ဖြစ် လှူဒါန်း
ထားသော ကြေးခေါင်းလောင်းကြီးလည်း
တွေ့ရသည်။ ဘုရားဖူးရင်း ဘုရားသမိုင်း
ကို သိလိုစိတ်ဖြင့် ဂေါပကလှူကြီးမင်း
များ၏ အကူအညီဖြင့် စာဖတ်သူများ
သိရှိရန် ရေးသားကုသိုလ်ပြုရပါသည်။

ဒီပက်ရာစေတီတော်မြတ်ကြီး
သည် ရဟန်းရှင်လူ ပြည်သူအများ
ကိုးကွယ်ပူဇော်အပ်သည့် မြတ်ဗုဒ္ဓ မွေ
သရီဓာတ်တော်မြတ်ကို ကိန်းဝပ်စံပျော်
သီတင်သုံးတော်မူရာဖြစ်သော ဤဒီပက်ရာ
မဟာစေတီတော်မြတ်ကြီးကို ရှေးယခင်
မဇ္ဈိမဒေသ ပိဋ္ဌလိပုတ် နေပြည်တော်ကြီး
တွင် သာသနာတော် (၂၃၅) ခုနှစ်၌ အရှင်
မဟာအဂ္ဂလိပုတ္တတိဿ ရဟန္တာမထေရ်
မြတ်ကြီးနှင့် ဘုရင် သီရိဓမ္မာသောကမင်း
ကြီးကို အကြီးအမှူးပြု၍ တတိယသင်္ဂါ
ယနာ တင်တော်မူကြပြီး (၁၂) နှစ်တာ
ကာလကြာသော် သီရိဓမ္မာသောကမင်းကြီး
၏ သာသနာပြု လုပ်ငန်းတစ်ရပ်ဖြစ်သော
စေတီတော်ပေါင်း (၈၄၀၀၀) တည်ထား

နဂါးရုံရေကန်တော်အတွင်း မုခ်ဦး

ဝေဘုဝေဘာတောင်ပေါ်ရှိ ယောက်စခန်း

တော်မူရာ၌ လေးတန်ချောင်းကြီးသို့ စီး
ဝင်ကြသည့် မော်လူးချောင်း၊ ပုန်းဟန်း
ချောင်း၊ နန်းကျဲချောင်း၊ ချောင်း (၃) ဖွာတို့
ပေါင်းစုံရာ ဤဒေသ ဤဌာနအရပ်တွင်
အရှင်ဣန္ဒကုတ္တ၊ အရှင်ဂန္ဓမာ အစရှိသော
ရဟန္တာ (၇) ပါးကို အကြီးအမှူးပြု၍
ဘုရားဒါယကာ ဆတ္တိယသာကီန္ဓယ် ဒေဝ
ဒဟ မင်းစော်ဘွားတို့ သာသနာ (၂၄၇)
ခုနှစ် တပေါင်းလပြည့်နေ့တွင် အုတ်ဖိနပ်
တောင် (၄)တောင် (၂) မိုက် (၄) သစ်၊
ဉာဏ်တော် (၆) တောင် (၂) မိုက်(၄)
သစ် ပမာဏရှိသော စေတီတော်တွင်
မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ မွေသရီ ဓာတ်တော်များကို
ဌာပနာထည့်သွင်း၍ သတ္တဝါတို့၏
ကောင်းကျိုးချမ်းသာအလိုတော် တည်ထား
ပူဇော်ခဲ့ကြကြောင်း ရှေးဟောင်းသမိုင်း
စာပေများတွင် ရေးသားဖော်ပြခဲ့ကြသည်။

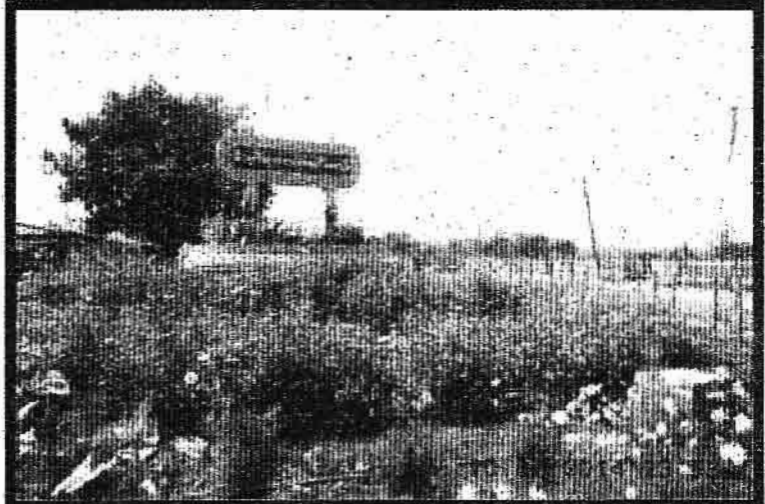
ဒီပင်္ကရာမဟာစေတီတော်ကို
ဒုတိယအကြိမ် ပြန်လည်တည်ထောင်
ပူဇော်ခြင်းကိုလည်း ရေးသားပူဇော်ရပါ
သည်။ မြတ်ဗုဒ္ဓ၏အမွေ သရီဓာတ်တော်
မြတ်တို့ ကိန်းဝပ်တော်မူရာ ဤဒီပင်္ကရာ

စေတီတော်ကြီးမှာ နှစ်ပေါင်း (၂၀၀၀)
ကျော်ကာလကြာသော် ဟောင်းနွမ်းပြို
ပျက် လှန့်နိုး ခြစ်နေသည့်အချိန်တွင်
မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ မွေသရီဓာတ်တော်မြတ်တို့မှာ
အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ ရောင်ခြည်တော်များ
ကွန်မြူရှ် လူအများအပြား ဖူးမြော်ကြရ
ပြီး သုဗ္ဗေဒိတဝတ် ခိုညှင်း မော်လူး (၂)
မြို့မှ ဂိုဏ်းချုပ်ဆရာတော် အဋ္ဌန္တိမလမုနိ
(ဆရာတော်ဦးစိန်) မှ ဦးစီးနာယကပြု၍
သူရောင်းရွာ ဘုရားဒါယကာ ဦးကောင်းနှင့်
မော်လူးဒေသ (၉) တိုက်နယ်မှ ကျေးရွာ
သူ ကျေးရွာသားလူအများတို့က စုပေါင်း၍
သာသနာတော်နှစ် (၂၄၅၃) ခုနှစ် ကောဇာ
သက္ကရာဇ် (၁၂၇၀)ခုနှစ်မှစတင်၍(၁၂၇၇)
ခုနှစ် (၇) နှစ်တိုင်တိုင်အောင် စေတီမြတ်
ကြီးကို ပြန်လည်ပွင့်ထွန်းပေါ်ပေါက်လာ
စေရန် သဒ္ဓါဝီရိယ၊ ဇွဲ လုံ့လတို့ဖြင့် ပြုလုပ်
အားထုတ်တည်ထားကြရာ စေတီတော်
အုတ်ဖိနပ်တော် အလျား (၂၁) တောင်
ပတ်လည် အမြင့် (၄) တောင်၊ စေတီတော်
ဉာဏ်တော်အမြင့် (၃၃) တောင် ပမာဏရှိ
သော စေတီတော်မြတ်ကြီးနှင့် ပဌမပစ္စယံ

ပေါ်တွင် အရံစေတီ (၄) ဆူ၊ မဟာရံ
တံတိုင်းတစ်လျှောက် လေးမျက်နှာတွင်
အရံ စေတီ (၆၄) ဆူ၊ ပြဿဒ် (၄) ဆူ၊
မုဒ်ဦးတံတိုင်း (၈) ခု၊ ခြင်္သေ့မင်းရုပ် (၈)
ခု တံခွန်တိုင်စသည် သာသနိကအာဓိ အရံ
အဆောက်အဦတို့ဖြင့် ပြည့်ပြည့်စုံစုံ
အသစ်တစ်ဖန် ပြန်လည်တည်ထား
ကိုးကွယ်ပူဇော်ခဲ့ကြပြီး ဗုဒ္ဓပူဇနိယပွဲ
တော်ကိုလည်း နှစ်စဉ် တပို့တွဲလတွင်
စဉ်ဆက်မပြတ် ကျင်းပပူဇော်ခဲ့ကြလေသည်။

သေဠဒိပမုနိ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်
မြတ်ကိုလည်ဆွန်းလုပ်ကိုးကွယ်ကြသည်။
သာသနာ (၂၄၅၆)ခုနှစ် ကောဇာသက္ကရာဇ်
(၁၂၇၄) ခုနှစ် ပဌမ ဝါဆိုလဆန်း (၁၄)
ရက် ကြာသပတေးနေ့တွင် ဂိုဏ်းချုပ်
ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တိမလမုနိ (ဆရာတော်
ဦးစိန် ကိုယ်တော်တိုင်ဦးစီး၍ ဉာဏ်တော်
အမြင့် (၄) ပေ (၅) လက်မခွဲရှိသော(ပဉ္စ
လောပသေဠ ဒီပမုနိ) ဘွဲ့အမည်ရှိသော
ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်မြတ်ကြီးကို သွန်းလုပ်၍
စေတီတော် ဂန္ဓကုဋီအုတ်တိုက်ခန်း ပလ္လင်
တော်မြတ်၌ တည်ထားကိုးကွယ် ပူဇော်ခဲ့

ကြလေသည်။ ဘုရားကြီးသည်သီရိလောက
 ခံကိုလည်း ကြံတွေခဲ့ရသေးသည်။ ဒီပင်္က
 ရာစေတီတော်မြတ်ကြီးသည် ဒုတိယ
 ကမ္ဘာစစ်အချိန်ကာလ၌လည်း ဗုံ၊ သေနတ်
 မီးကျည်များထိမှန်ခြင်းခံခဲ့ရသည်။ ကောဇာ
 သက္ကရာဇ် (၁၃၀၅) ခုနှစ် နတ်တော်လ
 ပြည့်ကျော် (၁) ရက်နေ့တွင် ဝန္ဓကုဋီတိုက်
 အထက်ပြဿဒ်တော်ကြီးမှာ မီးလောင်
 ပျက်စီးခဲ့ရပြန်သည်။ ကောဇာသက္ကရာဇ်
 (၁၃၀၈)ခုနှစ် တော်သလင်းလပြည့်ကျော်
 (၂)ရက်(၁၂၉-၁၃၄၆) ကြာသပတေးနေ့
 ည (၉) နာရီအချိန်တွင် (၇-၅) ရစ်ချက်
 စကေးရှိ စစ်ကိုင်းမြေ ငလျင်ဘေးကြီး
 ကြောင့် စေတီတော်ကြီး၏အရှေ့မြောက်
 တောင်ဘက်ပစ္စယံ အဆင့်ဆင့်ကွဲအက်
 ပျက်စီးခဲ့ရသည်။ ယင်းငလျင်ဘေးကြီးကြောင့်
 စေတီတော်မြတ်ကြီး၏ အဆောက်အဦများ
 ပြဿဒ်တော်များ၊ စောင်းတန်းများ၊ အရန်
 စေတီတော်များ၊ ခြင်္သေ့ရုပ်တုကြီးများ၊
 ဝန္ဓကုဋီအုတ်တိုက် တော်ကြီးမှာလည်း
 ငလျင်ဒဏ်ကြောင့် ပျက်ကျ၍ ပြေသို့ခွ၍
 အားလုံးပျက်စီး ဆုံးရှုံးခဲ့ရလေသည်။

ဒီပင်္ကရာစေတီတော်မြတ်အဝင်ဝမုခ်ဦးဆိုင်းဘုတ်

ဒီပင်္ကရာစေတီတော် တောင်ဘက်ရှိ မုန်းဟုန်းချောင်းပေါ်မှ
 ကိုလတ် + မကြီးတို့နှင့် အမှတ်တရ

ခုတ်ယကမ္ဘာစစ်ကြီး ပြီးငြိမ်း
ခါစကလည်း ဤဒီပက်ရာစေတီတော်
မြတ်ကြီးသည် သစ်ပင်ချုံနွယ်များအောက်
တွင် ပျောက်ကွယ်လုလု ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။
ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် သူတော်စင်များမှာလည်း
ထိုအချိန်က စိတ်မချမ်းမြေ့ဖွယ်ရာနှင့် ကြုံ
ခဲ့ကြသည်။ စေတီတော်မြတ်သည် အမျိုး
မျိုးသောဒဏ်အပေါင်းကိုလည်း ခံခဲ့ရသည်
ကို ပြန်လည်ပြုပြင်ရန် မြန်မာနိုင်ငံအတွင်း
တိုင်းရင်းသားများ မော်လူးမြို့မှ မြန်မာ
သမားတော်ကြီး ဆရာကြီးဦးသာကြွင်းက
ဦးစီးနာယကပြု၍ မော်လူးဒေသ (၉)
တိုက်နယ် ဆရာတော် သံဃာတော်များ၏
အမိန့်ဩဝါဒကိုခံယူပြီး စေတီတော်မြတ်
ကြီး၏ ဂေါပကအဖွဲ့ကို ဖွဲ့စည်း တည်
ထောင်ပြီးလျှင် (၉) တိုက်နယ်မှ ရွာသူကြီး
များ၊ ကျေးရွာသူကျေးရွာသားများ
စုပေါင်း၍ သဒ္ဓါစေတနာ၊ ဇွဲ၊ လုံ့လဖြင့်
သက္ကရာဇ် (၁၃၂၂) ခုနှစ်တွင် စေတီတော်
ဝတ္ထကမြေအတွင်း ခုတ်ထွင် ရှင်းလင်း
သတ်မှတ်ခဲ့ကြသည်။ (၁၃၂၃) ခုနှစ်ဦး
ကာလမှာ မိုးလေးလ ကုန်ဆုံးသည့် တိုင်

အောင် စေတီတော်မြတ်ကြီးနှင့် အခြား
အပျက်အစီးအားလုံးတို့ကို သန့်ရှင်းမှုပြုလုပ်
ခဲ့ကြခြင်း (၁၃၂၃) ခုနှစ် တန်ဆောင်မုန်း
လဆန်း(၈)ရက် (၁၅-၁၁-၁၃၆၁) ဗုဒ္ဓဟူး
နေ့၌ (အုတ်မြစ်ချ အုတ်မြစ်စီပြီး) မင်္ဂလာ
သဘင်ဆင်ယင် ကျင်းပခဲ့ကြသည်။
(၁၃၂၃)ခုနှစ် တပို့တွဲလဘုရား
ပွဲတော်ကြီးတွင် ရှေးမူလ မွေသရီဓာတ်
တော်များနှင့် အသစ်တစ်ဖန် လှူဒါန်းကြ
သည့် မွေသရီဓာတ်တော်များ ရတနာမျိုးစုံ
ဌာပနာပစ္စည်းများကို ထည့်သွင်းပူဇော်
ခဲ့ကြလေသည်။ သက္ကရာဇ် (၁၃၂၄) ခုနှစ်
တပို့တွဲလ ဘုရားပွဲတော်ကြီးတွင် ထီးဝ
အချင်း (၅) ပေရှိ ရွှေထီးတော်မြတ်ကို
လှူဒါန်း၍ ရွှေထီးတော်တင်မင်္ဂလာသဘင်
ဆင်ယင်ကျင်းပပူဇော်ခဲ့ကြသည်။ ယခု
ထက်တိုင် ဘုရားပွဲတော်အား တပို့တွဲ
လဆန်း (၁၀) ရက်မှ (၁၅) ရက်နေ့အထိ
ကျင်းပကြသည်။ ဘုရားပတ်လည်တွင်
လည်း ဘက်စုံ ပြုပြင်မှုများ ပြုလုပ်နေကြ
သည်။ ပြိုကျပျက်စီးခဲ့သော စေတီတော်
ကြီးအား ယခုအခါမော်လူး(၉)တိုက်နယ် နှင့်

အနယ် နယ်အရပ်ရပ်မှ ပါရမီရှင် ကုသိုလ်
ရှင်များ ပါဝင်လှူဒါန်းလျက် ရှိပါသည်။
ဈေးတန်းများမှာလည်း ဘုရား
ပွဲစသည့်နေ့ဖြစ်၍ နေရာအခင်းအကျဉ်းများ
ပြုလုပ်နေကြသည်။ ဈေးတန်းများ အတွင်း
အပြင် အနယ်နယ်အရပ်ရပ်မှ လာရောက်
ရောင်းချပြီး ဘုရားပွဲနေ့များတွင် အလွန်
စည်ကားကြောင်း၊ ဘုရားကြီး၏ တန်ခိုး
တော်ကြီးမားပြီး ဆုတောင်းပြည့်ပြီး လိုရာ
ဆန္ဒပြည့်ကြောင်းများလည်း ကြားသိခဲ့ရ
သည်။ ဘုရားစေတီကြီးတောင်ဘက်တွင်
လေးတန်ချောင်းဟုခေါ်သော ချောင်းကြီး
တစ်ခုရှိပြီး ၎င်းချောင်းအထက်နားတွင် ဘုရား
ပွဲဈေးမှ လူများသည် ရေချိုး အဝတ်လျှော်
ရေခပ်ခြင်းများကိုပြုလုပ်နေကြသည်။
တံတားဖြူလေးမှာလည်းလေးတန်ချောင်းပေါ်
တွင်ရှိပြီး ဖုန်းကုန်းတံတားဟုခေါ်ကြောင်း
သိရသည်။ တံတားမှတစ်ဆင့်ဘုန်းတော်ကြီး
ကျောင်းနှင့် ရွာများကို သွားလာနိုင်သည်။
ဒီပက်ရာစေတီတော်မြတ်ကြီး
၏အရှေ့ဘုရားစင်းအတွင်း ရေကန်ငယ်
ကို တွေ့ရသည်။ ၎င်းရေကန်ထဲတွင်

နဂါးရံဘုရား တည်ထားသည်။ ပန်းများ
ကို နဂါးရံဘုရားပတ်လည်တွင် စိုက်ပျိုး
ထား၍ အလွန်လှပသည့်ပန်းများမှာလည်း
ရောင်စုံပန်းချီကားသဖွယ်ဖြစ်နေ၍ လူ
အများ ဓာတ်ပုံရိုက်ကြ၊ ဘုရားဖူးကြနှင့်
စည်ကားနေသည်။ မုခ်ဦးကြီးတစ်ခုနှင့်
မုခ်ဦးငယ်တစ်ခုကို နဂါးရံဘုရားနှင့် ပန်း
ခြံများထိပ်တွင် အလှူရှင်များ ဆောက်
လုပ်လှူဒါန်းထားကြသည်။ နဂါးရံဘုရား
နှင့် ရေကန်ကို စတီးဘောင်များဖြင့်
ကာရံထားပြီး အလွန်ကြည်နူးဖွယ် ပျော်
ရွှင်ဖွယ်နေရာ ဖြစ်သည်။ ဈေးတန်းများ
မှာလည်း နဂါးရံဘုရားရေကန်နှင့် ထိ၍
ဆိုင်ခန်းများ ဆောက်လုပ်ထားကြသည်။
ဘုရားပွဲဖြစ်သည့်အတွက် ဂေါပကလူကြီး
များကလည်း ခွင့်ပြုထားဟန်တူသည်။

ဒီပက်ရာစေတီတော်မြတ်ကြီး
ကိုဖူးမြော်ပြီး မော်လူး ဝေဘူဝေဘာတောရ
ကျောင်းသို့လည်း သွားရောက်ခဲ့သည်။
တောတောင်များဖြင့် အေးချမ်းလျက်ရှိ
သည့် တောင်ပေါ်ကျောင်းဖြစ်၍ တရား
ဘာဝနာ အားထုတ်ကျင့်ကြံရာ နေရာဖြစ်

သည့် တစ်ချိန်သောအခါက ဤတောရ
ကျောင်းမှ ရဟန္တာတစ်ပါး ပေါ်ထွန်းခဲ့ဖူး
သည်ဟု သိခဲ့ရသည်။ ဆရာတော်ကြီး
ကျင့်ကြံအားထုတ်ခဲ့သော နေရာများကို
လည်းတွေ့ရသည်။ ယခု အခါ အဆောက်
အဦ၊ ကျောင်းတိုက်ကြီးများ၊ ဇရပ်များ၊
ကျောင်းဟောင်းနှင့် စေတီပျက်ဟောင်း
များကိုလည်း တောင်ပေါ်တွင်တွေ့ရှိရသည်။
ထူးခြားမှုတစ်ခုမှာ မည်သည့်နေရာဒေသ
မှာမှ မတွေ့ဖူးသော ယောဂီတစ်ပါး
အဆောင်ပေါင်း (၂၀၀)ကျော်အားတွေ့ရ
သည်။ တရားစခန်းဖွင့်သည့်အခါမှသာ
ယောဂီများရှိသည်။ တောင်ပေါ်တွင်ရေကန်
တစ်ခုနှင့် ကြာပန်းများကိုတွေ့ရသည်။

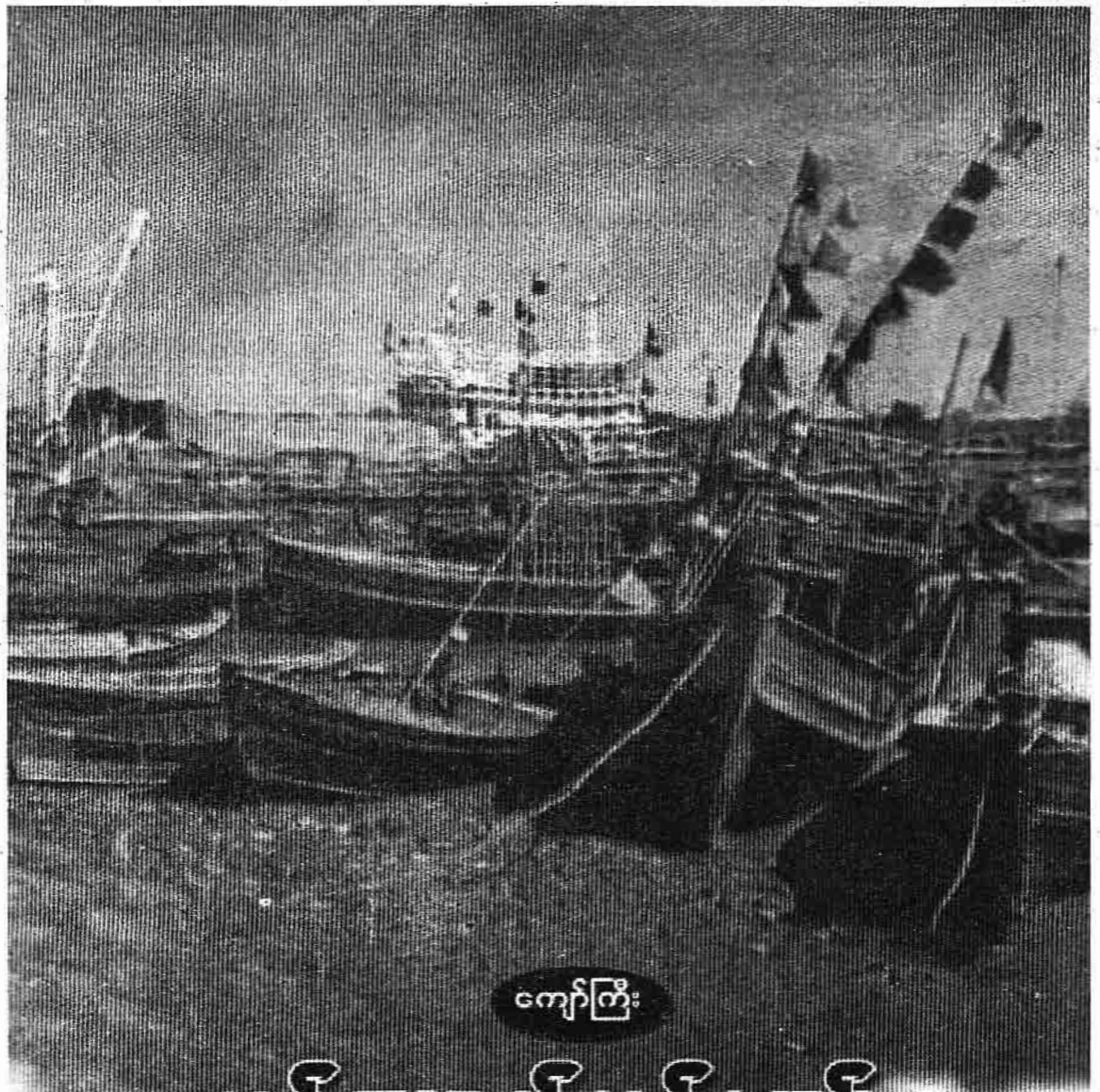
ဤနေရာသည် သူတော်ကောင်း
တို့ ဓမ္မလျော်ရာနေရာဖြစ်ပြီး ကိလေသာ
အပူများ အေးချမ်းပြီး တရားအားထုတ်ရာ
အကောင်းဆုံးနေရာဟု စိတ်တွင်ကြည်နူး
စရာ မြင်ကွင်းလေးဖြစ်ခဲ့သည်။ ဘုရားရိပ်၊
တရားရိပ်သည် အမှန်တကယ်အေးမြပြီး
ဝိဿနာတရား အားထုတ်ရာအမှန်နေရာ
ပင် ဖြစ်ပါသည်။

ယခုကျောင်းထိုင်ဆရာတော်
နှင့် ရဟန်းကိုရင်အပါး (၂၀) လောက်ရှိ
မည်။ ဆရာတော် ဦးအဓိဋ္ဌမှာ ကျောင်း
ထိုင်ဆရာတော်ကြီးဖြစ်ပြီး တရားဟော၊
တရားပြ၍ ဤဝေဘူဝေဘာတောင်ပေါ်
တွင် နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း မသေတရား
အားပြသ၍ သာသနာပြုလျက်ရှိသည်။
တောင်ပေါ်တိုက်ခတ်နေသော လေညှင်း
လေးများသည် တောတောင်ပန်းရန်များ
နှင့်အတူ ရင်ကိုအေးမြစေခဲ့သည်။

မော်လူး ဒီပက်ရာစေတီတော်
ဘုရားနှင့် ထူးခြားဖွယ်ကောင်းသော ဝေဘူ
ဝေဘာ တောရကျောင်းများသို့ ကုသိုလ်
ယူပို့ဆောင်၍ ဘုရားသမိုင်းအကြောင်း
အရာများကို မေးမြန်းရှာဖွေပေးသော
မော်လူးမှ ဂေါပကလူကြီးများ ကိုလတ်
နှင်မကြီး မိသားစုအားလုံးကို အထူးကျေနူး
တင်ရှိပြီး မော်လူးမြို့မှ ဒီပက်ရာမဟာ
စေတီတော်မြတ်ကြီးအား သွားရောက်ဖူး
မြော်နိုင်ကြပါစေဟု မေတ္တာ ဆုတောင်း
ပြလိုက်ရပါသည်။

ခင်ခင်လှ(အင်းစိန်)

ကျော်ကြီး

တစ်ယောက်တစ်လှည့်.

ရေကြီးစွဲ

ပရလောကဆိုတာ မရှိပါဘူး တဲ့။ ဒါက မယုံကြည်တဲ့သူတွေ။ ကိုယ် တွေမကြံ့ဖူးတဲ့သူတွေ ပြောတာ...

ကိုယ်တိုင်ကြံ့ဖူး တွေဖူးတဲ့ သူတွေတော့ ရှိပါတယ်တဲ့။

ပရလောကသားတွေမှာ အသံ နဲ့ခြောက်တာ၊ အနံ့ပေးပြီး ခြောက်လှန့် တာ၊ အကောင်အထည်ပြုပြီး ခြောက် တာဆိုပြီး အမျိုးမျိုးကွဲပြားပြီး ခြောက် တာ၊ လှန့်တာတွေ ရှိပါတယ်။ ကျွန် ကတော့ ပရလောကသားတွေ ရှိတယ် ဆိုတာ သိလည်းသိတယ်၊ ယုံလည်း ယုံတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန် ကိုယ်တိုင် ပရလောကသားနဲ့ တွေ့ခဲ့ကြ ခဲ့လို့ပါ ခင်ဗျား။

ကျွန်နဲ့တွေ့ခဲ့တဲ့ ပရလောက သားကတော့...

* * *

ကျွန်နာမည်က “ကျော်ကျော်” ပါ။

တစ်ရွာလုံးက ခေါ်ကြတာက

“ကျော်ကြီး” တဲ့။

ကျွန်အလုပ်က မိဘတွေပိုင် တဲ့ “စိန်မျိုး” စက်လှေကို ဦးစီးပြီး လုပ် ရတဲ့အလုပ်။ စက်လှေကို ကျွန်ကိုယ် တိုင် မောင်းတယ်။ ကျောက်ချွဲ ကြိုး ချည်၊ ခရီးသည်တွေဆီက စက်လှေခ တောင်းတာတွေအတွက်တော့ အလုပ် သမားတစ်ယောက် ခေါ်ထားတယ်။ စိန်မျိုးစက်လှေက ကျွန်နေတဲ့ လမ်းရွာ နဲ့ ချောက်မြို့ကို တစ်နေ့တစ်ခေါက် ပြေး ဆွဲရတဲ့ ဈေးစက်လှေပေါ့ဗျား။ ရွာကနေ မနက် (၇) နာရီထွက် ချောက်မြို့ကို ရှစ်နာရီမထိုးခင်လောက် ရောက်ပေါ့။ ရွာကလူတွေ ချောက်ဈေးမှာ ဈေးဝယ် ပေါ့။ ၁၂ နာရီထိုးတော့ ချောက်မြို့က ပြန်ထွက်၊ ရွာပြန်ရောက်တော့ မွန်းလွဲ တစ်နာရီကျော်နေပြီ။ စက်လှေပေါ်က ခရီးသည်တွေဆင်းသွားပြီးရင် ကျွန် အလုပ်က ပြီးပြီ။ အိမ်ပြန်ရောက်ရင် မနက်စာ ထမင်းစား၊ ရသမျှစက်လှေခ တွေ အမေဒေါ်မြင့်သီ လက်ထဲအပ်၊ ပြီးတော့ တစ်ရေးအိပ်။

အဲ ... မအိပ်ခင် ကျွန်က

စာဖတ်ဝါသနာပါတော့ မှုခင်းကျနယ်တို့၊ ဂန္ထီရမဂ္ဂဇင်းတွေ ဖတ်ပေါ့ဗျား။ ကျွန် အကြိုက်ဆုံးနဲ့ စိတ်အဝင်စားဆုံးက ပရ လောကသားတွေနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ သရဲ တစ္ဆေဝတ္ထုတွေပါပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆို တော့ ကျွန်ကိုယ်တိုင် ပရလောကသား တွေရဲ့ ခြောက်လှန့်တာကို ခံခဲ့ရဖူးလို့ပါပဲ ခင်ဗျား။ နေ့တိုင်းညတိုင်း အခြောက် လှန့်ခံရတော့ မကြောက်တော့တဲ့အပြင် ပရလောကသားနဲ့ အပျင်းပြေဆော့ ကစားရသလို ဖြစ်သွားပါတော့တယ်။

ခင်ဗျား စိတ်ဝင်စားသွားပြီ

မဟုတ်လား။ ကျွန်က ပရလောကသား နဲ့ နဖူးတွေ၊ ခူးတွေ ကြုံခဲ့ရလို့ ယုံလည်း ယုံတယ်။ ရှိလည်း ရှိတယ်လို့ ပြောခဲ့ တာပေါ့ဗျား။

ဆောရီးဗျား။ ကျွန် လေနည်း

နည်းရှည်သွားတယ်။ ကျွန်နဲ့ ပရလောက သားနဲ့ ဘယ်ပုံဘယ်နည်း တွေ့တယ် ဆိုတာ သိချင်နေပြီမဟုတ်လား။ စိတ်ချ ကျွန်ပြောပြမယ်။ စိတ်ရှည်ရှည်ထားပြီး

နားထောင်ကြပေရော။ အဖြစ်က ဒီလို
ဗျ... ကျုပ်အလုပ်အကြောင်းကို ကျုပ်
ပြောလို့ ခင်ဗျားတို့ သိပြီးပြီပဲ။ ချောက်
မြို့က ကျုပ်ဈေးလှေ ပြန်ရောက်ပြီးရင်
ကျုပ်အလုပ်က ဘာမှမရှိတော့ဘူး။
ကမ်းနားက ငါးမျက်နှာဘုရားဆိပ်မှာ
စက်လှေကို ကျောက်ချ ကြိုးချည်ပြီးရင်
အိမ်ပြန်ထမင်းစား။ ပြီးရင် စာဖတ်
ဒါမှမဟုတ် တစ်ရေးအိပ်ပေါ့။ ညနေ
စောင်းရင်တော့ ထုံးစံအတိုင်း ရွာလယ်
က ကိုသိန်းလွင်အရက်ဆိုင်ကိုသွားပြီး
တစ်ခွက်တစ်ဖလား မော့ပေါ့။ အရက်
ဆိုင်မှာ သူငယ်ချင်းတွေဖြစ်တဲ့ ကျော်
ကျော်ဝင်း၊ စိုးနိုင်နဲ့ လှည့်နီတို့နဲ့ ထွေ
ရာလေးပါး စကားပြောပြီး အမှောင်
ရောက်တော့ အိမ်ပြန်ထမင်းစားပေါ့။
ညရစ်နာရီလောက်ရောက်တော့ ကမ်းနား
က စက်လှေပေါ် သွားအိပ်ပေါ့ဗျာ။ ဒါက
ကျုပ်ရဲ့ နေ့စဉ်အလုပ်။ ဘာလဲ... ကျုပ်
စကားကြောရှည်နေတာနဲ့ ပျင်းသွားပြီ
ထား။ မပျင်းနဲ့ဗျာတို့ရေ။ ဇာတ်လမ်းက

အသံကတော့

ဒီနှစ်က ရောဝတီမြစ်ရေ တော်
တော်နည်းသွားသဗျ။ သောင်ပြင်တွေက
ဟိုတစ်ကွက်၊ ဒီတစ်ကွက် ကိုရင်လေး
ခေါင်း ဒက်ပေါက်သလိုပါပဲ။ ကျုပ်
စက်လှေကပ်တဲ့ ငါးမျက်နှာဘုရားဆိပ်
မှာလည်း သောင်ထွန်းလာပါလေရော။
ရွာဆိပ်မှာ စက်လှေ မကပ်နိုင်တော့ဘူး။
စက်လှေကပ်လို့ရတာ တစ်နေရာပဲရှိ
တယ်။ အဲဒီနေရာက တာပေါင်မြောက်
ဖျား။ ကျုပ်တို့ရွာက ရေနံထွက်တယ်ဗျ။
ရေနံတွင်းတွေကို ရောဝတီမြစ်ရေ မဝုံး
လွှမ်းရအောင် တာပေါင်မြို့ပြီး အခိုင်အမာ
ကာထားတဲ့နေရာပေါ့ဗျာ။ စက်လှေ
ဝင်လို့ထွက်လို့ရတဲ့ ရေစူးလည်းရှိတယ်။
ရွာက စက်လှေစီးမယ့်ခရီးသည်တွေ
အတွက်တော့ ရွာနဲ့နည်းနည်း ဝေးသွား
တာပေါ့။ စက်လှေကပ်ထားတဲ့ တာပေါင်
ရဲအတွင်းဘက်မှာ ကျုပ်တို့ရွာရဲ့ ဘောလုံး
ကွင်း ရှိတယ်။ ဘောလုံးကွင်းပတ်လည်
မှာ တရုတ်မကျည်းပင်၊ ကုက္ကိုပင်နဲ့
ထနောင်းပင်ကြီးတွေ ပေါက်နေတယ်။
အဲဒီနေရာက ပရလောကသားတွေ ရှိ

တယ်လို့ နာမည်ကြီးနေတဲ့နေရာ။ ညနေ
စောင်း နေဝင်မိုးချုပ်ဆိုရင် ဘယ်သူမှ
အဲဒီအနားကို မသွားဝံ့တော့ဘူး။ ကျုပ်
က စက်လှေကို အဲဒီနားမှာ သွားထား
တာဗျ။ ကျော်ကျော်ဝင်းနဲ့ လှည့်နီကတော့
တစ္ဆေခြောက်တဲ့နေရာမှာ စက်လှေကို
မထားဖို့ ပြောကြပါတယ်။ တားကြပါ
တယ်။

ကျုပ်ဆိုတဲ့ကောင်ကလည်း
ကြောက်မွေးပါရင် ဟိုလူရွှင်တော်နဲ့
ဆွဲနှုတ်ဆိုသလို... အဲ... ဇာနည် ဆွဲ
နှုတ်ဆိုသလိုပါပဲ။ မကြောက်တတ်၊
မလန့်တတ်တော့။ လေကွယ်၊ မိုးကွယ်
ဝင်လို့ထွက်လို့ကောင်းတဲ့ ဒီနေရာမှာပဲ
စက်လှေကို ထားလိုက်သဗျ။ ရွာနဲ့
နည်းနည်းဝေးတဲ့နေရာဆိုတော့ ည
စောင့်အိပ်ရတာလည်း ရုတ်တရက် ဖြစ်
ပေါ်လာတတ်တဲ့ ရာသီဥတုကြောင့်ပါ။
ရွာနားက ငါးမျက်နှာဘုရားဆိပ်မှာဆို
ရင်တော့ ကျော်ကျော်ဝင်းနဲ့ လှည့်နီတို့က
ညတိုင်း ကျုပ်နဲ့လာစကားပြောရင်း
အရက်ဝိုင်းဖွဲ့လေ့ရှိကြပါတယ်။ အခုတော့

တာပေါင်မြောက်ဖူး တစ္ဆေခြောက်တယ်
လို နာမည်ကြီးနေတဲ့နေရာမှာ ကျုပ်
စက်လှေထားတယ်ဆိုတော့ ဘယ်သူမှ
ခေါ်လို့မရတော့ဘူး။ ကျော်ကျော်ဝင်း
ဆိုတဲ့ကောင်က တစ္ဆေအားကြီးကြောက်
တာ။ အသုဘအိမ်တောင် သွားရတာ
မဟုတ်ဘူး။ မလိုက်ချင်နေကြပေါ့။
လက်နှိပ်ဓာတ်မီးလေး ခါးကြားထိုးပြီး
ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း စက်လှေရှိတဲ့
နေရာကို ထွက်လာခဲ့တယ်။

စက်လှေကပ်ထားတဲ့ နေရာ
ရောက်တော့ ဘယ်လိုဖြစ်တယ် မသိ
ဘူးဗျာ။ ကြက်သီးတွေ ထလာတယ်။
ခါးကြားထဲထိုးထားတဲ့ လက်နှိပ်ဓာတ်
မီးလေး ယူလိုက်ပြီး စက်လှေပတ်ဝန်း
ကျင်ကို ထိုးကြည့်တော့လည်း ဘာမှ
မတွေ့ရဘူး။ ဒါနဲ့ စက်လှေကုန်းဘောင်
ပေါ်ကိုတက်လိုက်ရော “ဝိုး” ခနဲ အသံ
တစ်ခုက ကျုပ်ခေါင်းနားကဖြစ်သွားပြီး
ရေထဲကို စွပ်ခနဲကျသွားတယ်။ ကုန်းပေါ်
က လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ မောင်နင့်
မည်းမည်း။ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနဲ့ ထိုးကြည့်

လိုက်တော့ လေတိုက်လို့လှုပ်ယမ်းနေတဲ့
ခြုံပုတ်တွေပဲ တွေ့လိုက်ရတယ်။
ဆက်တိုက်ဆိုသလိုပါပဲ တဝှစ်ဝှစ်နဲ့
အသံတွေ ကျုပ်ဘေးက ဖြစ်သွားပါ
တယ်။ ပြီးတော့ ရေထဲကို ခဲကျတဲ့အသံ
တွေ ထွက်လာပါတယ်။ ကျုပ် သိလိုက်
ပါပြီ တစ္ဆေခြောက်တာပဲလို့ ခဲလုံးတွေ
ကျရာလမ်းကို မီးထိုးပြီးကြည့်တော့လည်း
ဘာမှမတွေ့ရဘူး။ ခဲလုံးတွေကတော့
ကျုပ်ဘေးနားက ဖြတ်သွားတုန်းပါပဲ။
ကျုပ်ကိုထိအောင်ပစ်တာ မဟုတ်တော့
စက်လှေပေါ်ကို ဆက်တက်ခဲ့ပါတယ်။
ခဲလုံးနဲ့ပစ်နေတာတော့ ရပ်မသွားဘူးဗျာ။
တစ်ရက်လည်း မဟုတ်။ နှစ်ရက် သုံး
ရက်ဆက်တိုက် ခဲနဲ့ပစ်နေတော့ ကျုပ်
သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး။ ဒီအကြောင်းကို
ကျော်ကျော်ဝင်းနဲ့ လှည့်နဲ့တို့ကို ပြောပြ
တော့...

“မင်းရဲစက်လှေကို သူတို့
ကျက်စားတဲ့နေရာမှာ ကပ်ထားတာကို
မကြိုက်လို့ ခြောက်လှန့်တာကွ။ နေရာ
ရွှေ့ကပ်ထားလိုက်ကွာ”

ကျော်ကျော်ဝင်းက ပြောလာ
တယ်ဗျ။
“ဘာကွ . . . ငါ့စက်လှေကို
နေရာရွှေ့ရမယ် ဟုတ်လား။ ဘယ်တော့
မှမရွှေ့ဘူးကွ။ တစ္ဆေခြောက်လို့ ကြောက်
လန့်ပြီးထွက်ပြေးတဲ့အထဲမှာ ကျော်ကြီး
မပါတူးကွ။ ဒီညတော့ ကျော်ကြီး ဘာ
ကောင်လဲဆိုတာ သိသွားအောင် လုပ်
ပြမယ်”

ကျုပ်က အဲဒီလိုပြန်ပြောလိုက်
တယ်။ အကောင်အထည် မမြင်ရဘဲ
ခြောက်လို့ကတော့ ကျော်ကြီးတို့ကတော့
ပျင်းတောင်ပျင်းသေး။ ညရောက်တော့
လွယ်အိတ်တစ်လုံးထဲမှာ လေးခွ
တစ်လက်နဲ့ လောက်စာလုံးတွေထည့်ပြီး
စက်လှေမှာ ညအိပ်စောင့်ဖို့ ထွက်
လာခဲ့တယ်။ ထုံးစံအတိုင်းပါပဲ စက်လှေ
ပေါ်တက်ဖို့လုပ်နေတုန်း “ဝှစ် . . . ဝှစ်”
ဆို ခဲလုံးတွေရောက်လာတော့တာပဲ။

“ဟေ့ကောင်တွေ ပစ်စမ်းကွာ။
မင်းတို့ကြိုက်သလောက်ပစ်စမ်း”
အဲဒီလိုလည်း အော်ပြောလိုက်

ရော ကျုပ်ဘေးနားမှာ ပျားအုံတစ်အုံ ပျံသွားသလိုပါပဲ တဝှစ်ဝှစ်နဲ့အသံတွေ ကြားလိုက်ရတယ်ဗျို့။ ကျုပ်ကိုတော့ တစ်ချက်မှမထိပါဘူး။ အကောင်အထည် မမြင်ရဘဲ ခဲလုံးနဲ့ပစ်ပြီး ခြောက်လှန့်နေ တာဆိုတော့ မကြောက်ဘူးပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်လည်း လွယ်အိတ်ထဲက လေးခွနဲ့ လောက်စာလုံးတွေထုတ်ပြီး ပြန်ပစ် တာပေါ့။ ဘာရမလဲ ကုန်းပေါ်ကလှမ်း မြင်ရတဲ့ ခြုံပုတ်မည်းမည်းတွေမှန်သမျှ အကုန်လျှောက်ပစ်တာပါပဲ။ ကျုပ်ကသာ လက်ညှောင်းလို့ရပ်သွားတယ်။ ဒီကောင် တွေက မရပ်မနား ပြန်ပစ်နေတာဗျို့။ ကျုပ်လည်း စက်လှေဦးပိုင်းမှာ ထိုင် လိုက်ပြီး ခဲလုံးကျရာ ပရလောကသား တွေရှိမှာပဲဆိုပြီး မှန်းပစ်လိုက်တယ်။ သူပစ်ကိုယ်ပစ်ပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်လည်း လက် ထဲမှာ လောက်စာလုံးလည်း ကုန်သွားရော တာပေါင်ဘက်လှည့်ပြီး...

“ဟေ့ကောင်တွေ တော်တော့ ကွာ။ ငါ အိပ်ချင်နေပြီ”
အဲဒီလို အော်ပြောလိုက်တော့

ကျုပ် တော်တော်အံ့သြသွားတယ်ဗျို့။ အပစ်ရပ်သွားတယ်ဗျာ။ နောက်နေ့တွေ လည်း ဒီလိုပဲ။ ကျုပ် ရောက်တာနဲ့ ခဲနဲ့ ပစ်တော့တာပဲ။

“မင်းတို့ပစ်တာ ရပ်ဦးကွာ... ငါပစ်ဦးမယ်”

အဲမယ် ပရလောကသားတွေ က ရပ်ပေးတယ်ဗျို့။ အဲဒီအခါကျတော့ ကျုပ်က သူတို့ကို ပြန်ပြီးပစ်တာပဲ။

“မင်းတို့အလှည့်ကွာ”

လို့ အော်လိုက်ရင် တဝှစ်ဝှစ် နဲ့ ကျုပ်နားက ခဲလုံးတွေ ဖြတ်သွားတော့ တာပါပဲ။ အဲဒါကတော့ ပရလောက သားတွေ ကျက်စားတဲ့ တာပေါင်မြောက် ဖျားမှာ ကျုပ်စက်လှေစိန်မျိုးကို သွား ထားတာမကြိုက်လို့ ခြောက်လှန့်လွှတ် တာဗျို့။ မကြောက်တတ်တဲ့ ကျုပ်နဲ့ တွေ့တော့ ပရလောကသားတွေ တော် တော် စိတ်ညစ်သွားမယ် ထင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့နဲ့ကျုပ်နဲ့ ကြာကြာစစ်တိုက် တမ်း မကစားလိုက်ရပါဘူး။ ရောဝတီ မြစ်ရေတိုးလာတော့ ကျုပ်လည်း စက်

လှေကို ငါးမျက်နှာဘုရားဆိပ်ကို ပြန် ရွှေ့လိုက်ရတယ်။ ပရလောကသားတွေနဲ့ ကျုပ်နဲ့တွေ့တဲ့အကြောင်း ပြောပြတော့ ခင်ဗျားတို့ယုံရဲ့လား။ ရှိုးတာ တစ်ခုမှ မပါဘူးနော်။

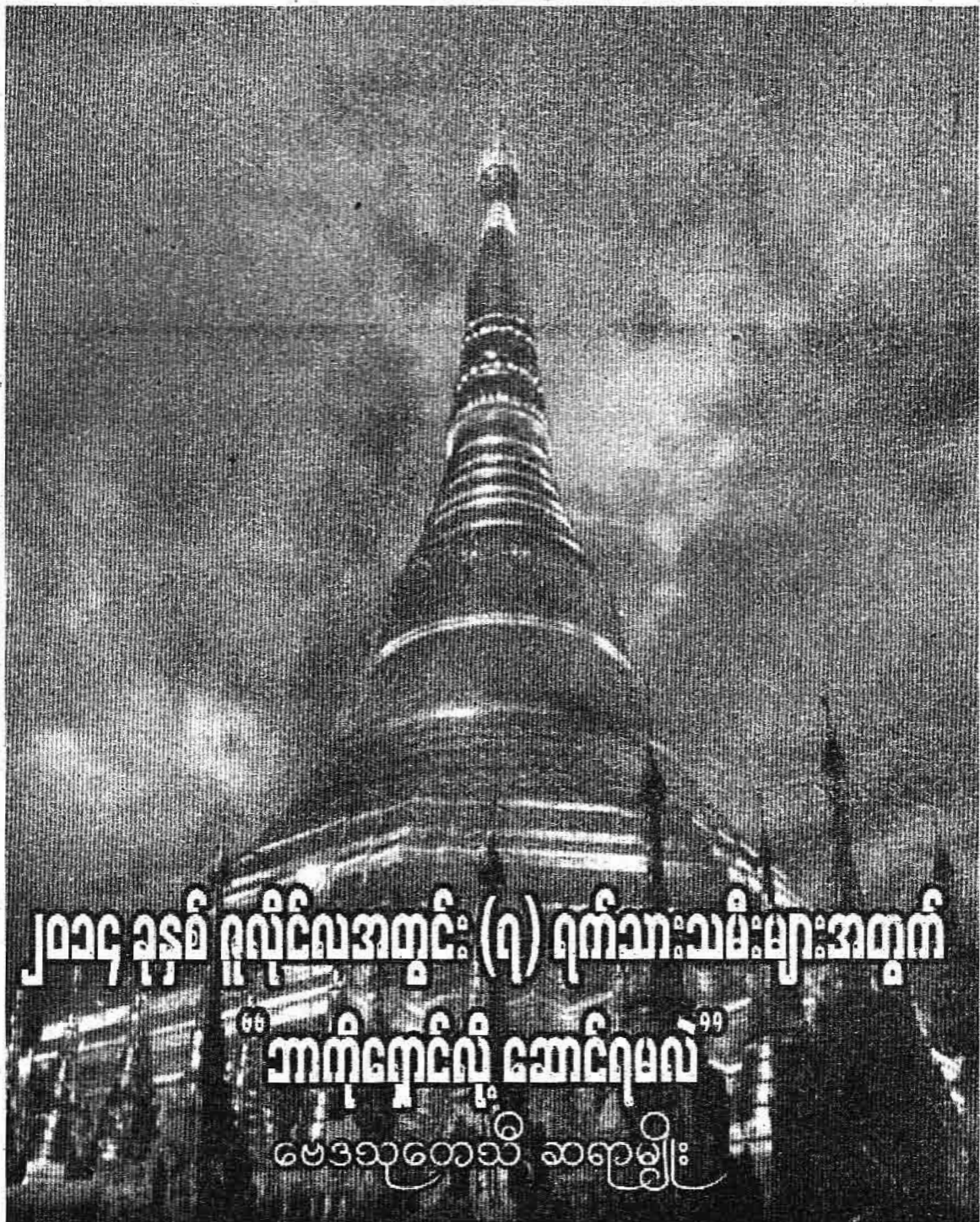
မယုံရင် ကျုပ်နဲ့တစ်ည လောက် လိုက်ကြည့်ပါလား။

ကျုပ်နဲ့တွေ့တဲ့ ကျုပ်ကို ခြောက်လွှတ်လိုက်တဲ့ ပရလောကသား တွေဟာ ပြုံးပြုံးပြပြ ဝန်းဝန်းခိုင်းခိုင်းလုပ် တာ မဟုတ်ဘူးနော်။ အဲ...-ခဲနဲ့ ပစ် တာဗျို့။

မယုံလို့ လိုက်ကြည့်ချင်တယ် ဆိုရင် ချောက်ဆိပ်ကမ်းမှာ ကပ်ထားတဲ့ လမ်းရွာကျေးရွာက စိန်မျိုးစက်လှေကို လာခဲ့ပါ။ ပြီးတော့ နာမည်ကို မေးလိုက်ပါ။

“ကျုပ်နာမည် ကျော်ကြီး”

ကျော်အေးရွှေ

၂၀၁၄ ခုနှစ် ဂူလှိုင်လအတွင်း (၇) ရက်အားသမီးများအတွက်

ဘက်ဂျီကျော်လှိုင်လို့ ဆောင်ရမလ်

မေဒေသတေသီ ဆရာမိုး

တနင်္ဂနွေသားသမီးများအတွက်

- မမျှော်လင့်ဘဲ ခရီးဝေးသွားရတတ်သည်။
- အောင်မြင်မှုလည်း ရရှိနိုင်သလို အတိုက်အခိုက်လည်း ပေါများသော ကာလ ဖြစ်သည်။

- ထိပေါက်ကိန်း ရှိပါသည်။ အကျိုးပေး ဂဏန်း (၅၂)
- စက်ပစ္စည်းအသစ် အဝင်မတော်ပါ။
- ကျန်းမာရေး ကောင်းပါသည်။
- မွေးနေ့တွင် ဘုရားကို ဂန္ဓမာပန်းနှင့် ဘယာကြော် လှူပါ။

တနင်္လာသားသမီးများအတွက်

- အိမ်ထောင်သည်များ အဆင်ပြေနိုင် သော်လည်း ပျိုရွယ်သူတို့ အခက်အခဲ ရှိနိုင်သည်။

- ထိပေါက်ကိန်းရှိသည်။ အကျိုးပေး ဂဏန်း (၃၊ ၆)
- ခရီးဝေး မသွားသင့်ပါ။
- အဖကဲ့သို့သော ကြီးသူတစ်ဦး၏ ဦးဆောင်မှုဖြင့် အရာရာကို အောင်မြင် နိုင်ပါသည်။

- ဘာသာရေးလုပ်ငန်းများ အရှိန်အဟုန် မြှင့်တင်ရန် လိုအပ်သည်။
- မိမိ၏အိမ်ထောင်ဘက်ကို ချစ်သက် လက်ဆောင်ပေးလိုက်ပါ။

အင်္ဂါသားသမီးများအတွက်

- ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်ပါ။
- မတော်တဆ ထိခိုက်ဒဏ်ရာ သတိ ပြုပါ။
- ယခင်စကားများဖူးသူမှ ရန်ငြိုးဖြင့် အကောက်ကြနိုင်ပါသည်။

- သို့သော် မိမိလုပ်သမျှ အဆင်ပြေ နေပေလိမ့်မည်။
- ညစဉ် သံဗုဒ္ဓေဂါထာကို ရှစ်ခေါက် ချွတ်ပေးပါ။

ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးများအတွက်

- အခက်အခဲအကြပ်အတည်းများမှ မလွန်မြောက်နိုင်သေးပါ။
- ဒူးလောက်တင်မှ ရင်လောက်ကျမည်။
- ကျန်းမာရေးသင့်ပါသည်။
- အချစ်ရေး၊ အိမ်ထောင်ရေးတို့တွင်

- ကြားလူနောက်ယှက်မည်။
- “ဘသသဝိသဒေဘ” ဂုဏ်တော် နံနက်တိုင်း ပုတီးစိတ်ပါ။

ကြာသပတေးသားသမီးများအတွက်

- ရင်တွင်းဆန္ဒများ ပေါက်ကွဲရန် အချိန် အခါမဟုတ်ပါ။
- ထိပေါက်ကိန်းရှိပါသည်။ အကျိုးပေး ဂဏန်း (၈၊ ၃)
- စီးပွားရေးနှင့် နှလုံးသားရေးရာ လွန် ဆွဲနေရမည်။

- မိမိတတ်မြောက်ထားသော အတတ် ပညာ၏အကျိုးကို ခံစားချိန်တန်ပါပြီ။
- အဖ၏ ကျန်းမာရေးကိုဂရုစိုက်ပါ။
- ရသေ့ကြီးဦးခန္တီ၏လက်စွဲဂါထာကို အချိန်ရတိုင်း ရွတ်ပေးပါ။

သောကြာသားသမီးများအတွက်

- ရင်ထဲတွင် ခြုံသိပ်သိမ်းဆည်းထားရ မှုကြောင့် တင်းကြပ်နေမည်။
- လုပ်ငန်းသစ်များ စတင်ရန် မသင့် တော်သေးပါ။

- အိမ်ထောင်သည်တို့ သောကပွေနိုင်သည်။

- ကျန်းမာရေးအထူးဂရုပြုရန်လိုသည်။

- ဘာသာရေးနှင့်ယှဉ်တွဲလုပ်ဆောင်ပါမှ လုပ်ငန်းများ ထိုက်သင့်သလို လည်ပတ်နိုင်မည်။

- ကျန်းမာရေး ညံ့ခွဲသော် ဇီးညွန့်၊ ဝါးညွန့်၊ ထန်းညွန့် (၆) ညွန့်စီ ခေါင်းအုံးအောက်တွင် ထားပါ။

စနေသားသမီးများအတွက်

- ကြီးမားသောရောဂါ မရှိသော်လည်း မကြာခဏ ချူချာမည်။

- ပဲလှော်ကြား ဆားညပ်နိုင်ပါသည်။

- ထိ စပ်တူထိုးနိုင်သည်။ အကျိုးပေးသောဂဏန်း (၄၊ ၁)

- အမိကဲ့သို့သောသူ၏ ကျန်းမာရေး ဂရုပြုပါ။

- "တိဟံ စ သော ရောထိနံ" ဂုဏ်တော်ကို ပုတီး (၁၀) ပတ် စိတ်ပေးပါ။

ဣန္ဒာသယမဟိဒ္ဓိစေ

ဗေဒသုတေသီဆရာမျိုး

မဂ္ဂဝင်း မန္တလေးဖြန့်ချိရေး

နဂါး

စာပေ

မဂ္ဂဝင်း ရန်ကုန်ဖြန့်ချိရေး

ငြိမ်း

စာပေ

တိုက် (၉)၊ ၃၀၁၊ ပိတောက်လမ်း၊ ယုဇနပလာဏာ၊

ကျော်သိန်း

စာပေ

၃၂-လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့

စောဦး

စာပေ

၃၁-လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့

ပုန်း ၆၀၃

လူကြီးမင်းဖုန်းနံပါတ်နှင့်ကံကြမ္မာကြောင်း

အပိုင်း(၇)

နတ်ဗျတ်မိခရာအောင်စိုး

TAKM.2014

လူကြီးမင်းရဲ့ ဖုန်းနံပါတ်နောက်ဆုံး
နှစ်လုံးတွဲသည် ၆၀ ဖြစ်ပါက -

ရွှေတူးသူများ၊ သယံဇာတ
တူးဖော်သူများ၊ ရေနံတူးဖော်သူများ၊ အင်္ဂ
စိတူးလုပ်ငန်း လုပ်သူများ၊ အဆောက်
အဦး တည်ဆောက်သူများ၊ လမ်းတံတား
ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်း လုပ်သူများ
တွက် လာဘ်ဝင်၊ အန္တရာယ်ကင်းစေ
သော နံပါတ်တွဲပါ။ လူကြီးမင်းရဲ့ ဖုန်းကို
ရွှေပါရောင် သုံးစွဲပါ။ ပျော်ရွှင်သောဘဝ
ကို ပိုင်ဆိုင်နိုင်ပါမယ်။ နံနက်တိုင်း
သတင်းထူး၊ သတင်းကောင်းနှင့်စတင်ပါ။
စတန့်မင်းသားများ ဆိုမဟုတ် မြေ
အောက်သို့ဆင်းရ၍ လုပ်ငန်းဝင်ချိန်နှင့်
တောင်အမြင့် အဆောက်အဦးမြင့်သို့
တိုးတက်ရန် အကြောင်းပေါ်လာက
မိမိ ဖုန်းမျက်နှာပြင်ကို လက်ညှိုးဖြင့်
“အပေါင်းလက္ခဏာ”ပုံရေးပါ။ အန္တရာယ်
ကင်းပါမည်။ ကြီးစားသလောက် အကျိုး
ဖြစ်ထွန်းသော နံပါတ်တွဲဖြစ်၍ နံနက်
တိုင်း မိမိဖုန်းကို အရှေ့အရပ်မျက်နှာမျိုး

“သမ္မုဒ္ဒေဂါထာတော်” ကို ကိုးကြိမ်၊ ည
အိပ်ရာဝင် ကိုးကြိမ်ရွတ်ဆိုပါ။ နတ်
ကောင်းများ စောင့်ရှောက်ပါမည်။

ဖုန်းနံပါတ်တွဲသည် ၆၁ ဖြစ်သော်-

ပျော်ရွှင်မှုတွေ၊ အောင်မြင်မှု
တွေ တန်းစီနေမည် ထိုအောင်မြင်မှုရရန်
လွယ်လွယ်ကူကူ ရရှိမည်မဟုတ်သဖြင့်
ငွေရှိဖို့လိုမည်။ မိမိရဲ့ဖုန်းကို အားကစား
စာစောင်တွင် ဖော်ပြထားသော ဂိုသွင်သူ
အောင်ပွဲရပျော်နေပုံပေါ်မှာ အမြဲတင်
ထားပါ။ အသုံးပြုချိန် အပြာရောင်
အိတ်ကိုသုံးပါ။ စန်းပွင့်တတ်ပါသည်။
စားသောက်ဆိုင်ရှင်များ၊ လက်ဖက်ရည်

ဆိုင် လုပ်ငန်းရှင်များ၊ ထမင်းဆိုင်၊ မုန့်
ဟင်းခါး၊ ကွမ်းယာဆိုင်ရှင်များ သုံးစွဲသင့်
ပါသည်။ လူမှုရေးလုပ်ငန်း များများလုပ်
ပေးပါ။ မိဘ၊ ဆရာသမားကို ကျေးဇူး
ဆပ်ခြင်းပြုပါ။ ဤဖုန်းနံပါတ်မျိုးကို အချစ်
သုဿန်သို့ မယူဆောင်ရ။ လာဘ်ရွှင်စေ
ရန် ဖုန်းကိုကိုင်ရင်း “နမောဗုဒ္ဓဿ” ၂၇
ခေါက်ရွတ်ပါခင်ဗျား။

၆၂ အတွဲဖြစ်ပါက

သတင်းကောင်းတွေ နံနက်
ပိုင်းမှာ ကြားရတတ်သည်။ ဝေးသူတွေ
နီးခွင့်ကြုံမယ်။ အလုပ်မရသူတွေ၊
အလုပ်ရမည်။ ရာထူးတွက်၊ အရွေ့
အပြောင်းတွက် ကြန့်ကြာသူတို့တွက်၊
ကောင်းသတင်းတွေ သယ်ဆောင်လာ
မည်။ အိမ်ရှင်မများ ငွေဝင်၊ ငွေထွက်
များနေမည်။ ငွေဝင်စေရန် နံနက်တိုင်း
ဖုန်းကိုကိုင်ပြီး “ဥံ၊ အရဟံဘဂဝါမေ
သိဒ္ဓိ” ဂါထာကို ၂၇ ခေါက်ရွတ်ပေးပါ။
ဘဝမောတွေ ပြေစေမည်။ ဖုန်း Cover

ကို မိမိ မိသားစုကို ထည့်သွင်းအသုံးပြု
ပါ။ ကျောင်းဆရာမများ၊ ကျူရှင်ဆရာမ
များ၊ ဆေးဘက်ဝန်ထမ်း ဆရာမများ၊
ရုံးဝန်ထမ်းများတွက်၊ အကျိုးပြုသည့်
နံပါတ်တွဲဖြစ်သည်။ သတိပေးစရာကား
ဖုန်းအားသွင်းစဉ် ဖုန်းကို သုံးစွဲခြင်းမပြု
ပါရန် အသိပေးပါသည်။

၆၃ ဖြစ်ပါက

မိတ်ကောင်းတွေမည်။ ချစ်သူ
တွေ ဆုံစည်းမည်။ မိမိစကားပြောအောင်
မည်။ မိမိလှုပ်ရှားသမျှ လှပနေမည်။
အောင်မြင်ရေးလမ်းကြောင်းရောက်မည်။
သူတစ်ပါးကို ကူညီမိလို့ တစ်ခါတရံ
မလိုအပ်သော စိတ်အနှောက်အယှက်
ကြုံရမည်။ သူများ လူမှုရေးအရှုပ်အထွေး
ငွေကြေးအရှုပ်အထွေးများ ညပ်ပါတတ်ပါ
သည်။ ငွေရွှင်ပါမည်။ ငွေဝင်တိုင်း နွမ်းပါး
သူများ အလှူပြုပါ။ ထောက်ပံ့ပါ။ ခရီး
သွား ဘုရားဖူးသွား သံဃာတော်များအား
ငွေလှူပါ။ စရိတ်လျှပေးပါ။ Ringtone

ကို “ငှက်သံများ” ထည့်သွင်းပါ။ လူမျိုး
ခြားနှင့် တိုင်ခြားနှင့် ဆက်သွယ်ကာ
လုပ်ငန်းဆောင်တာရှိသူများ၊ ရေလမ်းခရီး
ဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကြောင်းပြုသူများ၊
ရွှေရောင်းဝယ်သူများ၊ မီဒီယာလုပ်ငန်းရှင်
များ၊ ရှေ့နေများ၊ ဆေးဆရာများတွက်
အသုံးတည့်ပါသည်။ နံနက်တိုင်း ဖုန်းကို
ကိုင်ရင်း “ဗုဒ္ဓစက္ကံ၊ တစ်ကိုယ်လုံးခြုံ
ပါစေ” ဟူ၍ ၂၇ ခေါက်ရွတ်ဆိုပြီးမှ
စတင်အသုံးပြုသင့်ကြောင်း အကြံပေး
အပ်ပါသည်။

၆၄ အတွဲဖြစ်သော်

ပျော်ရွှင်ရသော သတင်းစကား
ကြည်နူးဖွယ်ရာ တုံ့ပြန်စကားကြားရမည်
နံပါတ်တွဲပါ။ စောင့်စားမျှော်လင့်နေသော
အဖြေများ၊ အောင်စာရင်းများ ကြာသီရိ
မည်။ နာမည်ကောင်းရမည်။ လက်ဆောင်
ကောင်းရမည်။ ထို့ပြင် လူရှိသော ရှင်
ရှိသောခံရမည်။ ဖုန်းကို လူသွားလမ်း
မသန်သောနေရာသို့ မကျစေရန် ဂရုစိုက်
ပါ။ ရန်ရင်းကြမ်းတမ်းသောစကားများ
ကို လူကြား သူကြားတွင်လည်းကောင်း၊
ဒေါသဟန်ပါသော ဖုန်းဆက်ခြင်းများကို
ရှောင်ပါ။ ဤဖုန်းနံပါတ်တွဲကို ကိုင်ဆောင်
ရသူများမှာ အလိုလိုနေရင်း ကျက်သမ
ရှိသောအသွင် ရှိလာ၍ တရားအားထုတ်
သူများ၊ နက္ခတ်ဗေဒင်ဆရာများ၊ တရား
ဟောဆရာများနှင့် အံ့ဝင်ပါသည်။ ဖုန်း
နံနက်တိုင်း ခြုံ တိမိညာ ညာတိမိ မိ
ညာ ခြုံ” ဟူ၍ ၃၆ ခေါက်ရွတ်ပြီး
စတင်အသုံးပြုပါလေ။

၆၅ အတွဲဖြစ်ပါက -

အားစကားမောင်မယ်များ၊
 ကွန်ပျူတာပညာရှင်များ၊ လျှပ်စစ်နှင့်
 နွယ်သော လုပ်ငန်းရှင်များ၊ ဂီတပညာရှင်
 များ၊ ကုန်းလမ်းခရီးဖြင့် သွားလာလှုပ်ရှား
 လုပ်ကိုင်သူများ၊ ယာဉ်မောင်းများ၊ ယာဉ်
 မယ်များတွက် အသုံးတည့်သည်။ မိတ်
 သစ်တိုးပွားစေပါသည်။ မိဘ၊ ဆရာသမား
 များနှင့် အုပ်ထိန်းသူ၊ အတူနေများနှင့်
 မသိစေချင်သော လျှို့ဝှက်ထားရမယ့်
 စကားများကို တဖက်လူနှင့် မပြောသင့်ပါ။
 မိမိမှာ ရုပ်ကျွက်သရောအားကောင်းသူ
 ဖြစ်သဖြင့် လူမှုရေးနွယ်စေမည့် စကား
 ဖြင့် လမ်းကြောင်းခြင်းများ ရှောင်ရှားပါ။
 သူများပြဿနာ ဝင်တတ်ပါသည်။ နံနက်
 ပိုင်း ဖုန်းကိုကိုင်ရင်း “ဗျ” ဟု ဝှံ့ ခေါက်
 ရွတ်ပွားပြီးမှ သုံးပါလေ။

၆၆ ဂဏန်းတွဲဖြစ်သော်

ကြိုးစားမှ အောင်မြင်မည်။

အခက်အခဲ၊ အထစ်အငေါ့တွေပြီးမှ
 အောင်မြင်မည်။ ဆန္ဒပြည့်ဝမည်။ အား
 ကစား မောင်မယ်များ၊ ရေကြောင်းခရီး
 သွားလာသူများ၊ ဆေးဝါးရောင်းဝယ်ရေး
 လုပ်ငန်းရှင်တွက် ကံကောင်းစေသော
 နံပါတ်တွဲဖြစ်သည်။ အိတ်အဖုံးကို နီရဲ
 သောအရောင်၊ အရိုးစုကဲ့သို့ အနီဌာရုံ
 နွယ်သော ပုံရိပ်များ မသုံးသင့်ပေ။ ခရီး
 ဝေးတွက်မည်ဆိုလျှင် အရောင်းအဝယ်
 လုပ်တော့မည်ဆိုလျှင် ဖုန်းကို ညာလက်
 ပေါ်တင်ပြီး “ဗုဒ္ဓေါမေသရဏံ အညံ့နတ္ထိ”

ဗုဒ္ဓသရဏံဂစ္ဆာမိ၊ ဓမ္မောမေသရဏံ အညံ
 နတ္ထိ၊ ဓမ္မသရဏံဂစ္ဆာမိ၊ သံယောမေ
 သရဏံ အညံ့နတ္ထိ သံယံသရဏံ ဂစ္ဆာမိ”
 ဟူ၍ ၉ ကြိမ်ရွတ်ပြီး လုပ်ငန်းစပါ။ စန်းပွင့်
 လာဘ်ပွင့်စေ၍ စုတ်ဝင်လျှင် လာဘ်ထွက်
 တတ်သည်ကို သတိပြုပါ။ ဤနံပါတ်တွဲ
 ကို မြောက်အရပ်လှည့်ပြီး ဘက္ကရီအားသုံး
 ပါ။

၆၇ ဖြစ်သော်

မော်ဒယ်များ၊ ရုပ်ရှင် အနုပညာ
 ရှင်များ၊ ဒီဇိုင်းနာများ၊ ပန်းချီအနုပညာများ
 ရှင်များ၊ ကွန်ပျူတာပညာရှင်များတွက်
 အသုံးတည့်ပါသည်။ သင်္ချာပညာရှင်၊ ရူပ
 ဗေဒ ကျောင်းသူ ကျောင်းသားများ
 သင့်လျော်ပါသည်။ အချစ်ရေးမှာ ကံ
 ကောင်းမည်။ အားနာတတ်ခြင်းကို အသုံး
 ချခြင်းခံရမည်။ အစားကောင်းများကြိုက်
 မည်။ မိတ်ဆုံစားပွဲတိုင်း အရှေ့မှာထိုင်ပြီး
 မိသားစုပေါ် နှုတ်ခွန်းဆက်ပါ။ ဖုန်းကို
 အဝါရောင်၊ ပန်းရောင်သုံးပါ။ ဖုန်းကို

အသုံးမပြုဘဲထားချိန်တွင် လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်၏ အထဲတွင် မင်္ဂလာဖိတ်စာထည့်၍ အပေါ်တွင် ဖုန်းကို တင်ထားပါ။ နံနက်ခင်းအချိန်တွင် ဖုန်းကို ကိုင်ရင်း “ဂုဏ်တော် ၉ ပါးကို သက်စေ့ရွတ်ပါလေ။

၆၈ အတွဲဖြစ်က

အောင်မြင်သူတစ်ယောက်ပါ။ ဘဝကို မော်ကြားစွာ ဖြတ်သန်းနိုင်မည်။ သာသနာပြုနိုင်မည်။ ဘာသာရေး အားကောင်းမည်။ စာရင်းအင်းပညာရှင်များ၊ ဘာသာဝန်ထမ်းများ၊ လျှပ်စစ်ဝန်ထမ်းများ၊ စားဖိုမှူးများ၊ ပွဲကန်ထရိုက်၊ ၁၂ ရာသီပွဲခင်းဈေးသည်များတွက် လာဘ်ပွင့်စေပါသည်။ ဖုန်းရဲ့ Ring tone ကို ခေတ်ဟောင်းမှ တယ်လီဖုန်းဖြည့်သံကို အသုံးပြုပါ။ အန္တရာယ်ကင်းစေပါသည်။ မိသားစုပေါ် (ကြီးငယ်မဟူ) လုပ်ငန်းတွင်း လက်အောက်ငယ်သား၊ တပည့်ဝန်ထမ်းပေါ် ချီသာညှာစွာ ဆက်ဆံပါ။ ကောင်းသတင်း

များနှင့် ကျော်ကြားလာမည်။ ငွေဝင်သမျှ ခေါင်းစဉ်တစ်ခုခုနှင့် ငွေပြန်ထွက်တတ်ပါသည်။ ဖုန်းကို အသုံးမပြုချိန်တွင် (ညဉ့်အခါ) ဦးထုပ်ဖြူပေါ်တင်ထားပါ။ ကောင်းသတင်းများ ဆက်တိုက်ဝင်မယ်။ နံနက်ခင်းချိန် ဖုန်းကို ဘယ်ရင်ဘတ်ပေါ် ဖိထားရင်း “အရဟံဂုဏ်တော်ကို ၁၆ ခေါက် ဗုဒ္ဓေါဂုဏ်တော်ကို ၅၇ ခေါက်ရွတ်ဆိုပြီးမှ သုံးစွဲပါလေ။

၆၉ နံပါတ်တွဲဖြစ်လျှင်

လှုပ်ရှားမှုများသူ ဖြစ်မည်။ ကူညီတတ်သူဖြစ်မည်။ မိဘဆရာသမား၊ ကျေးဇူးကို ပြန်ဆပ်နိုင်မည်။ ခရီးထွက်တိုင်း ဖုန်းကို အိတ်အပြာရောင်နှင့်သုံးပါ။ ဖုန်းအားကို သတိထားသွင်းပါ။ သတ်မှတ်အတိုင်းအတာ ကျော်လွန်ပါက ဖုန်းပျက်စီးပါမည်။ ဤ ၆၉ အတွဲသည် ခရီး မကြာထွက်ရသူများ၊ ဟိုင်းဝေးကားမောင်းများ၊ ဂျာနယ်မဂ္ဂဇင်း ရောင်းချသူများ၊ ဆရာဝန်များ၊ ဆေးဆက်ဝန်ထမ်းများ၊ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပညာတစ်ခုခုသင်သည့် သင်တန်းဆရာများ၊ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေသူများ၊ လူပျိုကြီး၊ အပျိုကြီးများ သုံးစွဲသင့်သည်။ ဤနံပါတ်တွဲကို ဆေးရုံတက်လူနာကို ပေးထားခြင်း၊ အနားမှာထားခြင်း မပြုသင့်။ ဖုန်း Cover ကို အနောက်တိုင်းဘွားကလေးငယ်ပုံကို ထည့်သွင်းပါ။ နံနက်ပိုင်းတွင် ဖုန်းကို မိမိရင်ညွှန့်ရှေ့ထားပြီး ပဋ္ဌာန်း ၂၇ ခေါက် ရွတ်ဖွားပါလေ။

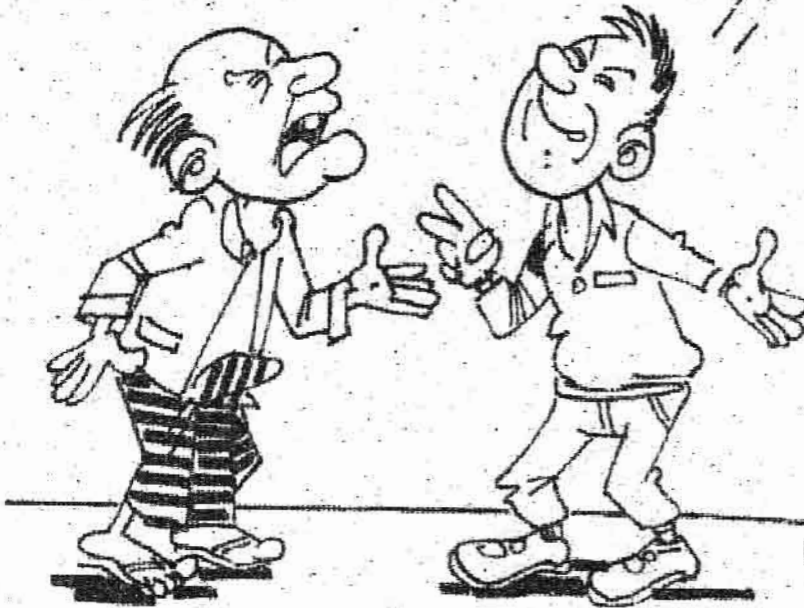
နတ်မျက်စိ ဆရာအောင်နု

စာဖတ်သူတွေပျော်စေဖို့

မင်းတို့က နှစ်ကိုးသွင်းနိုင်ပြီ
တစ်ဖက်အသင်းက တစ်ကိုးမှ
မသွင်းနိုင်ဘူးလို့လဲ ဆိုသေး
ဘာလို့သရေချတာလဲ

သူတို့ဖက်ကို တစ်ကိုး
ကိုယ့်ဖက်ကို ကိုယ်
တစ်ကိုး...

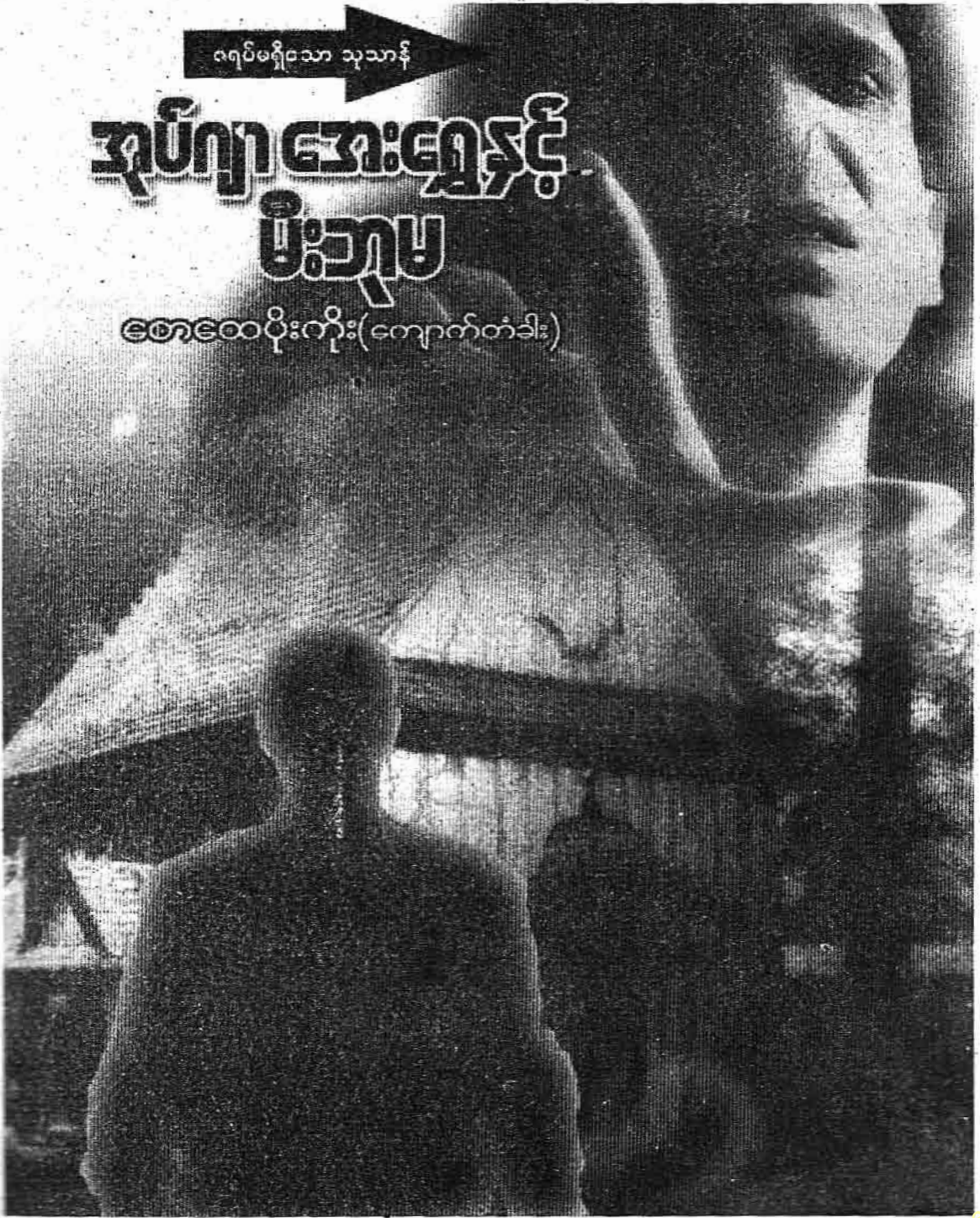

Handwritten signature or mark.

လရပ်မရှိသော သုသာန်

အုပ်ကျဆေးရွှေနှင့် ပိုးဘူမ

စောထေပိုးကိုး(တရုတ်တံခါး)

“ဒီမှာ ယောက်ဖ၊ ဒါဆိုရင် ကရင်သဒ္ဓါးကုန်းက ဖီးဘုမရဲပြေပုံမှာ ဂုတ်သွားစိုက်ရဲလား”

“ဘာကြေးလဲ”

“သွားစိုက်ရဲရင် ဒီည အရက် အဝတိုက်မယ်။ ကြက်တစ်ကောင် ချက် ကျွေးမယ်”

“သေချာတယ်နော် အစ်ကို”

“သိပ်သေချာတာပေါ့။ ဖိုး လပြည့်ဟာ စကားနှစ်ခါမပြောဘူး ယောက်ဖ”

“စိမ်လိုက်လေ။ ဒါဆို အခု သွားစိုက်မယ်”

“အခုစိုက်၊ အခုတိုက်မယ်၊ အခုကျွေးမယ်”

“အိုကေ”

အရက်မူးနှင့် ပွဲတိုက်ကြခြင်း ဖြစ်၍ မြန်မြန်ပွဲဖြစ်သွားသည်။

x x x

ဦးဖဲစုရွာသည် ယခင်က ညောင်လေးပင်အနောက်မြို့နယ် ယခု

ကျောက်တံခါးမြို့နယ်တွင် ရှိသည်။ ဦးဖဲ ဆိုသူ၏လယ်တဲမှ တဲစု၊ တဲစုမှ ရွာ ဖြစ်လာသဖြင့် ဦးဖဲစုရွာဟု ဆိုသည်။ ရွာမှာ အရှေ့အနောက်ရွာတန်းရှည် ဖြစ်သည်။ ရွာလယ်လမ်းမှာ လူသွား၊ နွားသွား၊ လှည်းသွားများကြောင့် ချောင်းရိုး သဏ္ဌာန်ဖြစ်နေသဖြင့် နွားရေချောင်းရွာဟု လူသိများသည်။ ပဲခူးတိုင်းဒေသ လူနေ မူပုံစံအတိုင်း ကရင်နှင့် ဗမာလူမျိုးများ စုပေါင်းနေထိုင်ကြသည်။ ကရင်များက ရွာအရှေ့ပိုင်းတွင်နေပြီး ဗမာများက ရွာအနောက်ပိုင်းတွင် နေသည်။ အိမ်စု နှစ်စုကြား တောင်နှင့်မြောက် ဖြတ်သွား သည့် လှည်းလမ်းတစ်လမ်းသာခြားသည်။ လူမျိုးခြင်းမတူသော်လည်း ဗုဒ္ဓဘာသာများ ဖြစ်၍ ဆွေမျိုးရင်းခြာပမာ တစ်ယောက် အခက်အခဲကို တစ်ယောက် ရိုင်းပင်း ကူညီစောင့်ရှောက်ရင်း ချစ်ချစ်ခင်ခင် ပူးပေါင်းနေကြသည်။ ကေအင်ဒီအီများ ထကြွစဉ်က ကရင်သူပုန်များလာလျှင် ကရင်များက ထိန်းသိမ်းပြီး ဗမာစစ်တပ် လာလျှင် ဗမာများက ထိန်းသိမ်းနိုင်ကြ

သဖြင့် ကရင်ရော ဗမာပါ ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်း နေကြရသည်။ လူမျိုးရေးထိုးစံအရ ကရင်လူမျိုးများက ရွာအရှေ့ပိုင်း အစွန်အဖျား မနီးမဝေးတွင် ကရင်သဒ္ဓါး တည်။ ဗမာများက ရွာအနောက်ဖျားတွင် ဗမာသဒ္ဓါးတည်ပြီး ရိုးရာအရ သပြီလှိုင် ကြသည်။ တူးခြားသည်မှာ မည်သည့် သဒ္ဓါးတွင်မှ သုဿန်ဇရပ် မရှိ။ ရွာအရှေ့ပိုင်းတွင် နေသည့် ကရင်လူမျိုးများက အိမ်တိုင်းလိုလို ဆန် အရက်ချက်သည်။ ကိုယ်တိုင်သောက်ရန် ချက်သလို ဝယ်သူရှိလျှင် ရောင်း ပေးသည်။ “ဖိုးလပြည့်” မှာ ကရင်လူမျိုး ဖြစ်သည်။ မိဘဆွေမျိုးများက ချမ်းသာ သည်။ သူပိုင် လယ်ကေ (၂၀၀) ခန့် ရှိသည်။ သူ့လယ်များမှာ အရှေ့ပိုင်းတွင် ရှိ၍ လယ်နှင့်နီးအောင်ဟုအကြောင်းပြ ကာ ရွာတွင်းမှာမနေ၊ ရွာပြင်ထွက်ပြီး ရွာအရှေ့ကုက္ကိုပင်ကြီးတစ်ပင်အနီးတွင် အိမ်ဆောက်နေသည်။ သူမိန်းမ “မဗျိုင်း ညို” မှာ မိန်းမချောဖြစ်သည်။ လည်ပင်း တွင် အရစ်သုံးရစ်ပါပြီး မဟာဆန်သည်။

ဖိုးလပြည့်ကလည်း နာမည်နဲ့လိုက်
အောင် ပြည့်ပြည့်ဝဝနှင့် ကရင်ချော
ချောသဖြင့် သားသမီးများအားလုံး လူချော၊
အပျိုချောများဖြစ်သည်။ သားသမီးက
လည်း များလှသည်။

ဖိုးလပြည့်က အရက်အလွန်
ကြိုက်သည်။ တစ်နေ့ကုန်လိုလို တပြတ်
ပြတ် သောက်နေတတ်သည်။ ရောက်
သည့်အိမ်တိုင်း အရက်သောက်နိုင်ရန်
အိမ်တိုင်းကိုအရက်ချက်နိုင်အောင် ထန်း
လျက် အပြည့်အဝ ဝယ်ပေးထားသည်။
အရက်ချက်ပေးသည့်အိမ်က သူလာလျှင်
သောက်ဖို့ အရက်တစ်လုံးသာ ချွန်ထား။
ကျန်တာ သောက်ချင်သောက် ရောင်းချင်
ရောင်း ကြိုက်သလို လုပ်နိုင်သဖြင့်
ချက်အိမ်တိုင်းက ကြည်ဖြူကြသည်။
ကရင်တစ်ဝိုင်းလုံးမှာ သူ့ဆွေမျိုးများဖြစ်၍
ဆဲမနာဆိုမနာများသာဖြစ်သည်။ အရက်ကို
တစ်နေ့ကုန်လိုလို သောက်နေသော်လည်း
မသည့်ပုံမပေါ် ပြုံးပြုံးနှင့် ပျော်ပျော်
နေသည်။ အရက်ထုံထုံနေလား မသိပါ။
သို့သော် စိုက်ရေးပျိုးရေး၊ ဂိတ်သိမ်း

နယ်လှေ သန်စင်၊ ခြင်္သေ့ရောင်းချ
သူကိုယ်တိုင် ကြီးကြပ်သည်။ စိုက်ရန်
ဒေါသ မရှိ၊ အများနှင့်သင့်အောင် နေနိုင်သူ
ဖြစ်၍ လူချစ်လူခင်ပေါ်သည်။

“အေးရွှေ” မှာ အညာသားဖြစ်
၍ ခိုသားပွင့်လင်းသည်။ စိုက်ပျိုးရေးဌာနမှ
ကျေးရွာမန်နေဂျာ (ကျေးဂျာ) တာဝန်ဖြင့်
ရွာကို ရောက်လာသူဖြစ်သည်။ အညာသား
ဖြစ်သော်လည်း အရက်ကြိုက်သည်။
ကရင်များနှင့် ယှဉ်သောက်နိုင်သည်။
လုပ်သက်ရလာပြီး ရွာမှာအနေကြာလာ
သောအခါ ကျေးရွာ အုပ်စုမန်နေဂျာ
(အုပ်ဂျာ) အဖြစ် ရာထူးတိုးခံရသည်။
ရာထူးတိုးသလို သောက်ရန်ရွာလည်း
တိုးလာသည်။ အေးရွှေသည် ရွာမှ
ကရင်အမျိုးသမီး “နော်ဖောအေး” နှင့်
အိမ်ထောင်ကျသည်။ နော်ဖောအေးမှာ
ဖိုးလပြည့်နှင့် မောင်နှမတော်သည်။
ဖိုးလပြည့်ကို အစ်ကိုဟု ခေါ်သည်။
ဖိုးလပြည့်က ယောက်ဖဟု ကရင်ခေါ်
ခေါ်သည်။ သမီး ယောက်ဖနှစ်ယောက်
ပုလင်းတူဗူးဆို ဖြစ်လေပြီ။ သို့သော်

အရက်သောက်ပုံခြင်းတော့ မတူ။
ဖိုးလပြည့်က တစ္ဆေတစ္ဆေ သောက်သည်။
အေးရွှေက တလကြမ်းသောက်သည်။
သောက်မိလျှင် နေရောညပါသောက်ပြီး
ထမင်းမေ့၊ ဟင်းမေ့၊ အလုပ်မေ့ ဖြစ်သည်။
ရောက်သည့်အိမ်မှာ သူ့အိမ်၊ အိပ်သည်
နေရာ သူ့နေရာ ဖြစ်သည်။ မူးလာလျှင်
အကြောက်အလန့်မရှိ တစ္ဆေတိုးလုပ်
ချင်သည်။ မသောက်ပြန်လျှင် တစ်စက်
မှ မသောက်ဘဲ တစ်လကိုးသီတင်း
နေနိုင်ပြန်သည်။ သောက်ချင်တဲ့ရက် ပြန်
သောက်သည်။ သောက်လျှင် သူ့ထုံးစံ
အတိုင်း နေရောညပါ သောက်ပြန်သည်။

ဦးစွာရွာသည် ရန်ကုန်-မန္တလေး
ရထားလမ်း ပိန်းလေတ် ဘူတာနှင့်
ကျောက်တံခါးဘူတာကြားရှိ သူဌေးကုန်း
ဘူတာနှင့် သုံးမိုင်ကျော်ဝေးပြီး ဘူတာ
အရှေ့တောင်ဘက်တွင် ရှိသည်။ ရွာနှင့်
ဘူတာကြားတွင် ဘုန်းကြီးကျောင်း
တစ်ကျောင်း ရှိသည်။ ကျွန်းပင်၊ သစ်ပင်
များဝိုင်းရံနေသဖြင့် တောကျောင်းဟု
ခေါ်သည်။ ရွာအဝင်တွင် ချောင်းငယ်

တစ်ချောင်း ရှိသည်။ ချောင်းတံတားမှာ
ရှေးအခါက ရွာနားတွင် ကျွန်းတောကြီး
ဖြစ်၍ ကျွန်းတုံးများကို ထက်ခြမ်းခွဲ ခင်း
ထားသည်။ ရွာတံတားနှင့် တောကျောင်း
ကြီးအကြောင်းကို ဖိုးလပြည့်က အေးရွှေ
ကို ပြောပြသည်။ ရွာနားက တံတား
ပေါ်တွင် မိန်းမတစ်ယောက် အသတ်ခံ
ရသည်။ သတ်သူမှာ သူယောက်ျားနှင့်
အပေါင်းပါအဖွဲ့ဖြစ်သည်။ ယောက်ျားမှာ
သူနှင့်ပေါင်းနေစဉ်ကပင် ကောင်းကောင်း
လုပ်ကိုင်မကျွေးမွေးသည့်အပြင် စိတ်

ရိုင်းပေါက်ပြီး သူ့ကိုယ်ပစ်ကာ သူပုန်
တပ်ထဲ လိုက်သွားသည်။ နှစ်အတန်
ကြာသော်လည်း ပြန်မလာသဖြင့် မိန်း
ကလေးက နောက်ယောက်ျား ယူလိုက်
သည်။ နောက်ယောက်ျား ယူရကောင်း
လားဆိုပြီး လင်ဟောင်းက လင်ရော
မယားပါသတ်ရန် ညအချိန် ရွာထဲ
ဝင်ရှာသည်။ လင်ကိုမတွေ့ မယားသာ
တွေ့၍ ကြီးတုတ်ခေါ်လာပြီး တံတား
ပေါ်တွင် သတ်ရန်ပြင်သည်။ မယားက
ရှိခိုးတောင်းပန်ဟန် တူသည်။ လင်က

လက်မခံ။ ဓားနှင့်ခုတ်သတ်ပြီး ချောင်း
ထဲမျှော်ပစ်သည်။ နံနက်ရောက်မှ လက်
ဖျားပြတ်လေးများနှင့် ဆံပင်အပြတ်လေး
များကို လမ်းသွားလမ်းလာများ တွေ့
သည်။ အလောင်းကို မတွေ့ရတော့။
နောက်သုံးလေးရက်ကြာမှ ချောင်းရိုးထဲ
ရှိ ချုံပုတ်များနှင့်ငြိနေသည့် ပုပ်ပွနေသော
အလောင်းကိုတွေ့၍ ငါးများနေသူများက
ဝါးလုံးနှင့်ထိုးချပြီး ရေမျှော်လိုက်ရ
ကြောင်း။ ထိုအမျိုးသမီးက တစ်ခါတစ်ရံ
ကိုယ်ယောင်ပြခြောက်လှန့်တတ်ကြောင်း
ပြောပြသည်။

တောကျောင်းကြီးနှင့် ပတ်
သက်၍ ကေအင်ဒီအိုများ သောင်းကျန်း
ချိန်က တောကျောင်းကြီးကို သေနတ်
ဖြင့် ဝိုင်းပစ်ပြီး ကျောင်းကို မီးရှို့ပစ်သည်။
ဘုန်းကြီး ဦးဝင်း၊ ကိုရင်များနှင့် ကျောင်း
တွင်လာပုန်းနေကြသည့် လူများပါ (၁၀)
ယောက်ခန့် သေသည်။ အလောင်းအချို့
မီးလောင်ပျက်စီးသည်။ လူမုန်းရဟန်မုန်း
မသိတော့။ ထိုသူများကလည်း ညအခါ
ဖြတ်သွားဖြတ်လာများကို ခြောက်တတ်

ကြောင်း ပြောပြသည်။ အေးရွှေက မဖြေပါ။
ပြောပြီး နားထောင်နေသည်။ သူ့အတွေး
အကြံကို ပြောပြနေပြန်သည်။

“အစ်ကိုရာ တစ္ဆေသရဲဆိုတာ
ကြောက်စရာမဟုတ်ပါဘူး။ သူတို့က
တောင် ကိုယ့်ကိုကြောက်သေးတယ်။
တစ်ချို့ နာနာဘာဝက ကမ္မဝါဒတ်မှ
မဟုတ်ဘူး ရဲရဲတင်းတင်း ငေါက်တာနဲ့
ကြောက်တဲ့သရဲ ရှိတယ်။ ပစ်ရင်ခတ်ရင်
ကြောက်တယ်။ နွားကျောင်းသားကို
သရဲတွေ ကြောက်တယ်ပြောကြတာ
ပစ်မှာခတ်မှာ ကြောက်လို့ပဲ။ သူတို့
ကြိုက်တာပြောရင် ရတယ်။ ကြိုက်တာ
ကျွေးရင် ရတယ်။

အစ်ကိုရာ ကျွပ်တို့ဒေသမှာ
တစ္ဆေသရဲတွေ၊ ကျွတ်တွေ သိပ်ပေါ့
တာဗျ။ ကျွပ်က ကျွတ်တွေကို လယ်
စောင့်ခိုင်းခဲ့ဖူးတဲ့ သူ။ ကျွပ်တို့အရပ်မှာ
စပါးစိုက်တယ်ဆိုတာ ကျိုးတိုးကျွတ်ပါ။
ဒါကို ခိုးတဲ့သူက ကြံကြံဖန်ဖန် ခိုးသေး
တယ်။ စိုက်ထားတာက ကျိုးတိုးကျွတ်
ဆိုတော့ ဒီဘက်မှာလို ကောက်လှိုင်း

လိုက် အပုံလိုက် ခိုးမရဘူး။ ခိုးမဲ့တောင်း
ထဲကို စပါးနံ့ကိုင်းပြီး ဘီးနဲ့တိုက်ချတာ
ထွက်တာမှ လေးငါးဆယ်တောင်းပါဆိုမှ
သူတို့ခိုးတာနဲ့ ကုန်ကရော။ ဒီတော့
ကျွပ်က ကျွတ်တွေနဲ့ပေါင်းတယ်။ သူတို့
ကို ကျွတ်စာကျွေးပြီး စောင့်ခိုင်းတယ်။
ကျွတ်စာကျွေးတယ်ဆိုတာဗျာ ညနေ
နေဝင်ရီတရောမှာ သူတို့ကိုကျွေးဖို့
ထမင်းဟင်းတွေ ချက်တယ်။ ကျွပ်တို့
ဘက်က အမဲသားစားကြတာများတော့
အမဲသားပေါ့ဗျာ။ ချက်ပြီးတော့ တော
ထဲသွား တောထဲ လယ်ထဲရောက်တော့
“အိုကျွတ်အိုကတ် မင်းကျွတ်နားပင်းတို့
လာလှည့်စားလှည့်ကြပါ။ ကျွပ်ရဲ့လယ်
ကိုလည်း စောင့်ရှောက်ကြပါ။ ခိုးဝက်
သူတွေကို မောင်းထုတ်ပေးကြပါ။ စားစရာ
ထမင်းဟင်းတွေ တစ်ညလုံး ထားခဲ့ပါ
တယ်။ ကြိုက်နှစ်သက်သလို စားပါ။
စောင့်ရှောက်ပေးပါ။ ကိုရွှေကျွတ်တို့
တာဝန်ကျေရင် ရွှေကျွတ်တို့အတွက်
ဝမ်းစာစပါးတင်းတစ်ရာပေးပါမယ်” လို့
ပြောပြီး ကြေးဖလား၊ ဒန်ဖလားတွေ

ခေါက် အသံပေးရတယ်။ ကြေးဖလား
ဒန်ဖလားတွေ ခေါက်ရတာက ကျွတ်
နားပင်းတွေကြားအောင် အသံပေးရတာ
ပါ။ ဒီလိုကျွတ်စာကျွေးပြီးရင် ဇာယံ
လယ်ခင်းကို စိတ်ချလက်ချ ထားခဲ့လို့ရပြီ။
ဒါပေမဲ့ ကိုယ်က ကတိတည်ရမယ်။
သူတို့စောင့်ရှောက်လို့ အခိုးအဝက် မခံရ
ဘူးဆိုရင် ကတိအတိုင်း စပါးတင်းတစ်ရာ
ပေးရတယ်။ ကတိက ငါးဆယ်ဆိုလည်း
ငါးဆယ်ပေါ့။ စပါးတင်းတစ်ရာပေးတဲ့အခါ
ပုစွန်လုံးအခွံနဲ့ ချိန်ပေးရတာ။ ပေးသင့်ပါ
တယ်။ ဒီနယ်ဘက်မှာ လယ်သူခိုးရှိရင်
စမ်းသပ်ကြည့်ပေါ့။ ကျွပ်က ကျွတ်တွေက
တဲ့ ပွဲလည်း ကြည့်ဖူးတယ်။ ကျွတ်ကောင်
မလေးတွေသိပ်တဲ့ အိပ်ရာမှာလည်း
အိပ်ခဲ့ဖူးတယ်။ သိပ်အိပ်လို့ကောင်းတာ။
မနက်မိုးလင်းမှ ကြည့်လိုက်တော့ လူသေ
ကောင်မြှုပ်ထားတဲ့ မြေပုံကြီးပေါ် ခေါင်း
အုံးအိပ်နေတာ တွေ့ရတာပဲဗျ။

x x x

ကိုအေးရွှေ နယ်က သူ့အဖြစ်

အပျက်ကို ပြောပြပြန်ရာ ဖိုးလပြည့်က မူးမူးနှင့် ထုံးစံအတိုင်း မျက်လုံးလေးမေးပြီး နားထောင်နေသည်။

“တစ်နေ့ ကျောက်တံခါး ခြံနယ်ရုံးက ပြန်လာတာ သူဌေးကုန်း ရောက်တော့ မှောင်နေပြီ။ ရွာပြန်မယ်လုပ်တော့ သူဌေးကုန်းရွာထိပ်မှာ ဝက်ပေါ်နေတဲ့လူတွေနဲ့ တွေ့တယ်။ ဝက်သား ယူပါဦးတဲ့။ ငါ အသားမလိုချင်ဘူး။ ခေါင်းရရင် တစ်ခေါင်းလုံးယူမယ်။ ရမလား ဆိုတော့ ရတယ်တဲ့။ ရရင် ဖြတ်ပေး။ ပြောင်ပြောင်စင်စင်တော့ လုပ်ပေး။ သေသေချာချာ ချည်ပေး။ ပိုက်ဆံတော့ မပါသေးဘူး။ နောက်မှပေးမယ် ရလား။ ရပါတယ်ဆိုပြီး ဝက်ခေါင်းကို ဖောက်တွဲပြီး စက်ဘီးမှာ လာချိတ်ပေးတယ်။ သွေးတွေက တစ်စက်စက်နဲ့ ရွာကို စက်ဘီးဆက်စီးမယ်လုပ်တော့ အစ်ကို ပြောထားတဲ့ တောကျောင်းကြီးနဲ့ ရွာအဝင်တံတားက ကောင်မလေးကို သွားသတိရတယ်။ ဒါနဲ့ ကိုယ့်ဟာကိုယ် အမိန့်ထုတ်တယ်။ ဟေ့ . . . လမ်းမှာ

ရှိတဲ့ နာနာဘာဝတွေ ဝက်ခေါင်းစားချင်လို့ ငါ ဝယ်လာတာ။ မင်းတို့က ခေါင်းကကျတဲ့သွေးကို သောက်ကြ။ ငါ့ဝက်ခေါင်းကို မထိနဲ့ဆိုပြီး ပြန်လာလိုက်တာ ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ အိမ်ရောက်တော့ အစ်ကိုနမ နော်ဖောအေးကို ပြုတ်ခိုင်းပြီး သုတ်စားတာ ကောင်းမှကောင်း အစ်ကိုရာ။ အစ်ကိုဖို့တောင် အရက်မြည်းဖို့ ဝက်နားရွက်သုတ် ပို့ခိုင်းလိုက်သေးတယ်။ ရတယ် မဟုတ်လား။”

“အေး...ဖိုးခွား လာပို့တယ်။ ယောက်ဖကိုတောင် အရက်သောက်လာမလားလို့ စောင့်နေသေးတယ်။ ယောက်ဖမှ မလာပဲ”

“ကိုယ့်ဟာကိုယ် ရေချိန်ကိုက်နေလို့ မလာတော့တာ။ ဝိဿာဇ(သဘာဝကြီးကြီးထား) ပါ အစ်ကို”

“အေး...ရပါတယ်။ ယောက်ဖ မလာတော့ ငါ ပိုသောက်ရတာပေါ့”

x x x

အေးရွှေက သူ့ကိုယ်တွေ့ တစ္ဆေပုံပြင်ကို ထပ်ပြောပြန်သည်။ တစ်နေ့တော့ သူ ကျောက်တံခါးခြံနယ် စိုက်ပျိုးရေးရုံးကပြန်လာတာ သူဌေးကုန်း ရောက်တော့ ညနေစောင်းပြီ။ အချိန်ကျပြီ။ ဒါနဲ့ အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ အရက် ဝိုင်းလုပ်နေတုန်း ငါးရောင်းတဲ့ကောင်လေးတစ်ယောက် ရောက်လာတာနဲ့ ကြည့်လိုက်တော့ ငါးရံပုနော်နဲ့ ငါးရံခေါင်းတိုတွေချည်းပဲ။ အစ်ကိုသိတဲ့ အတိုင်း ရွာမှာက သားငါးရှားတယ်။ ဘဲဥပြုတ်နဲ့ အလုပ်ဖြစ်ရတာများပြီ။ ဒီငါးရံတွေကို ဖျဉ်းအိုးနဲ့လှောင်ထားရင် ရက်ရှည်စားနိုင်အောင်ဆိုပြီး ငါးရံတွေ ပလုင်းနဲ့ တစ်လုံးဝယ်ပြီး စက်ဘီးမှာချိတ်ပြီး

လသာသာနဲ့ ကိုယ့်စိတ်ကူးနဲ့ကိုယ် နင်း
လာလိုက်တာ ရွာတံတားထိပ်ရောက်
တော့ လဲပါရော။ အစ်ကိုသိတဲ့အတိုင်း
တံတားအဝင်မှာ မြေကျယ်ကျယ်လေး
ရှိတယ်လေ။ ပျဉ်းမပင်လေးနားက မြေ
ပြန့်ပေါ့။ အဲဒီနားမှာ လဲတာ။ ပလိုင်
လည်း လွင့်ထွက်သွားတယ်။ ဘယ်ကျ
သွားလဲလို့ လိုက်ရှာတာလည်း ဘယ်မှ
မတွေ့ဘူး။ ဒါနဲ့ ငါ မူးမူးနဲ့ဘယ်နားပြတ်
ကျခဲ့လဲမသိဘူးဆိုပြီး နောက်ကြောင်း
ပြန်ရှာတာ မတွေ့လို့ တောကျောင်းနား
ရောက်မှာ ပြန်လှည့်လာတာ။ အပြန်မှာ
စဉ်းစားရင်း နင်းလာတယ်။ ငါ ဘယ်တုန်း
ကမှ ဘယ်လောက်မူးမူး စက်ဘီး မလဲ
ဖူးဘူး။ တံတားထိပ်မှာ လဲတယ်ဆိုတော့
အစ်ကိုပြောတဲ့ ဟိုကောင်မပဲ ဖြစ်မယ်။
ဒီကောင်မကို သတ်မယ်။ နင် ငါ
အကြောင်း သိစေမယ်ဆိုပြီး ကြိမ်းပြီး
ပြန်လာတာ တံတားထိပ်လည်း ပြန်
ရောက်ရော ကျုပ်ကကြမ်းတော့တာပဲ။
“ဟဲ့ကောင်မ ငါ့ကို ဘာလို့တွန်းလှဲတာ
လဲ။ ဓားနဲ့ခုတ်သတ်လို့ သေပြီးပြီ။

သေနတ်နဲ့ ထပ်သေချင်လို့လား။
ဘယ်မှာလဲ ငါ့ငါးရံပလိုင် အခုပြန်ပေး။
မပေးရင် နင့်ကိုသတ်မယ်။ နစ်ခါပြန်
သေပေတော့။ လာလေ့ ဒက်...ဒက်
ဒက်...ဒက်နဲ့ လှည့်ပတ်လိုက်ပြီး
ဘေးဘီပြန်ကြည့်လိုက်တော့ ပလိုင်က
ထောင်လျက်လေး။ ငါးတွေလည်း အပြည့်
ပဲ။ ဒီကောင်မ တော်တော်ကြောက်သွား
တယ် ထင်တယ်”
“နေပါဦး ယောက်ဖရ၊ ဘယ်
က သေနတ်နဲ့ပစ်တာလဲ”
“ကျုပ်က မပစ်ခင်တည်းက
ရွာမှာ ကင်းလှည့်တဲ့စစ်သားတွေဆီက
သေနတ်နဲ့ ပစ်မှာနော်လို့ပြောပြီး ပစ်
တော့ ဒီကောင်မ တကယ်ကြောက်သွား
တာပေါ့။ အစ်ကို့ကို ကျွန်တော် မပြော
ဖူးလား သရဲလည်း ကြောက်တတ်ပါ
တယ်ဆို”
“ယောက်ဖ တော်တော်သတ္တိ
ကောင်းသားပဲ”
“ဒီကောင်မခြောက်တာ နောင်
ယှက်တာတော့ သေချာတယ် အစ်ကို

ရ။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ဟိုတစ်နေ့ညနေ
က တောခင်ရွာက စာသင်ပြီးပြန်လာတဲ့
ကျောင်းဆရာတစ်ယောက်နဲ့ တံတား
ပေါ်မှာဆုံ လို့ စကားရပ်ပြောတုန်း
ဒီကောင်မက နောင်ယှက်ချင်တော့
ကျောင်းဆရာစက်ဘီးကို လေလျော့နေ
တယ်။ ဆရာက မသိဘူး။ ကျုပ်က
ကြားတယ်။ ဒီကောင်မလုပ်ပြီဆိုတာ သိလို့
“ပြန်တော့ဆရာ၊ ပြန်တော့” ဆိုပြီး
မြန်မြန်လွှတ်လိုက်ရတယ်။ ကျုပ် မပြော
ရင် ဒီကောင်မ လမ်းမှာနောင်ယှက်ဦးမှာ
ခြောက်လှန့်ဦးမှာပေါ့ဗျာ”
“ယောက်ဖ သတ္တိကောင်းရင်
တစ်နေ့နေ့ တွေ့ကြတာပေါ့။ လောင်း
ကြေးစားကြေး လုပ်မယ်”
“စိမ်လိုက်လေ ကြာသလား
လို့”
ဤသို့ ပွဲစိုက်ခဲ့ခြင်းကြောင့်
ဖိုးလပြည့်အိမ်တွင် စိန်ခေါ်ပွဲဖြစ်ကြခြင်း
ဖြစ်သည်။
x x x

လောင်းကစားဖြစ်တဲ့ ဒေါ်ဘုမ
မှာ ဦးဖိုးအယ်အိမ်နဲ့မ ဖြစ်သည်။ ဦးဘိုး
အယ်အိမ်ဘာများမှာ လယ်ကေ ထောင်
ခိုဝင်ခဲ့ကြသူများ ဖြစ်သည်။ သားသမီး
ကလည်း များလှသည်။ နောက်ဆုံး
ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်မွေးရာ
ထွေးပြီထင်သဖြင့် ဖိုးထွေးဟု နာမည်
မှည့်ခဲ့သည်။ သို့သော် နောက်ယောက်ျား
လေးတစ်ယောက် ထပ်မွေးပြန်ရာ မိဘ
များရော ရွာသူရွာသားများကပါ “အယ်”
ဟု အာမေဇိုတ်သံ ထွက်မိကြရာက
ဖိုးအယ်ဟု နာမည်တွင်သွားခြင်း ဖြစ်
သည်။ ဦးဖိုးအယ်တို့ညီအစ်ကိုတွေက
ငွေသုံးကြမ်းလှသည်။ ဦးဖိုးအယ် ငယ်
စဉ်က သူက လူတစ်ယောက်ကို နာမည်
ခေါ်လိုက်လျှင် အခေါ်ခံရသူက “ဘုရား”
ဟု ပြန်ထူးလျှင် ထိုစဉ်က ငွေငါးကျပ်
ဆုပေးသည်ဟုဆိုသည်။ သူ့အခေါ်ကို
စောင့်နေသူများက သူ့နားတွင် ဝိုင်းနေ
သည်။ မြို့ပေါ်သွား၍ ထမင်းဆိုင်တွင်
ထမင်းစားလျှင် ဘုရားထူးခံများပါသည်။
သူကိုယ်တိုင် ထမင်းစားလျှင် ဟင်းမျိုးစုံ

မှာစားပြီး ထမင်းစားပြီးပါက ဘီလပ်
ရည်နှင့် လက်ဆေးသည်ဟုဆိုသည်။
သားသမီးများကလည်း မလိမ္မာ၊
စာမတတ် ဗဟုသုတမပြည့်စုံသဖြင့်
လယ်ကေများစွာ သီးစားချထားရာက
သီးစားချထားသူများက လိမ်ကြညစ်ကြ၊
ပွဲစားများက တံဆိပ်ခေါင်းအတု၊ စာချုပ်
အတုများဖြင့် ကလိန်ကျ။ စာချုပ်လိမ်
များပေါ်တွင် လက်ဓမ္မနိပ်ခဲ့မိခြင်းများစွာ
နှင့် အလိမ်ခံရပြီး အံ့ဩစရာကောင်း
လောက်အောင် ဆင်းရဲမွဲတေသွားကြ
ပါသည်။ စပါးတောင်လိုပုံနိုင်ခဲ့သူများက
သူရင်းဖုား ဖြစ်၊ ကောက်သင်းကောက်
စားသူများ ဖြစ်သွားရသည်အထိ ဘဝ
အပြောင်းအလဲမှာ သံဝေဂရစရာကောင်း
လှပါသည်။ မိသားစုများမှ နောက်ဆုံး
ကျန်ခဲ့သည့် ဦးဖိုးအယ်မှာ ဒေါ်ဘုမနှင့်
အိမ်ထောင်ကျသည်။ ဦးဖိုးအယ်ကို
ဗေဒင်ဆရာတစ်ယောက်က အသက်ကြီး
မှ ကျိကျိတက် ပြန်ချမ်းသာလိမ့်ဦးမယ်
လို့ ဟောခဲ့သဖြင့် လစဉ် ငွေနှစ်ကျပ်
ကို မရှိမဲ့ရှိခဲ့ရပြီး ထိထိုးခဲ့ရာ သေတဲ့

နေ့အထိဖြစ်သည်။ ဦးဖိုးအယ်သေပြီး
နောက် အသက်ကြီးမှ ဦးဖိုးအယ်နှင့်
ရခဲ့သည့် သမီးတစ်ယောက်နှင့် ဒေါ်ဘုမ
ကောက်သင်းကောက်စားရသည်။ မွေး
ထားသည့်သမီးက ကျပ်မပြည့်။ အူတီး
အူလည်။ ကောက်မစိုက်တတ်သဖြင့်
ရွာသားများက သင့်ရာခိုင်းပြီး ငွေကြေး
ထောက်ပံ့ပေးရသည်။ ဒေါ်ဘုမ အသက်
ကြီးလာသောအခါ ထမင်းပင် မချက်
တတ်သည့်သမီးကြောင့် ရွာသားများက
ပေးကမ်းသည့် ထမင်းဟင်းကို နှပ်မမှန်
စားပြီး ဆင်းရဲငတ်ပြတ်၍ ဘဝနိဂုံးချုပ်
သွားရလေသည်။ သူ့အသုဘကို ရွာသူ
ရွာသားများက စုပေါင်း၍ ကရင်ထုံးစံ
အတိုင်း ကရင်သင်္ချိုင်းတွင် မြှုပ်နှံပေး
ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

* * *

စိန်ခေါ်ဖွဲ့တတ်လမ်းအစကို ပြန်
ဆက်ရသော်...

“ဘယ်အချိန်သွားရမှာလဲ”

“အခုမှ ည (၈) နာရီပိုသေး

တယ်။ အခုသွားလို့မရသေးဘူး။ သွားရင်
မီးအုပ်ဆောင်းယူသွား။ မီးခြစ်ပါ ဆောင်
သွား။ ပြီးတော့ ဒါကိုစိုက်ခဲ”

ဖိုးလပြည့်က ပြောပြောဆိုဆို
အိမ်ထုတ်တန်းတွင် ချိတ်ထားသည့် မီး
အုပ်ဆောင်းနှင့် မီးချိတ်ကို ဖြုတ်ပေး
သည်။

“ဒီမီးချိတ်ကို စိုက်ခဲရမှာနော်”

“အေး...ဟုတ်တယ်။ သေချာ
အောင်တော့ စိုက်ခဲ”

“စိတ်ချ။ သေသေချာချာ စိုက်
ခဲမယ်။ ကောင်းပြီ သွားမယ်။ နေဦး
လမ်းလျှောက်ကောင်းအောင် နှစ်ခွက်
သုံးခွက်လောက် ချလိုက်ဦးမယ်”

ပြောပြောဆိုဆို အေးရွှေက
အရက်ပုလင်းကို အကြမ်းပန်းကန်ထဲ
ငဲ့ထည့်ပြီး ခွက်ဆင့်သောက်ကာ အိမ်
ပေါ်က ဆင်းသွားသည်။ ဖိုးလပြည့်က
အရက်လက်ကျန်ကို ဆက်သောက်ရင်း
ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင်ထွန်းပြီး မိုန်းကျန်
ရစ်သည်။

တစ်နာရီကျော်ကျော်အချိန်

ကြာလောက်တွင် ရေတွင်းမှ ရေဆေး
သံကြားရသည်။ အေးရွှေ ပြန်လာပြီ။
ခဏကြာတော့ အိမ်ထဲဝင်လာသည်။
အရက်တစ်ခွက် ငဲ့သောက်ပြီး...

“စိုက်ခဲပြီ အစ်ကို”

“သေချာရဲ့လား”

“သိပ်သေချာတာပေါ့။ မယုံရင်

သွားကြည့်လေ”

“သေချာရင်ပြီးရော။ မနက်ကျ

မှ လယ်ကျင်းသွားရင်း ဝင်ကြည့်မယ်”

“ဒါဆို ကြက်ကရော”

“နွားဇောင်းထဲက ထုတ်တန်း

မှာ ကြိုက်တဲ့အကောင်ဖမ်း”

“အိုကေ”

အေးရွှေက နှစ်ခြိုက်စွာပြောရင်း

အရက်တစ်ခွက်ထပ်သောက်ပြီး နွား
ဇောင်းဆက် ထွက်သွားသည်။ မကြာမီ
ကြက်အော်သံကြားရသည်။ ကြက်ကို
ဆွဲပြီး မီးဖိုထဲဝင်သွားသည်။ ဖိုးလပြည့်
မီးဖိုမှာ အေးရွှေအတွက် စားအိမ်သောက်
အိမ်ဖြစ်၍ အကြောင်းသိနေသည်။
အတန်ကြာတော့ ကြက်သားခုတ်သံ

တခုနဲ့တခုကြားရသည်။

“ယောက်ဖ ဖြည်းဖြည်းခုတ်။

ငါ့သားသမီးတွေနီးရင် နှစ်ယောက်လုံး
ငတ်လိမ့်မယ်”

ကံကောင်းသည်မှာ ကလေး

များရော မပျိုင်းညှိပါ အိပ်မောကျနေ
ခြင်းဖြစ်သည်။ အေးရွှေက ဟင်းအိုး

ပြင်တည်ပြီး အပြင်ထွက်လာသည်။

လက်ထဲတွင် အရက်တစ်ပုလင်း ပါလာ
သည်။ အောင်ပွဲခံပုလင်း ဖြစ်လိမ့်မည်။

“ကဲ ပြောစမ်းပါဦး ယောက်ဖ။

သင်ချိုင်းကုန်း အတွေ့အကြုံလေး”

“အတွေ့အကြုံကတော့ အိမ်

ကထွက်ကတည်းက စတာပဲ။ ကန်သင်း

ပေါ်က သွားမရဘူး။ ချော်နေတယ်။ ခဏ

ခဏ ချော်ချော်ကျတယ်။ မူးနေတာလည်း

ပါမှာပေါ့။ မီးအုပ်ဆောင်းလည်း တစ်ဖက်

ကထိမ်းရဆိုတော့ မလွယ်ဘူး။ ဒါနဲ့

မဖြစ်ချေဘူးဆိုပြီး ပျံ့စပါးစွပ်ဖားလမ်းပေါ်

က လျှောက်ပြန်တော့လည်း ဗွက်က

ခြေမျက်စိမြုပ်နေတယ်။ တစ်လှမ်းနဲ့

တစ်လှမ်း မနည်းရုန်းလှမ်းရတယ်။

တော်တော်နဲ့ မရောက်နိုင်ဘူးဗျာ။
 ရောက်ပြန်တော့လည်း သင်္ချိုင်းတစ်ကုန်း
 လုံး မှောင်မည်းနေတယ်။ ခြင်တွေက
 လည်း ကိုက်တာတအားပဲ။ မိုးမှောင်တွေ
 ကျပြီး ဘာမှ သဲသဲကွဲကွဲမမြင်ရဘူး။
 ကရင်သင်္ချိုင်းကုန်း ဒီလောက်ကျယ်မယ်
 မထင်ဘူး။ မီးအုပ်ဆောင်းနဲ့ လှည့်ပတ်ရှာ
 တာ မီးဘုမြေပုံ မတွေ့သေးဘူး။
 ကျင်းဟောင်းတွေထဲ ကျွဲကျတာလည်း
 ခဏခဏပဲ။ အရိုးမစူးတာ တော်သေး
 တယ်။ လေတဟူးဟူးနဲ့ မီးအုပ်ကိုလည်း
 လှည့်ချင်တိုင်းလှည့်လို့ မဖြစ်ဘူး။
 မီးအုပ်ဆောင်းငြိမ်းမှ သင်္ချိုင်းထဲ
 တစ်ယောက်တည်း ဟုတ်ပေဖြစ်နေမယ်။
 သတိနဲ့ လိုက်ရှာလိုက်တာ စိတ်မောဖြစ်
 နေပြီ။ မီးဘုမမြေပုံလည်း မတွေ့သေးဘူး။
 ဒါနဲ့ စိတ်ပေါက်ပေါက်ဖြစ်ပြီး ပြောမိပြောရာ
 ပြောတာပေါ့။

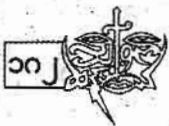
“မီးဘုမ ခင်ဗျားကို လိုက်ရှာ
 နေတာ။ မီး ဘယ်နားမှာ ပုန်းနေတာလဲ။
 မီးတော့ မသိဘူး ကျုပ်တော့ ခြင်ကိုက်
 လှပြီ။ မီး ဘယ်နားမှာနေတာလဲ။ ကျုပ်

ကို ပြပါ။ မီးကို မတွေ့လို့မဖြစ်ဘူး။
 ကိုဖိုးလပြည့်နဲ့ ကျုပ် လောင်းကြေးထပ်
 ထားတာ ကျုပ်နိုင်ရင် ဒီည အရက်အဝ
 သောက်တဲ့ ကြက်ချက်ကျွေးမယ်တဲ့။
 မီးလုပ်နေပုံက ကျုပ်တော့ ဇော်တော့
 မှာပဲ။ မီးရော ကြက်သားမစားချင်ဘူးလား။
 စားချင်ရင် ပြဗျာ။ ဘာလဲ မီးက ကျုပ်ကို
 စိတ်ဆိုးနေတာလား။ မီး သေတုန်းက
 ကျုပ်က ခရီးလွန်နေလို့ လိုက်မပို့နိုင်တာပါ
 မီးရာ။ သဘောထားကြီးကြီး ထားစမ်းပါ”
 တော်တော်ကြာကြာ ထပ်ရှာ
 တော့ မြေပုံတစ်ပုံ သွားတွေ့တယ်။
 မြေပုံပေါ်အုပ်ထားတဲ့ကိုင်တွေ အရွက်
 တွေ ကြည့်လိုက်တော့ စိမ်းစိမ်းတွေ
 ဖြစ်နေသေးတော့ မီးဘုမ သေတာ
 မကြာသေးဘူး။ ဒါ သူ့မြေပုံပဲဖြစ်ရမယ်
 ဆိုပြီး အားရဝမ်းသာနဲ့ သံချိုက်ကို ထိုး
 စိုက်လိုက်တာ စိုက်လို့မရဘူး။ ဒါနဲ့

ကျုပ်က မီးဘုမ ခေါင်းမမာစမ်းပါနဲ့ဗျာ။
 မီး လုပ်ပုံနဲ့ ကျုပ်တော့ ငတ်တော့မှာ
 ပဲ။ ကျုပ် အရက်မူးမူးနဲ့ ကြက်သား
 ကာလသားချက် စားချင်လှပြီ။ လုပ်စမ်း

ပါ မီးရာလို့ ပါးစပ်ကပြောရင်း အစ်ကို
 ပေးလိုက်တဲ့ သံချောင်းကိုကြည့်လိုက်
 တော့ ချိတ်ကြီးကို။ ချိတ်နဲ့ မြေပုံပေါ်
 က သစ်ကိုင်းတွေခံနေတော့ ဘယ်ထိုး
 လို့ရမှာလဲ။ ဒါနဲ့ ချိတ်ကို တစ်ဖက်လှည့်
 ထိုးကြည့်မှ ရသွားတယ် အစ်ကိုရ။
 စိုက်ပြီးတာနဲ့ မီးရေ ပြန်ပြီလို့ နှုတ်ဆက်
 ပြီး ခပ်သုတ်သုတ်ပြန်လာတာ မီးအုပ်
 ဆောင်းကလမ်းမှာ မီးငြိမ်းသွားပြန်ရော။
 သေသေချာချာ လေဘက် မလှည့်မိ
 အောင် ဂရုစိုက်ကိုင်လာတာ ဘာလို့
 ငြိမ်းရတာလိမ့်။ ကံမလိုက်တော့ မီးခြစ်
 ထုတ်ခြစ်ကြည့်ပြန်တော့လည်း ခြစ်
 မရဘူး။ ဘယ်ခြစ်ရမှာလဲ အစ်ကိုမီးခြစ်
 က ဓာတ်ဆီမှ မပါတာ။ ဖင်ချွတ်မှုတ်
 ပြီး ခြစ်တာလည်း မရပါဘူးဗျာ။ ဒါနဲ့
 စမ်းမုန်းပြန်လာရလို့ ဒီလောက်ကြာသွား
 တာ”

“အလောင်းအစား ဆိုတော့
 ဒီလောက်တော့ ပင်ပန်းခံရမှာပေါ့
 ယောက်ဖရာ။ ဒါနဲ့ နေပါဦး ယောက်ဖ
 အခုနက ကြက်ဖျက်တာ အမွေးကော

နှုတ်ရဲလား။ ရေနွေးတည်သံလည်းမကြားဘူး။

“ကျုပ်က ရွာမှာ ကြက်ခိုးချက် စားနေကျဗျ။ ကြက်မွေးနှုတ်တာ ရေနွေးမလိုဘူး။ ကြက်ကို လည်လိုနီ၊ လည်ပင်းအပေါက် အရေခွံကို နည်းနည်းဆွဲပြီး အဲဒီအပေါက်က လေမှုတ်ထည့်၊ အရေခွံနဲ့ အသားကြားမှာ လေဝင်သွားရင် ဖောင်းကားလာလိမ့်မယ်။ တင်းတင်းဖောင်းလာရင် လည်ပင်းကို တင်းတင်းလေး ပြန်ဆုတ်ထားလိုက်။ လေ ပြန်မထွက်တော့ဘူး။ အမွေးရှိသမျှ အကုန်နှုတ်လို့ရတယ်။ တဖောက်ဖောက်နဲ့ သိပ်နှုတ်လို့ကောင်းတာ။ ရေနွေးဖျောတာထက် ပိုပြောင်တယ်။ မွေးညှင်းလေးတွေပါ မကျန်ဘူး။”

“ခေါင်းမွေးကြတော့ ဘယ်လိုနှုတ်မှာလဲ”

“ခေါင်း ဘာလို့စားနေမှာလဲ။ ရွာကကောင်တွေ ပြောသေးတယ်။ ခေါင်းစား မင်းဖြစ်တဲ့။ သူများကြက်ခိုးစားတဲ့ကောင်က မင်းဖြစ်ချင်သေး

တယ်။ တော်တော်ရယ်ရတဲ့အကောင်တွေ။ အေး မင်းဖြစ်ရင် မင်းခံ၊ ပိုင်ရှင်မိရင် မင်းခံ၊ ခေါင်းစားမင်းဖြစ်လို့သာ ပြောတာ တကယ်အသားကျက်ပြီဆိုတော့ ခေါင်းနေနေသာသာ လည်ချောင်းရိုးတောင် မကိုက်တော့ဘူး။ ခိုးစားရတာဆိုတော့ မြန်မြန်ဝအောင် ရင်အုပ်တို့ ပေါင်တို့ လှအုပ်တဲ့ကောင်တွေချည်းပဲ အစ်ကိုရ”

“အေးပါ...ယောက်ဖ ချက်ထားတဲ့ ခေါင်းမပါတဲ့ ကြက်သားဟင်းအိုးလည်း သွားကြည့်ဦး”

“ဟာ... ဟုတ်သားပဲ။ ကြာတောင် ကြာသွားပြီ”

အေးရွှေက မီးဖိုထဲပြောသွားပြီး အတန်ကြာမှ

“အစ်ကို လာကြည့်ပါဦး၊ အစ်ကို လာကြည့်ပါဦး”

“ဟ...ဟင်းအိုး တူးလို့လား”

ဖိုလပြည့် မီးဖိုထဲရောက်တော့ အေးရွှေက ဟင်းအိုးကိုဖွင့်ပြသည့်။ ဖိုလပြည့် ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်ပြီး

တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်သည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ယောက်ဖရ”

“ကျုပ်လည်း မသိဘူး။ ဟင်းကတော့ တစ်ဖတ်မှ မကျန်တော့တာ အစ်ကိုအမြင်ပဲ”

ဟင်းအိုးကိုကိုင်ပြီး နှစ်ယောက်သား ဝိုင်နေကြသည်။ အတန်ကြာ ကြောင်နေပြီးမှ...

“ယောက်ဖ သင်္ချိုင်းကုန်းထဲမှာ ကြက်သားချက်စားမယ်။ ဖီးဘုမကော မစားချင်ဘူးလားလို့ သွားပြောတာကိုး။ ယောက်ဖ သေသေချာချာကိုင်လာတဲ့ မီးအုပ်ဆောင်းကို မီးမှုတ်တာလည်း သူပဲဖြစ်မှာ။ ဖီးဘုမ လိုက်လာတာ ဖြစ်မှာပေါ့။ စားပါစေကွာ သနားပါတယ်။ ယောက်ဖနဲ့ ငါ ပဲကြီးလှော် ဆက်ဝါးကြတာပေါ့”

စောထေရီတိုး(ကျောက်တံခါး)

မလုပ်သင့်တာ မလုပ်ပါနဲ့

နှုတ်ငှက်တိုင်းပချန်ချိုင်တဲ့ သစ်နှုတ်သမား

ရဲရဲထွန်း(ဟင်္သာစာ အကောက်တောင်)

သစ် ခုတ် သမားတို့သည်
သစ်ပင်တစ်ပင်ကို တက်၍ ချိုင့်(ခုတ်)
ရာ၌ မည်သည့်အနေအထားတွင်ဖြစ်စေ
နတ်နေကိုင်တစ်ကိုင်ကိုတော့ မခုတ်ဘဲ
ချွန်ထားရပြန်သည်။ ရှေးလူကြီးတွေ၏
အဆိုအရ (သူဖို့ ကိုယ်ဖို့) အဆိုပါ
သစ်ပင်တို့တွင် နတ်များနေကြသည် ဆို
၏။ သို့ဖြစ်၍ ထိုသစ်ပင်၏ကိုင်အားလုံး
ကို ခုတ်မပစ်ဘဲ နတ်နေကိုင်တစ်ကိုင်
ကိုတော့ ချွန်ထားရပေမည်။

ထိုကိုင်သည် နတ်များနေ
သည်ဖြစ်စေ၊ မနေသည်ဖြစ်စေ ထိုသစ်ပင်
ဆက်လက်ရှင်သန်စေရေးအတွက်လည်း
ကောင်း။ ထိုသစ်ခုတ်သမား၏ အသက်
ကယ်ကြိုးချည်နှောင်ရန်အတွက်လည်း
ကောင်း အလွန် အကျိုးတရား ကြီးမား
သည်ကတော့ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။

သို့သော် ငရွှေဟူသော လူမိုက်
တစ်ယောက်သည် နတ်နေကိုင်ပါမချွန်
သစ်ကိုင်အားလုံးကို ချိုင့်(ခုတ်)ပစ်ခဲ့
သော သစ်ခုတ်သမားဖြစ်ပါသည်။

xxx

၁၇၈၈ ခုနှစ် အရေးအခင်း
ကာလ နေ့တစ်ရက်တွင် ဖြစ်သည်။
ဟင်္သာတခရိုင်အတွင်းရှိ အင်
ပင်မြို့လေးသည် အနောက်ရိုးမနှင့်
တောင်စွယ် တောင်တန်းတို့ထိစပ်နေ
သဖြင့် တောရိပ် တောင်ရိပ်တို့ဖြင့် အေး
ချမ်းသာယာသော တောမြို့လေးတစ်မြို့
ဖြစ်သည်။ ဒေသခံတို့သည် ဥယျာဉ်၊
လယ်ယာလုပ်ကိုင်ခြင်းအပြင် ရိုးမသို့
တက်၍ တချို့က ဝါးခုတ်၏။ တချို့က
မီးသွေးဖုတ်ကြ၏။

ဒေသအုပ်ချုပ်ရေးအာဏာ
များနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး ပျက်ပြား
နေချိန်လည်း ဖြစ်သဖြင့် တောမီးလောင်
၍ တောကြောင်များ လက်ခမောင်း ခတ်
တော့သည်။

တောကြောင်တစ်ကောင် ဖြစ်
သော ငရွှေနှင့် အပေါင်းပါတစ်စုတို့သည်
အင်ပင် တောလမ်းတစ်နေရာမှ စောင့်
ဆိုင်းလျက်ရှိကြသည်။ ထိုစဉ် မီးသွေး
များ တင်ဆောင်လာသော နွားလည်း
ဆယ်စီးသည် ရှေ့နောက် တန်းစီ၍

တဖြည်းဖြည်း မောင်းလာကြသည်။ သူ
တို့၏ ကံကြမ္မာ သူတို့မသိခဲ့ကြချေ။
ထိုစဉ်တွင်...

“ဟိတ်...လည်းတွေ ရပ်လိုက်
ကြစမ်း။ ငါ ငရွှေပဲကွ”

ငရွှေသည် ငှက်ကြီးတောင်
စားကို ဝှေ့ရမ်း၍ လှည်းလမ်းရှေ့တွင်
ဘွားခနဲ ခုန်ထွက်လာပြီး လှည်းများကို
ရပ်ခိုင်းလိုက်သည်။

လှည်းသမားများမှာ ငရွှေ ဟု
ကြားလိုက်သည်နှင့် ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်
သွားတော့သည်။ မကြောက်သူ မည်သူ
ရှိမည်နည်း။ ထိုငရွှေ၏အား မည်မျှထက်
ကြောင်း တစ်နယ်လုံးက သိနေသော
ကြောင့် ဖြစ်သည်။

သို့သော် ငရွှေသည် အင်မ
တန် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ဖွယ်ကောင်း
လောက်အောင် လူမိုက်ရုပ်ပေါက်နေသူ
တစ်ဦး မဟုတ်ပေ။ အရပ်ရှည်ရှည်၊
မျက်ခုံးကောင်းကောင်း၊ နှာတံပေါ်ပေါ်ဖြင့်
ကြည့်ကောင်းသော ဥပမာရုပ်ရှိသော လူ
ရွယ်တစ်ဦးသာ ဖြစ်သည်။

လှည်းသမား ဆယ်ဦးတို့မှာ
လှည်းပေါ်မှ အလျင်အမြန်ဆင်းပြီး ငရွှေ
ကို ရှိခိုးတောင်းပန်ကြသည်။ သူတို့တွင်
ပါလာသော ငွေများကိုလည်း ရက်ရက်
ရောရော ပေးကြသည်။

“အသက်ကို ချမ်းသာပေးပါ
ခင်ဗျာ။ လိုချင်တာ အားလုံး ယူသွားပါ။”

လှည်းသမားတို့၏ ဝပ်တွား
တောင်းပန်မှုသည် အချည်းနှီးသာဖြစ်ခဲ့
သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် နောက်
တစ်နေ့တွင် ထိုအင်ပင်တောထဲ၌ လှည်း
သမားတို့၏ အလောင်းဆယ်လောင်းကို
ရွာသားများက မြင်တွေ့သောကြောင့် ဖြစ်
သည်။ သို့သော် နွား ၂၀ ကောင်ကိုမူ
ရှာမတွေ့တော့ချေ။

ထိုသတင်းသည် ဟင်္သာတ
ခရိုင်အတွင်း ချောက်ချားဖွယ်ကောင်း
လောက်အောင် ဖြစ်ပွားခဲ့သော ရာဇဝတ်
မှုကြီး ဖြစ်ခဲ့သည်။ ထိုနေ့မှစ၍ ငရွှေ၏
သတင်းသည် ဟိုနေရာပေါ်လာလိုက်၊ ဒီ
နေရာပေါ်လာလိုက်နှင့် ပြည်သူတို့ ထိတ်
လန့်ချောက်ချားကြ၏။

၁၉၈၈ ခုနှစ် မတိုင်မီက ငရွှေ
သည် လူယက်မှုတစ်ခုကြောင့် ဟင်္သာတ
အကျဉ်းထောင်တွင် ထောင်ကျခဲ့သည်။
ထောင်မှ လွတ်လာပြီးနောက် ၎င်းနှင့်
တစ်နေ့တည်း ထောင်လွတ်ခဲ့သော မိန်းက
လေးတစ်ဦးနှင့်အတူ ပေါင်းသင်းခဲ့သည်။

တစ်နေ့တွင် ၎င်းတို့ကျူးလွန်ခဲ့သော အမှု
တစ်ခုနှင့် ပတ်သက်၍ ထိုမိန်းကလေး
သိသွားသဖြင့် ငရွှေသည် ၎င်း၏ဇနီးမယား
ကိုပင် ရင်ခွဲသတ်ပြီး ကံလျှပ်ကွက်တွင်း
ရှိ ရေကန်ထဲတွင် ရေမြှုပ်ထားခဲ့သည်။

ထိုအမှုနှင့် ငရွှေသည် ဖမ်းဆီး
ပြီး တရားစွဲတင်ရာတွင် ရပ်ကွက်ကောင်စီ
လူကြီးမှ အဓိကသက်သေထွက်ချက်ဖြင့်
ငရွှေသည် ထောင်ကျခဲ့ပြီး ထိုလူကြီးကို
အပြီးအတေးထားခဲ့သည်။

ငရွှေသည် အခြားအမှုတစ်ခု
ဖြင့် ရဲတပ်ဖွဲ့က ဖမ်းဆီးရာတွင် ပြန်လည်
ခုခံပြီးလက်ထိတ်ကို ဖျက်၍ ထွက်ပြေး
လွတ်မြောက်သွားသော တရားခံပြေး
တစ်ဦးလည်း ဖြစ်သည်။ အခြားအမှုကြီး
များနှင့်လည်း ရဲတပ်ဖွဲ့က အလိုရှိနေသော

တရားခံတစ်ဦးဖြစ်သော်လည်း ငရွှေကို
ဖမ်းဆီးနိုင်ခြင်း မရှိခဲ့ပေ။ ထိုမှစ၍ ငရွှေ
သည် ရာဇဝတ်မှုအမျိုးမျိုးကို ကျူးလွန်
၍ ပုသိမ်အကျဉ်းထောင်တွင် ထောင်ကျ
နေခြင်းဖြစ်သည်။

၁၉၈၈ ခုနှစ် အရေးအခင်းကြီး
ကြောင့် တစ်နိုင်ငံလုံး အုပ်ချုပ်မှု အာဏာ
စက်တို့ ပျက်ပြားခဲ့ပြီးနောက် မြို့တိုင်း
လိုလို သပိတ်စခန်းများ ဖွင့်၍ ကိုယ့်မြို့
ကိုယ်ရွာကို နည်းလမ်းအမျိုးမျိုးဖြင့်
အုပ်ချုပ်နေချိန် ဖြစ်သည်။

ဟင်္သာတမြို့ သပိတ်စခန်းသည်
နေရှင်နယ်ကျောင်း (အလက ၁) တွင်
ဖွင့်လှစ်ထားရှိပြီး ဟင်္သာတမြို့ပေါ်ရှိ
ဩဇာတိက္ကမရှိသော လူများနှင့် တက်ကြွ
သော လူငယ်များက မြို့ကို ကာကွယ်
စောင့်ရှောက်လျက်ရှိကြသည်။

“ငရွှေနဲ့ ဆယ်ဦး ပုသိမ်ထောင်
ကို ဖောက်ပြီး လွတ်သွားလို့တဲ့။ အင်ပင်
ဘက်မှာ မီးသွေးလှည့်သမားတွေကို သတ်

သွားလို့တဲ့” အစရှိသည့်သတင်းများက
ဟင်္သာတသပိတ်စခန်းသို့ ဝင်လာသည်။

“ကိုရဲထွန်း . . . ခင်ဗျားတို့
လူငယ်အဖွဲ့တွေ အထူးဂရုစိုက်ကြနော်။
ငရွေ လွတ်လာရင် ဒီဘက်ကိုလည်း
လာမှာပဲ။ ဒီမှာ သူ ကြိမ်းထားတဲ့သူတွေ
ရှိတယ်”

သပိတ်စခန်းခေါင်းဆောင်
ဒေါက်တာမန်းမြင့်က ငရွေသတင်းနှင့်
ပတ်သက်ပြီး ကိုရဲထွန်းတို့ကို သတိပေး
သည်။ ထိုဒေါက်တာကြီးမှာ မြို့လူထု၏
ချစ်ခင်လေးစားခြင်း ခံရသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး
တစ်ဦးလည်း ဖြစ်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ။ ကျွန်တော်
တို့ ရတဲ့သတင်းအရဆိုရင် ငရွေအပါ
ကိုးဦးလို့ ပြောတယ်။ အင်ပင်ဘက်က
နေ ဟင်္သာတဆင်းလာပြီလို့ သိရတယ်။
ကျွန်တော်တို့ မြို့ကို လှည့်စစ်ပို့မယ်”

ထိုညက ရောဝတီသင်္ဘော
ဆိပ်တွင် မသင်္ကာဖွယ်ရာ လူစိမ်း ငါးဦး
ကို တွေ့၍ စစ်ဆေးခဲ့သည်။

“ကျွန်တော်တို့က အရှောက်

ကမ်းကို ကူးမလို့ပါ။ ငရွေ ခေါ်လို့ လိုက်
လာတာပါ။ အခု ကျွန်တော်တို့ သူ့အလစ်
ကို ထွက်ပြေးလာတာပါ။ ငရွေနဲ့ သုံးဦး
ကတော့ ကံလုရွာထဲမှာ အလုပ်ရှိတယ်
လို့ ပြောပါတယ်”

ထိုရရှိသော အစစ်ခံချက်များ
ကို သုံးသပ်၍ ကံလုကောင်စီလူကြီး
အတွက် စိတ်ပူသွားကြသည်။ သို့ဖြစ်၍
ထိုလူငါးဦးတို့ကို ခေတ္တ ထိန်းထားပြီး
ကိုရဲထွန်းနှင့် လုံခြုံရေးတာဝန် ယူထား
သော လူငယ်အဖွဲ့သည် ကံလုရွာသို့
တိတ်တဆိတ် ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။

ကံလုရွာလေးသည် ညအမှောင်
အောက်တွင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေ
သော်လည်း ကောင်စီလူကြီး၏အိမ်အနီး
တွင် လူအရိပ်များ လှုပ်ရှားနေသည်ကို
တွေ့ရသည်။ ထိုသူတို့မှာ ကောင်စီလူကြီး
ကို သတ်ရန် ခြံဝင်းထဲသို့ လျှို့ဝှက်စွာ
ဝင်ရောက်နေသော ငရွေနှင့်အဖွဲ့ပင် ဖြစ်
သည်။

ကိုရဲထွန်းနှင့် အဖွဲ့သည် ကံလု
ရွာသားများနှင့် ပူးပေါင်းပြီး ငရွေပါ လေးဦး

တို့ကို ဝိုင်းဝန်းဖမ်းဆီးနိုင်ခဲ့သည်။ ငရွေ
အဖွဲ့သည် ပြန်လည်ခန့်ရန် ကြိုးစားခဲ့သော်
လည်း လူအင်အားဖြင့် ဝင်ရောက်လုံထွေး
သတ်ပုတ်ဖမ်းဆီးခဲ့သဖြင့် လက်ရဖမ်းမိ
ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ငရွေသည် အားမတန်၍
မာန်လျှော့ကာ အဖမ်းခံခဲ့ရလေသည်။

ဆိပ်ကမ်းတွင် ဖမ်းဆီးရမိသူ
ငါးဦးကိုမူ ပြောဆိုဆုံးမ၏။ အရှေ့ဘက်
ကမ်းသို့ ပြန်လည်လွှတ်ပေးလိုက်သည်။
“ကျွန်တော့်ကို လွှတ်ပေး။
ဘယ်သူ့ကို သတ်ပေးရမလဲ ပြော”

ငရွေသည် ဖမ်းဆီးခံရပြီး
နောက် လက်ပြန်ကြိုးတုတ်နှောင်ထား
လျက်ကပင် လူခိုက်ဂုဏ်ကို ပြ၍ နတ်
နေကိုင်းကို ချိုင့်ရန် ကြိုးစားအားထုတ်
ခဲ့သေးသည်။

“ဒီကောင်တွေကို ဒီအတိုင်း
ထားလို့မဖြစ်တော့ဘူး။ လွှတ်ပေးလိုက်
ရင် လူသတ်မှုတွဲ ထပ်ဖြစ်ဦးမှာပဲ။ ဒီကောင်
လူသတ်ခဲ့တာ များနေပြီ။ ပြီးတော့ မြို့
နာတယ်။ ပြီးတော့ တခြားဒေသရောက်
သွားရင်လည်း ရာဇဝတ်မှုတွေ ဆက်

ကျွန်းလွန်နေဦးမှာပဲ”

တပ်မတော်က နိုင်ငံတော်

စနစ်တစ်ခု၏ ရေစီးကြောင်း

သပိတ်အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်ပိုင်းက လက်ရှိ အခြေအနေကို သုံးသပ်ကြသည်။ ထိုသုံးသပ်ချက်ကို ငရွှေ ရိပ်မိသည်ထင်သည်။ ရှိက်ကြီးတင် ငိုတော့သည်။ လူအများကို ရက်ရက်စက်စက် သတ်ခဲ့သော လူသတ်သမားသည် ကိုယ့်အလှည့်ရောက်တော့ သူရဲဘောကြောင်စွာ ငိုတော့သည်။

အာဏာကို ပြန်ယူပြီးနောက် ကိုရဲထွန်းတို့၏ ဥပဒေမဲ့ တရားစီရင်မှုကို ပြန်လည်စစ်ဆေးပြီး ထောင်ဒဏ် ခုနစ်နှစ်စီ ချမှတ်ခဲ့သည်။

သည်လည်း ရှေ့သို့ စီးဆင်းနေရာမှ နောက်ပြန်လှည့်၍ စီးဆင်းမရတော့ချေ။ ရှေ့ဆက်၍သာ စီးဆင်းရမည်သာ ဖြစ်သည်ကို သဘာဝတရားနှင့်ယှဉ်၍ တွေးတောမိပါ၏။

“ကျွန်တော်တို့ ပုသိမ်ထောင်

ထဲမှာ စည်းကမ်းတကျ နေထိုင်ခဲ့ကြလို့ လျော့ရက်တွေရပြီး ငါးနှစ်လောက်မှာပဲ လွတ်ခဲ့ကြတယ်။ အခုတော့ မြန်မာ့ရိုးရာလက်ဝှေ့နည်းပြဆရာဘဝနဲ့ လူငယ်တွေကို လက်ဆင့်ကမ်းအမွေ ပေးပြီး ပြုစုပျိုးထောင်နေပါတယ် ဆရာ”

“ငရွှေဆိုတဲ့ကောင်က နတ်နေကိုင်းတောင် မချန်ဘူး ဆရာ။ အားလုံး ခုတ်ပစ်တော့တာပဲ။ လူဆိုတာ ဆရာရယ် လူဆိုးပဲဖြစ်ဖြစ် လူကောင်းပဲဖြစ်ဖြစ် ဘာပဲလုပ်လုပ်ပေါ့ ထုံးတမ်းစဉ်လာအရတော့ နတ်နေကိုင်းလေးတော့ ချန်ထားသင့်တာပေါ့”

xxx

ကိုရဲထွန်း၏ စကားအဆုံး

“အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော်တို့ သပိတ်အဖွဲ့တွေက ဒီကောင်တွေကို သတ်ချင်လို့မှ မဟုတ်တာ။ ကျွန်တော်တို့မြို့ကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ခဲ့တာပါ ဆရာ”

ကျွန်တော်တို့ စကားဝိုင်းက တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်ရှိသည်။ စာရေးသူသည် ကအရေးအခင်း ကာလ၏သမိုင်း တစ်နေရာသို့ ပြန်လည်တွေးနေမိသည်။

စာရေးသူသည် ကိုရဲထွန်းပြောသွားခဲ့သော နတ်နေကိုင်းအကြောင်းကို တွေးတောနေမိပါသည်။

ခေတ်တစ်ခေတ်၏ သမိုင်း

ရဲရဲထွန်း(ဟသီတ)

‘ကိုရဲထွန်းက အတိတ် တစ်နေရာသို့ ပြန်လည်သတိရစွာဖြင့် ဖြစ်ရပ်အမှန်ကို စာရေးသူအား ပြောပြခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

စာမျက်နှာတို့သည် ပြည်သူတို့ဆန္ဒနှင့်အညီ တောင်းဆိုလာပါက မလွှဲမသွေ ကူးပြောင်းကြရသည်မှာ ဒီမိုကရေစီ၏ ကျင့်စဉ်တရားပင် ဖြစ်သည်။

မှတ်ချက်
မြန်မာ့ရိုးရာလက်ဝှေ့ပညာရှင် မင်းရဲထွန်း၏ ကိုယ်တွေ့ပြောပြချက်ကို ဇာတ်လမ်းဖွဲ့၍ ရေးသားပါသည်။

အမှတ်တရတိုက်ပွဲကြီးများ

မြေတိုက်ပွဲကြီး

သောင်းစေ့စွဲ

၁၃၁၇

သင်ခန်းစာမူအဆက်

သင်ခန်းစာဖတ်ထုတ်ချက်များ

မြဝတီတိုက်ပွဲစဉ်ကြီးကို ခြုံငုံသုံးသပ်သောအခါ အောက်ပါ အတိုင်း သင်ခန်းစာများ ဖော်ထုတ်ရရှိ ပါသည်။

(က) ခံစစ်များကို အမြဲတမ်းမဆုတ်တမ်း ခံစစ်အဖြစ် အနိုင်အမာတည် ဆောက်ထားသင့်ပါသည်။ ဒါထက် ပိုကောင်းအောင် လုပ်ထားရပါ မည်။ ကျွန်တော်တို့ မာနေ ပလော တိုက်တုန်းက KNU ခံစစ်များကို လွယ်လွယ်နဲ့ရအောင် မသိမ်းနိုင်ခဲ့ပါ။ သူတို့ခံစစ်တွေ အလွန်ကောင်းပါသည်။

(ခ) ဖြိုတွင်းတိုက်ပွဲများအတွက် သီးခြားစစ်ဗျူဟာများကို စစ်သည်အဆင့်ထိ သင်ကြားပို့ချ ထားသင့်ပါသည်။ မြဝတီတွင် ဖြိုတွင်းခံစစ်အတွက် Ring Concept သဏ္ဌာန် မိမိတို့ဘက်

မှ လုပ်ထားခဲ့ရာ ရန်သူလွယ်လွယ် ကူကူ ဝင်ရောက်နိုင်ခြင်း မရှိ သည်ကို တွေ့ရပါသည်။

(ဂ) မြဝတီဒေသသည် လမ်းပန်း ဆက်သွယ်ရေး ခက်ခဲသည့် Iso- lated ဒေသဖြစ်သဖြင့် ရန်သူ လာတိုက်ပါက ပစ်ကူ စစ်ကူပေး ရန် အချိန်အတန်ကြာ ယူရပါ သည်။ ထို့ကြောင့် ယခုထက်ပို၍ တပ်များများ ချထားသင့်ပါသည်။ (ယခုအခါတွင် ထိုဒေသ၌ ခြေလျင်တပ်ရင်း အသစ်သုံးရင်း ခန့် တိုးချဲ့ချထားခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါ သည်။ စာရေးသူ)

(ဃ) မြဝတီတိုက်ပွဲစဉ်၌ လေကြောင်း သည် အရေးကြီးသော ပစ်ကူ ပေးခဲ့နိုင်သည့် စွမ်းအားကြီးဖြစ်၍ မြဝတီဒေသ၌ လေယာဉ်များ ဆင်းသက်နိုင်ရန် လေယာဉ်ကွင်း တစ်ခု ရှိသင့်ပါသည်။ မြဝတီနှင့် သမန်းညီ နောင်ကြားတွင် လေယာဉ်ကွင်း တည်ဆောက်

မည်ဆိုက ဖြစ်နိုင်ချေရှိပါသည်။ ထိုင်းနိုင်ငံ တစ်ဖက်ကမ်း မဲဆောက်တွင် လေယာဉ်ကွင်းရှိ ပါသည်။ မဲဆောက်တွင် လေယာဉ် ကွင်းရှိပါက မြဝတီတွင်လည်း လေယာဉ်ကွင်းထားလျှင် ရနိုင် ပါသည်။ ရေရှည်အတွက် လေယာဉ်ကွင်းရှိသင့်သည်ဟု သင်ခန်းစာ ဖော်ထုတ်ရရှိပါသည်။

(င) မြဝတီတိုက်ပွဲတွင် ရန်သူသတင်း ကို အတိအကျမရခဲ့ပါ။ ထို့ကြောင့် ရန်သူသတင်း ဒါထက်ပိုရအောင် ဘက်ပေါင်းစုံမှ Collecting of information သတင်းစုဆောင်း ရေးကို ဆောင်ရွက်နေသင့်ပါ သည်။ လိုအပ်ပါက တစ်ဖက် နိုင်ငံဒေသသို့ ထိုးဖောက် အထောက်အကူများ စေလွှတ် ထားရှိသင့်ပါသည်။

(စ) မြဝတီသည် လမ်းပန်းဆက်သွယ် ရေးခက်ခဲသဖြင့် လမ်းများ ဒါထက် ပိုကောင်းမွန်အောင် ပြုပြင်

ထားသင့်ပါသည်။

(ယခု အခါ မူလဒေါန
တောင်ကျောလမ်းအပြင် အာရှ
လမ်းမကြီးကိုလည်း ဖောက်လုပ်
လျက် ရှိကြောင်း တွေ့ရပါသည်။
စာရေးသူ)

(ဆ) ကျွန်တော်သည် စစ်ကျောင်း
နည်းပြဆရာ လုပ်လာသူဖြစ်၏။
ကျွန်တော်တို့ တပ်မတော် စစ်
ကျောင်းကြီးများ၌ တိုက်ပွဲသုံးသပ်
ချက်များကို Sand Model
သဲမြေပုံများဖြင့် ရှင်းလင်းပြလေ့
ရှိ၏။ ဒါသာမကပါ အဆင့်မြင့်စစ်
ကျောင်းကြီးများတွင် တစ်ရက်နှင့်
တစ်ည ဖြစ်စဉ်များ ဆက်တိုက်
ပေး၍ သင်တန်းသားများက
Quick Decision ပေးရသည့်
Tele-Battle ခေါ် တယ်လီဖုန်း
တိုက်ပွဲများ လုပ်ရ၏။ ရန်သူက
မြို့လယ်လမ်းမကြီး ရောက်လာ
ပြီ။ တပ်စုတစ်စုလောက်ရှိတယ်။
ဘာလုပ်မလဲ။ လက်နက်ကြီးနဲ့

ပစ်မလား။ စောင့်တိုက်မလား။
အမိန့်ပေး အဆုံးအဖြတ်ပေးပါ။
ရန်သူလက်နက်ကြီးတပ်ဖွဲ့
တောင်ဘက် ဘုရားကုန်းကို
တက်နေတယ်။ ဘာလုပ်မလဲ။
စသည်ဖြင့် မေးခွန်းများမေးပြီး
ဖြေခိုင်းသည့် တိုက်ပွဲမျိုးဖြစ်၏။
ယခု မြဝတီတိုက်ပွဲလို မြို့တွင်း
တိုက်ပွဲများအတွက် အထက်ပါ
အတိုင်း Tele-Battle မျိုး စစ်
ကျောင်းကြီးများ၌ ခပ်များများ
ထည့်သွင်း လေ့ကျင့်ပေးသင့်
သည်ဟု အကြံပြုအပ်ပါသည်။

ဒါမှ တကယ့်မြို့တွင်း တိုက်ပွဲ
တွေကြုံရင် လုပ်တတ်ကိုင်တတ်
ဖြစ်သွားမည် ဖြစ်ပါသည်။
ကျွန်တော်တို့ တပ်များသည်
ထောထဲတောင်ထဲ၌ စစ်ကောင်း
ကောင်းတိုက်တတ်ကြသော်
လည်း မြို့ကြီးပြကြီးများ၌ သိပ်ပြီး
မကျွမ်းကျင်ကြပါ။ ဤအဖြစ်
အပျက်မျိုးများကို ၁၉၈၈ ခုနှစ်
အရေးအခင်းကာလက ဖြစ်စဉ်များ
က သာဓကဖြစ်ပါသည် ခင်ဗျား။
(၅) တညလတပ်ပေါင်းစုသည် Open
Season တွင် သောင်ရင်းမြစ်ကို
ဖြတ်ပြီးထိုးစစ်ဆင်ခြင်းဖြစ်၏။
မိုးတွင်း သောင်ရင်းမြစ် ရေပြည့်
နေချိန်ဆိုပါက မြစ်ကို ဖြတ်ကူးပြီး
သူတို့စစ်ဆင်ရေးလုပ်ရန် များစွာ
အခက်အခဲ ရှိ၏။ သူတို့၏
အုပ်ချုပ်ထောက်ပံ့မှုကိစ္စ အားလုံး
သောင်ရင်းမြစ် အရှေ့ဘက်ကမ်း
ထိုင်းနိုင်ငံဘက်မှာသာ လုပ်
လေ့ရှိပါသည်။ လုပ်ရပါသည်။

သောင်ရင်းဖြစ်သည် နွေကာလ
ရေကျသွားချိန်တွင် ဘယ်နားက
ဖြတ်ဖြတ် ဖြတ်လို့ရ၏။ ထို့ကြောင့်
အောက်တိုဘာ၊ နိုဝင်ဘာ မြစ်ရေ
စကျချိန်မှ မတ်၊ ဧပြီ နွေကာလ
အထိ တပ်အသင့် နေရာယူ
Stand to ပြုလုပ်ခြင်း၊ မြို့
လုံခြုံရေး စီမံချက်ကို မကြာခဏ
ဇာတ်တိုက်လေ့ကျင့်ခြင်းများ
ပြုလုပ်သင့်ကြောင်း သင်ခန်းစာ
ဖော်ထုတ် ရရှိပါသည်။

အခြားသုံးသပ်ချက်များ

မြဝတီတိုက်ပွဲနှင့် ပတ်သက်
၍ PDP ဗဟိုကော်မတီ ဝင်ဟောင်း
ယခု ဒီမိုကရက်တစ်ပါတီ (မြန်မာ)
ဥက္ကဋ္ဌ ဦးသုဝေဓု သူ၏ပါလီမန်
ဒီမိုကရေစီနှင့် ကျွန်တော်စာအုပ်
စာမျက်နှာ ၂၆၈ အခန်း (၂) ၌
အောက်ပါအတိုင်း ဖော်ပြခဲ့၏။ သူ၏
ဖော်ပြချက်၌ မြဝတီတိုက်ပွဲနှင့် ဆက်စပ်
နေသော သုံးသပ်ချက်အချို့ပါရှိပါ

သည်။ လေ့လာနိုင်ရန် ဖော်ပြနိုင်ပါသည်။
ပြည်ချစ်လွတ်မြောက်ရေးတပ်မတော်၏
၁၉၇၂ ခုနှစ်၊ မေလ ၇ ရက်နေ့မှ
၁၉၇၄ ခုနှစ် ဇွန်လဆန်းအထိ
ဆောင်ရွက်ချက်များ

ဒုတိယအကြိမ်မြောက်
ပါလီမန်ဒီမိုကရေစီပါတီ ညီလာခံတွင်
ပြည်ချစ်လွတ်မြောက်ရေး တပ်မတော်
တစ်ခုလုံး၏ ၁၉၇၂ ခုနှစ်၊ မေလ ၇
ရက်နေ့ထိ တိုက်ပွဲများနှင့် ဖောက်ခွဲ
မှုများကို အသေးစိတ် အတိအကျ
ဖော်ပြခဲ့ပေသည်။ ဒုတိယအကြိမ်
ညီလာခံနှင့် တတိယအကြိမ်ညီလာခံ
အကြား အချိန်ကာလ နှစ်နှစ်ကျော်

အတွင်း၌ ပြည်ချစ်လွတ်မြောက်ရေး
တပ်မတော်သည် တိုက်ပွဲများကို ယခင်
ကထက် ပို၍ များပြားကြီးကျယ်စွာ
ဆင်နွှဲ၍ တစ်ပါတီအာဏာရှင်တပ်
များကို အထိနာအောင် တိုက်ခိုက်ခဲ့
လေသည်။

၁၉၇၂ ခုနှစ် နှစ်ကုန်ခါနီး
အချိန်၌ ပြည်ချစ်လွတ်မြောက်ရေး
တပ်မတော်သည် ပဲခူးရိုးမဘက်သို့
လည်းကောင်း၊ ရွှေကျင်ကျောက်ကြီး
မြို့နယ်များသို့ လည်းကောင်း၊ တောင်ငူ
ခရိုင်အတွင်းသို့လည်းကောင်း မဟာမိတ်
ကော်သူးလေများနှင့်ပူးပေါင်း၍ ရန်သူ
အကျအဆုံးများအောင်၊ အထိနာ
အောင် အကြိမ်ကြိမ် ထိုးနှက် တိုက်ခိုက်
နိုင်ခဲ့လေသည်။ ရွှေကျင်မြို့ကို
ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်ပြီး အစိုးရ
ဘဏ္ဍာငွေနှစ်သိန်း ကျော်ကျော်နှင့်
ရွှေလေးပိဿာတျော်ကို သိမ်းဆည်း
နိုင်ခဲ့၏။ ထိုနည်းတူပင် ကျောက်ကြီး
မြို့ထဲသို့ ဝင်ရောက်ပြီး ရန်သူများ
တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားအောင်

မြို့တွင်း၌ မွေနှောက်တိုက်ခိုက်၍
 အစိုးရပစ္စည်းများကို သိမ်းဆည်းခြင်း၊
 ဖျက်ဆီးခြင်းများကို ပြုလုပ်နိုင်ခဲ့လေ
 သည်။ ပြည်ချစ်လွတ်မြောက်ရေး
 တပ်မတော်အနေဖြင့် ထူးခြားလာသည့်
 အချက်တစ်ချက်မှာ ၁၉၇၃ ခုနှစ်
 နှစ်ဆန်းတွင် အနောက်မြောက်ပိုင်း
 စစ်ဌာနချုပ်ကို ဖွဲ့စည်း တည်ထောင်နိုင်
 ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထို့ပြင် ပါလီမန်ဒီမိုကရေစီ
 ပါတီနှင့် ပြည်ချစ်လွတ်မြောက်ရေး
 တပ်မတော်တို့သည် တော်လှန်ရေး
 လုပ်ငန်းများကို ပိုမိုကျယ်ပြန့်စွာ လုပ်
 ဆောင်နိုင်ရေးအတွက် ချင်းအမျိုးသား
 လွတ်မြောက်ရေး တပ်မတော်နှင့် ပအို
 အမျိုးသားလွတ်မြောက်ရေးတပ်မတော်
 များကို ဖွဲ့စည်းနိုင်ရန် ဆောင်ရွက်ပေး
 ခဲ့လေသည်။ လက်နက် ခဲယမ်း
 မီးကျောက်နှင့် စစ်အသုံးအဆောင်
 အကူအညီများကို အတတ်နိုင်ဆုံး
 ကူညီခဲ့ပေသည်။ ၎င်းတပ်များသည်
 မဟာမိတ်ကော်သူး လေတပ်များနှင့်

လည်းကောင်း၊ မိမိပြည်ချစ်တပ်များ
 နှင့်လည်းကောင်း ပူးပေါင်းလက်တွဲ
 လျက် ရန်သူတစ်ပါတီ စစ်အာဏာနှင့်
 တပ်များကို အကြိမ်ကြိမ် ပူးပေါင်း
 တိုက်ခိုက်ခဲ့ပေသည်။

ပါလီမန်ဒီမိုကရေစီပါတီနှင့်
 ပြည်ချစ်လွတ်မြောက်ရေးတပ်မတော်
 သည် မဟာမိတ်များ ဖြစ်ကြသော
 ကေအင်ယူ ကရင်အမျိုးသား အစည်း
 အရုံး မွန်ပြည်သစ်ပါတီနှင့် အမြဲတစေ
 ပူးတွဲလက်ဆက်ကာ နိုင်ငံရေး၊ စစ်ရေး
 များကို တိုင်ပင်ဆွေးနွေးညှိနှိုင်းခဲ့
 လေသည်။ တတ်နိုင်သည့် အကူအညီ
 များကိုလည်း မိမိ၏အင်အား အခြေ
 အနေအရ ပေးခဲ့၏။ ကေအင်ယူ ကရင်

အမျိုးသားအစည်းအရုံးနှင့် မွန်ပြည်
 သစ်ပါတီတို့ကလည်း မိမိတို့ ပြည်ချစ်
 တပ်မတော်ကို အဖက်ဖက်၌ ပြန်လည်
 တုံ့ပြန်ခိုင်းပင်းကူညီခဲ့လေသည်။

ပါလီမန်ဒီမိုကရေစီပါတီနှင့်
 ပြည်ချစ်လွတ်မြောက် ရေးတပ်မတော်
 သည် ကရင်နီအမျိုးသားတိုးတက်ရေး
 ပါတီအား လက်နက်ခဲယမ်းမီးကျောက်၊
 အကူအညီများကိုလည်း ပေးခဲ့လေ
 သည်။ စစ်ရေး ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်မှု
 သဘောတူညီချက်များကိုလည်း ယာယီ
 ရရှိခဲ့လေသည်။ လားဟူ အမျိုးသား
 တော်လှန်ရေး တပ်မတော်အားလည်း
 လက်နက်ခဲယမ်းများကို တတ်နိုင်သမျှ
 ကူညီပေးခဲ့လေသည်။ ဗိုလ်ဇော်ထွန်း
 ခေါင်းဆောင်သော ပြည်တွင်း ငြိမ်းချမ်း
 ရေးနှင့် ညီညွတ်ရေးတပ်ဖွဲ့ (ပဥဉတ)
 ကိုလည်း လက်နက်ခဲယမ်း၊ ငွေကြေး
 အကူအညီများ ပေးခဲ့လေသည်။
 သို့သော် ဗိုလ်ဇော်ထွန်းသည် နောက်ပိုင်း
 ၌ ဖောက်ပြန်သွားခဲ့၏။ ပေးသောငွေ
 နှင့် လက်နက်ခဲယမ်း အကူအညီများ

ကို တော်လှန်ရေးအတွက် အသုံးမပြုဘဲ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စအတွက် အလွဲသုံးစားပြု လုပ်ခဲ့လေသည်။ ဖြန့်တီးပစ်ခဲ့လေသည်။

ပြည်ချစ်လွတ်မြောက်ရေး တပ်မတော်သည် တစ်ပါတီ စစ်အာဏာရှင်များကို နှောင့်ယှက်တိုက်ခိုက် သည့်အနေဖြင့် ရန်ကုန်၊ မော်လမြိုင်၊ ပဲခူး အစရှိသော မြို့ကြီးများ၌ အကြိမ် ကြိမ် ငှားဖောက်ခွင့် ရန်သူအား တုန်လှုပ် ချောက်ချားစေခဲ့လေသည်။ ရန်သူ အမြောက်အမြားကို သေကျေဒဏ်ရာ ရစေပြီး ရန်သူနှင့်ပတ်သက်သော အဆောက်အဦများ၊ ပါတီရုံးများ၊ မီး စက်များ၊ စစ်ကားများနှင့် ရဲဝါယာလက် စက်ကားများကိုလည်း ထိခိုက်ပျက်စီး စေခဲ့လေသည်။ ၁၉၇၃ ခုနှစ် နှစ် လယ်လောက်တွင် မော်လမြိုင် ခိုင်းငံနဲ တွင်းရဲဌာနနှင့် လျှပ်စစ်ဓာတ်အားပေး ရုံတို့ကို ပြည်ချစ်အထူးကွန်မန်ဒို တပ်ဖွဲ့မှ မြို့တွင်းသို့ ရဲဝံ့ပြတ်သားစွာ ဝင်ရောက်၍ တိုက်ခိုက်ဖျက်ဆီးနိုင်ခဲ့

၏။ ရေး၊ ထားဝယ်ကားလမ်း ဆက် သွယ်ရေး ပြတ်တောက်သွားအောင်၊ နလံမထူနိုင်အောင် အကြိမ်ကြိမ် တိုက် ခဲ့ခြင်း၊ ဖောက်ခွဲခြင်းများကို ပြုလုပ်ခဲ့ လေသည်။

မော်လမြိုင်၊ ရေး မီးရထား လမ်းကိုလည်း အကြိမ်ကြိမ် နှောင့်ယှက် တိုက်ခိုက်ခဲ့၏။ မီးရထားခေါင်းတွဲများ ကို ပြည်ချစ်လွတ်မြောက်ရေး တပ်မတော်နှင့် မဟာမိတ် မွန် အမျိုးသား လွတ်မြောက်ရေးတပ်များ မည်မျှ ပူးပေါင်း တိုက်ခိုက်ခဲ့သနည်း ဆိုသော် ရေး၊ မော်လမြိုင် မီးရထား သည် တစ်နေ့လျှင် နှစ်စီးသာ သွား လာနိုင်တော့သည့် အခြေအနေသို့

ရောက်ခဲ့၏။ ပြည်ချစ်လွတ်မြောက်ရေး တပ်မတော်သည် ထားဝယ်ခရိုင် ဟိန္ဒူးမိုင်းသို့ ဝင်ရောက် စီးနင်း၍ သိန်းပေါင်းများစွာတန်သော ဓာတ် အားပေးစက်များ၊ အစိုးတန်ပစ္စည်း များကို တိုက်ခိုက်ဖောက်ခွဲဖျက်ဆီး နိုင်ခဲ့လေသည်။ ထို့ပြင် မြိတ်၊ ခရိုင် ရတနာပုံ မိုင်းကြီးကိုလည်း ဝင်ရောက် သိမ်းပိုက်ကာ သိန်းပေါင်းမြောက်မြား စွာတန်သော အစိုးရပစ္စည်းများကို ဖျက်ဆီးပစ်နိုင်ခဲ့လေသည်။ မိမိတပ် များ တိုက်စွမ်းရည် တိုးတက်လာကြ၍ ရန်သူကို ပိုမိုအထိနာစေခဲ့လေသည်။

၁၉၇၃ ခုနှစ်တွင် ပါလီမန် ဒီမိုကရေစီပါတီနှင့် ပြည်ချစ်လွတ် မြောက်ရေး တပ်မတော်တို့သည် လေးနက် ခိုင်မာသော ဆုံးဖြတ်ချက် ဖြင့် တစ်ပါတီ စစ်အာဏာရှင်များကို ပိုမိုထိရောက် ခေါင်းမာစွာ တိုက်ခိုက် ရန် သန္နိဋ္ဌာန်ချမှတ်ခဲ့သည်။ ၁၉၇၄ ခုနှစ် နှစ်ဦးမှစ၍ ပြည်ချစ်လွတ် မြောက်ရေး တပ်မတော်သည် ပဲခူး

ခရိုင်၊ တောင်ငူခရိုင်များအတွင်း၌ မဟာမိတ်ကော်သူးလေများနှင့် ပူးပေါင်းလျက် တိုက်ပွဲများ အကြိမ်ကြိမ် ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဖော်ထုတ်ခဲ့လေသည်။ ရန်သူအား ထိရောက်စွာ အနှောင့်အယှက်ပေးနိုင်ခဲ့လေသည်။ ပြည်တွင်း နှစ်လည်း ဆက်သွယ်ရေး လမ်းကြောင်းများ ဖွင့်ပေးနိုင်ခဲ့လေသည်။

ပြည်ချစ် အထူးကွန်မန်ဒို တပ်ဖွဲ့များသည် မော်လမြိုင် လေယာဉ်ကွင်းကို ဝင်ရောက်ဖောက်ခွဲ တိုက်ခိုက်ခြင်း၊ မုတ္တမမြို့ ဓာတ်အားပေးစက်ရုံကြီးအား လက်နက်ကြီးများဖြင့် ဝင်ရောက်ပစ်ခတ်ခြင်းများကိုလည်း ပြုလုပ်နိုင်ခဲ့သည်။ ထားဝယ် မြို့တွင်းရှိ ရန်သူ ခလရ (၂၅) တပ်ရင်း ရုံးကို ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်သည်။ ရန်သူတို့ တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားသော တိုက်ပွဲ ပြည်ချစ်နှင့် မဟာမိတ် မွန်တပ်များ ပူးပေါင်းတိုက်သည့် ကမာဝတ် ရန်သူ စခန်းသိမ်းတိုက်ပွဲနှင့် မဟာမိတ် ကော်သူးလေတပ်များနှင့် ပူးပေါင်း

တိုက်ခိုက်သည့် မြဝတီသယ်ယူရေးလမ်း မဲပလဲတိုက်ပွဲများမှာ တစ်ကမ္ဘာလုံးသို့ ပျံ့နှံ့သွားသည့်အပြင် မြန်မာနိုင်ငံ အတွင်း၌လည်း ပြင်းထန်သော ဂယက်များ ရိုက်ခတ်သွားခဲ့လေသည်။ စစ်အာဏာရှင်တို့ ဖုံးဖိမရလောက်အောင် ကြီးကျယ် ပြင်းထန်သော တိုက်ပွဲများ ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

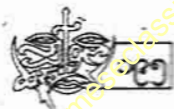
၁၉၇၁ ခုနှစ် နှစ်ဦးမှစ၍ ပြည်ချစ်လွတ်မြောက်ရေး တပ်မတော် တစ်ခုလုံးမှ တိုက်ခိုက်၍ ကျဆုံးသွားသော ရန်သူ တပ်သားဦးရေမှာ အနည်းဆုံး ၁၈၉၁ ယောက်ဖြစ်ပြီး ထိခိုက်ဒဏ်ရာရဦးရေမှာ အနည်းဆုံး

၁၇၀၇ ယောက်မျှ ဖြစ်ပေသည်။ မိမိတို့ပြည်ချစ်တပ်မတော်မှ တိုင်းပြည်အတွက်နှင့် မြန်မာပြည်တွင် ဒီမိုကရေစီဝါဒ ပြန်လည်ထွန်းကားရေးအတွက် စုစုပေါင်း ခိုလှုံ၊ အကြွေးတပ်သား ၂၁၄ ယောက် ကျဆုံးပြီး ၁၈၄ ယောက် ထိခိုက်ဒဏ်ရာ ရခဲ့လေသည်။

အထက်ပါတို့ကား မြဝတီတိုက်ပွဲနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ဦးသုဝေ၏ သုံးသပ်ဖော်ပြချက်ပါခင်ဗျား။

ဆက်လက်၍ ဦးသုဝေ၏ “ပါလီမန်ဒီမိုကရေစီပါတီနှင့် ကျွန်တော်” စာအုပ်ထဲမှာပင်ပါရှိသည့် PDP အထွေထွေအတွင်းရေးမှူးချုပ် ဦးသွင်၏ PDP ကြေညာချက်အား ဆက်စပ်စဉ်းစားသုံးသပ်နိုင်ရန် ဖြည့်စွက် ဖော်ပြအပ်ပါသည်။ ဤ ကြေညာချက်သည် ၁၉၇၄ ခုနှစ် မြဝတီတိုက်ပွဲအပြီး၌ ထုတ်ပြန်ခဲ့သည့် ကြေညာချက် ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်တို့၏ ခံတိမ်တံခါးခံလုပ်ငန်းများ

ရန်သူများနှင့် တိုက်ခိုက်နေစဉ် ပါလီမန်ဒီမိုကရေစီပါတီနှင့် ပြည်ချစ်လွတ်မြောက်ရေး တပ်မတော်တို့သည် တိုက်ခိုက်ရေးလုပ်ငန်းများနှင့် မျဉ်းပြိုင်သဖွယ် ပြည်တွင်းစည်းရုံးရေးလုပ်ငန်းများ ဖောက်ခွဲရေးလုပ်ငန်း၊ ဝါဒဖြန့်ချိရေးလုပ်ငန်းများကို တစ်ပြိုင်တည်း လုပ်ဆောင်သွားရမည် ဖြစ်လေသည်။

၎င်းစည်းရုံးရေးလုပ်ငန်းများ၊ ဖောက်ခွဲရေးလုပ်ငန်းများ၊ ဝါဒဖြန့်ချိရေးလုပ်ငန်းများကို ပါလီမန်ဒီမိုကရေစီ ပါတီဌာနချုပ်မှသော်လည်းကောင်း၊ တောင်ပိုင်းစစ်ဌာနချုပ်မှသော်လည်းကောင်း၊ အနောက်မြောက်ပိုင်း စစ်ဌာနချုပ်မှသော်လည်းကောင်း၊ အလယ်ပိုင်းစစ်ဌာနချုပ်မှသော်လည်းကောင်း ညှိနှိုင်းတိုင်ပင်ဆွေးနွေး၍ ပြုလုပ်ရမည် ဖြစ်ပေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့၏ မဟာမိတ်များဖြစ်သော ကေအင်ယူ

ကရင်အမျိုးသားအစည်းအရုံး မွန်ပြည်သစ် ပါတီ၊ ရှမ်းမျိုးချစ်ပါတီနှင့် ချင်းဒီမိုကရေစီပါတီတို့ကိုလည်း အလားတူလုပ်ငန်းများကို တစ်ချိန်တည်းလိုလို လုပ်ဆောင်ရန် တိုက်တွန်းဆွေးနွေး ညှိနှိုင်းတိုင်ပင်ရမည် ဖြစ်ပေသည်။ ထိုကဲ့သို့ အချိန်ကိုက် ဖော်ပြပါလုပ်ငန်းကို လုပ်နိုင်လျှင် ပြည်တွင်း၌ ရိုက်ခတ်မည်ကယက်များမှာ ပြင်းထန်သော လှုပ်ရှားမှုများ ပေါက်ကွဲမှုများ ပေါက်ကွဲမှုများဖြစ်မည်ဟု ယူဆရသည်။

ဤကဲ့သို့ လုပ်ဆောင်နေစဉ် ကျွန်ုပ်တို့သည် အားသစ်သတင်းစဉ်ကို တွင်ကျယ်စွာ ကြိုးစားပြီး ဝေငှရမည် ဖြစ်သည်။ အားသစ်သတင်းစဉ်သည် ယခု ဗြိတိန်ခရိုင်၊ ထားဝယ်ခရိုင်၊ မော်လမြိုင်ခရိုင်၊ သထုံခရိုင်၊ ပဲခူးခရိုင်၊ ရန်ကုန်တိုင်း၊ မန္တလေး၊ တောင်ငူ၊ မိုးကုတ် အစရှိသော မြို့များသို့ ရောက်ရှိကြောင်း ခိုင်လုံစွာ သိရပါသည်။ တစ်နေ့တခြား ပိုမို

ကျယ်ပြန့် နံ့ပြားသွားအောင် ဖြန့်ဖြူးဝေငှရန်မှာ ကျွန်ုပ်တို့ တာဝန်ပင်ဖြစ်ပြီး စောင်ရေကိုလည်း ငွေရေးကြေးရေးက တတ်နိုင်သည့်ပေါ် မူတည်၍ တိုးချဲ့ရန်လိုသည်။ ယခု စောင်ရေ ၃၀၀၀ မှ ၄၀၀၀ သို့ တိုးချဲ့ရန် လိုအပ်ပါသည်။ အချိန်အနည်းကြာလာခဲ့လျှင် စောင် ရေ ၅၀၀၀ သို့ တိုးချဲ့နိုင်လျှင် မြန်မာပြည်အနှံ့အပြားကို ဝေငှနိုင်မည်ဟု ယူဆနိုင်ပါသည်။ ပါလီမန်ဒီမိုကရေစီပါတီသည် အခြေအနေ လုပ်ရပ်ကို သုံးသပ်၍ လိုအပ်ပါက ဝေငှခဲ့သော “ဗိုလ်နေဝင်း၏ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်အပေါ် ပါလီမန်ဒီမိုကရေစီပါတီ၏ သဘောထား” ကြေညာချက်ကဲ့သို့ အခြေအနေက တောင်းဆိုလာလျှင် မကြာခဏ ထုတ်ဝေရမည်။ ဤကဲ့သို့ စာအုပ်စာတမ်းများ ဝေငှခြင်း လုပ်ငန်းသည် ပြည်သူလူထုအပေါ် ထိုးဖောက်စည်းရုံးနိုင်သော စွမ်းရည်ရှိသည်ကို ကျွန်ုပ်တို့ လက်တွေ့ရှိရမည် ရန်သူ စစ်အာဏာရှင်တို့လည်း စာပေ

လက်နက်ကို ကြောက်ရွံ့ကြောင်း
ကောင်းစွာ သိရသည်။

အရေးကြီးသည့် နောက်
တစ်ချက်မှာ ပါလီမန် ဒီမိုကရေစီပါတီ
ဖြင့် “ပြည်ချစ်အသံ” ကို ဆက်လက်၍
ကောင်းမွန်သောအစီအစဉ်ကို အသံ
လွှင့်ဖို့ ဖြစ်ပေသည်။ ပြည်ချစ်အသံကို
အကြောင်းကြောင်းကြောင့် ကျွန်ုပ် ၆
လခန့် ရပ်ဆိုင်းထားရပါသည်။ ၁၉၇၄
ခုနှစ်၊ မေလ ၁၄ ရက်နေ့တွင် ပြန်လည်
၍အသံလွှင့်ပြီး ပြည်ချစ်လွတ်မြောက်
ရေးတပ်မတော်မှ ရဲဘော်များနှင့်
ပြည်သူများစွာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ
ဖြစ်ရပါသည်။ အသံလွှင့်မှု ရပ်ဆိုင်းနေ
သောကာလတွင် လူအမြောက်အမြား
စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပါသည်။ အသံပြန်
လွှင့်ရန်လည်း တောင်းဆိုကြပါသည်။
ကျွန်ုပ်တို့ အသံလွှင့်လုပ်ငန်းသည်
ဗမာလွှင့်သောအသံလွှင့်နှင့် နှိုင်းယှဉ်
လျှင် အားမရစရာဖြစ်သည်မှာ အမှန်
ပါ။ ရံဖန်ရံခါ မကြားတစ်ချက် ကြား
တစ်ချက်၊ မကြည်တစ်ချက် ကြည်

တစ်ချက်၊ မကျယ်တစ်ချက် ကျယ်
တစ်ချက် ဖြစ်သည်ဆိုသည်မှာလည်း
အမှန်ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် မကြားရ
သည်ထက် အကျိုးပိုရှိပါသည်။ အသံ
ပြန်လွှင့်နိုင်သည်ကို ကျွန်ုပ်တို့ အလွန်
ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်ရပါသည်။
ပါလီမန်ဒီမိုကရေစီပါတီအနေဖြင့်
အသံလွှင့်လုပ်ငန်းကို ပိုမိုကောင်းမွန်
ရန် နည်းလမ်းအသစ်ကို ထပ်မံရှာဖွေ
၍ လွှင့်သင့်ပါသည်။

ဘဏ္ဍာရေးအခြေအနေက
ခွင့်ပြုနိုင်လျှင် ပိုမိုကောင်းသော
စက်များကို ထပ်ဝယ်၍ အသံလွှင့်သင့်

ပါသည်။ မြန်မာပြည်အတွင်း၌
တိုင်းသူပြည်သားလူအများတို့သည်
တစ်ပါတီစစ်အာဏာရှင်များကို အခု
အချိန်၌ ယခင်ကထက် ပိုမိုပြင်းထန်စွာ
ဆန့်ကျင်နေပြီးဖြစ်ပါသည်။ မြန်မာ
ပြည်အနှံ့အပြား လူထုကြီး သိသာစွာ
လူးလွန်လွှဲရှားလာသည်ကို တွေ့ရ
သည်။ ဤကဲ့သို့အချိန်ခါတွင် အသံ
လွှင့်လုပ်ငန်းသည် တစ်ပါတီအာဏာ
ရှင်စနစ်ကို အမြန်ပြုတ်ကျနိုင်ပါသည်။
အထောက်အကူဖြစ်ပါသည်ဟု ကျွန်ုပ်
မမှီတိမသုန် ယုံကြည်ပါသည်။
စိတ်ဓာတ်စစ်ဆင်ရေး လုပ်ငန်းဖြစ်
သည့် အသံလွှင့်ခြင်းသည် ထက်မြက်
သော လက်နက်တစ်ခုဖြစ်ကြောင်း
သတိပြုရန် လိုအပ်ပါသည်။

တညလအဖွဲ့ကြီး အင်အား
ကြီးလေ တစ်ပါတီ စစ်အာဏာရှင်တို့
ပြုတ်ကျရန် မြန်လေလေဖြစ်သည်။

နောက်ဆုံးလူလည်းဖြစ်
အရေးကြီးဆုံးလည်းဖြစ်သည့် အချက်
မှာ တိုင်းရင်းသားလူမျိုးပေါင်းစုံ စည်းလုံး

ညီညွတ်ရန်နှင့် လွတ်မြောက်ရေးတပ်
ပေါင်းစု (တညလ) အဖွဲ့ကြီး အင်အား
ကြီးမားလာရန်ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်
တို့သည် တညလ၏ အရေးကြီးသော
အခန်းကို လေးနက်စွာ ဖော်ထုတ်ရန်
ဖြစ်ပါသည်။ ဘုံရန်သူ ဖက်ဆစ်
အာဏာရှင် အစိုးရကို ကျွန်ုပ်တို့
တစ်ဖွဲ့တည်းနှင့် မတိုက်နိုင်သလို အခြား
တော်လှန်ရေးအဖွဲ့အစည်းတို့လည်း
တစ်ဖွဲ့တည်း မတိုက်နိုင်ပါ။ ဤအရေး
ကြီးသောအချက်ကို တော်လှန်ရေး
တိုက်ပွဲဝင်များအားလုံး ယုံကြည်
ပြတ်သားစွာ မြင်ရန် လိုအပ်ပါသည်။
မိမိတို့အားလုံး ပူးပေါင်းတိုက်ခိုက်မှသာ
လျင်မြန်စွာ အောင်မြင်ပါမည်။

စုပေါင်းလက်တွေ့တိုက်ခြင်း
၏ အကျိုးအာနိသင်ကိုလည်း လက်
တွေ့တွေ့ခဲ့ရပါပြီ။ ဆို့ကြောင့် ပါလီမန်
ဒီမိုကရေစီပါတီသည် တော်လှန်ရေး
အောင်မြင်ရေးအတွက် နိုင်ငံရေး
စစ်ဆင်ရေးများကို တညလအဖွဲ့များ
နှင့် ရင်းနှီးစွာတိုင်ပင်ဆွေးနွေး၍

လေးနက်ခိုင်မာစွာ လုပ်ဆောင်သွား
ရမည် ဖြစ်ပါသည်။ တညလအဖွဲ့ကြီး
အင်အားကြီးမားလေ ဖက်ဆစ်အစိုးရ
ပြုတ်ကျရန် မြန်လေဖြစ်သဖြင့် တညလ
အဖွဲ့ကြီးကို ဆထက်ထမ်းပိုး တိုးတက်
ကြီးထွားနိုင်မအောင် အစွမ်းကုန်ကြိုးစား
ဆောင်ရွက်ရမည်။

၁၉၇၄ ခုနှစ်၊ မေလ ၇ ရက်
နေ့နှင့် ၈ ရက်နေ့များတွင် အောင်မြင်
စွာကျင်းပခဲ့သော တော်လှန်ရေး အဖွဲ့
အစည်းမျက်နှာစုံညီပွဲမှ ကျယ်ပြန့်
ခိုင်မာသော တော်လှန် ရေးတပ်ပေါင်း
စုကြီးကို တညလအဖွဲ့ကြီးအား
အခြေခံ၍ ဖွဲ့စည်းသွားမည်ကို
ဆုံးဖြတ်ချက်ချမှတ်ခဲ့လေသည်။
တစ်ပါတီအာဏာရှင်များ မြန်မြန်ပြုတ်
ကျဖို့ အရေးကြီးသော ခြေလှမ်းတစ်ရပ်
ဖြစ်လေသည်။ ဤဆုံးဖြတ်ချက်ကို
ပါလီမန် ဒီမိုကရေစီပါတီဖြင့်
ဝမ်းမြောက်စွာ ကြိုဆိုပါသည်။

ဖော်ပြပါအကြောင်းအရာ
များ၊ လုပ်ငန်းစဉ်များ၊ အကြံအစည်

များကို ၁၉၇၄ ခုနှစ်၊ ဇွန်လမှစ၍
စစ်အာဏာရှင်တို့ ဘုံးဘုံးလဲကျဆုံး
သည်ထိ ပါလီမန်ဒီမိုကရေစီပါတီသည်
ဆက်လက်၍ ဖွဲ့နှင့် ကြိုးစား၍
လေးနက်စွာ ဆောင်ရွက်အကောင်အထည်
ဖော်သွားရမည် ဖြစ်ပါသည်။

“ပါလီမန် ဒီမိုကရေစီဝါဒ
မချအောင်ရမည်”

“တစ်ပါတီ စစ်အာဏာရှင်
ဝါဒ မချကျဆုံးရမည်”

ပုံ
ရဲဘော်မောင်သွင်(ဗိုလ်ချုပ်သွင်)
အထွေထွေအတွင်းရေးမှူးချုပ်
ပါလီမန်ဒီမိုကရေစီပါတီ
၁၉၇၄ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ ၇ ရက်

ရွှေလဆက်ရန်
သောင်းဝေဦး

မိဘမေတ္တာဆိုသည်မှာ

လေ့လေ့လေ့

ဂုဏ်လေးငယ်(လယ်နီက)

၄ နှစ်အရွယ် ကျွန်တော်ရဲ့

သားလေးနှင့် ကျွန်တော်ရဲ့အသံတွေဟာ ကျွန်တော်ရဲ့ နှစ်ထပ်ပျဉ်ထောင်အိမ်ကြီး တစ်ခုလုံး ဆူညံလို့နေပါတယ်။ သားလေး ရဲ့ ချစ်စရာကောင်းလှတဲ့ တခစ်ခစ် ရယ် သံတွေကလည်း မရပ်နိုင်အောင်ပါပဲ။ ကျွန်တော်လည်း သားလေးနှင့် ကစား ရတာ ပျော်လွန်း၍ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တောင် ကလေးအရွယ် ပြန်ရောက်သွား သလို ထင်ခဲ့မိတယ်။ အိမ်ရဲ့အပေါ်ထပ် ညွှေခန်းလေးမှာ ကျွန်တော်တို့ နှစ် ယောက် ကစားနေကြခြင်းပါ။

သားလေးက ရှေ့က ရိုးပြေး ကျွန်တော်က နောက်ကနေ ဆင်ကြီး သဖွယ် လေးဖက်ထောက်ပြီး သားလေး ကို လိုက်နေတာပါ။ သားက ကျွန်တော် ကို လှည့်ကြည့်ကာ ကြည့်ကာ တခစ် ခစ် ရယ်ပြီး ပြေးနေတယ်။ သားက မြန်မြန်ပြေးရင် ကျွန်တော်က မြန်မြန် လိုက်ဖြင့် ပြေးတမ်း လိုက်တမ်းကစား နေသည်မှာ မမောနိုင်အောင်ပါပဲ။

သားလေးက...

“ဖေကြီး...ဖေကြီး မောနေပြီ။

သားသားကိုလည်း မမီးဘူး”
ဟု မဝီတဝီပြောရင်း ကျွန် တော်ကို နောက်လှည့်ကြည့်ကာ ကြည့် ကာဖြင့် ပြေးနေတယ်။ သားလေးပြေး နေတာကို ကျွန်တော် ကြည့်ပြီး အလွန် အမင်း တုန်လှုပ်သွားတယ်။ သားက ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ပြီးပြေးနေတာ အိမ် လှေကားထိပ် အစပ် ရောက်တော့မယ်။ သားလေးလိမ့်ကျမည်ကို ကျွန်တော် အလွန်စိုးရိမ်သွားခဲ့ရတယ်။ ထိုသို့ စိုးရိမ် နေရာမှ မြင်လိုက်ရတဲ့ မြင်ကွင်းကြောင့် ကျွန်တော် အာမေဇွိတ်သံ ကျယ်လောင် စွာ ထွက်သွားခဲ့တယ်။

“သားလေး”

ကျွန်တော့်အသံမဆုံးခင်မှာ

သားလေးက နောက်ကျောလှန်ပြီး လှေကားပေါ်က လိမ့်ကျသွားတယ်။ ကျွန် တော် လှေကားထိပ်ရောက်အောင် အမြန်ပြေးသွားတဲ့အခါ တွေ့လိုက်ရတဲ့ မြင်ကွင်းကြောင့် ကျွန်တော့်ကမ္ဘာကြီး တစ်ခုလုံး တုန်လှုပ်သွားသလို ခံစား လိုက်ရတယ်။

အိမ်လှေကားရင်းရဲ့ သွေးအိုင် ထဲမှာ မရူမလှလဲနေသော သားကို တွေ့ လိုက်ရသောကြောင့်ပါ။ ကျွန်တော် အတိုင်းအဆမရှိ တုန်လှုပ်ချောက်ချား ခြင်း များစွာနှင့်...

“သားလေး...သား...သား”

“ဟန်ထူး...သူငယ်ချင်း ဘာ ဖြစ်တာလဲ”

“ဒီကောင် အိပ်မက်ဆိုးတွေ မက်နေတာ ထင်တယ်။ ရော့...ရော့ ရေသောက်လိုက်”

ဘေးမှာ အတူအိပ်နေကြတဲ့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်က လှမ်းပေးသော ရေကို သောက်လိုက်ပြီးမှ ကျွန်တော် အိပ်မက်မက်နေမုန်း သိလိုက်ရတယ်။

အိမ်မက်ဖြစ်နေ၍ စိတ်အေးသွားရသော်
လည်း အိမ်မှာ သူ့အမေနှင့် ကျန်ခဲ့တဲ့
သားလေးကို တစ်ခုခုဖြစ်နေမလား စိုးရိမ်
လာခဲ့တယ်။ အိပ်မက်ထဲမှာ မြင်ခဲ့ရတဲ့
သွေးအိုင်ထဲလဲနေတဲ့ သားလေးရဲ့မျက်နှာ
ကို မြင်ယောင်လာပြီး သားလေးအတွက်
စိုးရိမ်စိတ်တွေကြီးစိုးလာခဲ့တယ်။

“သူငယ်ချင်းတို့ ငါ့သားလေး
တစ်ခုခုများ ဖြစ်နေမလားမသိဘူးကွာ။ ငါ
ငါ့သားလေး လေ့ကားပေါ်က လိမ့်ကျပြီး
သေသွားတယ်လို့ အိပ်မက်မက်တယ်။ ငါ
သားလေးအတွက် စိုးရိမ်လိုက်တာကွာ”

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ဟန်ထူးရာ။ မင်း
စိတ်စွဲလို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ မနေ့က ငါတို့
ထွက်လာတုန်းက မင်းသားလေး ပြုံးပြီး
ရွှင်ရွှင်ကျန်ခဲ့တာပါကွာ”

“အေး...ဟုတ်တယ် ဟန်ထူး။
သူ့အမေနဲ့ကျန်ခဲ့တာပဲကွာ။ ဘာဖြစ်မှာ
လဲ။ ဥပါဒါန်ကြောင့် ဥပန် ဖြစ်နေပါဦး
မယ် သူငယ်ချင်းရာ။ စိတ်အေးအေးထား
ပါ”

သူငယ်ချင်း ဝတ္ထုနှင့် ပြီးကျော်

က ကျွန်တော် စိတ်သက်သာရာရအောင်
နှစ်သိမ့်ပေးနေကြလေရဲ့။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်
တော် နားမဝင်ပါ။ ကျွန်တော့်အသိထဲ
ဝယ် သား တစ်ခုခုဖြစ်နေမှာကို စိုးရိမ်
နေတဲ့အသိသာ ကြီးစိုးလို့နေပါတယ်။

ကျွန်တော် အသက် ၂၆ နှစ်
မှာ အိမ်ထောင်ကျခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်
ချစ်တဲ့သူနှင့် မဟုတ်ဘဲ မိဘတွေစီစဉ်
ပေးရာ အမျိုးသမီးကို လက်ထပ်ခဲ့ရပါ
တယ်။ မချစ်တဲ့ရသူနှင့် အိမ်ထောင်ကျ
ပြီး ကျွန်တော့်ဘဝဟာ အဓိပ္ပာယ်မဲ့ခဲ့
ပေမယ့် သားလေးကို မွေးပြီးအချိန်
ကတည်းက ကျွန်တော့်ဘဝရဲ့ မနက်ဖြန်
တိုင်းဟာ အဓိပ္ပာယ်ရှိလာခဲ့တယ်။ ကျွန်
တော့်ရဲ့ အိမ်သူ အမျိုးသမီးကိုလည်း
ချစ်စရာကောင်းလှတဲ့ ကျွန်တော့်ရဲသား

လေးကို မွေးပေးခဲ့တဲ့အတွက် ကျေးဇူး
တင်လို့ မဆုံးခဲ့ပါဘူး။

ကျွန်တော့်ရဲသားဝမှာ သားလေး
ဟာ ကျွန်တော်ရဲ့ကမ္ဘာလေးပါ။ သား
လေးကို မွေးကတည်းက ကျွန်တော်
သားလေးရဲ့ ရှေ့ရေးအတွက် အလုပ်
ကြိုးစာခဲ့တယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ နေနှင့်ည
အချိန်တိုင်းဟာ သားလေးအတွက်ပဲ ဖြစ်
စေခဲ့တယ်။ ကျွန်တော် သားလေးကို ချစ်
သလို သားလေးကလည်း ကျွန်တော့်ကို
ချစ်ရှာပါတယ်။

ကျွန်တော် သားလေးကို မခွဲ
နိုင်ပေမယ့် သားလေးရဲ့ ရှေ့ရေးအတွက်
သားကို ခွဲပြီး ကျွန်တော် အလုပ်လုပ်
နေရတယ်။ ကျွန်တော့်အလုပ်က စပါး
ပွဲစား၊ ပဲပွဲစားပါ။ မြို့နှင့်အလှမ်းဝေးကွာ
လွန်းတဲ့ တောရွာလေးတွေဆီမှာ စပါး
နှံပဲတွေ လိုက်လံဝယ်ယူရအောင်းပြီး မြို့
ပေါ်တက်ကာ အမြတ်ယူ၍ ရောင်းချ
တာပါ။ ကျွန်တော်တို့နေထိုင်တဲ့ ရွာက
တော့ မြို့နှင့်သိပ်မဝေးလှပါဘူး။

အခု ကျွန်တော်ရောက်ရှိနေ

တာက ကျွန်တော်တို့ရွာနှင့် မိုင် ၂၀ ကျော်ဝေးတဲ့ရွာလေးတစ်ရွာကိုပါ။ ဒီရွာမှာ ရွာနီးချုပ်စပ်ရွာက စပါးပိုင်ရှင်တွေ နှင့် ဈေးညှိနှိုင်းဖို့ ချိန်းထားကြပါတယ်။ စပါးရောင်းမယ့်တောင်သူတွေက မနက် ဖြန်မှ တွေ့ဖို့ ချိန်းထားကြတာမို့ ကျွန်တော်တို့ စောင့်နေကြခြင်းပါ။

ကျွန်တော် ဒီကိုမလာခင်က အိမ်မှာ ကျန်ခဲ့တဲ့သားလေးကို ဂရုစိုက်ဖို့ ကျွန်တော့်ဇနီးကို အကြိမ်ကြိမ် မှာတမ်းခြွေခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ သားလေးကို ကျွန်တော် စိတ်မချနိုင်ပါဘူး။ သားလေးကို ကျွန်တော့်လောက် ဘယ်သူမှ မချစ်သလို ဘယ်သူမှလည်း ဂရုမစိုက်နိုင်ဘူးလို့ ကျွန်တော်ခံယူထားတယ်။

ကျွန်တော့်သားလေးအတွက် ဆို ကျွန်တော်ဟာ အတ္တကြီးသူတစ်ယောက် ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နေပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလိုလူတစ်ယောက် ဖြစ်ရတာကို ကျွန်တော် ကျေနပ်ပါတယ်။ သားလေးအတွက်ဆို ကျွန်တော့်ဘဝ တစ်ခုလုံးကိုတောင် ပေးဆပ်ထားပြီးပြီ

မဟုတ်ပါလား။ ကျွန်တော့်ရဲဇနီးကလည်း သူ့သားလေးကို အရမ်းချစ်ရှာပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သားလေးကို သူနှင့်ထားခဲ့ရလည်း ကျွန်တော် စိတ်မချနိုင်သေးဘူး။

ကျွန်တော် အိမ်က ထွက်လာစဉ် ကျွန်တော့်ကို တာတာလုပ်ပြပြီး ကျန်ခဲ့တဲ့ သားလေးရဲ့မျက်နှာကို မြင်ယောင်လာပြီး သားလေးအတွက် စိုးရိမ်စိတ်တွေ တဖွားဖွား ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့တယ်။ ကျွန်တော့်အိမ်မက်အတိုင်းဆို သားလေးတစ်ခုခုဖြစ်နေမလားဟူသော မတင်မကျစိတ်နှင့် ကျွန်တော် နေထိုင်လို့မရတော့ပါ။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ကျွန်တော် အိမ်ကို အပြေးပြန်ချင်လိုက်ပါတယ်။

နာရီကို ကြည့်လိုက်တော့ မနက် ၅ နာရီထိုးပါတော့မယ်။ ဘေးက

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကလည်း ပြန်မအိပ်ကြသေးဘဲ ဘေးတွင်ထိုင်လျက် ရှိနေကြဆဲပါ။ ကျွန်တော် သားလေးအတွက် စိုးရိမ်စိတ်တွေ ကြီးစိုးနေတဲ့ နောက်ဆုံးမှာ ကျွန်တော် အိမ်ပြန်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

“သူငယ်ချင်းတို့ ငါ့သားလေးတစ်ခုခု ဖြစ်နေမှာ သေချာတယ်။ ငါ ပြန်တော့မယ်ကွာ”

“ဟာ...အလုပ်က ဒီနေ့ညနေမှာ ချိန်းထားတာ။ မင်းနှင့်လုပ်ထားတာပဲ။ မင်း မရှိလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ”

“အေး...ဟုတ်တယ်။ မင်း စိတ်စွဲလို့ပါ သူငယ်ချင်းရာ မင်းသားလေးဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

ကျွန်တော် နားမဝင်ပါဘူး။ ကျွန်တော် သိတာက ကျွန်တော် သားလေးအနားအမြန်ပြန်ရောက်ဖို့ပဲ။ ဒီအချိန်မှာ အလုပ်က ဘယ်လိုအကျိုးအမြတ်တွေ ရှိနေနေ ကျွန်တော် စိတ်မဝင်စားပါဘူး။ ကျွန်တော့်သားလေးနှင့်ဆို ဘယ်လောက်ငွေတွေရရ ကျွန်တော် မလဲနိုင်

ပါတဲ့။ ဒါဟာ သားလေးအပေါ်ထားတဲ့
ဘယ်သူ့နှင့်မှမတူတဲ့ ကျွန်တော်ရဲ့ မေတ္တာ
တွေပါ။

ကျွန်တော် ပြောပြောဆိုဆို
အိပ်ရာက ကမန်းကတမ်းထပြီး အိမ်ပြန်
ဖို့ ပြင်ဆင်တော့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်
က မပြန်ဖို့ ထပ်တားပြန်တယ်။ ကျွန်
တော် ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုစိုက်မနေဘဲ
အိမ်ပြန်လမ်းကိုသာ သုတ်ခြေတင်ခဲ့
တယ်။ ကျန်ခဲ့တဲ့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်
တော့ ကျွန်တော့်ကို အပြစ်တင်စိတ်တို
နေကြမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် မတတ်
နိုင်ပါဘူး။ သူတို့လည်း ကျွန်တော့်လို
ကလေးအဖေတွေပဲ။ သူတို့နားလည်
တတ်မှာပါလေ။

မူနပ်ဝါးအိမ်ပြန်လမ်းမှာ အချိန်
ကြာလာတာနှင့်အမျှ အလင်းရောင်က
လည်းကွဲလာတယ်။ တောလမ်းခရီးမှာ
တော့ တောကြက်ဖတွန်သံတွေ ဆူညံ
လို့ပါ။ ပြာသိုဆောင်းလရဲ့ အအေးဓာတ်
က မြူနှင်းခွေများရစ်သိုင်းနေပြီး အေးစက်
နေပေမယ့် ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာတော့

ဗလောင်ဆူစွာ ပူလောင်ခဲ့ပါ။
ကျွန်တော့်ရင်ထဲက ဖြစ်ပေါ်
နေတဲ့ အပူဓီးကို သားလေးရဲ့ချစ်စရာ
မျက်နှာလေးကသာ ငြိမ်းသတ်ပေးနိုင်
လိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်။
သားလေးကို တွေ့ချင်တော့ဖြင့်
ခြေလှမ်းတွေကို သွက်လက်အောင် အား
တင်လိုက်တယ်။ ဒီအတိုင်းဆို နေ့လယ်
၁၁ နာရီလောက်တော့ ပြန်ရောက်ကောင်း
ပါရဲ့။ နံနက်ခင်းမှာ တဖြည်းဖြည်းလင်း
လာပြီး အရှေ့ဘက်ကောင်းကင်အနား
စွန်းမှာတော့ နေမင်းကြီးတောင် ထွက်
ဖို့ အားယူနေပါပြီ။

စောစောစီးစီး လျှောက်လာရ
တဲ့ ခရီးကြောင့် ဗိုက်တောင်ဆာလာပါပြီ။
ရွာကို ပြန်ရောက်ဖို့တော့ အတော်လိုပါ

သေးတယ်။ ရှေ့ခရီးကို မှောင်တွေးမိရင်
ခြေလှမ်းတွေကိုသာ အရှိန်တင်နေမိတယ်။
တဖြည်းဖြည်း ရွာနှင့်နီးကပ်လာ
ပါပြီ။ ညောင်းလွန်း၍ ဆွေးတော့တော့သာ
ကျန်တော့တဲ့ ကျွန်တော့်ခြေထောက်တွေ
ကလည်း မပြေးရဲတစ်မယ်ပါပဲ။ ယခု
အချိန် ၁၁ နာရီပင်ထိုးဦးမည် မထင်
သေး။

ရွာထဲဝင်လိုက်တော့ လူတစ်
ယောက်မှ မတွေ့ရပါ။ တောထဲ ခြံလုပ်၊
လယ်လုပ် သွားကြဟန်တူပါတယ်။
ကျွန်တော့်အိမ်က ရွာရဲ့အရှေ့ဘက် အစွန်
ဆုံးမှာရှိတာမို့ အိမ်ကိုရောက်အောင် ကျွန်
တော် မပြေးရဲတစ်မယ် သွားခဲ့တယ်။

ကျွန်တော် အိမ်ကိုရောက်ပါ
ပြီ။ ရေနံကြီးမည်းနေအောင် သုတ်ထား
တဲ့ ကျွန်တော်ရဲ့ နှစ်ထပ်ပျဉ်ထောင်အိမ်
ကြီးက ကျွန်တော့်ကို အထီးကျန်စွာ ဆီး
ကြိုနေလေရဲ့။ ကျွန်တော်အသံမြင့်ပြီး
သားလေးကို အော်ခေါ်လိုက်တယ်။

“သားလေး”
“...”

“မိန်းမ”

“... ”

ကျွန်တော့်အိပ်မက်တွေ မှန် နေပြီလားဆိုတဲ့ အသိနှင့် ကျွန်တော် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွား ခဲ့တယ်။ အဲဒီနောက် အိမ်ထဲ အပြေးဝင် ပြီး အိမ်အပေါ်လှေကားထိပ်ကို လှမ်း ကြည့်မိလိုက်တယ်။ တွေ့လိုက်ရတဲ့ မြင်ကွင်းက ပျော်စရာတစ်ခုဆိုပေမယ့် ကျွန်တော့်ကို ထိတ်လန့်သွားစေခဲ့တယ်။

ကျွန်တော့်သားလေးက သူ့ရဲ့ ခွေးရုပ်လေးကို ကြည့်ပြီး စကားမပီတပီ ပြောကာ လှေကားဆီကို တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်လာနေတယ်။ လှေကားအစပ် ရောက်တဲ့အထိ သူ့ခြေလှမ်းတွေ မရပ် သေးပါဘူး။ ကျွန်တော့်ကို စိုးရိမ်ကြီးကာ လေဟန်အလား လျင်မြန်စွာ ပြေးတက် ပြီး သားကို အချိန်မီ သိမ်းကျုံးပွေ့ဖက် လိုက်တယ်။ ကျွန်တော့်သားလေးကို ကျွန်တော် လက်မတင်လေး ကယ်တင် နိုင်လိုက်တာပါ။ ကျွန်တော်သာ အချိန် မီ ရောက်မလာရင် ကျွန်တော့်အိပ်မက်

ထဲကအတိုင်း ကျွန်တော့်သားလေး လှေကားပေါ်က လိမ့်ကျပြီး အောက် အင်္ဂါတေလှေကားခုံနှင့်ဆောင့်မိကာ မရူ မလှ သေပွဲဝင်ရမှာ သေချာပါတယ်။ ကျွန်တော် အချိန်မီ ရောက် ခဲ့တဲ့အတွက် သားလေးရဲ့အသက်ကို ကယ်တင်နိုင်ခဲ့တာပါ။ ကျွန်တော် မပြေး ရုံတစ်မယ် လျှောက်လာခဲ့ရတဲ့ ရှည်လျား တဲ့ လမ်းခရီးအတွက် ကျေနပ်ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော် အလုပ်တွေပစ်ပြီး အိမ် ပြန် လာရကျိုး နပ်ခဲ့ပြီမဟုတ်လား။

ကျွန်တော် သားလေးရဲ့ ဝကစ် ကစ် ခန္ဓာကိုယ်လေးကို ရင်ခွင်ထဲ တင်း ကြပ်စွာ သိမ်းကျုံးပွေ့ဖက်ထားလိုက်တယ်။ အဲဒီနောက် သားလေးရဲ့ ပါးနုနုလေးကို အားပါးတရ နှမ်းရှိုက်လိုက်ပြီး...

“ဖေဖေသားလေးရယ်” လို့

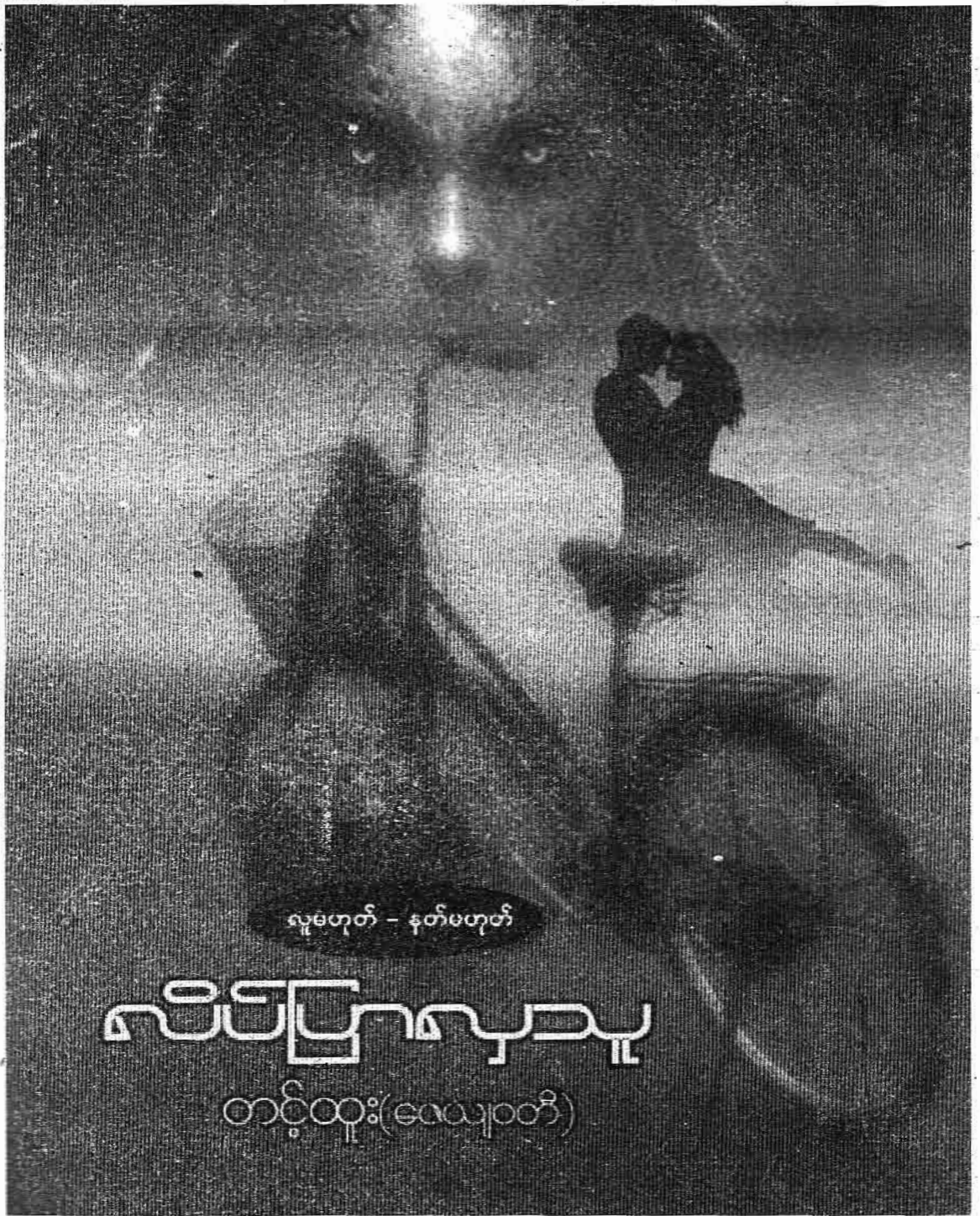
တမ်းတမ်းတတခေါ်မိခဲ့တယ်။ သားလေးကတော့ သနားစရာ ယုန်သူငယ်ရဲ့ မျက်လုံးကလေးနှင့် ကျွန် တော့်ကို စိုက်ကြည့်နေလေရဲ့။ ကျွန်တော် သားလေးအား တိတ်ဆိတ်စွာ ရင်ခွင်ထဲ ပွေ့ဖက်ထားဆဲပါ။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲက အပူမီးကလည်း ယခုဆို အေးချမ်းသွား ခဲ့ပါပြီ။

အဲဒီနောက် သားလေးကို အနက်ရှိုင်းဆုံး ရင်တွင်းတစ်နေရာကနေ ကျွန်တော် အသံမထွက်ဘဲ ပြောလိုက် မိတယ်။

“ဒါ...သားလေးကို အရမ်းချစ် တဲ့ ဖေဖေရဲ့မေတ္တာတွေပါ သားရယ်” ဟူ၍။

(ဖခင်တိုင်းကို ဤဝတ္ထုဖြင့် ဂုဏ်ပြုပါသည်။)

ညီလေးငယ်(လယ်တော်)

လူမဟုတ် - နတ်မဟုတ်

လိပ်ပြာလှသူ

တင့်ထူး(လေယုဝတီ)

ရန်ကုန် မန္တလေးသွား ကား လမ်းနှင့် မီးရထားလမ်းပေါ်တွင် ဖြူးမြို့က တည်ရှိနေသည်။ ထိုမြို့သည် ကားလမ်း ရော၊ ရထားလမ်းပါ ဖြတ်သွားသော မြို့ ဖြစ်ကာ ကားလမ်းနှင့် ရထားလမ်း ဝဲယာ တွင် လူနေအိမ်များ တည်ရှိနေခြင်းဖြစ် သည်။ ဤမြို့နယ်တွင် ဇေယျဝတီမြို့ ဖြူးမြို့ ညောင်ပင်သာမြို့နှင့် ကညွတ်ကွင်း မြို့တို့ ပါဝင်တည်ရှိနေလေသည်။

ဤမြို့၌ အမြန်ရထားများ ရပ်တန့်ကြ၍ ရန်ကုန်၊ မန္တလေးဘက်သို့ သွားလိုသည့် ခရီးသည်တို့မှာ ရထားစီး သွားလိုလျှင် ဤမြို့သို့လာရောက်ကြကာ ရထားလက်မှတ်ဖြတ်၍ စီးနင်းလိုက်ပါ ကြရသည်။ ဖြူးမြို့နယ်သည် ကျယ်ဝန်းလှ သည်။ အရှေ့ အနောက်တို့၌ ကျေးရွာ များ တည်ရှိ၏။ ကျေးရွာအုပ်စုပေါင်း (၆၂) အုပ်စုရှိပြီး တစ်အုပ်စုတွင် ကျေး ရွာငယ်ပေါင်း (၁၀) ရွာထက်မနည်း တည်ရှိလေသည်။

လွင်မောင်က ဖြူးမြို့ အထက် တန်းကျောင်းတွင် ရွာမှလာနေ၍ ကျောင်း

တက်နေရခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့ရွာက သူ ဖခင်၏ အစ်ကိုကြီးက လွင်မောင် ခပ် ငယ်ငယ်ကပင် ရွာမှ ဖြူးမြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့ သွားကြကာ ဖြူးမြို့၏ အရှေ့ပိုင်း အုတ် ဖြတ်လမ်းတွင် နေထိုင်ကြသည်။

ဖြူးမြို့ပေါ်တွင် ယခင်က အထက်တန်းကျောင်း တစ်ကျောင်းသာ ရှိခဲ့၏။ ထို့ကြောင့် ဖြူးပတ်ဝန်းကျင် ကျေးရွာများမှ ကလေးများသည် အလယ် တန်း၊ အထက်တန်းပညာ ဆက်လက် သင်ယူလိုကြပါက ဖြူးမြို့ပေါ်တွင် နေထိုင် ကြသော ဆွေမျိုးသားချင်းများအိမ်တွင် လာရောက်ထားကာ ထိုအိမ်များမှနေ၍ ကျောင်းတက်သင်ကြားကြရသည်။

လွင်မောင်မှာ ရွာမှလတန်းဆင့် အောင်မြင်ပြီးသောအခါ အလယ်တန်း ပညာ၊ အထက်တန်းပညာ ဆက်လက် သင်ကြားနိုင်ရန် သူ၏ ဦးကြီးတော်စပ် သော ဖြူးမြို့အုတ်ဖြတ်လမ်းမှ အိမ်သို့ သူ၏မိဘများက လာရောက်အပ်ပေးထား ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

“ငါတူ ဦးကြီးအိမ်မှာ လာနေ

ပြီး ကျောင်းတက်နေရတာ အဆင်ပြေ တယ် မဟုတ်လား။ စာကိုတော့ ကြိုးစား ပေါ့ကွာ။ မင်းခဲခိတာတွေက မင်းကို ပညာ တတ်စေချင်ကြလို့ ဦးကြီးတို့အိမ်မှာ လာ ထားပြီး ကျောင်းတက်စေခဲ့တာ မဟုတ် လား။ သူတို့လို လယ်ထဲချောင်းထဲ ကိုင်းထဲမှာ ပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်ကိုင်နေရ မှာစိုးလို့ကွ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဦးကြီး ကျွန်တော် လည်း အဲဒီအလုပ်တွေ ဝါသနာမပါပါဘူး”

“ဒါဖြင့် မင်းက ကြီးလာရင် ဘာဖြစ်ချင်တာလဲ ငါတူရဲ့”

“ကျွန်တော်က ပညာတတ် ဖြစ်လာရင် အင်ဂျင်နီယာတစ်ယောက် ဖြစ်ချင်တာ ဦးကြီးရဲ့”

“မင်းက အင်ဂျင်နီယာအလုပ် ကို ဝါသနာပါသလား”

“ဟုတ်ပါတယ် . . . အခု ကျွန်တော်နေတဲ့ရွာနဲ့ ဖြူးမြို့ကို ဆက် သွယ်ဖောက်လုပ်ထားတဲ့ ကားလမ်းဟာ ကျောက်ခဲစားသွားရင်တောင် အစာကြေ နိုင်လောက်အောင် ချိုင့်တွေ၊ ကျင်းတွေ

နဲ့ မြင်မကောင်းလောက်အောင်ကို လမ်းက ဆိုးနေတယ်လေ။ ရွာတွေက ဖြူးမြို့ပေါ်မှာ ဈေးဝယ်ရန်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အခြားကိစ္စဝိစ္စရှိလို့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ရုံးပြင်ကနား ကိစ္စရှိလို့ပဲဖြစ်ဖြစ် ကားစီးပြီး လိုက်လာ ခဲ့ကြရင် တစ်ဂျိုးဂျိုး၊ တစ်ဂျိုင်းဂျိုင်းနဲ့ ရင်တွေ ခါးတွေအောင့်လောက်အောင်ကို စီးလိုက်လာကြရတာလေ။ ဒီတော့ ကျွန်တော်သာ အင်ဂျင်နီယာတစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့ရင် ဒီလောက်ဆိုးနေတဲ့ လမ်းပိုင်းကြီးကို ချောမွတ်သွားအောင် လုပ်ပစ်လိုက်မှာ ဦးကြီးရဲ့။

“အင်း . . . မင်းရဲ့ဆန္ဒက သဘောကျလောက်ပါတယ်ကွာ။ မင်းရဲ့ ရည်မှန်းချက် ပြည့်ဝပါစေလို့ ဦးကြီး ဆုတောင်းပေးလိုက်ပါတယ်”

ထိုကားလမ်းမှာ ဖောက်လုပ် ခါစက ကောင်းမွန်ခဲ့ပေမယ့် နှစ်တွေ ကြာကြာ အသုံးပြုခဲ့သောအခါ ချိုင့်တွေ ကျင်းတွေဖြစ်လာကာ လမ်းဆိုးခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။ လမ်းတစ်လျှောက် ဝဲယာဘေး ရှိ ကျေးရွာများမှ ဖြူးမြို့သို့ သွားရောက်

လိုပါက ထိုလမ်းပေါ်တွင် ပြေးဆွဲနေ သော ဘတ်စကားများကိုသာ စီးသွားကြ ရသည်။ လမ်းဆိုးသောကြောင့် လှည်း သာသာလောက်သာ ဖြည်းဖြည်းမောင်း နိုင်သဖြင့် သွားလာကြရသည်မှာ ခရီးဖင့် နှေးကြလေသည်။

လွင်မောင်မှာ သူ၏ ဦးကြီး အိမ်တွင်နေကာ ကျောင်းတက်ခဲ့ရသည်။ မိဘများက တကူးတက လာရောက်ထား ပေးခဲ့ကြခြင်းဖြစ်၍ သူ စာကိုကြိုးစား သင်ယူနေရသည်။ သူ့ဦးကြီးက သူ့တူ အတွက် စာဖတ်ခန်း သီးသန့်ထားပေး သည်။ စာဖတ်ခန်းထဲ၌ နှစ်ပေမီးချောင်း တစ်ချောင်း ဆင်ပေးထားသည်။ ထို့ ကြောင့် လွင်မောင်မှာ သူ့ စာဖတ်ခန်း ထဲ၌ အေးအေးဆေးဆေးနေကာ စာ ကြည့်နိုင်သည်။

“ဟင်...ငါ့တူကြီး မင်းမအိပ် သေးဘူးလားကွ”

“ဟုတ်တယ် ဦးကြီးရဲ့၊ စာမေးပွဲ နီးနေလို့ စာတွေ ကြိုးစားကြည့်နေ ရတာ”

“စာကြည့်တာလည်း ကြည့် ပေါ့ကွာ။ သိပ် ညဉ့်နက်အောင်တော့ မကြည့်နဲ့ကွ၊ အိပ်ရေးပျက်ဖန်များရင် လူကို ကျန်းမာရေး ထိခိုက်နိုင်တယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ...ဦးကြီး”
ယခုဖြေရမည့် စာမေးပွဲမှာ အောက်တိုဘာလ အခန်းဆုံးစာမေးပွဲ ဖြစ်သည်။ စာမေးပွဲဖြေပြီးသွားလျှင် ဘီတင်းကျွတ် ကျောင်းဆယ်ရက်ပိတ် မည်ပင်ဖြစ်သည်။

“အင်း . . . သီတင်းကျွတ် ပိတ်ရက်မှာတော့ ငါ ရွာကို ခဏပြန်ဦး မှပဲ။ ငါ့ညီ၊ ညီမလေးတွေ၊ မိဘတွေနဲ့ ခွဲနေခဲ့တာလည်း ကြာနေလေတော့ ငါ

လွမ်းလှပြီပဲ”

မကြာမီအချိန်မှာပင် စာမေးပွဲ က ဘာသာစုံဖြေ၍ ပြီးဆုံးသွားခဲ့တော့ သည်။

“ဦးကြီးရယ် . . . ကျွန်တော် ကျောင်းဆယ်ရက်ပိတ်ထားတုန်း မိဘ တွေရှိတဲ့ရွာကို ခဏပြန်ချင်ပါတယ်”

“ဟုတ်တာပေါ့၊ ငါတို့ကြီးရယ်။ ပြန်ရမှာပေါ့။ မိဘတွေ၊ အဘိုးအဘွားတွေ ကိုလည်း သွားကန်တော့ပေါ့ကွာ။ ဒီလို သတင်းကျွတ်အခါရက်မှာ မိဘဘိုးဘွား တွေ၊ သက်ရွယ်ကြီးသူတွေကို လူငယ် သားသမီး၊ မြေးမြစ်တွေက ဂါရဝပြုကြ ရတာဟာ တို့မြန်မာလူမျိုးတွေရဲ့ ရိုးရာ ဓလေ့ကောင်းတစ်ခုပဲလေ”

“ဟုတ်ကဲ့... ဦးကြီး၊ ကျွန်တော် လိုက်ကန်တော့မှာပါ။ ရွာက ပြန်လာ တော့မှပဲ ကျွန်တော် ဦးကြီးတို့ကို ကန်တော့တော့မယ်နော်”

“အေးပါကွာ... မင်းက ငါတို့နဲ့ တစ်အိမ်ထဲ အတူနေကြတာဆိုတော့ ထွေထွေထူးထူး ကန်တော့စရာတောင် မလိုပါဘူးကွာ”

“ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ ဦးကြီး ရယ်။ ကျွန်တော်က ဦးကြီးတို့ရဲ့ အရိပ် အာဝိသအောက်မှာ နေထိုင်စားသောက် ပြီး ပညာသင်နေတာ မဟုတ်လား။ ဦးကြီးတို့ကျေးဇူးက ကျွန်တော် ဆပ်လို့ မကုန်နိုင်တော့ပါဘူး၊ ဦးကြီးရယ်”

နောက်တစ်ရက်တွင် လွင်

မောင်လည်း ဖြူးနှင့် အုတ်ဖြတ်ရွာသို့ ပြေးဆွဲနေသော ဘတ်စ်ကားဂိတ်သို့ လာကာ ထွက်မည့်ကားပေါ်သို့တက်ထိုင် စောင့်ဆိုင်းနေခဲ့သည်။ မကြာမီ ဖြူး အရေဉာဏ်အထွက်ရှိ ဘိုးဘွားရိပ်သာကို လွန်လာခဲ့သည်။ မကြာမီအချိန်မှာပင် အုတ်ဖြတ်ရွာသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ အုတ်ဖြတ်ရွာက စစ်တောင်းမြစ်၏ အနောက်ဘက် ကမ်းနဖူးပေါ်တွင်ရှိ သည်။ ဖြူးမှ အုတ်ဖြတ်ရွာကားလမ်း အဆုံးဖြစ်သည်။ ဘတ်စ်ကားများက အုတ် ဖြတ်ရွာရောက်လျှင် ကားပြန်လှည့်၍ ဖြူးသို့ ပြန်ဆွဲလေသည်။

“ဟေ့ . . . မင်း လွင်မောင် မဟုတ်လား။ ကျောင်းဆယ်ရက်ပိတ်လို့ အိမ်ကို အလည်ပြန်လာတာလားကွ”

“ဟုတ်တယ် . . . ဦးလေးရ။ ကျွန်တော် အိမ်နဲ့ရော၊ မိဘများနဲ့ရော ခွဲနေရတာ ကြနေပြီမဟုတ်လား ဦးလေး ရ”

“ကဲ... ကဲ... သွားဦး... သွားဦး။ ဦးလေးအိမ်ကိုလည်း လာခဲ့ဦး”

ဟေ့”

“ဟာ...သူငယ်ချင်း လွင်မောင်

ပါလား။ ဒီကားနဲ့လိုက်လာခဲ့တာလား”

“ဟုတ်တယ်ကွ...ကျောင်း ပိတ်လို့ အိမ်ထဲပြန်လာတာလေကွာ”

“ဟန်ကျတယ်ကွ၊ မင်းရောက် လာတော့ ငါတို့ သီတင်းကျွတ် မီးထွန်း ပွဲမှာ အတူပျော်ရတာပေါ့ကွာ”

“ကဲ...လွင်မောင်၊ နောက်မှ တွေ့ကြမယ်နော်။ ငါ အခု ဟိုဝဲကြီးရွာ ကို အိမ်ကသွားခိုင်းလို့ သွားရဦးမယ်ကွ”

ဘတ်စ်ကားမှဆင်းသည်နှင့် ဦးလေးဖြစ်သူကိုလည်းကောင်း၊ သူငယ် ချင်း မြတ်လင်းကိုလည်းကောင်း ကားဆိပ် တွင် တွေ့ခဲ့ကြသည်။

“ဟော...သားကြီးလွင်မောင် ကျောင်းပိတ်ထားလို့ အလည်ပြန်လာပြီ။ ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ သားကိုလွမ်းနေတာ ကွယ့်။ ကျောင်းပိတ်ရင် ပြန်လာမှာပဲလို့ မျှော်နေရတာ သားရဲ့”

“ကျွန်တော်လည်း ဦးကြီးဆီ မှာ ခွင့်တောင်းပြီး ပြန်လာခဲ့တာပါ။

ကျောင်းပြန်ဖွင့်ခါနီး သုံးလေးရက်အလိုမှာ ပြန်သွားရမယ် အမေ”

“ဟုတ်တာပေါ့၊ သားရယ်။

သားက ကျောင်းရှိနေတာပဲ မဟုတ်လား”

မိဘအိမ်ပြန်လာခဲ့၍ မိဘများ

က ဝမ်းသာနေကြသည်။ လွင်မောင်

ကလည်း သူ့မိဘများ၊ အဘိုးအဘွား

များအား လိုက်ကန်တော့သည်။

“ဟေ့...လွင်မောင် လွင်မောင် ရေ”

“ဟာ...သူငယ်ချင်းတွေပါ လား၊ လာကြကွာ”

“မင်းတို့ အခုလိုရောက်လာ ကြတာ ငါ သိပ်ဝမ်းသာတာပဲကွာ”

“ဒါနဲ့ မင်းတို့လာခဲ့ကြတာ ငါ့ဆီ အလည်ပဲလားကွ”

“မဟုတ်ဘူးကွ။ စစ်တောင်း

မြစ် အရှေ့ဘက်ကမ်းမှာရှိတဲ့ မုန်းမြို့မှာ

ဒီည မီးထွန်းပွဲရှိတယ်လေ။ တောမြို့လေး

ဖြစ်ပေမယ့် အခုလို သီတင်းကျွတ်

မီးထွန်းပွဲမှာ တစ်မြို့လုံး မြင်မြင်ဆိုင်ဆိုင်

ဆင်နွှဲကြတာကွ။ အဲဒါ ငါတို့ အခုည

စက်ဘီးတွေနဲ့ သွားကြည့်ကြလေ၊ မင်းကိုပါ ငါတို့နဲ့အတူ သွားဖို့လာခေါ် တာလေကွာ”

မုန်းမြို့က သူတို့ အုတ်မြတ်ရွာ

မှ မြစ်ကိုကူးတို့နဲ့ကူးပြီး၊ အရှေ့ဘက်

ကမ်းရောက်လျှင် မုန်းနှင့် တောင်ငူကား

လမ်းရှိ၏။ ထိုကားလမ်းအတိုင်း စက်ဘီး

ဖြင့် နင်းသွားလျှင် တစ်နာရီကြာခန့်

နင်းလျှင် ရောက်၏။ ယခင်အခါကတော့

ထိုမြို့ကလေးမှာ သောင်းကျန်းသူများ

ကြောင့် မအေးချမ်းခဲ့ပေ။ ယခုအခါတွင်

ငြိမ်းချမ်းရေး သဘောတူ ညှိနှိုင်းထားကြ

သဖြင့် အေးချမ်းနေကာ မီးထွန်းပွဲကို

စည်ကားစွာ ကျင်းပနိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။

လွင်မောင်လည်း ထိုမုန်းမြို့သို့

တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးသဖြင့် ယခု သူငယ်

ချင်းတစ်စုနှင့် သွားကြမည်ဖြစ်၍ မိဘ

များအား ခွင့်တောင်းကာ စက်ဘီးဖြင့်

လိုက်ပါခဲ့တော့သည်။ ရောက်လျှင် မုန်း

တစ်မြို့လုံး မီးများ ထိန်ထိန်လင်းအောင်

ထွန်းထားကြသဖြင့် ညယ်ဖြစ်သော်လည်း

နေအခါနှင့် မှားလောက်အောင် လင်းထိန်

နေ၏။ ပျော်ပွင့်ပွင့်တွေလည်း စုံလင်သည်။
ဈေးဆိုင်တွေလည်းရှိသည်။ တစ်မြို့လုံး
အနှံ့လိုက်ကြည့်ကြပြီး မုန့်တီဆိုင်တွင်
အသုပ်ဝင်စားကြသည်။

“ကဲ...အေး၊ ဒီလောက် လည်
ပတ်ပြီးရင်တော့ ပြန်ကြမပဲကွ။ ဒါထက်
ညဉ့်နက်လို့မကောင်းဘူး”

“အေး...ဟုတ်တယ်ကွ။
တော်တော်ကြာ အိမ်က မိဘတွေက
စိတ်မချဖြစ်နေကြမယ်”

လသာရက်ဖြစ်၍ ကားလမ်း
တစ်လျှောက် လင်းထိန်နေသည်။
စက်ဘီး ကိုယ်စီး၍ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

“ဟာ...ကားလမ်းပေါ်မှာ
မိန်းကလေးတွေချည်း သုံးယောက် လမ်း
လျှောက်ပြန်နေကြတာပါလား”

“ဒီက ညီမတို့က ဘယ်ကို
ပြန်ကြမှာလဲ ဟင်”

“ကျွန်မတို့က မီးထွန်းပွဲ လာ
ကြည့်ကြတာပါ။ အခု ရွာကို ပြန်လာကြ
မှာပါ အစ်ကိုတို့ရယ်”

“ညီမတို့က မိန်းကလေးတွေ

ချည်းပဲ။ ယောက်ျားလေးအဖော်မပါကြ
ဘူးလား”

“ရွာက လာစဉ်တုန်းကတော့
ပါလာကြပါတယ်။ သူတို့က ဗွီဒီယိုကြည့်
ပြီး မိုးလင်းမှ ပြန်ကြမှာဆိုတော့ ကျွန်မ
တို့တာသာ လျှောက်ပြီးပြန်လာကြတာပါ”

“ဟာ...မိန်းကလေးတွေချည်း
ပြန်ကြတာတော့ မကောင်းပါဘူး။ အစ်ကို
တို့လည်း အုတ်ဖြတ်အထိ ပြန်ကြမှာ
လေ။ အစ်ကိုတို့ စက်ဘီးတွေနဲ့ စီးလိုက်
ခဲ့ကြ ညီအစ်မတို့ ရွာရောက်တော့ ဆင်း
နေခဲ့ကြပေါ့ကွယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကိုတို့
ရယ်။ ညီမတို့လည်း လမ်းလျှောက်သာ

ပြန်လာကြပေမယ့် ကြောက်ကြောက်နဲ့
ပြန်နေကြတာပါ”

“ကဲ...ကဲ...စက်ဘီး
ကယ်ရီယာခုံပါတဲ့ လွင်မောင်တို့ မြတ်
လင်းတို့ အောင်အောင်တို့ စက်ဘီးနဲ့
တင်ကြကွာ”

ထိုမိန်းကလေးများကို စက်ဘီး
နောက်က တင်နင်းလာခဲ့ကြလေသည်။
“အစ်ကိုတို့ ကျွန်မတို့နစ်
ယောက် ရှေ့ကရွာဆိုရင် ရောက်ပြီ”

ထိုရွာတွင် မိန်းကလေးနှစ်
ယောက် ဆင်းကျန်ခဲ့သည်။ လွင်မောင်
စက်ဘီးနှင့်လိုက်ပါလာသည့် မိန်းကလေး
က ရှေ့တစ်ရွာရောက်မှ သူမရွာသို့
ရောက်မည်ဖြစ်၍ ဆက်နင်းလာခဲ့ကြ
သည်။ ထိုရွာတွင် ထိုမိန်းကလေးလည်း
ဆင်းခဲ့လေသည်။

“အစ်ကိုတို့ အခုလို နှမချင်း
စာနာပြီး ကူညီပေးတာ ညီမတို့ ကျေးဇူး
တင်ပါတယ်နော်”

“ရပါတယ် ညီမရယ်။ အစ်ကို
တို့က ညီမတို့ မိန်းမသားလေးတွေချည်း

ညအချိန်မှာ လမ်းလျှောက်ပြန်နေကြတာ
မသင့်တော်လို့ ကူညီပေးကြတာပါကွယ်”

ထိုမိန်းကလေးအား စက်ဘီးမှ
ချပေးခဲ့ပြီး ဆက်လက်နင်းလာကြရာ နာရီ
ဝက်ခန့်အကြာတွင် စစ်တောင်းမြစ်ကူးတို့
ဆိပ်သို့ရောက်ကြလေသည်။ လူစည်
သည့်နေ့ဖြစ်၍ ကူးတို့သမားက ညဘက်
ပါ ကူးတို့ပေးလေသည်။

လွင်မောင်တို့အုပ်စု စက်ဘီး
များပါတင်၍ ကူးတို့ပေးတက်ခဲ့ကြသည်။
ကူးတို့သမားက စက်ဘီးစင်းရေနှင့် စီး
သည့် လူအရေအတွက်ကို သေချာ
ရေတွက်ပြီး ကူးတို့ပေးတော့သည်။

“ဟာ...ညီလေးတို့ စက်ဘီး
ငါးစီးဖိုးရယ်၊ လူခြောက်ယောက်ဖိုးရယ်
အားလုံး တစ်ရာတစ်ဆယ်ပေးရမယ်
လေ။ အခု ငွေတစ်ရာပဲပေးတော့ ငွေ
တစ်ဆယ်လိုသေးတယ်ကွ”

“ဟာ...စက်ဘီးငါးစီးနဲ့ လူ
ငါးယောက်အတွက် ငွေတစ်ရာ ကွက်တိ
ပဲလေဗျာ”

“ဟ...မင်းတို့တက်တုန်းက

မိန်းကလေး တစ်ယောက်ပါသေးတယ်
လေကွာ။ ငါ သေသေချာချာ တစ်
ယောက်ချင်းတက်တာကို ရေတွက်ထား
တာပါ။ အခု မိန်းကလေးက ဘယ်
ပျောက်သွားပြီလဲ”

“ကျွန်တော်တို့ ယောက်ျား
လေးတွေချည်း ငါးယောက်ထဲပါဗျာ”

“မဟုတ်သေးဘူးကွာ။ အဲဒီ
မိန်းကလေးက အနီရောင်ဝမ်းဆက် ဝတ်
ထားတာ သေချာမြင်ရတာပဲ”

“ဟင်...ဒါဆိုရင် လွင်မောင်
စက်ဘီးပေါ်တက်လာခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးပဲ”

“အဲဒီ မိန်းကလေးက ဟို
နောက်နားကရွာမှာ ဆင်းကျွန်နေခဲ့တာ
ပါ”

လွင်မောင်တို့အုပ်စုက သူတို့
အပြန်တွင် မိန်းကလေးသုံးယောက် ည
ဘက်ကြီးမှာ လမ်းလျှောက်ပြန်နေကြတာ
တွေ့ပြီး မသမာသူတွေနဲ့ တွေ့မှာစိုးလို့
စက်ဘီးဖြင့် တင်ခေါ်ခဲ့ကြောင်း လမ်းရွာ
များတွင် သူတို့ရွာ၌ ချပေးခဲ့ကြောင်း
ကူးတို့သမားကို ရှင်းပြခဲ့ကြသည်။

“ဟာ...ဒါဆိုရင်တော့ အနီ
ရောင်ဝမ်းဆက်နဲ့ မိန်းကလေးက လိပ်ပြာ
လှတဲ့ လွင်မောင်နောက်ကို လိုက်လာခဲ့
တာပဲ ဖြစ်မယ်။ ဒီစစ်တောင်းမြစ်ကို
ဖြတ်ကူးတော့ သူ့နယ်လွန်သွားတာနဲ့
ဆက်မလိုက်တော့ဘဲ ပျောက်သွားခဲ့တာ
ပဲဖြစ်မယ်”

“အင်း...ကူးတို့ဆရာပြော
တာ ဖြစ်နိုင်တယ်ဗျာ။ သူတို့ကို စက်ဘီး
နဲ့ တင်လာကြတော့ သူတို့ကိုယ်က
အမွှေးနံ့တစ်မျိုး ရကြတယ်လေ”

“ဟုတ်ပါပြီ...လွင်မောင်
လိပ်ပြာလှလို့ သူ့နောက်ကို လိုက်လာပြီး
နယ်ကျော်တော့ ဆက်မလိုက်ခဲ့တော့ဘဲ
ပျောက်ကျန်ခဲ့တာပဲပေါ့ကွာ”

သူတို့အားလုံး ထိုအခါမှပင်
သူတို့စက်ဘီးနှင့် တင်ခဲ့ကြသည့် မိန်း
ကလေးများမှာ လူစင်စစ်များ မဟုတ်ကြ
ကြောင်း သိခဲ့ကြတော့သည်။

တင့်ထူး(ယေျဝတီ)

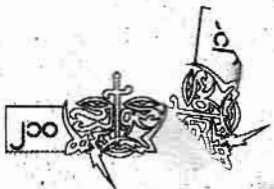

သုတပဒေသာ

လကမ္ဘာအသွင်သို့ပြောင်းလဲသွားနိုင်သော ကမ္ဘာကြီး

ဦးမင်းစိန်(တောင်ငူ)

၄၂

ကမ္ဘာကြီးဟု ဆိုကတည်းက သက်ရှိသက်မဲ့တို့ မှီတင်းနေထိုင်ကြကုန်သော အဆုံးအစမရှိ စကြဝဠာအတွင်း မှ ပြိုလဲကြီးတစ်လုံးဟု လူတိုင်းသိရှိနိုင်မည် ဖြစ်သည်။ ကမ္ဘာကြီး၏အနာဂတ်ကို သုံးသပ်ကြည့်မည်ဆိုလျှင် ကမ္ဘာကြီး၏ မူလအစပထမဖြစ်ပေါ်ရာကို လိုက်ကြရမည်ဖြစ်သည်။

ကမ္ဘာကြီး ဘယ်ကလာသလဲ။ ကမ္ဘာကြီး၏မွေးဖွားပေးလိုက်ရာ မိခင်သည် မည်သူဖြစ်သနည်း။ ကမ္ဘာကြီး၏ မူလအစ ရှိပါသလော။ အဆုံးသတ်ခြင်းလည်း ရှိပါသလော။ မေးခွန်းပေါင်းများစွာ မေးရန်ရှိလာပါလိမ့်မည်။

ကမ္ဘာကြီး၏မိခင်သည် ယခု ကျွန်ုပ်တို့မြင်တွေ့နေရသော နေမင်းကြီးဟု အခိုင်အမာ ပြောဆိုနိုင်ရန် သိပ္ပံပညာရှင်များ၏ လေ့လာမှုသာဓကများမှ သိရှိနိုင်ပါသည်။ ကမ္ဘာကြီး၏မိခင်သည် နေမင်းကြီးဟုသိရှိလိုက်ပြီးလျှင် နေမင်းကြီး၏မိခင်သည်လည်း မည်သူဖြစ်မည်နည်းဟု မေးခွန်းမေးလာလျှင် မည်သို့

ဖြေကြားမည်နည်း။ ဤမေးခွန်းသည် ဗုဒ္ဓတရားတော်များနှင့် ပတ်သက်ပြီကွယ်လာနိုင်ပါသည်။

ဗုဒ္ဓ၏တရားတော်များတွင် မတည်မြဲခြင်း သင်္ခါရအနက်အဓိပ္ပာယ်အတိုင်း မည်သည့်အရာမှ မတည်မြဲနိုင်၍ ဆင့်ကဲဆင့်ကဲ မွေးဖွားလာသော မိခင်များမှာလည်း မတည်မြဲခြင်းသာ ဖြစ်ပေါ်နေရပါမည်။ သို့ဖြစ်၍ မိခင်လည်း မရှိ၊ သားလည်းမရှိ မတည်မြဲသော အကြောင်းကြောင့် အကျိုးတရားများ ဖြစ်ပေါ်လာသည်ဖြစ်၍ သဘာဝတရားဟု လွယ်လွယ်ပြောနေကြပြီး အလိုအလျောက်ဖြစ်ပေါ်လာခြင်းဟု သတ်မှတ်နားလည်ကြပေလိမ့်မည်။

အမှန်မှာ အစလည်းမရှိ အဆုံးလည်းမရှိသော သဘာဝဖြစ်စဉ်များသည် လည်း လွန်စွာဆန်းကြယ်ရှုပ်ထွေး နားလည်သိရှိနိုင်ရန် ခက်ခဲကြပေလိမ့်မည်။ ရရှိခြင်း၊ ပျက်စီးနိုင်ခြင်းသည် အကျိုးအကြောင်း ညီညွတ်ခြင်းကြောင့် တစ်စုံတစ်ရာတွင် ရရှိသွားခြင်းများသာ ဖြစ်

သည်။ ဤနေရာတွင် မတည်မြဲခြင်း အဿနများ ခေတ္တရပ်၍ ဦးတည်ချက် ကမ္ဘာကြီး၏အနာဂတ်ကို ပြန်ဆက်ရပေလိမ့်မည်။

ကမ္ဘာကြီး၏မိခင်သည် နေမင်းကြီးဟု သိပ္ပံပညာရှင်များ၏ ခံယူချက်အတိုင်း လက်ခံ၍ လေ့လာရမည်ဆိုလျှင် ကမ္ဘာကြီးသည် နေမင်း၏သားဖြစ်သည့် အတွက် နေမင်းကြီး၏ အသွေးအသားနှင့် စိတ်ကူးဉာဏ်ကူးများ ပါရှိရပါမည်။

ကမ္ဘာကြီးသည် နေမင်းကြီးမှ ဝဲထွက်လာသည့် အပိုင်းအစတစ်ခု ဖြစ်သည့်အတွက် နေမင်း၏ရုပ်ဝတ္ထုများ ပါဝင်ပတ်သက်တည်ရှိနေပေသည်။ ဦးစွာ ပထမ ပေါက်ကွဲပွဲထွက်စဉ်ကတည်းက နေမင်း၏ခြံစင်အတိုင်း ဓာတ်ငွေ့ချော်ရည်ပျံများ၏ အစအစဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ နှစ်ပေါင်းများစွာကြာမြင့်မှု၊ နေမင်း၏ ဟန်ချက်ညီညီ လှည့်ပတ်သွားလာမှုကြောင့် ကမ္ဘာကြီး၏ အသွင်သဏ္ဌာန်များသည် အကြောင်းကြောင့် အကျိုးတရားများ ဖြစ်ပေါ်လာပြီး ပြောင်းလဲမှု

များ ဖြစ်ပေါ်လာရပေသည်။ အချိန်တစ်
ခု ကြာမြင့်မှ လှည့်လည်လှုပ်ရှားမှုများ
ကြောင့် ကမ္ဘာကြီးသည် ဓာတ်ငွေ့ချော်
ရည်ပူများမှတစ်ဆင့် အေးခဲလာပြီး
အပေါ်ယံအပိုင်းများသည် တစ်စတစ်စ
ပြောင်းလဲသွားရပေသည်။ ဓာတ်ငွေ့
ချော်ရည်ပူများသည် တစ်စတစ်စ အေးခဲ
လာပြီး ရေများအသွင်အပြင်အဖြစ် ကူး
ပြောင်းသွားရပေသည်။

ကမ္ဘာ့အပေါ်ယံလွှာသည် ရေ
များဖုံးအုပ်ထားခြင်းခံနေရပြီး အတွင်း
ပိုင်းသည် နေမင်းကြီး၏သဘာဝအတိုင်း
ချော်ရည်ပူ၊ ကျောက်ရည်ပူနှင့် ဓာတ်ငွေ့
ရည်များအဖြစ် တည်ရှိနေသေးသည်ကို
ငြင်း၍မရနိုင်ဘဲ ယနေ့တိုင် တွေ့ရှိ
လက်ခံနေရလိမ့်မည်။

ကမ္ဘာကြီးသည် ဝန်းရိုးပေါ်ရပ်
တည်၍ နေကိုလှည့်ပတ်နေခြင်းသည်
ရေများ တစ်စတစ်စ ခမ်းခြောက်နိုင်ရန်
အတွက် ဖြစ်ပေါ်လာရပေသည်။
အကြောင်းမှာ ကမ္ဘာသည် နေကို လှည့်
ပတ်သွားလာရာ၌ မိမိ၏ဝင်ရိုးပေါ်တွင်

၂၃၁/၂ စောင်၍ လှည့်ပတ်နေခြင်းသည်
ရေများကို ခမ်းခြောက်စေခြင်းနှင့် ဝင်ရိုး
တစ်ဖက်တစ်ချက်စီတွင် ရေခဲစေခြင်းများ
ဖြစ်ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်ပေါ်စေသည်။

အီကွေတာနှင့်နီးသောအပိုင်း
များသည် သဲကန္တာရများအသွင် ခြောက်
သွေ့သောအသွင်များအဖြစ် ပြောင်းလဲ
လာကြသည်။ အီကွေတာနှင့်ဝေးသော
မြောက်ခြမ်းနှင့် တောင်ခြမ်း ဝင်ရိုးစွန်း
ဒေသများတွင် ရေများအေးခဲလွန်းသဖြင့်
ရေခဲတောင်များအဖြစ် ရပ်တည်နေကြ
ပေသည်။ ဆက်လက်၍ အချိန်ကာလ
တစ်ခုအထိ မြောက်ခြမ်း၊ တောင်ခြမ်း
ဝင်ရိုးစွန်းဒေသများသည် ရေခဲများအဖြစ်
ဆက်လက်တည်ရှိနေမည်ဖြစ်ပြီး အီကွေ

တာ ပတ်ဝန်းကျင်ဒေသသည်လည်း
ခြောက်သွေ့၍ သဲကန္တာရများအသွင်
အဖြစ် ဆက်လက်ရပ်တည်နေမည် ဖြစ်
သည်။

သို့သော် ကမ္ဘာကြီးသည် ယခု
ဆိုလျှင် ပိုမိုခြောက်သွေ့၍ သဲကန္တာရ
များအသွင်ဆန်လာပြီး တောင်ဝင်ရိုးစွန်း၊
မြောက်ဝင်ရိုးစွန်းဒေသများသည်လည်း
ရေခဲများ အရည်ပျော်လာစပြုလာပြီ ဖြစ်
ပေသည်။ နောင်နှစ်ပေါင်းများစွာတွင်
ကမ္ဘာကြီးသည် ကျွန်ုပ်တို့ ယခုမြင်တွေ့
နေကြရသော လကမ္ဘာအသွင်အပြင်သို့
ပြောင်းလဲလာမည်ကို ခန့်မှန်း၍ရနိုင်ပေ
သည်။ အကြောင်းမှာ ကမ္ဘာကို ပြောင်း
လဲသွားစေရန် ဖျက်ဆီးပစ်နိုင်သည့်
လူသားမျိုးနွယ်စုများကြောင့်ဟု ခန့်မှန်း
နိုင်ပါသည်။ လကမ္ဘာပေါ်တွင် သက်ရှိ
များနေနိုင်သော ဓာတ်ကြီး (၄) ပါးထဲမှ
(၂) ပါး ပျောက်သွားသကဲ့သို့၊ ကမ္ဘာကြီး
တွင် ဓာတ်ကြီး (၂) ပါး ပျောက်ကွယ်
သွားနိုင်ကြောင်း ခန့်မှန်းမိပါသည်။

ပျောက်ကွယ်သွားမည့်ဓာတ်

ကြီး (၂) ပါးမှာ ရေနံလေပင်ဖြစ်သည်။
 ရေနံလေ ပျောက်ကွယ်သွားရမည်
 အကြောင်းတရားများကို ဆက်စပ်၍
 တွေးကြည့်နိုင်ပါသည်။ ဓာတ်ကြီး (၄)
 ပါး မီး၊ မြေ၊ လေ၊ ရေတွင် မီးဓာတ်နှင့်
 မြေဓာတ်သာ ကျန်ရစ်မည်ဖြစ်သည်။
 ရေနံ လေ ပျောက်ကွယ်ရမည်
 အကြောင်းတရားမှာလည်း လူသားမျိုး
 နွယ်စု၏ ပယောဂများ အများဆုံးပါဝင်
 လာကြပေမည်။

လူသားများ၏ မဆင်ခြင်မှုများ
 ကြောင့် ပထမ ရေအရင်းအမြစ်များ
 စတင်ပျောက်ကွယ်သွားမည် ဖြစ်သည်။
 ရေများ ပျောက်ကွယ်ရမည့်အကြောင်း
 မှာလည်း လူသားများသည် စားဝတ်နေ
 ရေးအတွက် နည်းမျိုးစုံနှင့် ရေအရင်းမြစ်
 ကို ဖျက်ဆီးကြမည်။ ရေပျောက်ပြီဆို
 လျှင် လေသည် အလိုအလျောက်
 ပျောက်ကွယ်သွားရမည်။ အကြောင်းမှာ
 လေသည် ရေမှအများဆုံး ဖြစ်ပေါ်ပြောင်း
 လဲခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။ ရေ ပျောက်
 ကွယ်ရမည်အကြောင်းမှာ -

- (၁) အချိန်ကာလကြာမြင့်လာမှုတွင်
 ရေများ အပူချိန်စွမ်းအားကြောင့် ခြောက်
 သွားခြင်း။
- (၂) လူသားမျိုးနွယ်စုတို့သည် တော
 တောင်များ ဖျက်စီးပစ်ကြခြင်းကြောင့်
 မိုးခေါင်ခြင်း၊ အပူချိန်မြင့်တက်စေခြင်း။
- (၃) ပူပြင်းသောရာသီဥတုအဖြစ်သို့
 ပြောင်းလဲသွားခြင်း။
- (၄) ပေါက်နေသော အိုဇုန်းလွှာမှ ရေ
 ငွေ့များ အာကာသထဲ ရောက်ရှိစေခြင်း။

၎င်းအကြောင်း အမျိုးမျိုး
 ကြောင့် ရေသည် တစ်စတစ်စ ခမ်း
 ခြောက်ပျောက်ကွယ်ကြမည်။ ထိုသို့ ရေ

လုံးဝပျောက်ကွယ်လာပြီဆိုလျှင် လေ
 သည်လည်း ရေကိုအကြောင်းပြုဖြစ်ပေါ်
 ရသည့်အတွက် လေပါ ပျောက်ကွယ်
 သွားကြမည် ဖြစ်သည်။ ရေနံလေ
 ပျောက်ကွယ်သွားကြလျှင် သက်ရှိဇီဝ
 များပါ ပျောက်ကွယ်သွားကြရမည် ဖြစ်
 သည်။ ရေနံလေ ပျောက်ကွယ်သွား
 မည့်အချိန်တွင် ကမ္ဘာကြီး၏အတွင်းပိုင်း
 မှ ကျောက်ပူရည်၊ ချော်ရည်များသည်
 တစ်စတစ်စ အေးခဲလာကြမှာဖြစ်သည်။
 ထိုသို့ လေနှင့်ရေများ ပျောက်
 ကွယ်သွားချိန်နှင့် ကမ္ဘာ့အတွင်းပိုင်းမှ
 ကျောက်ရည်ပူ၊ ချော်ရည်ပူများ အေးခဲ
 ချိန်တို့တွင် သက်ရှိဇီဝများနှင့် သက်မဲ့
 သစ်တောများလည်း ပျောက်ကွယ်သွား
 ကြပြီး ကမ္ဘာကြီးသည် လအသွင်သို့
 ရောက်ရှိနိုင်ကြောင်းကို မဖြစ်နိုင်ဟု
 ထင်ရသောအတွေးကိုတွေး၍ တင်ပြ
 လိုက်ရပါတော့သည်။

ဦးမင်းစိန်(တောင်ငူ)

အစိုးအကိုင်ဝတ္ထုပြုစု

လှိုလှိုလှိုလှိုလှို

အောင်မှီးကောင်း

ယခင်လမှအဆက်

ကူတိုင်း၏ထဝထည် ဝတ္ထုတစ်
တွပ်ထားရှိ၏။ အတိတ်ထားလည်း
အထုံးဖြူပြီး၍ ထုန်ထုံးထွားလေပြီ။
အနာဝတ်ထားလည်းထား ဓမ္မရာ
ဓမ္မရာဝေ။

(မားကပ်စ်အောရေးလီယက်စ်)

ဂရီရှေးပညာရှိကြီး။

ကျွန်ုပ် လူမှန်းသိတတ်စ
အရွယ်ကတည်းက ဖခင်ရင်းကို မမြင်ဖူး
တော့ပါပေ။ အကြောင်းအရင်းမှန်ကို
မသိခင်က ပထွေးကို ဖခင်ရင်းဟုထင်ပြီး
အဖေဟုသာ ခေါ်ခဲ့မိပေ၏။ ပထွေးကိုချစ်
စိန်မှ ပါလာသော လင်ပါသား လှငွေကို
လည်း အစ်ကိုရင်းအမှတ်ဖြင့် အစ်ကိုလှ
ဟု ခေါ်ခဲ့မိပေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် လူမှန်း
သိတတ်စအရွယ်ကတည်းက ကောင်း
ကောင်းစား၊ ကောင်းကောင်းနေထိုင်ခဲ့ရ
သည်ကိုလည်း မှတ်မိပေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ ရွှေကူးပြီးလေးတွင်

ကျွန်ုပ်တို့သည် အိမ်ကြီးရခိုင်ဖြင့် နေနိုင်
ကာ အိမ်ဖော်ခြွေရောင်းပင်းများလည်း ရှိ
သဖြင့် လူချမ်းသာစာရင်းဝင်များ ဖြစ်ကြ
ပေ၏။ လှငွေမှာ ကျွန်ုပ်ထက် လေးနှစ်
ကျော် ကြီးပေ၏။ ကျွန်ုပ်သုံးနှစ်ကျော်
အရွယ်တွင် လှငွေမှာ ခုနစ်နှစ်ကျော်
ဖြစ်နေလေပြီ။

ကိုချစ်စိန်သည် ကျွန်ုပ်ကို
လည်းကောင်း၊ ကျွန်၏မိခင် မခင်မြိုင်ကို
လည်းကောင်း လွန်စွာအလိုလိုက် အရေး
ပေးလေ၏။ ကျွန်ုပ်ကို နာမည်ပင် တစ်ခါ
ဘူးမှမခေါ်ဘဲ “သားလေး ... သားလေး”
ဟု ခေါ်တတ်ကာ ရိုက်ဖို့ဝေးစွာ အော်
ငေါက်ခြင်းပင်မရှိဘဲ ကျွန်ုပ်ပူဆာသည်
မှန်သမျှ ဝယ်ပေး၊ ဝယ်ကျွေးတတ်ပေ၏။
ကျွန်ုပ်၏ မိခင်ကိုလည်း မအော်ဖူး၊
မငေါက်ဖူးပဲ ချော့ချော့မော့မော့ဖြင့်
အလျော့ပေးတတ်သူဖြစ်ပေ၏။ ကျွန်ုပ်
မိခင်ကဆူလျှင် ငေါက်လျှင်ပင် ပြုံးပြုံး
ကြီး ငြိမ်ခံနေတတ်သူဖြစ်လေ၏။

လှငွေလည်း ကျွန်ုပ်နာမည်
ကိုပင် မခေါ်ဘဲ “ညီလေး...ညီလေး”

ဟုသာခေါ်ကာ၊ အစစအရာရာ ကျွန်ုပ်၏
အလိုက်ကိုလိုက်သူဖြစ်ပေ၏။ အနစ်နာခံ
စရာရှိလျှင် ၎င်းကသာ အနစ်နာခံပေ၏။
ကျွန်ုပ်၏မိခင်ကိုလည်း “မေမေ...မေမေ”
ဟုခေါ်ကာ ဂရုတစိုက် ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်
ပြုပေ၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ပထွေး

ကို အဖေရင်းဟု၊ ဘင်မှတ်ပြီး လင်ပါသား
ကို အစ်ကိုရင်းဟု၊ ဘင်မိခြင်းသာ ဖြစ်ပေ
၏။ မည်သူကမှလည်း ကိုချစ်စိန်သည်
ကျွန်ုပ်ပထွေးဖြစ်ကြောင်း၊ လှငွေသည်
ကျွန်ုပ်နှင့် သွေးသားမတော်စပ်ကြကြောင်း
ကျွန်ုပ်ကို ပြောမပြုကြပါချေ။ မိခင်ကြီး
ကိုယ်တိုင်က...

“သားရဲ့အဖေ၊ သားရဲ့အစ်ကို”

ဟု ပြောနေသဖြင့်လည်း
အဖေရင်း၊ အစ်ကိုရင်းဟုသာ ထင်မြင်
နေခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

ကျွန်ုပ် ငါးနှစ်သားအရွယ်ခန့်
အထိ ကျွန်ုပ်၏ဘဝသည် အစစ အရာရာ
အဆင်ပြေနေပေ၏။ ပျော်ရွှင် ချမ်းမြေ့
ဖွယ်ရာအတိ ဖြစ်ခဲ့ပေ၏။ ထိုအရွယ်တွင်

ကျွန်ုပ်သည် လူမုန်းသူမုန်း သိတတ်လာ
ရုံမက၊ တွေးခေါ်ကြံဆခြင်းကိုလည်း
တတ်မြောက်စပြုလာလေပြီ။

ကျွန်ုပ် ငါးနှစ်သား အရွယ်ခန့်
ကိုရောက်မှ ကိုချစ်စိန်မှာ ကျွန်ုပ်၏
ပထွေးဖြစ်ကြောင်း လှငွေမှာ လင်ပါသား
ဖြစ်ကြောင်း ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သိရပေ
တော့၏။ ပတ်ဝန်းကျင် အသိုင်းအဝိုင်းက
ပြောပြသောကြောင့် မဟုတ်ပါချေ။ ၎င်း
တို့ကိုယ်တိုင်က မင်းသားခေါင်းဆောင်း
ထားသော ဘီလူးရုပ်ကို ထုတ်ပြကြသော
ကြောင့်ပင် ဖြစ်ပေ၏။

ရက်ပိုင်း လပိုင်းအတွင်းမှာပင်
ကိုချစ်စိတ်တို့ သားအဖ၏ ပြောဆို
ဆက်ဆံပုံက ကျွန်ုပ်တို့သားအမိအပေါ်
ထူးထူးခြားခြားကြီး ပြောင်းလဲသွားသော
ကြောင့်ဖြစ်ပေ၏။ ယခင်က ကျွန်ုပ်ကို
သား...သားနှင့် တဖွဖွခေါ်ပြီး အလို
လိုက် အကြိုက်ဆောင်သော ကိုချစ်စိန်
သည်...

“ဟေ့ကောင်...သံခဲ၊ ခွေး

သား”
ဟူ၍ သုံးနှုန်းခေါ်ဝေါ်လာပေ
၏။ သားဟူ၍ လုံးလုံးမခေါ်တော့ပါပေ။
ကျွန်ုပ်ကို အလိုလိုက်ဖို့ဝေးစွာ အပြစ်မရှိ
အပြစ်ရှာကာ အော်ငေါက်လာရုံမက
တစ်ခါတရံ ရိုက်နှက်ခြင်းပင် ပြုလာပေ
၏။

လှငွေကလည်း ကျွန်ုပ်ကို

ကိုချစ်စိန်ကဲ့သို့ တင်းတင်းမာမာ ဆက်ဆံ
လာပါ၏။ ညီလေးဟူ၍ လုံးလုံးမခေါ်တော့
ပါပေ။

“ဟေ့ကောင်”

ဟုသာ ခေါ်ပြီး ဆဲဆဲဆိုဆိုပင်
လုပ်တတ်လာပါ၏။ ယခင်က ကျွန်ုပ်နှင့်
ပတ်သက်လျှင် ၎င်းသာ အနုစာခံလေ့
ရှိသော်လည်း ယင်းအချိန်တွင် ကျွန်ုပ်
အပေါ် နိုင်ထက်စီးနင်း လုပ်လာပါ၏။
၎င်း၏ ရိုက်နှက်ထိုးကြိတ်ခြင်းကိုပင်
ကျွန်ုပ် ခံလာရပေ၏။

ယခင်က အမေ့ကို အလျော့
ပေး၍ မျက်နှာသာလုံးလုံးမပေးတော့ပါ
ပေ။ ဆူပူအော်ငေါက်ရုံမက ရိုက်နှက်ခြင်း
ပင် ပြုလာပေ၏။

အမေနှင့် ကိုချစ်စိန်စကား
မများသည်နေ့ဟူ၍ မရှိတော့ပါပေ။
ကိုချစ်စိန်နှင့်အမေ စကားများပြီးတိုင်း
အမေသည် ကျွန်ုပ်ကိုဖက်၍ ယူကြုံးမရ
ဝံ့ကြွေးတတ်သည်ကို ကျွန်ုပ် ကောင်း
ကောင်းကြိုး မှတ်မိနေပါ၏။

“အမေတော့ မှာသွားပြီ သား

လေးရယ်၊ သိပ်ကိုများသွားပြီ။ အမေ အများအတွက် သားလေးကိုပါ ခုကွ ဆင်းရဲရောက်ရတယ်ကွယ်”

ဟူသော စကားမျိုးကို အမေ သည် ငိုကြွေးတိုင်း ပြောတတ်သည်မှာ အမေသေသည်အထိပင် ဖြစ်ပါ၏။ ပထမ တွင် အမေစကားကို ကျွန်ုပ် နားလည် သဘောပေါက်ခြင်းမရှိသော်လည်း မကြာ ခင် နားလည်သဘောပေါက်လာပါ၏။

ကိုချစ်စိန်သည် အမေနှင့် စကားများတိုင်း...

“နင်တို့သားအမိ မကျေနပ်ရင် ငါ့အိမ်ပေါ်က ဆင်းသွားကြ”

ဟူသော စကားမျိုးကိုပြော၍ ကျွန်ုပ်တို့သားအမိအား အိမ်ပေါ်မှ နင်ချ တတ်ပါ၏။ အမေကလည်း...

“ဒါ နင့်အိမ်မဟုတ်ဘူး ချစ်စိန် ခဲ့၊ ငါ့အိမ် ငါ့အိမ်က နင်တို့သားအဖ သာ ... ငါ့အိမ်ပေါ်ကဆင်းသွားကြ”

ဟု ပြန်အော်ပြောတတ်ပါ၏။ သို့သော် နောက်ဆုံးတွင် အမေသာ ကိုချစ်စိန်၏ အရိုက်အနက်ကိုခံရပြီး

ကျွန်ုပ်ကို ဖက်၍ငိုတတ်ပါ၏။

ထိုအချိန်အထိ ကျွန်ုပ်သည် ကိုချစ်စိန်ကို အဖေအရင်း၊ လှငွေကို အစ်ကိုအရင်းဟုထင်မှတ်နေသေးသဖြင့်။

“အမေရယ်...အဖေ့အစ်ကို လုက ကျွန်တော်တို့ကို ဘာဖြစ်လို့ အရင်ကလို့ မချစ်တော့တာလည်း။ ဘာဖြစ်လို့ ရန်လုပ်နေကြတာလဲ”

ဟု အမေကို မေးကြည့်တတ် ပါ၏။ ထိုအခါ အမေက ငို၍...

“သား မသိချင်ပါနဲ့အကွယ်”

သား သိသွားရင် ပိုပြီး စိတ်ဆင်းရဲလိမ့် မယ်။ ဒါပေမဲ့ မကြာခင် သားလေး သိ လာပါလိမ့်မယ်ကွယ်”

ဟူသာ ပြန်ပြောတတ်ပါ၏။ အမေပြောသည့်အတိုင်း မကြာမီရက်ပိုင်း အတွင်းမှာပင် ကျွန်ုပ်လည်း အကြောင်း ရင်းမှန်ကို သိလာရပါ၏။

တစ်နေ့ည ကိုချစ်စိန်သည် ရုပ်ချောချော၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်လှလှ မိန်းမတစ်ယောက်ကို အိမ်သို့ခေါ်တင်လာ လေ၏။ ၎င်း၏ မယားကြီးကို ခေါ်တင် လာခဲ့ပြီဖြစ်ကြောင်း၊ ၎င်းမယားကြီး၏ ဩဇာအမိန့်ကို တစ်အိမ်လုံး နာခံကြရ လိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်းလည်း အိမ်ရှိလူကုန် သိစေရန် ကိုချစ်လုက ကြေညာပေ၏။

ကျွန်ုပ်တစ်သက်တွင် ပထမဦး ဆုံးအကြိမ် ကြေကွဲဝမ်းနည်းရခြင်း၊ ခံပြင်းဒေါသဖြစ်ရသော နေ့ပင်တည်း။ အမေက အပြင်းအထန်ကန့်ကွက်၏။ ထုံးစံအတိုင်း ကိုချစ်စိန်က အမေ့ကိုိုက် နက်ကာ ကျွန်ုပ်တို့သားအမိကို အိမ်ပေါ်

မှနှင့်ချုပ်ပေ၏။ အမေနှင့် ကိုချစ်စိန် နှင်ထုတ်ပေ၏။
တို့ အပြင်းထန်ဆုံး စကားများကြပေ၏။
ကျွန်ုပ်လည်း မနေသာတော့သဖြင့် ကြား
ဝင်ရပေ၏။

“အဖေရယ်...သားတို့ကို ဒီ
လောက်တောင် မရက်စက်ပါနဲ့။ အဖေ
လည်း နောက်မိန်းမ မယူပါနဲ့”

ဟု ကျွန်က ထိုအချိန်အထိ
ကိုချစ်စိန်ကို ကျွန်ုပ်၏အဖေအမှတ်နှင့်
ပြောမိပေ၏။ ထိုအခါ ကိုချစ်စိန်က
ကျွန်ုပ်ကို တစ်ချက်တွန်းလိုက်လျက်..

“ဟေ့ကောင်...ခွေသား၊ ငါ့ကို
အဖေလို့မခေါ်နဲ့။ ငါ မင်းအဖေမဟုတ်ဘူး။
မင်းရဲ့ပထွေးကွ...မင်းရဲ့ပထွေး။ မင်း
အမေကသာ နောက်မယား။ အခု ငါခေါ်
လာတဲ့မိန်းမက ပထမမယား။ မင်းက
ငါ့သား မဟုတ်ဘူး။ ငါ့သားက လှငွေ။
အခု မင်းအမေကို ငါ မပေါင်းနိုင်တော့
ဘူး။ ငါ့မယားနဲ့ ငါ ပြန်ပေါင်းမယ်။ မင်းတို့
သားအမိနှစ်ယောက်နဲ့ ငါ့အိမ်ပေါ်က
ဆင်းသွားကြ”

ဟု ရက်ရက်စက်စက် ပြော၍

ကျွန်ုပ်သည် ကိုချစ်စိန်ထံမှ ထို
စကားကို ကြားကြားချင်း လွန်စွာ အံ့ဩ
သွားမိသော်လည်း မယုံမိပေ။ ကျွန်ုပ်
တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် ဤစကားမျိုးကို
ယခုမှ ကြားရသောကြောင့်ဖြစ်ပေ၏။
ကိုချစ်စိန်သည် စိတ်ဆိုး၍ ဤစကားမျိုး
ပြောခြင်းဟုသာ ကျွန်ုပ် မှတ်ထင်နေသေး
၏။

အမေသည် ဩဇာအာဏာရှိ
သော မြို့မျက်နှာဖုံး လူကြီးအချို့ကို ဖိတ်
ခေါ်၍ ကိုချစ်စိန်၏အပြုအမူကို တိုင်တန်း
ကာ ကိုချစ်စိန်ကို မပေါင်းလိုတော့
ကြောင်း ကိုချစ်စိန်ရသင့်ရထိုက်သည့်
ခံစားခွင့်များကိုပေးကာ ကွာရှင်းလို
ကြောင်း ပြောပေတော့၏။

ထိုအခါ ကိုချစ်စိန်က စာချုပ်
စာတမ်းများကို ထုတ်ပြကာ ကျွန်ုပ်တို့
နေသောအိမ်ကြီးနှင့် အတွင်းပစ္စည်း၊
အပြင်ပစ္စည်းများသာမက ဆန်စက်နှင့်
ဆီစက်နှင့် လုပ်ငန်းအဝဝကိုလည်း ၎င်း

တစ်ဦးတည်းသာ ပိုင်ဆိုင်ကြောင်း ပြော
လေ၏။ လူကြီးများကလည်း စာချုပ်
စာတမ်းများကို သေချာကြည့်ရှုစစ်ဆေး
ကြကာ ဟုတ်မှန်ကြောင်း ထောက်ခံကြ
ပေ၏။ စာချုပ်စာတမ်းများအရ ကိုချစ်စိန်
သာ ပိုင်ဆိုင်ကြောင်း ပြောကြပေ၏။

အမေကား ချုံးပွဲချ၍ ဝိုပေ
တော့၏။ သူမကို ကိုချစ်စိန်က ပြား
ယောင်းသွေးဆောင်ကာ ဤစာချုပ်
စာတမ်းများ ပြုလုပ်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း
လည်း အမေက ရှင်းပြပေ၏။ အမေ
စကားကို ယုံကြည်သူများလည်း ရှိကြ၏။
မယုံကြည်သူများလည်း ရှိကြ၏။ မည်သို့ပင်
ဖြစ်စေ အမေ၏ စကားကား တရားမဝင်
ပါပေ။ စာချုပ်စာတမ်းများကသာ တရား
ဝင်နေလေ၏။

လူကြီးများကား ကိုချစ်စိန်အား
ဖျောင်းဖျစ်စကားသာ ပြောနိုင်ကြပေ၏။
သို့သော် ကိုချစ်စိန်ကား နာခံခြင်းမရှိပါ
ချေ။ လူကြီးများ ပြန်သွားကြသောအခါ
ကိုချစ်စိန်သာမက ၎င်း၏ မယားကြီး
မအုန်းရင်မှာ အသက် ၃၀ အရွယ်ရှိပြီ

ဖြစ်ပြီး ဖြူဖြူဖွေးဖွေးနှင့် ရုပ်ချောကာ
ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်လှ ခန္ဓာကိုယ် အချို့
အစားရှိသူဖြစ်ပေ၏။ အမေကား စိတ်လှ
သူဖြစ်သော်လည်း ရုပ်ရည်မှာ ရွက်ကြမ်း
ရေကျိုဖြစ်၏။ အသားလည်း ညို၏။
အသက်မှာလည်း ၃၇ နှစ်ရှိနေပြီဖြစ်ပေ
၏။

အမေနှင့် မအုန်းရင်တို့ ယှဉ်
လိုက်လျှင် မအုန်းရင်က များစွာပိုလှနေ
ပေ၏။ အမေထက်လည်း အသက် ခုနစ်
နှစ်ပိုငယ်နေပေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုအချိန်က
မယားကြီး၊ မယားငယ်ဟူသော အသုံး
အနှုန်း၏ အဓိပ္ပာယ်ကို မသိသေးပါချေ။
စာချုပ်စာတမ်းများအကြောင်းကိုလည်း
နားမလည်ပါချေ။ အမေနှင့် ကိုချစ်စိန်
တို့၏ အတိတ်ဇာတ်လမ်းကိုလည်း မသိ
သေးပါချေ။

အမေသည် အိမ်ကြီးရှင်သခင်မ
ဘဝမှ မအုန်းရင်၏ လက်အောက်ခံဘဝ
မျိုးကို မနေလိုပါပေ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်
တို့ လက်ဆွဲကာ အိမ်ကြီးပေါ်မှ ဆင်းခဲ့

ပေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ သားအမိတွင် ဥစ္စာ
ပစ္စည်းများများစားစား မပါပါပေ။ ကျွန်ုပ်
တို့သားအမိပိုင် အဝတ်အစားများနှင့်
အမေ ပိုင်ဆိုင်သော လက်ဝတ်ရတနာ
အနည်းငယ်သာ ပါခဲ့ကြပေ၏။

အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့သည်
အထိ ကျွန်ုပ်သည် ဖြစ်စဉ်ဖြစ်ရပ်များကို
ပြည့်ပြည့်ဝဝ မသိသေးပါပေ။ အမေခေါ်
၍ အိမ်ကြီးပေါ်မှ ဆင်းခဲ့ရပါသော်လည်း
တကယ်တော့ ကျွန်ုပ်သည် မဆင်းချင်
ပါပေ။ တခြားနေရာတွင်နေပါက အနေ
ဆင်းရဲ အစားဆင်းရဲမည်စိုးသောကြောင့်
ဖြစ်ပေ၏။

အမေသည် အရက်ကြီးသူ
ဖြစ်ပြီး မခံချင်စိတ်ရှိသူလည်း ဖြစ်ပေ၏။
အမေအနေနှင့် ရွှေကျေးမြို့ကလေးတွင်
အသိအကျွမ်းများစွာရှိသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့
သားအမိကို ၎င်းတို့နှင့်လာနေကြပါရန်
မိတ်ဆွေအတော်များများက ခေါ်ကြပေ
၏။ သို့သော် အမေသည် သူတစ်ပါးအိမ်
တွင် ခိုခိုကပ်ကပ်၍ နေလိုသူမဟုတ်လေ
ရာ မည်သူ့အိမ်တွင်မှ မနေပေ။

အခြေခံမြင့်နေခဲ့ရာမှ နိမ့်ပါး
သောအခြေအနေသို့ တမဟုတ်ချင်း
လျော့ကျသွားသဖြင့် တစ်ကြောင်း၊
ကိုချစ်စိန်တို့နှင့် တစ်မြို့တည်း နေလို
စိတ်ရှိပုံမရသောကြောင့် တစ်ကြောင်း၊
အမေသည် ရွှေကျေးမြို့မှာပင် မနေတော့
ပါချေ။ ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ ညောင်လှမြို့သို့
လာရောက်အခြေချ နေထိုင်ကြပေ၏။

အမေသည် ပါလာသော ငွေ
နှင့် လက်ဝတ်လက်စားအချို့ကို ရောင်း
ချကာ အိမ်ကလေးတစ်လုံး ဝယ်လိုက်
ပေ၏။ အိမ်ကလေးမှာ ရွှေကျေးမြို့မှ အိမ်
ကြီးနှင့်စာလျှင် များစွာသေးနုတ်လှပေ၏။
အမေဝယ်လိုက်သော အိမ်ကလေးမှာ
ကျွန်ုပ်တို့အိမ်ကြီးမှ အစစ်ဆုံးများနေသော
အိမ်သာသာခန့်ပင်ရှိပေ၏။

ငယ်ငယ်ကတည်းက အိမ်
ကျယ်ကျယ်ကြီးဖြင့် နေထိုင်ခဲ့ရသော
ကျွန်ုပ်သည် ၎င်းအိမ်ကလေးတွင် နေထိုင်
ရသောအခါ များစွာကျဉ်းကျပ်လှသည်ဟု
ထင်မိပေ၏။ ကျွန်ုပ်က...

“အမေရယ်... အဖေ့ဆီကိုပဲ

ပြန်ကြရအောင်ဗျာ။ ဒီမှာနေရတာ ကျွန်တော်မပျော်ဘူး။

ဟု အမေကို နားပူနားဆာ လုပ်လွန်းသောအခါ အမေက...

“နင့်ပထွေးဆီ နေချင်ဦး ဟယ်...နေချင်ဦးဟယ်”

ဟုဆိုကာ ကျွန်ုပ်ကိုလည်း မရိုက်စဖူး ရိုက်ပါလေတော့၏။ ထို့နောက် အမေသည် ကျွန်ုပ်ကိုဖက်၍နီကာ...

“အမေများသွားတယ် သား ရယ်... အမေ သိပ်များသွားတယ်။ အမေ အများကြီးများခဲ့လို့ သားလေး အခုလို ဆင်းဆင်းရဲရဲနေရတာ”

ပြောလေ၏။

ထို့နောက် အမေသည် အတတ်နိုင်ဆုံး ကျွန်ုပ်မသိအောင် ဖုံး ကွယ်ထားခဲ့သော အတိတ်တတ်ကြောင်း ကို ပြန်လည်ပြောပြပေတော့၏။

အမေသည် စာမတတ်ပါပေ။ လက်ပံကုန်းရွာတွင် မိခင်မုဆိုးမကြီးနှင့် အတူနေထိုင်ပြီး လယ်ယာလုပ်ငန်းကို လုပ်ကိုင်ခဲ့ပေ၏။ အမေသည် မည်သည့်

လူစိမ်းယောက်ျားနှင့်မှလည်း ရောရော ဝင်ဝင် မနေပေ။ ရည်စားသနာလည်း မထားပေ။ အိမ်ထောင်ရေးကိုလည်း စိတ်မဝင်စားသဖြင့် အပျိုကြီးဘဝဖြင့်ပင် နေခဲ့ပေ၏။

ကျွန်ုပ်၏ မွေးသဖွယ်ဖြစ်လာ မည့် သူငွေကြီး ဦးသိန်းသည် အရောင်း အဝယ်ကိစ္စဖြင့် အမေတို့ရွာသို့ မကြာ ခဏ ရောက်လာတတ်ပေရာ အမေနှင့် ရင်းရင်းနှီးနှီး မဟုတ်သည့်တိုင်အောင် သိကျွမ်းခင်မင်နေကြလေ၏။ ဦးသိန်း သည် ထိုစဉ်က အသက် ၄၅ နှစ်ရှိပြီ ဖြစ်သော်လည်း အိမ်ထောင်မရှိသေးသော လူပျိုကြီးပင်ဖြစ်လေ၏။

ဦးသိန်းသည် ရုပ်မလှသော် လည်း စိတ်ထားကောင်းသူဖြစ်ပေ၏။ မရှိဆင်းရဲသားများအပေါ် ထောက်ထား ညှာတာစိတ်ရှိကာ ဆင်းရဲနွှဲရောက်သူ များကို ကူညီစောင့်မတတ်သူဖြစ်ပေ၏။ ထို့ကြောင့် ဦးသိန်းမှာ လူချစ်လူခင်ပေါ် လှပေ၏။

၎င်းသည် အရှင်ဆိုးသော်လည်း

ငွေကြေးပြည့်စုံကြွယ်ဝသောကြောင့် တစ် ကြောင်း၊ စိတ်ထားကောင်းသောကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ ၎င်းဆို အိမ်ထောင်ဘက် လိုသော အမျိုးသမီးများ များစွာရှိကြပေ ၏။ သို့သော် ၎င်းကိုယ်တိုင်က နှစ်သက် သဘောကျသူကို မတွေ့သေးသဖြင့် မည်သည့် အမျိုးသမီးနှင့်မှ အိမ်ထောင် မပြုခဲ့ပေ။ ၎င်းထံ ချဉ်းကပ်လာသော အမျိုးသမီးမှန်သမျှ အလိမ္မာသုံး၍ ရှောင် ဖယ်ခဲ့ပေ၏။

ဦးသိန်းနှင့် သိကျွမ်းကြသူများ အားလုံးကလည်း ဦးသိန်းတစ်သက် အိမ်ထောင်ပြုလိမ့်မည် မဟုတ်တော့ဟု ထင်မြင်ချက်ပေးလာကြပေ၏။

သို့သော် ဦးသိန်းက အမေ နှင့် ထိမ်မြားလက်ထပ်လိုက်သောအခါ အားလုံးပင် အံ့သြသွားကြလေတော့၏။

ရှေ့ထောက်ရန် အောင်မိုးကောင်း

ပုဂ္ဂိုလ်အတင်အရှောက်များရှိပါသည်

ခုန့်မိမိမားရွှေသီးအရွယ်

ဆောင်းဟောမာန် (ဒြပ်ကြေးမုံ)

တိုင်းပြည်၊ မြို့ရွာ၊ ရပ်ကွက်၊
ဒေသတိုင်းတွင် အစောင့်အရှောက်ပုဂ္ဂိုလ်
များမှာ နေရာဒေသတွင် ရှိနေတတ်ကြပါ
သည်။ ထို အစောင့်အရှောက် ပုဂ္ဂိုလ်
များတွင် လူများနှင့် ရင်းရင်းနှီးနှီး လက်ပွန်း
တတ်တီးရှိတတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်များ အစောင့်
အရှောက်များရှိသလို အချို့သော ပုဂ္ဂိုလ်
များတွင် လူနှင့်စိမ်းနေသော သူများလည်း
ရှိကြပါသည်။

ဥပမာ-ပုဂံပုပ္ဖာနယ်တစ်ဝိုက်
တွင် မယ်ဝဏ္ဏခေါ်သည့် ပုပ္ဖာမယ်တော်
အပိုင်စား စောင့်ရှောက်သလို နေရာ
ဒေသတိုင်း အပိုင်စား ပုဂ္ဂိုလ်များရှိကြစမြဲ
ပင်။ မိမိနေထိုင်ရာ စစ်ကိုင်းတိုင်းဒေသ
ကြီး အင်းတော်မြို့နယ် မော်လူးမြို့ မော်
လူးရပ်ကွက်၊ ဟင်းနုကျေးရွာ၊ ကရင်
ကျေးရွာများကို မိဘများ ရိုးရာ ကရင်
အရှင်ကြီး လွှဲပတ်အရှင်ကြီး ကျောက်ဖြူ
အရှင်ကြီးများမှ အမြဲကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်
လျက်ရှိသည်ကို ယနေ့တိုင် သမားရိုးစွဲ
ယုံကြည်လက်ခံထားဆဲဖြစ်သည်။

ထိုအရှင်ကြီးသုံးပါးကို ရွာဦး

ထိပ်တွင် နတ်ကွန်းသုံးစင် ယှဉ်ပြိုင်
ဆောက်လုပ်ထားပြီး နှစ်စဉ် ဝါဝင်၊ ဝါ
ထွက်တိုင်း စုပေါင်း၍ ကြက်ဖို၊ ကြက်မ၊
မုန့်ဖြူ၊ မုန့်နီ၊ မုန့်ဆီကြော်၊ ဆီးမီး အမွှေး
နံ့သာတို့နှင့် ပူဇော်ပသရစမြဲဖြစ်သည်။

မိမိတို့ငယ်စဉ် ၁၉၇၀/၇၁ ခုနှစ်
ကာလက ကောဇိုင်အေ ကချင်သူပုန်များ
ကြီးစိုးစဉ်ကာလ အမြဲတစေ ကျီးလန်

စာစား နေထိုင်ခဲ့ရဖူးသည်။ မော်လူး
ဘူတာကြီးနှင့် နှစ်မိုင်ကျော်အကွာ ကြာ
အင်း လှည်းလမ်းလှည်းကူး (ဒေသ
အခေါ်) မီးရထားကြီး လူစီးတွဲနှင့် အပြည့်
မိုင်းထိ၍ မီးရထားစက်ခေါင်း (ဒီဇယ်ဆီ
မောင်း စက်ခေါင်း) ကြီး မီးလောင်ကျွမ်း
ပြီး မီးဖုတ်ထားသော သံတုံးပမာ ရဲရဲ
တောက်နေသည်ကို တွေ့မြင်ခဲ့ဖူးပါသည်။

ထို့ပြင် မော်လူးမြို့၏ တောင်
ဘက် လေးမိုင်ကျော်အကွာ ညောင်ပင်
သာ ကျေးရွာ အစိုးရစိုက်ခင်းတွင်
လုပ်ကိုင်နေကြသော အလုပ်သမား ၄၀
ကျော်ကို ခြေတုပ်၊ လက်တုပ်ပြီး ထင်းပုံ
မီးရှို့သတ်ခဲ့ဖူးသည့် ဖြစ်ရပ်ဆိုးများရှိခဲ့ပါ
သည်။

ထိုစဉ်က မော်လူးဘူတာလမ်း
ဆုံ ရွှေဘို-မြစ်ကြီးနားလမ်းဆုံ၌ သင်္ကြန်
ဗဟိုမဏ္ဍပ်ကြီးကို ဟီးထအောင် ဆောက်
လုပ်ပြီး ထိုစဉ်က မော်လူးသူ မိန်းမပျို
များ ရွှေခြေကျင်းကြီးများ၊ ရွှေလက်ကောက်
များ တစ်တောင်ဆစ်ထိနီးပါး ဝတ်ဆင်
ပြီး ရွှေဆွဲကြိုး၊ ရွှေဆံဘီးကြီးများဖြင့်

သင်္ကြန်အကများဖြင့် ကပြဖျော်ဖြေခဲ့ကြ
စဉ်။

ထိုဘောတွင်း သူပုန်များသည်
ပထမည၊ ဒုတိယညများတွင် ကိုယ်တိုင်
ပွဲကြည့် ပရိသတ်အယောင်ဆောင်၍
နေရာအနေအထား၊ ဝင်လမ်း ထွက်လမ်း
များ အသေအချာ အမှတ်သားများပြုလုပ်
ခဲ့ကြသည်။ တကယ်တမ်း အနကြမ်းစီး
ပြီး ဆိုးဝါးလှသကဲ့သို့ နေ့ညတွင် မော်လူး
မြို့ကို ဝင်စီးရန် လမ်းစ၊ မိုးစင်စင်လင်း
သွားခဲ့သည်။ လုံးဝ လမ်းစရာမတွေ့ခဲ့နိုင်
ပေ။ တောတွင်းသူပုန်များ မိုးလင်း၍ စခန်း
သို့ ပြန်ဆုတ်ခွာသွားခဲ့ရသည်။ ဤသည်
မှာ နယ်ပိုင်ကွင်းပိုင် အရှင်ကြီးများပေါ်
မြို့ပေါ်သူ/မြို့ပေါ်သား၊ ကျေးရွာသူ/ကျေး
ရွာသားတို့မှ လေးစားမှုပေး သက္ကာယ

အသေအချာ ခုတ်၍ ပြန်လည် စောင့်
ရှောက်ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

မိမိ ယခု အဓိကရေးသား
သောကြောင့်မှာ မော်လူးမြို့၏အနောက်
ခြမ်းဘက်တွင်ရှိသော မော်လူးမြို့မှ ၇
မိုင်ခန့်ဝေးကွာသည့် နန့်မီးကားချောင်း

အရှင်မအကြောင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။ ထို
နန့်မီးကားချောင်းသည် မိုးရာသီတွင်
တောင်ကျရေကြောင့် ရေများလျှံပြီး ရေစီး
အလွန်သန်လှပါသည်။ ထိုခါရာသီဗိုတွင်
တော်ရုံယောက်ျား လူသန်တစ်ယောက်
လက်မစံဖြတ်ကူးရန်ပင် မလွယ်ကူပါ။
ဆောင်းရာသီ၊ နွေရာသီတွင်
သာမန် စမ်းချောင်းမျှသာရှိပါသည်။ ထို
နန့်မီးကားချောင်းမှာ ရွှေထွက် အလွန်
ကောင်းသော ချောင်းတစ်ခုဖြစ်ပါသည်။

ဆောင်းရာသီ၊ နွေရာသီတွင် ထိုနန့်မီးကား
ချောင်းရိုးတစ်လျှောက်တွင် လူများစွာတို့
သည် ကိုယ်ပိုင်ယာယီတဲများထိုးပြီး
တစ်စုလျှင် တဲလုံးရေ ၂၀၊ ၂၅ လုံးခန့်
စုစည်းပြီး နေထိုင်လုပ်ကိုင်ကြပါသည်။
ထို နန့်မီးကားချောင်းကို နန့်

မီးကားချောင်းအရှင်မမှ အပိုင်စားခြင်း
ကြောင့် ဘုရားပွဲပွဲတော်ပြီးလျှင် နန့်မီးကား
ချောင်းအရှင်မကိုလည်း ငှက်ပျောဖီးခိုင်
လေးဖီးနှင့် အုန်းစိမ်းတစ်လုံး၊ ကွမ်းဆေး
လက်ဖက်၊ အမွှေးနံ့သာ၊ ဆီမီးနှင့် ပူဇော်
ပသရပါသည်။ သူ့အား ပူဇော်ပသထား
ခြင်းဖြင့် ရွှေကုန်လုပ်ငန်းခွင်တွင် ထိခိုက်
မှု အန္တရာယ်ကင်းရှင်းစေကြောင်း သိရှိရ
ပါသည်။

သို့သော် နန့်မီးကားချောင်းတွင်
ရွှေလုပ်ငန်း လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ချိန်တွင်
ညစ်ညမ်းသောစကား၊ ဆဲဆိုအော်ဟစ်
ခြင်း မပြုရ။ မဖွယ်မရာ မပြုရ။
ယောက်ျားလေးများ အတွင်းခံဘောင်းဘီ
တို ဝတ်၍ အလုပ်မလုပ်ရပါ။ အဘယ်

ကြောင့်ဆိုသော် နန့်မီးကားချောင်း
မှ အပျိုစင်ဖြစ်ခြင်းကြောင့် လွန်စွာ
အရှက်အကြောက်ကြီးကြောင်း ဒေသ
ပြောစကားအရ သိရှိရပါသည်။

၁၉၇၄/၇၅ ခုနှစ် မြန်မာပြည်
တစ်ပြည်လုံး စာမတတ်သူပပျောက်ရေး
အသုံးလုံး သင်တန်းများ ဖွင့်လှစ်ပို့ချ

နေချိန် မိမိမှာ ကသာမြို့အထက်ပိုင်း
 ရောဝတီမြစ်ဘေးရှိ ဝဲကြီးကျေးရွာ၌
 အသုံးလုံး လုပ်အားပေးဆရာ ရောက်ရှိ
 နေချိန် တခူးလသင်္ကြန်မကျမီ မိမိ၏
 တပည့်မတစ်ယောက်နှင့် တပည့်တစ်
 ယောက် လူငယ်သဘာဝ ရွှေလူးကျင်း
 အတွင်း လွန်ကျူးမိကြ၍ တောတောင်
 တစ်ခုလုံး တုန်ခါပြီး ကြောက်စရာ အသံ
 ကျယ်ကြီး အော်ဟစ်၍ လေပြင်းတိုက်
 ကာ ကျင်းပြိုကျပြီး တပည့်မလေးမှာ
 ရွှေလူးကျင်းအတွင်း ပွဲချင်းပြီးသေ၍
 တပည့်ဖြစ်သူမှာ တစ်နှစ်နီးပါး ဆေးဝါး
 ကုသခံယူခဲ့ရဖူးသည်။

အကြောင်းဆက်စပ်ပြီး မိမိတို့
 မော်လမြို့ကို စောင့်ရှောက်သော ကရင်
 အရှင် လွဲမှတ်အရှင်၊ ကျောက်ဖြူအရှင်
 ကြီးများကို ပူဇော်ပသသောနေ့ရက်တွင်
 အနက်ရောင်ပစ္စည်းများ လုံးဝဝတ်ဆင်၍
 မရပေ။ ယုတ်စွအဆုံး အတွင်းခံဘောင်ဘီ
 အနက်၊ စွပ်ကျယ်အင်္ကျီအနက်ရောင်ပင်
 ဝတ်ဆင်သွား၍မရပါ။ တစ်ဦးတစ်ယောက်
 က မယုံကြည်၍ ဝတ်ဆင်သွားပါက

တစ်နှစ်ဟုတ် တစ်ခုပြဿနာဖြစ်တတ်
 ပါသည်။

နွေရာသီ ကျောင်းသိတ်ရက်ရှည်
 ၌ မိမိ၏ တပည့်များဖြစ်ကြ ကျော်တိုး
 အောင်၊ ကျော်မြင့်၊ လှဆွေ၊ ရဲကျော်၊
 မြတ်သူ၊ မှတ်မှတ်ရရ သူတို့ငါးယောက်
 နန်းမီးကားချောင်းသို့ ရွှေလုပ်ရန် ညအိပ်
 ရက်ရှည်ထွက်ပစ္စည်းတွေ ထုပ်ပိုး၍
 ထွက်ခွာသွားခဲ့သည်။ သူတို့အားလုံးမှာ
 ဗုဒ္ဓဘာသာ ရှမ်းမြန်မာ လူမျိုးဖြစ်ကြပြီး
 ပျော်ပျော်နေကြတတ်သူများဖြစ်သည်။
 ရောက်စ သုံးလေးရက်တွင် ဘေးဝန်းကျင်

တဲများမှ လူကြီးသူမများ အပြသတိပေး
 နေ၍ ဆောင်ရန်၊ ရှောင်ရန်များကို သူ
 အရပ်၊ သူနေရာကြောင့် လေးစားလိုက်နာ
 ခဲ့သည်။

တစ်နေ့ အလုပ်က ပင်ပန်း
 နေကာလည်းမောင်းလာပြီ တဲနာကလည်း
 ချက်ပြုတ်ဖိုကရှိသေး။ ပုဆိုးတွေ၊ အင်္ကျီ
 တွေ လျှော်ဖွပ်နေကာ နေမှောင်သွားမည်
 ကို စိုးရိမ်သောကြောင့် ထိုနေ့က
 ထမင်းချက် တာဝန်ယူရသော လှဆွေ၊
 ရဲကျော်၊ မြတ်သူ သူတို့သုံးယောက်မှာ
 တိုင်ပင်ညှိနှိုင်းထားခြင်းမရှိပါပဲ ပုဆိုးများ
 ကို လျှော်ဖွပ်မနေတော့ဘဲ ရေစပ်တွင်
 ရေစိမထားလိုက်ပြီး အတွင်းခံအသားကင်
 စိတီဘောင်းဘီတိုဝတ်၍ ရေမိုးချိုးတက်
 လာခဲ့ကြသည်။

တဲရောက်သော် သုံးယောက်
 သား သဘာဝတိုင်း နေ့စဉ်ခွေဆောင်ရွက်
 နေရသလို သူတို့ချက်ပြုတ်လုပ်ကိုင်စရာ
 ရှိသည်များကို ချက်ပြုတ်လုပ်ကိုင်ကြပါ
 သည်။ ညဘက် (၇) နာရီ ထမင်းစားပြီး
 ချိန် လှဆွေတစ်ယောက် မချီအောင် ဝမ်း

ဗိုက်က နာကျင်ခြင်း ဝေဒနာခံစားရပါ
တော့သည်။ ထို့နောက် ရဲကျော်မှာ တစ်
ကိုယ်လုံး အခိုင်အောင် ယားယံ၍ဆိုကာ
အသားနီများ လှန်ထွက်အောင် တုတ်၊
ဓားဖြင့် ကုတ်ခြစ်နေပါသည်။ မြတ်သူ
ကတော့ ဘယ်သူလွမ်းလို့ ဘယ်သူကို
သတ်ရ၍မသိ ဝမ်းနည်းပက်လက် ငိုကြွေး
နေပါတော့သည်။ ဒီတော့ ကျန်သော
တိုးအောင်နှင့် ကျော်မြင့်မှာ ဘာလုပ်၍
ဘာကိုင်ရမှန်းမသိဖြစ်ပြီး ဟဲအနီးနားမှ
တတ်သိမှတ်သိ လူကြီးများကိုခေါ်ပြီး
ပြသတော့မှ လူကြီးတစ်ယောက်မှနေ၍

မြတ်သူတစ်ယောက် ချက်ချင်း မိန်းမထိုင်
ထိုင်ပြီး နန်းမီးကားချောင်းအရှင်မ ဝင်စီး
ပြီး...

“ကလေးတွေ ရွှေလုပ်ရင်း
တစ်ခုအား လုပ်ပြီးထင်တယ်။ ကဲ...
ငါ့ကို အမွှေးတိုင်၊ ဆီမီးတိုင်နှင့် သောက်
ရေတစ်ခွက်ပေး။ ငါ နန်းမီးချောင်းအရှင်မ
ကို တောင်းပန်ပြီး ကိုးပေးလိုက်မယ်”

ပြောပြီး ဆီမီးတိုင် အမွှေးတိုင်
သောက်တော်ရေများ ကပ်လှူ၍ နှုတ်မှ
တတွတ်တွတ် ပြောဆိုနေပါသည်။ ပြော
ဆိုတောင်းပန်ပြီး တစ်အောင်အကြာတွင်
ဝမ်းနည်းပက်လက် ငိုကြွေးနေသော

“ဪ...နင်တို့က ဒီလိုကြ
တော့လား အသိတတ်သား...ဟင်။
ငါ့ရဲပိုင်နယ်မှာလည်း လာလုပ်ကိုင် စား
သောက်ကြသေး ပေးပါဆိုလို့လည်း ဒီက
ထုတ်ပေးနေတာလည်း အသိသား။ ဒါကို
မရိုမသေ မလေးမစား ငါ့ရဲပိုင်နက်
ချောင်းထဲမှာ မရှက်မကြောက် ကိုယ်လုံး
တီးမဟုတ်ရဲတမယ် ရေချိုးကြတယ်ပေါ့။
ဒါကို မကျေနပ်လို့ အသိပေးသာဟေ့။

ဒါမျိုး နောက်သာလုပ်ကြည့် အသက်ပါ
နှုတ်ပစ်မယ်”

ပြောပြီး မြတ်သူမှာ အိပ်ပျော်
သွားပါတော့သည်။ ထို့နောက် သူတို့
တစ်ဖွဲ့လုံးမှာ နောက်နောင် ဒီလိုမဖြစ်စေရ
ဖိတူးဟု နန်းမီးကားချောင်း အရှင်မပွဲတော်
ရေတွင် ဝန်ချကတိပေးပြီးမှ အားလုံး
အကောင်းပကတိ ပြန်ဖြစ်ကာ အချိန်တန်
အိမ်ပြန်သည်ထိ ခုတ်၊ အသိနှင့် နေလျှင်
လုပ်ကိုင်ကန်တော့ပြီးမှ အေးချမ်းစွာ
ပြန်လာခဲ့ကြပါတော့သည်။

နတ်နှင့်နဂါး မလှည့်စားရ။

ဆောင်းဟောမာန်-မြတ်ကြေးမုံ

ဘဝကွေ့ထဲက ဘဝတစ်ခု

သေချိန်ပတန်ကျွန်တော်ကံ ကိုတုန်းဝေ

မကွေးမြို့နှင့် ရေနံချောင်းမြို့ နှစ်မြို့အကြားရှိ ကြီးမားကျယ်ပြန့်သည့် ဒေါင်းသေချောင်းဟုအမည်တွင်သော ချောင်းမြို့ကြီးအား မြန်မာပြည်အရပ်ရပ် မှသော်လည်းကောင်း၊ မကွေးတိုင်း တစ် တိုင်းလုံးကသော်လည်းကောင်း အားလုံး သိရှိကြ၏။ ထိုဒေါင်းသေချောင်းမြို့ကြီးအား မြစ်ဖျားခံသည့် ချောင်းကြီးသုံးချောင်း အနက် အရှေ့မြောက်အရပ်မှ စီးဆင်း ပေါ်ပေါက်လာသည့် ကမ္ဘာ့နီအမည်ရ ချောင်းကြီးသည် ကျွန်တော်တို့ ရွာ၏ အရှေ့တောင်ဘက် သုံးဖာလှံခန့်၌ ကပ်၍စီးဆင်းသွားသည့် ချောင်းကြီး ဖြစ်၏။

ချောင်းကြီးသည် ကျွန်တော်တို့ မိဘ၊ ဘိုးဘွား၊ ဘိုးဘေးဘီဘင် လက် ထက်ကတည်းက အနစ်ရာထောင်ချီ၍ တည်ရှိလာသည့်ချောင်းကြီးဖြစ်လေရ ကား မိုးရွာ၍ရေစီးဆင်းသည့်အခါ ဝါးလုံး ထိုး စီးဆင်းသောကြောင့် ကြောက်မက် ဖွယ်ကောင်းသည့် ချောင်းကြီးတစ်ချောင်း ဖြစ်လေ၏။ ဒေါင်းသေချောင်းကြီးသည်

အမည်နာမအားဖြင့် ထင်ရှားကျော်ကြား လှသော်လည်း မထင်မရှား လူသူမသိ အဖြစ်နှင့် တိမ်မြုပ်နေရသည့် ကျွန်တော် ရွာခြေမှ ကမ္ဘာ့နီချောင်းကြီးလောက် ဆန်းပြားမှုမရှိပေ။

ကမ္ဘာ့နီဟု ခေါ်ဆိုအမည်တွင် သည့်အတိုင်း ကျွန်တော်တို့ရွာမှ ချောင်း ကြီးသည် ချောင်းကမ်းထိပ်မှ အောက် သို့ တော်ရံလူကား ငုံ့မကြည့်ရဲပေ။ အသူတရာမျှ နက်စောက်သည့် ချောင်း ကမ္ဘာ့နီကြီးဖြစ်လေ၏။ ပေအားဖြင့် လေး ရာကျော် ဝါးရာနီးပါးမြင့်မားသော ကမ္ဘာ့ နီချောင်းတွင်း ရောက်ရိသောသူသည် ငုံ့ကြည့်ရန်ကြောက်ရွံ့သော်လည်း မော့ ကြည့်ဖို့ ဝန်မလေးလှသောကြောင့် အား လုံး ကမ္ဘာ့နီအား ရင်သပ်ရှုမော မော့ ကြည့်ကြသည်ချည်းဖြစ်၏။

နီစွေးစွေးကမ္ဘာ့နီကြီး၏ အရှည် အလျားမှာ အနည်းဆုံးအားဖြင့် တစ်ပြ ခန့်လောက်မျှ ရှိလေသည်။

တောက်လျှောက် တစ်ညီ တည်းသာ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ရန်ကုန်၊

မန္တလေးမြို့ကြီးများမှ မြင့်မားလှသည့် အုတ်နီတိုက်ကြီးများ ထိုထူးဆန်းလှသည့် ကမ္ဘာ့နီကြီးအား မှီအုံမထင်နိုင်ပေ။

ထိုရင်သပ်ရှုမောဖွယ် ကမ္ဘာ့ ကြီးအား ကြည့်ရှု၍ သဘာဝတရားကြီး ၏ ဆန်းကြယ်မှုများသည်လည်း အလွန် အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလှသည်။ ငြိမ့် တိုက် ကြီးများကဲ့သို့ မည်သူမျှလာရောက်၍ ဆေးခြယ်ပေးခြင်းကား အလွန်မရှိပေ။ သို့သော် ကြည့်ခင်သည့်အချိန်ကြည့် နီစွေးစွေး အရောင်ရင့်ရင့်နှင့် အမြဲတမ်း သစ်လွင်လျက်ရှိ၏။

ထိုမျှ ကြီးကျယ်ခမ်းနား ဆန်း ပြားသည့် ကမ္ဘာ့နီကြီးအား မည်သည့် ဓာတ်ပုံသမား၊ မည်သည့်သတင်းထောက် တို့မှ ဖော်ပြပေးသောကြောင့် အားနာ ဖွယ်ပင် ကောင်းနေတော့၏။ ကျွန်တော် တို့ရွာနှင့် အခြားရွာနီးချပ်စပ်ရွာမှ လူများ ကတော့ ရေမစီးသည့်အချိန်များ၌ ထို ကမ္ဘာ့နီကြီးနှင့် အဆက်အဆံ့ရှိကြသည်။

ထိုကမ္ဘာ့နီကြီး၏ မျက်နှာစာ တူရူရှိ အိုင်တောကြီးသည် သစ်ပင်၊ ဝါး

ပင်နှင့်တကွ သယံဇာတ ပေါကြွယ်ဝ
သောကြောင့်ဖြစ်၏။ ထင်းလိုလျှင်လည်း
ရသည်။ သစ်သီးဝလံ၊ မှို၊ မျှစ်တို့လည်း
ရ၏။ ရွှေ ကျင်ယူတတ်လျှင်လည်း ရ၏။

ဤသို့အားဖြင့် ကမ္ဘာကြီးရှေ့မှ
အိုင်တောကြီးသည်လည်း လူတိုင်း၏
လိုအပ်မှုများနှင့် ပြည့်နက်လျက်ရှိ၏။
ထို့ကြောင့် ရင်သပ်ရှုမောဖွယ် ကမ္ဘာ
ကြီးနှင့် သူရှေ့မှအိုင်တောကြီးအား လူတို့
သည် ချစ်ခင်ကြလေသည်။ ကမ္ဘာကြီး
၏အောက်အစွန်းတစ်ခုတွင် ကမ္ဘာ့ရံကွေ့ကြီး
ရှိ၏။ လူများစွာတို့ ထိုကွေ့ကြီး၏
နောက်ကျောမှ ချောင်းတွင်းသို့ လှေကား
စောင်းတန်းကြီးသဖွယ် ဆင်းကြရလေ
သည်။

ထိုနေ့ကား ကျွန်တော်တို့ရွာမှ
အလှူပွဲအတွက် ကျွန်တော်တို့ ထင်း
တာဝန်ကျ၍ ထင်းခုတ်လာရခြင်း ဖြစ်
၏။ စုစုပေါင်း လူရှစ်ယောက်နှင့် လည်း
သုံးစီး။

လည်းသုံးစီးကား မလာသေး
ပေ။ ကျွန်တော်တို့ ခုတ်ပြီး စုပုံပြီးတော့

မှပင် လာရောက်တင်ဆောင်ကြမည်
ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ထင်းအဖွဲ့တွင် အခုတ်
သမားက ငါးယောက်၊ အတိုက်သမား က
သုံးယောက်ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်က
လည်းနှင့် အတိုက်သမား မဟုတ်။ ဓားမ
ကြီးများကိုင်ဆောင်၍ ခုတ်ကြရမည့်အဖွဲ့
တွင် အဖွဲ့ဆောင်ဖြစ်၏။ ထိုအခုတ်သမား
လေးယောက်အား ကျွန်တော်ကပင်
ဦးဆောင်ရသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည်
ထိုလူစုအား ခြေသလုံးခန့်၊ ပေါင်လုံးခန့်
ရှားသားခြောက်များ အလွန်ပေါသည့်
အဆိုပါကမ္ဘာ့နီကြီးဘက်သို့ ဦးဆောင်
ခေါ်ခဲ့လေသည်။

ကိုယ့်ရပ်ကိုယ့်ရွာ အလှူပွဲ
အတွက်ဖြစ်သည်မို့ အားလုံး တက်တက်
ကြွကြွပင်။ ထိုလူငါးယောက်တွင် ဦး
ဆောင်ဖြစ်သော်လည်း တကယ့်အကြမ်း
ပာမ်း မလုပ်နိုင်ဆုံးလူက ကျွန်တော်။
သွားခါနီးတွင် အမေမှ စိတ်မချ၍ သတိ
ထားလုပ်ကိုင်ဖို့ အတပ်ထပ်မှာ၏။

“လူလေး ပိုးကောင်မွှားကောင်

ကိုလည်း ဂရုစိုက်။ ခုတ်တဲ့ဖြတ်တဲ့အခါ
လည်း ဂရုစိုက်နော်။ နည်းနည်းနောနော
ခုတ်ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ သတိ အမြဲထား။
ကြားထား”

“စိတ်ချပါ အမေရာ။ ထင်းခုတ်
တာ ဒီလိုပဲ သွားခုတ်နေကြတာပဲ။
ကိုယ့်တစ်ယောက်တည်းမှ မဟုတ်တာ”

“ရော...ဒီမှာ ထန်းလျက်နဲ့
ပဲမှန်ကြော်။ ဟိုကျရင် ရေနဲ့သာသောက်
စားကြပေတော့။ မောင်ကျော် နင်က
အကြီးဆုံး ဂရုစိုက်လုပ်နော်”

အားလုံးပြီးစီးသည်နှင့် ကျွန်
တော်တို့ငါးယောက် ဓားမကိုယ်စီနှင့်
ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော်စိတ်
ထဲတွင် ထင်းခုတ်သွားမည့် ကျွန်တော်
အတွက် အဘယ်ကြောင့် အမေသည်
လိုအပ်သည်ထက်ပို၍ စိုးရိမ်မကင်းမှာ
ကြားနေရခြင်းဖြစ်သနည်းဟူ၍လည်း
အတွေးထဲတွင် ဖျတ်ခနဲဝင်လိုက်မိသေး
သည်။ ဘာမျှတော့ မပြောဖြစ်။

x x x

“ကဲ...ကိုကျော်၊ ခင်ဗျားက
ဗလကောင်းတော့ အဲဒီအရင်းဘက်က
ခုတ်ဗျာ။ ကျုပ်က ဒီအဖျားဘက်က
ခုတ်မယ်”

“ဟာ...အတော် အစီအစဉ်
ကောင်းတဲ့ ဆရာပဲ။ ခုတ်ဗျာ ခုတ်ဗျာ”

“ခုတ်...ခုတ်”

“ဝှပ်...ဝှပ်”

မေးများကပြတ်တော့ ပေါင်လုံး
ခန့်ရှိသည့် ကောက်ကောက်ကွေးကွေး
ရှားသားခြောက်ကြီး ဟိုဘက်ဒီဘက်
အမြန်ဖြတ်တောက်ပြီးစီးသွားလေသည်။
ကျွန်တော်တို့ငါးယောက် ဝိုင်းဆွဲထုတ်
ကြရ၏။ ဆယ်တောင်လောက်မျှ ရှည်
လျားခြင်းကြောင့် အပြင်ရောက်မှတစ်ဆင့်
သုံးဝိုင်းလောက် ဝိုင်းရမည်ဖြစ်၏။

“ကောင်းလိုက်တဲ့ထင်းကွာ။
ခြောက်နေတာပဲ”

“ကဲ...ခြောက်နေတာပဲ မလုပ်
နဲ့။ ခင်ဗျားတို့က အလယ်ကဝိုင်းကြ”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ။
ဆရာလေးကလည်း စိတ်ကြီးပဲ”

“ဟင်း ဆရာလေး လုပ်မနေနဲ့။
ဟိုမှာမြင်လား”

“ဟ...ဘာတုန်းဟ”

“ဟိုမှာ အပြင်ခြောက်ကြီးလေး။

မျက်လုံးက မစွပ်နဲ့ တောင်တစ်လုံး
မြောက်တစ်လုံး ဖြစ်နေတယ်”

“ဒါပြီးရင် အဲဒီအပင်ခြောက်
ကြီး ခုတ်ရမယ်ဆိုပါတော့”

“ဒါပေါ့။ အဲဒီအပင်ကြီးဆိုရင်
တစ်စီးတိုက်လောက်တော့ သေချာပြီ”

ကျွန်တော်တို့ငါးယောက်မှာ
ဆယ်တောင်ခန့်ရှိသည့် ရှားသားကောက်
ကြီးအား ဖြတ်တောက်ပြီးသည်နှင့် ထို
အပင်ခြောက်ကြီးအား ဝိုင်းဝန်းလှဲဖြတ်
ကြ၏။ အောက်ခြေပြတ်ခါနီးဆဲဆဲတွင်
ကျွန်တော်တို့ငါးယောက်စလုံး လိုချင်ရာ
မြေကွက်လပ်ဘက်သို့ ဝိုင်းဝန်းတွန်းလှဲ
ရသည်။

“ကဲ...တွန်းဟေ့”

“ဖြောင်း...ဖြောင်း”

“ဖြောင်း...ဖြောင်း”

အပင်မှကိုင်ခြောက်ချင်း ရိုက်

ခတ်သံကြောင့် တဖြောင်းဖြောင်းမြည်သံ
ထွက်နေသော်လည်း အပင်ကြီးက ချက်
ချင်းလဲမကျသေး။

“ကဲ...အားစိုက်ပြီး တွန်းပါ

ဟာ။ လဲတော့မှာ”

“ဟေ့”

“ဝေး”

“ရောကွာ”

“ဝေါ”

“ဝုန်း”

ကျွန်တော်တို့အားလုံး တက်ညီ
လက်ညီ အားစိုက်၍တွန်းလှဲလိုက်ခြင်း
ကြောင့် ရှားပင်ခြောက်ကြီး ပြိုလဲသွား
၏။ ထို့နောက် ပြိုလဲသည့် ရှားပင်
ခြောက်ကြီးအား သုံးတောင်ခန့်စီလောက်
မျှ အဝိုင်းဖြတ်တောက်ကြသည်။ ခွဲသင့်
စိတ်သင့်သည့်အသားများအား တစ်ခါ
တည်း ခွဲစိတ်ပစ်၏။

“မောင်ဘုန်း လက်တွေတော့

ပေါက်တော့မယ်ထင်တယ်”

“ပေါက်ချင်ပေါက် မပေါက်ချင်

နေဗျာ။ ကျုပ်မခုတ်ရင် ခင်ဗျားတို့ လူ

အင်အား လျော့သွားမှာပေါ့”

အလုပ်ကြမ်းအား အကြမ်း

ပတမ်း အလွန်လုပ်နိုင်ကြသည့် ကို

မောင်ကျော်၊ ကိုပြားတို့နှင့်အတူ ကျွန်

တော်က ရင်းဘက်မှဖြစ်၏။ စိုးလေးနှင့်

ပေါက်ဖော်နှစ်ယောက်ကား အဖျား

ဘက်မှ ဖြတ်ကြတောက်ကြ၏။ အလှူ

က ဝက်သားကျွေးဖို့ အားလုံး တက်

တက်ကြွကြွပင်။ ကျွန်တော်တို့ တစ်နာရီ

နီးပါး ဖြတ်ကြတောက်ကြ ခွဲကြစိတ်ကြ

တော့မှ ပြီးသွားတော့၏။

ထိုအချိန်က အညာနေ မပြင်း

သေး။ မနက်ခုနစ်နာရီကျော်လောက်မျှ

သာ ရှိသေး၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်

တို့ငါးယောက် ခဏတဖြုတ်နားရင်း

ပါလာသည့် ထန်းလျက်နဲ့ ပဲမုန့်ကြော်

များအား စားကြသောက်ကြရင်း စကား

ပြောဆိုနေကြ၏။

“ဟေ့ကောင် မောင်ဘုန်း၊ မင်း

အမေက သွားခါနီး ဘာလို့ ဒီလောက်

တရွရွမှာနေတယ် မသိဘူးနော်”

“သူသား လူမင်းသား စိုင်းထီး

ဆိုင်ကို စိတ်မချလို့ နေမှာပေါ့ အဟဲ

ဟဲ”

“ဪ...လူကြီးဆိုတာ ဒီလို

ပါပဲကွာ”

စိုးလေးမှ ကျွန်တော်အား စိုင်း

ထီးဆိုင်ဟုခေါ်ခြင်းမှာ အကြောင်းမဲ့

သက်သက် ခေါ်ခြင်းမဟုတ်။ ကျွန်တော်

က သီချင်းဆိုဝါသနာပါသောကြောင့်

ခေါ်ခြင်းဖြစ်၏။ စိုင်းထီးဆိုင်၏ လေညာ

အရပ်ကအချစ်ကလည်း ခေတ်စားနေ

ချိန်မို့ တချို့က ကျွန်တော်အား ချစ်စနိုး

အပြောင်အလှောင်နှင့် စိုင်းထီးဆိုင်ဟု

ခေါ်ကြ၏။

ကျွန်တော်က စာအုပ်ဖတ်၏။

စာလုံး ရေး၏။ ပုံတူ ဆွဲ၏။ မူလတန်းပြ

ကျောင်းဆရာတစ်ယောက် ဖြစ်သည့်

အပြင် ဝါသနာအရ တောပါလိုက်တတ်

သေးသောကြောင့် ကျွန်တော်သည်

ကောင်ယာလယ်လုပ် စားမခတ် အလုပ်

များအား လုပ်လေ့ကိုင်လေ့ သိပ်မရှိပေ။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က ဦး

ဆောင်ဖြစ်သော်လည်း ကျန်သည့်လေး

ယောက်လောက် အကြမ်းပတမ်း မလုပ်

နိုင်ခြင်း ဖြစ်၏။ သီတင်းကျွတ်ကျောင်း

ပိတ်ရာသီ သီးပေါ်ပင်ပေါ် အလှူပွဲဖြစ်

သည်မို့ ဤအလှူကြီးအား တစ်ရွာလုံး

မှ အားခဲထားကြခြင်းဖြစ်၏။ ဆိုင်းအဖွဲ့

ကလည်း တကယ့်မြန်မာပြည်နာမည်

ကြီးဆိုင်းအဖွဲ့ ဖြစ်၏။

“ကဲ...ကဲ...ကဲ သန်ဘက်

ခါ ဝက်သားစားရတော့မှာ။ လုပ်ကြ

လုပ်ကြ။ နောက်နှစ်စီးတိုက်လောက်

လိုသေးတယ်”

“ဟာ...မနက်ပိုင်း ဆယ်

တစ်နာရီလောက် ပြီးပါတယ်။ မပူပါနဲ့

ဆရာလေးရဲ့”

သို့နှင့် ကျွန်တော်လော်ဆော်

မှုနှင့်အတူ ကျွန်တော်တို့လူစု ရှားသား

ခြောက်များအား လက်ကောက်ဝတ်ခန့်

ခြေသလုံးခန့်လောက်မျှမချန် အားလုံးကို

ပိုက်စိတ်တိုက်၍ ခုတ်ကြ၊ ဖြတ်ကြ၊

သယ်ကြ စုပုံကြပြန်သည်။ ရှုပ်ထွေး

သည့်နေရာများတွင် အထူးသဖြင့် မြွေ

မွေး မြွေဟောက်များအား သတိထားရ၏။

ကျွန်တော်တို့ဘက်တွင် ထိုအကောင်များသည် ပေါများသလို အဆိပ်လည်း အလွန်ပြင်းထန်သည့် အကောင်များဖြစ်၏။ ထို့လျှင် လူဆယ်ယောက် ရှစ်ယောက် ကား သေသည်က များ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်အဖေမှ သတိထားဖို့မှာခြင်းလည်းပါ၏။ ထူးဆန်းသည်ကား ကျွန်တော်တော်လည်လိုက်သည့်အခါ ကြိုကြားကြိုကြား လိုက်နေသည်သာ ဖြစ်၏။ ထိုသို့ကြောင့်ကြစ်နှင့် တစ်ခါမျှလောက် မမာဖူးပေ။ မိခင်၏ မေတ္တာဓာတ်ကြောင့်ပင်လော၊ သို့တည်းမဟုတ် ကျွန်တော်အတွက် ကိုယ်စောင့်နတ်က ပင် သတိပေးနေဆော်နေ၍လော မလိုနိုင်။ အမေမှာတစ်သည့် ကျွန်တော်အတွက် အံ့ဘာနန်း ဖြစ်လာရတော့၏။ ကျွန်တော်မမေ့နိုင်ပါချေ။

* * *

အညာအသစ် နေ့နံနက်တော်နေ့သည် စပ်ဖျင်းဖျင်းနှင့် အလွန်ပြင်းလှ၏။ ကိုမောင်ကျော် ခန့်မှန်းသည့်အတိုင်းပင်

မွန်းတိမ်ခါနီး ဆယ်တစ်နာရီကျော်ကျော် ခန့်လောက်အချိန်တွင် ကျွန်တော်တို့၏ အလှူအတွက် ထင်းကိစ္စသည် ပြီးစီးသလောက် ဖြစ်သွားလေတော့၏။ မပြီးစီးသေးသည်ကား စိုးလေးတို့သုံးယောက် ဖြစ်၏။ နားကပူ စကားကပြောနှင့်၊ ခါကြောင့် သူတို့ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာမှုက မပြီးသေးခြင်းဖြစ်၏။

“ကဲ... မောင်ဘုန်း၊ ပြီးရင်

မင်းတို့နားကွား၊ ငါတို့ ခါလေး ဆက်အပြီးသတ်လိုက်ဦးမယ်။ ကိုမောင်ကျော် ခင်ဗျားရော မှီရှာဦးမှာဆို၊ သွားရှာချေလေ”

သူတို့သုံးယောက်ဖက်မှ မပြီး

သေးသည်ကို စိုးလေးက လေပြေထိုးလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က...

“မင်း... အနာမခိုင်လည်း ငါ

ကတော့ နားရမ္မာပဲ။ မင်းတို့က စကားချည်း ပြောနေတာကိုးကွ။ ခါကြောင့် အလုပ်မပြီးတာ။ ကိုင်း... ကိုမောင်ကျော် ခင်ဗျားလည်း မှီရှာသွားရင်လည်း သွား။

ကျုပ်ကတော့ ကမ္ဘာ့ရိပ်ကပဲ ထိုင်နားရင်း စောင့်တော့မယ်”

“အေး... ကောင်းတယ်ကွာ။

ကမ္ဘာ့ရိပ်က အိပ်သာစောင့်ပေတော့။ ကမ္ဘာ့ရိပ်က အေးပါတယ်။ မြို့က ကွန်းယားအဲဆိုလား ဘာဆိုလား။”

“ဟာ... အဲယားကွန်းပါဗျာ။

ခင်ဗျားကလည်း”

ထိုသို့ပြောဆိုပြီး ကိုမောင်ကျော်

က တောတွင်းမှီရှာရန်အတွက် တိုးဝင်သွား၏။ စိုးလေးတို့သုံးယောက်က သင်းခွဲစိတ်ခြင်းအား အပြီးလက်စသတ်နေကြ၏။ ကျွန်တော်ကတော့ ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ အေးမြသည့်အကွေ့သို့ သွားရောက်၍ ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ချ၍ အမောဖြေနေလိုက်၏။ ကျွန်တော် ထိုင်ချလိုက်သည့် ချောင်းသဲများသည် ဖြူစင်သန့်ရှင်း၏။ အေးမြကြည်လင်၏။ အိမ်စက်ညက်ညော၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော် ထိုင်ချလိုက်သည့်နေရာလေးသည် ကိုမောင်ကျော် အပြီးအမောက်မတည့်ပြောသကဲ့သို့ မြို့က ကွန်းယားအဲဆိုလားဟူ၍ ပြော

ခြင်သည် လွန်အံ့မထင်ပေ။ အလွန်
အေးမြ၏။ အလွန်သာယာ၏။ လေ
ကောင်းလေသန့် ရရှိ၏။ မြို့မှ မရွှေ့ချော
များအား လက်ဆွဲ၍ ဤနေရာကလေး
အား ခေါ်ပြလိုက်ချင်ပါဘိ။ စိတ်ဓာတ်
ကျသွားအောင်။

ကျွန်တော် ဤဘက်ရောက်
လေ နိမ့်စောင်းလာလေဖြစ်သည့် ကမ္ဘာ
ကွေ့အား နောက်ကျောရှိ၍ မျက်နှာချင်း
ဆိုင် တူရတူရှိသည့် ကမ္ဘာနီ ကမ္ဘာ
ကြီးအား ရင်သပ်ရုံမော ကြည့်နေမိ၏။
နီးစွေးစွေး အရောင်အဆင်းများနှင့်
လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် သစ်သစ်လွင်
လွင်ရှိသည့် ဤမျှမြင့်မားညီညာသည့်
ကမ္ဘာကြီးအား တန်ခိုးရှင်တစ်ယောက်
ဖန်ဆင်းပေးထားလေရောသလားဟူ၍
အထင်ရောက်စေလေသည်။ ထိုစဉ်
ကျွန်တော့်ပခုံးထက်သို့ သဲမှုန် သဲမွှားများ
လက်နှင့်ဆုပ်၍ ချလိုက်သကဲ့သို့ ကျလာ
လေ၏။

“ဖတ်”

“ဪ . . . ဘာကောင်များ

ပြေးနေပါလိမ့်”
ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း
ညည်းတွားရင်း မောကြည့်မိ၏။ မည်သည့်
အကောင်ပလောင်မှ မတွေ့ရ။ ထို့ကြောင့်
ကျွန်တော် အေးအေးလူလူ နေမြဲ
ဆက်နေလိုက်၏။ စိုးလေးတို့လူစုထဲ
လှမ်း၍ကြည့်လိုက်တော့ ပြီးတော့မည့်
အကြောင်း လက်မထောင်ပြရင်း
တကုပ်ကုပ် ဆက်လုပ်နေကြ၏။ ထိုသို့
ရှိစဉ် ကျွန်တော့်ပခုံးထက်သို့ သဲဆိုင်ခဲ
လေးများ ထပ်မံကျလာပြန်၏။

“ဖတ်”

“ဖတ်”

ကျွန်တော် လေတိုက်၍
ကျခြင်း ဖြစ်သည်ဟုယူဆ၍ ကျွန်တော်
မောမကြည့်ဖြစ်တော့။ နေမြဲဆက်နေ၏။
ကျွန်တော်နေသည်မှာ ဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့်
ရှိပေပြီ။ ထိုနောက် ကျွန်တော် ကမ္ဘာ
ကြီးအား ကြည့်ရှုနေရုံမှ စိတ်အေးလက်
အေး သဲပြင်ပေါ်သို့ တုံးလုံးပါလဲချလိုက်
၏။ အိမ်ကညက်ညောမှု အေးမြမှုကြောင့်
အလွန်အရသာရှိလှ၏။ အိပ်ပျော်မသွား

စေရန်အတွက် ကျွန်တော် သတိထား
လေသည်။ အမေက ကျွန်တော် ထင်း
ခုတ်လာသည်ကို အထူးအဆန်းလုပ်၍
မာကြားလိုက်သည့် အမေမာကြားသံကို
လည်း ပြန်လည်သတိရလာမိ၏။

သို့သော် တောင်စဉ်းစား
မြောက်စဉ်းစားအားဖြင့် ခပ်ပေါ့ပေါ့နှင့်
ပြန်မေ့လျော့သွားသည်။ စိုးလေးတို့လူစုမှ
ခုတ်သံ၊ ထစ်သံ၊ ခွဲသံ၊ စိတ်သံများကား
ကြားနေရဆဲ။

သို့နှင့် မျက်လုံးအစုံမှိတ်ထား
သည့် ကျွန်တော့်နှာခေါင်းဝခံသို့ ညှိစိုစို
ပုပ်အုံအုံအနံ့သည် လေနှင့်အတူ ဝင်
ရောက်လာတော့၏။

“ဟင် . . . ပုပ်စော်ကလည်း
နံလိုက်တာ။ လူသေကောင် ပုပ်စော်ကျ
နေတာပဲ”

ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း
နှာခေါင်းပိတ်၍ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်
မိ၏။ အနီးပတ်ဝန်းကျင်တွင် ဘာမျှ
ထူးထူးခြားခြား မမြင်ရ။ ပုပ်စော်သည်
နံသည့်ထက် နံ၍လာလေသည်။

“ဟင်...သောက်ခွေး ချီးမ
ပုပ်စော်နဲ့ကွာ”

ကျွန်တော် နာခေါင်းပိတ်ထား
သည့်ကြားမှ မည်သို့မျှမရအောင် ဖြစ်
လာလေ၏။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင်
ကြောက်စိတ်တော့ မရှိပေ။ သို့သော်
နံလွန်းမက နံသည့်အဆုံး ကျွန်တော်
အေးအေးလူလူ တုံးလုံးပက်လက် လုပ်
နေရာက မဖြစ်မနေ အပုပ်နံလွတ်ရာ
အဝေးနေရာသို့ ပြောင်းလိုက်ရတော့၏။
ထိုအခါကျမှ အနံလွတ်သွားတော့၏။
ကျွန်တော်က ထိုသို့ အေးအေးအေးအေး
နေရာပြောင်းရွှေ့လိုက်စဉ်မှာပင် ဘာမျှ
မကြာသည့်ကာလအတွင်း အဖြစ်အပျက်
ကြီးသည် လုံးဝမထင်မှတ်လောက်
အောင် ကျရောက်လာလေတော့၏။

“ဗျစ်...ဗျစ်...ဗျစ်...ဗျစ်”

“ဖျော့...ဖျော့...ဖျော့...”

ဖျော့”

“ဝေါ”

“ဝုန်း”

“ဒလုန်း”

မထင်မှတ်ဘဲ ထဖြစ်ပေါ်
ဖောက်ပြန်လာသည့် ထိုအခြင်းအရာ
ကြောင့် နေရောင်စူးရှသည့် နေမွန်းတိမ်း
ချိန်ကြီးဖြစ်လင့်ကစား ဖုန်များနှင့်အတူ
ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး အမှောင်အတိ
ဖုံးလွှမ်းလာလေ၏။

“ဟာ...ဟိုကောင် သွားပြီ
ထင်တယ်။ ဒုက္ခပဲ လုပ်ကြပါဦး”

“ဟုတ်တယ်။ စောစောက
ဒီကောင် အဲဒီအောက်မှာ အိပ်နေတာ”

လေးပင်အိမ်ကြီးတစ်လုံးစာ
လောက်မျှရှိသော ပြိုကျလာသည့် မြေ
စိုင်ထုကြီးအား ကျွန်တော် အံ့အား
သင့်စွာကြည့်ရှုနေချိန်တွင် စိုးလေးတို့
အုပ်စု သိုစိုးရိပ်ပူပန်သံများနှင့်အတူ အူ
ယ...ဟား အပြေးရောက်လာကြခြင်း
ဖြစ်၏။

“ဟာ...ဟော့ကောင်တွေ ငါ
ဒီမှာ”

“ဟင်... မင်း မပိဘူးနော်။
ငါတို့တော့ သွားပြီလို့ထင်လိုက်တာကွာ
ဘုရား...ဘုရား”

ထို အဖြစ်အပျက်မှ
လက်မတင်လေး လွတ်မြောက်သွားသည့်
ကျွန်တော့် အဖြစ်အား အားလုံး
အသည်းတယားယား ဖြစ်သွားကြရသည်။
ကျွန်တော် မသေပါ။ အဘယ်ကြောင့်
နည်း။ အေး၊ မေတ္တာကြောင့်လား။

သံတည်းမဟုတ် ဘာကြောင့်
နည်း။ ကျွန်တော် မဝေခွဲနိုင်အောင်
ဖြစ်ခဲ့ရပါတော့သကဲ့သို့။

ကိုဘုန်းဝေ

အမှတ်တရတွေထဲက

အမှတ်တရမြို့တော်စည်ပင် (၂) သောင်းစေ့

စာအုပ်အမည်

အခန်း (၁၇)

ပြည်သူ့သော ကာလ်ကောလိပ်ကျောင်းကြီး

လောဘ်ပေးလောဘ်ယူသူဆိုသည်မှာ

လောဘ်ပေးလောဘ်ယူမှုဆိုသည်မှာ တစ်ကမ္ဘာလုံး အရိုးစွဲနေသော ကိစ္စတစ်ခု ဖြစ်၏။ ဟိုရှေးပဝေသဏီက ပဒေသရာဇ်များခေတ်ကပင် စတင်ခဲ့သည်ထင်ပါ၏။

ရှေးပုံပြင်တစ်ခုတွင် အခါတစ်ပါး၌ တံငါသည်တစ်ဦးသည် ဘုရင့်ထံ ငါးဝင်ဆက်သသည်။ တံငါသည်ထံမှ ဆုငွေတစ်ဝက်ပေးမှ ငါးဝင်ဆက်ခွင့်ပြုမည်ဟု တံခါးမှူးကဆို၏။ လောဘ်တောင်းခြင်းပင်။ တံငါသည်က သဘောတူမှ ခွင့်ပြုလိုက်သည်။ ဘုရင့်ထံ ငါးဆက်သပြီး ဘာဆုလိုချင်သလဲဟု ဘုရင်က မေးသောအခါ ကြိမ်ဒဏ် အချက် ၁၀၀ ရိုက်ပါရန် တံငါသည်က ဆုတောင်း

တော့၏။ ဘုရင်က နားမလည်နိုင်ဘဲ တံငါသည် တောင်သည့်ဆုကိုပေးလိုက်၏။ အချက် ၅၀ ပြည့်သောအခါ...

“ခဏရပ်ပေးပါဦး။ ဆုတစ်ဝက်ခံစားမည့်သူ ရှိပါသေးသည်”

ဟု တံငါသည်က ဆို၏။

“ဘယ်သူလဲ” ဟုမေးတော့-

“တံခါးမှူးပါ” ဆို၏။

ဤသို့ဖြင့် တံခါးမှူး ကြိမ်ဒဏ်

အချက် ၅၀ အရိုက်ခံရ၍ ရာထူးမှ ပြုတ်သွားပြီး တံငါသည် တံခါးမှူး ရာထူးရလေသည်။

ဒါက ပထမဥပမာပါ။

ဒုတိယဥပမာကတော့ ရှေး

ဘုရင်များ စစ်ခင်ကြသည်အခါ ခွဲသူက နိုင်သူကို နယ်မြေပေးရ၊ ရွှေငွေကျောက်သံပတ္တမြားပေးရ၊ သမီးပေးရ နှင့် လောဘ်ထိုးကြရသည်။ ထိုအခါမှ နိုင်သူက ကျေနပ်တော့၏။ ဗြိတိသျှရာဇဝင်၌ ဤကဲ့သို့ သမီးပေး နှမပေး အစဉ်အလာများရှိခဲ့၏။ မြန်မာရာဇဝင်တွင်လည်း အင်အားကြီးသော ပဒေ

သရာဇ်များကို အင်အားငယ်သူက ရွှေပေး၊ ငွေပေး၊ သမီးပေး၊ ညီမပေး နှင့် ပေးခဲ့ကြပါသည်။ ဒါတွေဟာလည်း လောဘ်ပေးလောဘ်ယူတွေ မဟုတ်ဘူးလားခင်ဗျား။

ယခု ဒီဘက်ခေတ် ဒုတိယ

ကမ္ဘာစစ်အပြီးတွင်လည်း နိုင်ငံအသီးသီး အစိုးရအသီးသီး လောဘ်ပေးလောဘ်ယူတွေ မကင်းပါ။ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာနိုင်ငံဦးနှစ် ဖဆပလအစိုးရ လက်ထက်ကာလတွင်လည်း ခြစားမှုများ။ လောဘ်ပေးလောဘ်ယူမှုများ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ပါသည်။ ပို့ကုန်သွင်း ကုန်ကိစ္စများ OGL (Open General Licence) ကိစ္စများနှင့် ပတ်သက်၍ ဝန်ကြီးများ နာမည်တော်တော် ပျက်ကြ၏။ ထို့ကြောင့် ဝန်ကြီးချုပ် ဦးနုက အောက်ပါအတိုင်း ပြောခဲ့သည်။

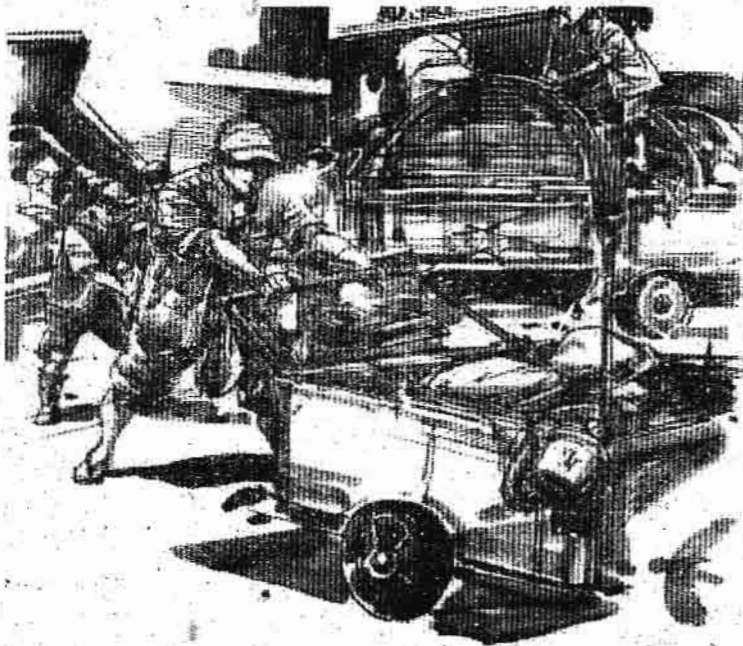
“စီမံကိန်းဇာစ်ခလုလံလိုက်တာနဲ့ ခြတောထဲ ထင်းရှူးပုံးတစ်လုံးချပေးလိုက်သလို ခြစ်တော့တာထိ”
ဝန်ကြီးချုပ်ဦးနုက သူ

ဖဆပလအစိုးရ လက်ထက်၌ လူ
တစ်ကိုယ် တိုက်တစ်လုံး၊ ငွေရှစ်ရာ၊
ကားတစ်စီးဟု ကြွေးကြော်ခဲ့၏။ သူသာ
ပြုတ်သွားရော သူ့စီမံကိန်းကြီး
မအောင်မြင်ခဲ့ပါခင်ဗျား။ ထို့နောက်
၁၉၆၂ ခုနှစ်၌ တော်လှန်ရေး ကောင်စီ
အစိုးရ တက်လာသည်။ လုပ်ငန်း
တွေအားလုံး ပြည်သူပိုင်သိမ်းလိုက်၏။
ဘယ်သူမှ ဘာမှလုပ်စား၍ မရတော့။
လာဘ်ပေးလာဘ်ယူ အသံအတော်
တိတ်သွားသည်။ တိတ်မှာပေါ့ဗျား။
ပေးစရာ ဘာမျှမရှိတော့တာကိုး။

ပြည်သူလူထုက မွဲတေသွားပြီး ဖွတ်
ကျောပြာစု ခရုဆန်ကျွတ်ဖြစ်သွားတာ
ကိုး။ ဆိုရယ်လစ်စနစ်ကြီးက
တစ်နိုင်ငံလုံးကို မွဲပြုကျစေခဲ့ပါသည်။
၁၉၈၈ ခုနှစ် နောက်ပိုင်း
နဝတ၊ နယကခေတ်၌ ပြည်သူပိုင်
လုပ်ငန်းတွေ ပုဂ္ဂလိကကို ပြန်လွှဲပေး
သည်။ စီးပွားရေးတွေ အထိုက်
အလျောက် ပြန်ဖွင့်ပေးသည်။ တည်
ဆောက်ပြုပြင် မြန်ပြည်တစ်ခွင်ဆိုပြီး
လမ်းတံတားတွေ၊ အဆောက်အဦတွေ
ဆောက်ကြသည်။ ကန်ထရိုက်တွေ

ပေါ်လာ၏။ ခရီးနီတွေပေါ်လာ၏။
ထိုအခါ စီမံကိန်းတွေကိုရအောင်
ကုမ္ပဏီတွေ အပြိုင်အဆိုင် ကြိုးစားကြ
သည်။ လာဘ်ပေးလာဘ်ယူတွေ ဖြစ်
လာတော့၏။ သိန်းရာနှင့်ချီ၍ ပေးကြ
ပြကြသည်။ ဂရုပြပါသည်။ လက်ဆောင်
ပေးပါသည်ဟုဆိုကာ အိမ်တွေ၊ ကား
တွေပါ ပေးလာကြသည်။ ဝန်ထမ်း
တွေကလည်း ဟိုကနေ ဒီပြောင်းချင်၊
ဒီကနေ ဟိုပြောင်းချင်ဆိုလျှင် ဝန်ကြီး
အဆင့်အထိ ချဉ်းကပ်ပြီး လာဘ်ထိုး
ကြသည်။ ဆရာဝန်တစ်ယောက်
ရန်ကုန်ကနေ နယ်ပြောင်းရတာ
မပြောင်းချင်တော့ သိန်း ၅၀ ပေးလိုက်
ရာ အဆင်ပြေသွားသည် ဆိုပါသည်။
လာဘ်ပေးလာဘ်ယူကို စကားလုံး
လှလှနှင့် ဂရုပြသည်ဟု ပြောလေ
ပြောထရှိကြ၏။ အကြီးပိုင်း ဂရုပြရာ
၌ ကားတစ်စီး၊ တိုက်တစ်လုံး၊ စိန်
တစ်ဆင်စာ စသည်ဖြင့် ကြားဖူးခဲ့၏။
နာမည်တပ်ပြီး သိတာတွေရှိပါသည်။
ဂုဏ်သိက္ခာအရ မပြောကောင်း၍

မပြောတော့ပါခင်ဗျာ။ ဤသို့သော အခြေအနေများတွင် ဌာနပေါင်း ၂၀ ကျော်၊ အစိတ်နှင့် ဖွဲ့စည်းထားသော မြို့တော်စည်ပင် သာယာရေးကော်မတီ ကြီးလည်း ဘယ်လွတ်ပါ့မလဲ။ ဒါမျိုး တွေရှိသည်ပေါ့ ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော် ကြုံဖူးခဲ့သည့် အသေးအမွှားလေး များကစပြီး ပြောပါရစေခင်ဗျာ။

မြို့တော်စည်ပင်က အပေးအယူများ ပထမဆုံး ကျွန်တော် မြို့တော်စည်ပင်ရောက်တော့ တစ်ပတ် လျှင် ၂ ကြိမ်ခန့် လုပ်ငန်းကော်မတီ အစည်းအဝေး တက်ရသည်။ ထို အစည်းအဝေးက ကော်မတီဝင် အရာရှိကြီးများကို တစ်ရက်လျှင် လုပ်ငန်းလေးငါးခု လိုက်စစ်ရ၏။ အချို့ မှာ မြို့တော်စည်ပင်က တိုက်ရိုက် ဆောင်ရွက်ပြီး တချို့ကို ကန်ထရိုက် လုပ်ငန်းအဖြစ် ချပေးပါသည်။ လုပ်ငန်းများမှာ အောက်ပါဌာနများမှ အများဆုံးဖြစ်၏။

- (က) လမ်းတံတားတည်ဆောက်ရေး လုပ်ငန်းများ။
 - (ခ) ကန်ထရိုက်ဆောက်လုပ်ရေး လုပ်ငန်းများ။
 - (ဂ) ရေသန့်ဌာနမှ သောက်ရေသုံးရေ ရရှိရေးလုပ်ငန်းများ။
 - (ဃ) ဈေးများတည်ဆောက်ရေး လုပ်ငန်းများ။
 - (င) ပန်းဥယျာဉ်လုပ်ငန်းများ။
 - (စ) ပွဲရုံတည်ဆောက်ရေးလုပ်ငန်း များ။
 - (ဆ) အဝေးပြေးဂိတ်တည်ဆောက် ရေးလုပ်ငန်းများ စသည်တို့ ဖြစ်ကြ၏။
- ကျွန်တော်တို့ စစ်ဆေးရ သည့်လုပ်ငန်းနှင့် ချပေးသည့်ငွေ တန်ဖိုး၊ မတန်ဖိုး၊ မှန်ဖိုး၊ မမှန်ဖိုး၊ လို၊ မလို စစ်ရသည်။ အချို့လုပ်ငန်း များ ပြန်ပြင်ခိုင်းရသည်။ တင်ပြ တောင်းခံငွေများလျှင် ဖြတ်တောက် ပေးရသည်။ အဖြတ်မခံနိုင်သူများက သူတို့တင်တောင်းသည့်ငွေ မရမှာ စိုး၍

လာဘ်ထိုးကြ၏။ ဟိုဟာပေး ဒီဟာ ပေး ပေးကြ၏။ ပထမအကြိမ်လုပ်ငန်း စစ်တော့ ကျွန်တော် ရေသန့်လုပ်ငန်း လေးတစ်ခု သွားစစ်ရသည်။ လုပ်ငန်း တာဝန်ယူသူက ကျွန်တော့်ကို ဂရုမ ဖီနပ်တစ်ခုံ လာပို့၏။ လေးငါးသောင်း တစ်သိန်းလောက် တန်သည်ဟု ထင်ပါ၏။ စစ်တပ်က ချောက်လာ ကာစ ခပ်အူအူ၊ ခပ်အအ ကျွန်တော် သည် ထိုဖီနပ်ကလေးကို ပြန်ပေးလိုက် ၏။ ထိုကိစ္စကို နောင်နှစ် အတော်ကြာ မှ ပြန်စဉ်းစားရင်း ရယ်မိပါသည်။ သူတို့ပေးတာက ဘာမျှမဖြစ်လောက် ပါ။ သူတို့အမြတ်၏ အစွန်းထွက် တောင်မရှိပါ။ ကြွေးသီးအဆင့်သာ ရှိပါသည်။

ပေးသည့်ပစ္စည်းများ မယူ ကြောင်း။ သို့သော် ကျွန်တော် အရက် သောက်တတ်ကြောင်း ဆီသွားသူများ က ကျွန်တော့်ကို အရက်ပုလင်းများ လက်ဆောင်ပေးကြသည်။ ဂျော်နီဝါ ကား အရက်ပုလင်းများ၊ ချီးဗွဲစ် အရက်

ပုလင်းများသည် အရက် အကောင်းစား
များ တစ်ပတ် လေးငါးလုံးရ၏။ တစ်လ
လျှင် ၁၀ လုံးအထက် လက်ဆောင်ရ
၏။ မိသားစုအတွက် အဝတ်အစား
များ၊ ဝိုးလုံချည်များ၊ ချိတ်ထဘီများ
ရ၏။ ကျွန်တော့်အတွက်ကတော့
ရံဖန်ရံခါ စပွဲရှုပ်များ၊ ရှုပ်အင်္ကျီများ
ပါလာတတ်ပါသည်။ ဒါတွေက ထောင်
ဂဏန်း၊ သောင်းဂဏန်းသာရှိ၍
ကျွန်တော် လက်ခံပါသည်။
လက်ဆောင်ခြင်းများလည်း ပါလာ
တတ်၏။ ဒါလည်း လက်ခံပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ၁၉၅၂ ခုနှစ်
ဒီဇင်ဘာလမှ ၁၉၅၅ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာ
အထိ တပ်မတော်တွင် အနှစ် ၂၀
ကျော် ရပ်အရက်ကိုသာ သောက်
ခဲ့ရသူဖြစ်ရာ ရပ်ကိုသာ နှစ် ညက်နေ
၏။ ရပ်ကတော့ အိမ်က မိန်းမကြီးနှင့်
တူသည်။ အရှစ်ညီပေါင်များ၊ မြို့တော်
စည်ပင်ရောက်မှ တွေ့ရသည့် အချစ်
သစ် အကောင်းစား အရက်များကို
မကြိုက်တတ်သေးပါ။ ထို့ကြောင့်

ကျော်နီငါကားတစ်ပုလင်းကို ရပ် ငါး
ပုလင်းနှင့် လဲသောက်ရာ တစ်လလျှင်
အရက် အကောင်းစား လေး ငါး ဆယ်
ပုလင်းခန့် ရောင်းစားခဲ့ရပါသည်။
ထိုငွေကို စုထားပြီး Y.C.D.C ရောက်
၍ တစ်နှစ်ခန့် အကြာ၌ ရှစ်သိန်း
ပေးရသည့် Toyota Grande Mark
Two တစ်ပတ်ရပ် ဆလွန်းကားဘစ်စ်
ဝယ်စီးနိုင်ခဲ့ပါသည် ခင်ဗျား။

မြို့တော်ခန့်မှခေါ်တွေ့ခြင်း

ကျွန်တော်သည် လည်မလို
လိုနှင့် အတော်အသွေဖြစ်၏။ တရား
သေနိုင်သူဖြစ်၏။ အကင်းမပါးသူ ဖြစ်
၏။ စီးပွားရေး နားမလည်သူဖြစ်၏။
တစ်နေရာရောက်သော် ထိုနေရာ၌
သဟဇာတဖြစ်အောင် မနေနိုင်သူ၊
မနေတတ်သူ ဖြစ်၏။ မပြောသင့်၊
ပြောသင့် ချိန်ဆခြင်းမရှိဘဲ ထင်ရာ
မြင်ရာ စွတ်ရွတ်ပြောတတ်သူဖြစ်၏။
ဟန်မဆောင်တတ်သူဖြစ်၏။ အရာရာ
ကို စိတ်မရှည်သည်မခံနိုင်သူ ဖြစ်၏။

ဆန္ဒစောသူလည်း ဖြစ်၏။ အစွန်း
ရောက်သူ ဖြစ်၏။ အစွဲအလမ်းကြီး
သူလည်း ဖြစ်၏။ စစ်တပ်မှလာသူဖြစ်
ရာ စစ်ယူနီဖောင်းကို အလွန်နှစ်သက်
သူလည်း ဖြစ်၏။

မြို့တော်စည်ပင်ရောက်ပြီး

တစ်နှစ်အကြာ၌ တပ်မတော်က
ကျွန်တော့်ကို X-list အရန်စာရင်း
သွင်းထားရာမှ အပြီးအပိုင် အငြိမ်းစား
ပေးလိုက်သောအခါ ကျွန်တော်သည်
အလုပ်သဘောအရ ယူနီဖောင်း
အစိမ်းချွတ်ပြီး အပြာရောင် စည်ပင်
ယူနီဖောင်းကို ဝတ်ရတော့မည်ဖြစ်
သည်။ ကျွန်တော်က မြို့တော်ဝန်
ကြီးထံ သွားတွေ့ပြီး စည်ပင်ယူနီဖောင်း
အပြာ မဝတ်ချင်ကြောင်း၊ စစ်ယူနီ
ဖောင်း အစိမ်းကိုသာ ဆက်ဝတ်ခွင့်
ပေးပါရန် တင်ပြတော့သည်။

“ကျွန်တော့်ကို တာအခွင့်
အရေးမှ မပေးချင်နေပါ။ ဒီတစ်ခုကို
တော့ ခွင့်ပြုပါ”

မြို့တော်ဝန်ကြီးက သဘော

မတူပါခင်ဗျား။

ကျွန်တော် တင်ပြတာ အကြောင်းရှိပါသည်။ Y.C.D.C ကွပ် တွဲမက်အတွင်းအရေးမှ ဗိုလ်မှူးကြီးနှင့် အောင်သည့် စစ်ယူနီဖောင်းဝတ်ဆင် နေဆဲ ဖြစ်ပါ။ သူ့ကိုတော့ ဗြိတိသျှတော်ဝန် ကြီးက အထူးကိစ္စရပ်အနေဖြင့် ခွင့်ပြု ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ သောင်းဘီအစီမံတွေ ကြီးစိုးနေချိန်မှာ Y.C.D.C ကလည်း Colonel Uniform နဲ့ တစ်ယောက် တော့ ကျန်မပေးဟုဆိုပြီး ချန်ထား ခြင်းဖြစ်၏။ ဒါမှလည်း တန်းညီကိုမျှာ ကို။ အပြာဝတ်ဆံ့ ဘယ်သူကမှ သိပ်အရေးတယူတာမှ မဟုတ်တာ။

ကျွန်တော်သည် တင်ပြချက် မအောင်မြင်သဖြင့် ဗြိတိသျှတော်ဝန်အမန်း သိမှ တောင်တောင်နှင့် အလေးပြုကာ ထထွက်ခဲ့၏။ ထိုအခါ ဗြိတိသျှတော်ဝန်ကြီး ဘာသာဘာပေါက်သွားသည် မသိ။ နောက်မှနေပြီး လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“သိပ်ဝတ်ချင်လည်း ဝတ် ဝတ်” တဲ့။

သို့ရာတွင်ကိစ္စက ဒါလောက်

နဲ့မပြီးပါ။ ကျွန်တော့်ကို ယူနီဖောင်း အစီမံ ဝတ်ခွင့်ပြုသည်ကိုခွင့်အား နိုင်ငံ တော်အကြီးအကဲသို့ တင်ပြခွင့်ပြုချက် တောင်းခံခဲ့တော့သည်။

“လိုအပ်ချက်အရ ဗိုလ်မှူး သောင်းဝေနှင့် တစ်က လာတဲ့ အရာရှိ ကလေးတွေကို တပ်ယူနီဖောင်း ပေး ဝတ်ထားချင်ပါတယ်ခင်ဗျ”

“မင်း လိုတယ်ထင်ရင်လည်း ခွင့်ပြုလေကွာ”

ဟု နိုင်ငံတော်အကြီးအကဲက ပြန်ပြောလိုက်သည် ဆိုပါသည်။ ဒါကို ဗြိတိသျှတော်ဝန်ကြီးက ကျွန်တော့်ကို ပြန် မပြောပါ။ P.S.O ဆရာကြီးတင်ဝင်းမှ ပြန်ပြောခြင်းသာ ဖြစ်ပါ၏။ ကိုယ်က ကလေးလိုလို ဘာလိုလို လုပ်လိုက်ရာ ဗြိတိသျှတော်ဝန်ကြီးက နိုင်ငံတော်အကြီး အကဲထံထံ တင်ပြလိုက်ရပါသည်။ နောင်တွင် ကိုယ့်ဟာကိုယ် ပြန်စဉ်းစား တော့ အတော်မသိတတ်သားဆိုးပါ။ သော ကျွန်တော်ပါကလားဟု နောင်တ ခင်ဗျ”

ရပိပါသည်ခင်ဗျား။

ကျွန်တော် Y.C.D.C ရောက် ပြီး ၂ နှစ်ခန့်ကြာ သွားပါပြီ။ ပိုင်ဆိုင်မှု ကိုးတက်လာတာကတော့ တိုယိုတာ ကရိုနီးယော်တူးကားမဟောင်းလေး တစ်စီး သာ ဖြစ်ပါ၏။ ကျွန်တော်နှင့် မတိမ်း မယိမ်း ပုဂ္ဂိုလ်များကတော့ ရွှေတွဲလွဲ ငွေတွဲလွဲ Pajero ကားများ၊ အိပ်သစ် ယာသစ်များ ပိုင်နေကြပါပြီ။

တစ်နေ့ ညနေပိုင်း ရုံးချိန်၌ ဗြိတိသျှတော်ဝန်ကြီးမှ ကျွန်တော့်ကို ဖုန်း ပြင့် ပြောရောဂိုလို လာခဲ့ပါဦးဟု လှမ်း ခေါ်သည်။ ရောက်သွားခေါ်။ ထိုင်တောင် မထိုင်ခိုင်းပါခင်ဗျား။ အခန်းထဲမှာ ဘယ်သူ မှမရှိပါ။ သူနှင့်ကျွန်တော် ၂ ယောက် တည်းသာ ဖြစ်ပါ၏။ လူ မရှိတုန်း လှမ်း ခေါ်သည်ထင်ပါ၏။ တွေ့လျှင်တွေ့ချင်း အရမ်းမရှိ အဖျား မရှိဖြင့် ...

“ခင်ဗျား ဘာတွေ လျှောက် လုပ်နေတာလဲ”

“ကျွန်တော် ဘာလုပ်မိလို့လဲ ခင်ဗျ”

“အေး... အဲဒါပြောမလို့။ ဒီမယ် ဗိုလ်မှူး သောင်းဝေ... ဒါ စစ်တပ်မဟုတ်ဘူး။ မြို့တော်စည်ပင်။ ပေးရင်ယူ၊ ကျွေးရင်စား၊ မတောင်းနဲ့ အဲဒါပဲ။ သွားတော့”

ကျွန်တော် ဘာမှပြန်မပြောရဘဲ ပြန်ထွက်ခဲ့ရပါသည်။

မြို့တော်ဝန်အိမ်နှင့် ကျွန်တော့်အိမ်ကပ်နေသည်။ ကျွန်တော့်ဇနီးက မြို့တော်ဝန်အိမ်နေစဉ် ရောက်သည်။ မိသားစုနှင့်ပါ ရင်းနှီးခင်မင်သည်။ ထိုအခါ မြို့တော်ဝန် မိသားစုမှ

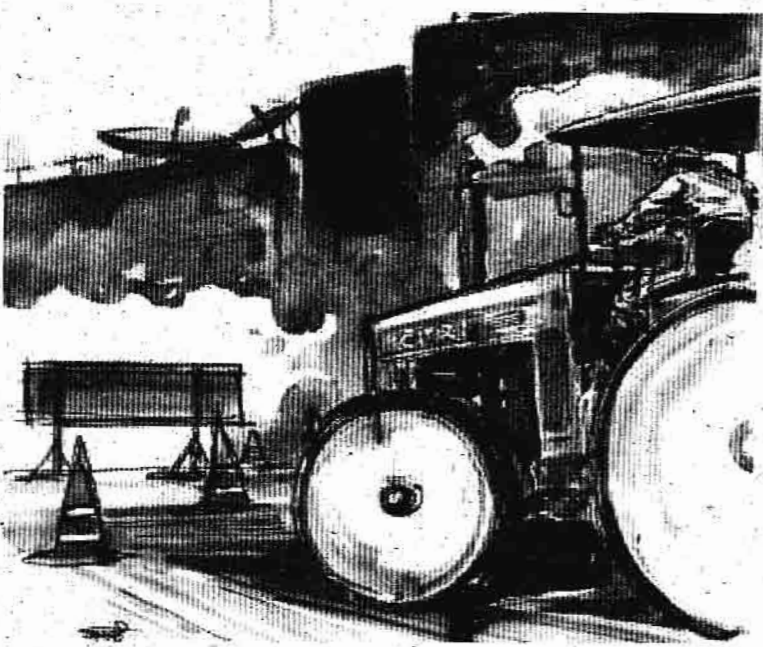
ကျွန်တော် ပြတ်မနုတ်သည့်အကြောင်း လူရေမလည်သည့် အကြောင်း ပေးစာကမ်းစာများ မယူတတ်ကြောင်း စသည်များကို သိသွားသည် ထင်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် မြို့တော်ဝန်ကြီးမှ ကျွန်တော်အား အထက်ပါအတိုင်း ခေါ်ပြောသည်ထင်ပါ၏။

ထိုအချိန်မှစ၍ ကျွန်တော်သည် သူပေးလူပေးများကို ဘာမျှ မပြောတော့ပါ။ ဘာလာပေးပေး “အေးအေး... ထားခဲ့... ထားခဲ့” ဟုသာ ပြောဖြစ်ပါတော့သည် ခင်ဗျား။

လာဘ်ပေးလာဘ်ယူအများဆုံးဖြစ်သည့် ဇနဇာများ

မြို့တော်စည်ပင်တွင် လာဘ်ပေး လာဘ်ယူ အများဆုံးဖြစ်သည့် ဌာနများမှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်ပါသည်။

(က) မြို့ပြမြေယာဌာန။ ဒီဌာနက မြေတွေကို စီမံခန့်ခွဲရသည်။ ရန်ကုန်မြေဈေးကလည်း အလွန်ကြီးလှပါ၏။ Downtown မြို့ထဲ၌ ဟိုစဉ်ကပင် စတုရန်း ၁ ပေလျှင် တစ်သိန်း အထက်မှာ ရှိခဲ့သည်။ ယခုဆို လေးငါးခြောက်သိန်း ဖြစ်နေပါပြီ။ ထို့ကြောင့် ပေ ၄၀ ပတ်လည်စတုရန်း ပေ ၁၆၀၀ ဆိုလျှင် သိန်း ၁၆၀၀ ဖြစ်၏။ ၁၉၉၅/၉၆ ခုနှစ်က သိန်း ၁၆၀၀ မှာ ဖိမိခံကားအစီး ၁၀၀၊ ၂၀၀ ဝယ်၍ ရပါသည်။ ကျွန်တော်

ကားပွဲစားတန်းကိုရစဉ်က
Toyota Hilux ကား ၁၀ စီး
 ဝယ်ခဲ့ရာ သိန်း ၃၀ သာ
 ကျပါသည်။ နောက် ၁၀ နှစ်
 လောက်ကြာတော့ **Hilux**
 တစ်စီးကို သိန်း ၁၀၀ ပျော
 ပျောပေးရတော့၏။ ၁၉၉၆
 ခုနှစ်က မန္တလေးမှ ပုဏ္ဏား
 လက္ခဏာ ဆရာဗားမား
 ရန်ကုန်လာရာ ငွေတစ်သိန်း
 ပါလာ၏။ ကားဝယ်ပေးစမ်း
 ပါဟု ပြောသည်။ **Nissan**
Sunny အပြာရောင်လေး
 တစ်စီး ဝယ်ပေးလိုက်သည်။
 သုံးသိန်းပေးရ၏။ ကျွန်တော့်
 မိသားစုက ငွေတစ်သိန်းနှင့်
 ဗိုလ်မှူးကြီးအောင်ဖုန်း (သစ်
 တောဝန်ကြီး) မိသားစုက
 ငွေတစ်သိန်း ထည့်ဝင်ပြီး ထို
 ကားလေးကို ဝယ်ပေးလိုက်
 သည်။ ၁၀ နှစ်ခန့် အကြာ
 ၂၀၀၆ ခုနှစ်က ထိုကားလေး

ပြန်ရောင်းရာ သိန်း ၆၀
 ကျော် ၇၀ ရသည်ဆိုပါသည်။
 မြေယာကိစ္စ ဆက်ပါဦးမည်။
 မြေယာကိစ္စများမှာ အလွန်
 ရှုပ်ထွေးလှ၏။ မြို့တော်
 စည်ပင်မှ ဂရံ အမည်ပေါက်
 ရေးမှာ နောက်ဆုံး အဆုံး
 အဖြတ် ဖြစ်လေသည်။ ဂရံ
 အမည်ပေါက်ရေးကို အဆင့်
 ဆင့် ကြိုးစား ဖြတ်ကျော်ကြ
 ရသည်။ ဟိုပေးဒီပေး ပေးရ
 သည်။ မြေယာပိုင်ဆိုင်မှု
 အတွက် အမှုတွေ ဖြစ်ကြ
 သည်။ စည်ပင်ပါတဲ့တက်က
 အနိုင်ရလေ့ရှိသည်။ ထို့
 ကြောင့် စည်ပင်မြေယာ
 ဌာနကို ချဉ်းကပ်ကြသည်။
 အချို့က အထူးဂရံရအောင်
 လုပ်ကြသည်။ ဂရံထုတ်
 ပေးသူကလည်း ထုတ်ပေး
 သည်။ ဤသို့ဖြင့် မြေယာ
 ဌာနကြီးမှာ အမှုပေါင်းစုံကာ

စားကြ၊ ဝါးကြ၊ ပြဿနာ
 တက်ကြနှင့် ရှင်းလို့ မဆုံး
 ဖြစ်နေ၏။ ဤကိစ္စမျိုး
 ကြောင့် တိုင်းမှူးအဆင့်
 မြေယာဌာနမှူး အဆင့်တို့
 ထွက်စာတင် သွားကြရ၏။
 အချို့ သံတိုင်ကြား ဝင်သွား
 ကြရ၏။ လောဘသားကောင်
 များဘဝ ကျရောက်ကြရ၏။
 ယခင်က ရှိခဲ့သည် ယခု
 လည်း ရှိသည်။ နောက်လည်း
 ရှိနေပါလိမ့်ဦး မည်။ ယနေ့
 ဒီမိုကရေစီအစိုးရ ခေတ်မှာ
 လည်း မြေယာပြဿနာ
 များ ဟိုနေရာ စီခနဲ
 ဒီနေရာက ညံ့ခနဲနဲ့ဖြင့်
 နေ့စဉ်ထုတ်ဂျာနယ်များတွင်
 အဆက်မပြတ်ပါနေသည်
 မဟုတ်ပါလား ခင်ဗျာ။

ရှေ့လဆက်ရန်
 သောင်းဝေဦး

မတုသုတရသမ္ပိ

သေးကြိတ်ထုံပေဇော်ရုံ

ဝေရာဝင်း (ဟာဟိန္ဒ)

ကျွန်တော် ဇော်ကိုကို ဇာတ်ပို့
 ဗျား ရုပ်ရှင်များတွင် ကြည့်ခဲ့ဖူးပါတယ်။
 ရုပ်ရှင်ဇာတ်သဘင်တွင် ဇော်ကိုအက
 သည် မတ်လွန်းပြီးတဲ့အက ဖြစ်ပါတယ်။
 ဆိုင်းက ခပ်ကြမ်းကြမ်းတီးပေးပြီး ဇော်ကို
 ကသည် ခပ်ကြမ်းကြမ်း ခုန်တိုက် ပေါက်
 တိုက်၊ လေထဲတံပြီး ကလိုက်နဲ့ ရုပ်ရှင်
 ကြီးဆွဲသရာ အခွမ်းပြတဲ့ ကကွယ်ပါး
 ရုပ်ရှင်ရုပ် ဇော်ကိုဖြစ်စေ၊ သူကတဲ့
 ဇော်ကိုဖြစ်စေ ဆေးတောင်စုက ပါမြဲ
 ပါ။ ရုပ်ရှင်ရုပ် ဇော်ကိုကရာမှာ နောက်
 ဆုံး ကကွယ်တွင် ဆေးတောင်စုစေး
 စေးကပ်ပြီး ဆေးတောင်စုစေးပေါ်မှာ
 သက်တမ်းပက်သောက် ခွေကိုယ်လောက်
 မျှော့ကံလာတဲ့ကကွယ်နဲ့ အဆုံးသတ်
 တဲ့ ဇော်ကိုကဆိုလို့ ပြကြည့်မရိသော်
 သတက် သဘောကကြပါတယ်။

သူကတဲ့ဇော်ကိုမှာသည်း ခုန်
 နိုင် တွားနိုင်၊ သွက်သက်ဖျတ်လပ်စွာ
 ကနိပ်သူများသာ ဇော်ကိုကကို ကကြ
 ပါတယ်။ ဇော်ကိုဆေးကြိုတ်တဲ့ ကဟန်
 များတည်းပါပြီ။ ပြကြတဲ့ ဆိုင်းနဲ့

တီးချက်နဲ့ ဇော်ကိုနဲ့ သွက်သက်ပေါ်တို့
 ကကွယ်နဲ့ ပေါင်းစပ်လိုက်တော့ ဇော်ကို
 ကကြည့်ရတဲ့ ပရိသတ်ကတော့ ရင်
 တိုက်သည်းနဲ့ နှစ်သက်သဘောကကြ
 ပါတယ်။ ဇော်ကိုတိုင်း နိဗ္ဗာန်ရောင်အင်္ကျီ
 တောင်တီး ဆင်းပေါင်းများ လက်ဆင်ထွေ
 ခိုကြပါတယ်။ ယခုအခန်းမှာတော့ ဇော်ကို
 အက မတွေ့ရတာ ကြာပါပြီ။ ဇော်ကို
 ရုပ်ကိုတောင် ရှေးဟောင်းပစ္စည်းအရောင်း
 စိုက်များမှာသာ တွေ့ရပါတော့တယ်။

ဒီလို မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်
 ဖြစ်နေတဲ့ ဇော်ကိုအကြောင်းကို ၂၀၁၃
 ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလ ပထမပတ် ကျွန်တော်
 ဆီ လေ့လာကတဲ့ အဖို့သမီး ဟစ်
 ပယောက်အကြည့်နဲ့ ပြန်ပြီး သတိတရဖြစ်
 လာရပါတယ်။ အဲဒီအဖို့သမီးက ခုန်း
 တွေ့ရော အောက်လမ်းမှတ်တွေပါ ဝိုင်း
 ပြီး တိုက်ခိုက်ခံနေရတဲ့သူ ဖြစ်တယ်။
 အားလုံး နတ်ရော၊ ခုန်းရော ၁၅၀
 ပယောက် ဖိုင်းပြီး တိုက်ခိုက်ခံနေရတာ
 ဘယ်နှစ်လောက်ကြာနေပြီ ဖြစ်တယ်။
 အဲဒီအောက်လမ်းမှတ်တွေ ခုန်းတွေ

အပြင် ဆန်းဆန်းပြာပြာ၊ ဇော်ကို
 တစ်ယောက်ကပါ တိုက်ခိုက်ရောင်းယှက်
 နေတာ တွေ့ရပါတယ်။ ကျွန်တော် ၅
 ကြိမ်တောင် ကုသပေးရပါတယ်။
 ကောင်းကင်ပုံနိုင်တဲ့ ခုန်းပညာသည်က
 ၅ ဦးလောက် ပါပါတယ်။ အဲဒီပြောခံရ
 တဲ့ အဖို့သမီး ဘာကြောင့်သေသွား
 လဲဆိုရင် ပဋ္ဌာန်းနဲ့ ပရိတ်တွေ အမြဲတမ်း
 လိုလို ခွတ်ဖတ်နေပြီး သူ့ကို ဝိဇ္ဇာတအိ
 နဲ့ လိုကြာမင်ကြိုက် ဖောင့်ရောက်နေတဲ့
 ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီက ကကွယ်နိုင်တဲ့
 အခွမ်းကတော့ ပဋ္ဌာန်းခွတ်နေခြင်းကြောင့်
 စိလောက်များတဲ့ ရန်သူတွေရဲ့ဗွယ်ကို
 ကကွယ်နိုင်ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ သူ့ကို
 ပြုစုသတဲ့ ခုန်းတွေက ဒီအဖို့သမီးကို
 သူတို့ နှစ်ယောက်များစွာ ဝိုင်းသတ်နေတာ
 ပသေတာ အကြံကြောင်းတည်း ပြောကြ
 ပါတယ်။ ဒီအထဲမှာ ဇော်ကိုက ဘာကြောင့်
 ပါရသလဲ မေးကြည့်တော့ ဇော်ကိုကို
 အောက်သားဆရာက ဇော်ကို လာတော့
 အင်းနဲ့ မင်ကျပ်ပြီး ဝိန်းသော့ ခွေတာ
 လာတဲ့ကိစ္စကို စုက္ခအပေါင်းကြောင်း

သိရပါတယ်။ ဇော်ဂျီကို မေးကြည့်တော့ သူက ပုပ္ပားတောင်က လာတဲ့အကြောင်း သူလည်း အမျိုးသမီးကို ခုက္ခပေးလာတာ ကြာတဲ့အတွက် ခန္ဓာကိုယ်ထဲက ထွက် မရတဲ့အတွက် သူ့ကိုသတ်ပါဆို၍ ကျွန်တော် လက်ဝါးပြသတ်လိုက်ရပါတယ်။

ကျွန်တော် အမျိုးသမီးရဲခန္ဓာ ကိုယ်ထဲက စုန်းတွေကို လက်ဝါးပြ ကုသတဲ့အခါ စုန်းပညာသည်များစွာ သူတို့ ပြုစားတာ နှစ်တွေကြာနေပြီဖြစ်၍ ခန္ဓာကိုယ်ထဲက ထွက်မရတဲ့အတွက် ပူပြင်းတဲ့ဒဏ် မခံနိုင်၍ သတ်မှတ် ထွက် ရမှာဖြစ်တဲ့အတွက် သူတို့ရဲတောင်းဆို ချက်အရ ကျွန်တော် သတ်ပစ်လိုက်ရ ပါတယ်။ သူတို့က နားရွက်ထဲ၊ ဦးခေါင်း က ဆံပင်တွေထဲ၊ နှာခေါင်းထဲ၊ ပါးစပ်ထဲ မျက်စိထဲ၊ လည်ချောင်းထဲ ပါးစပ်က သွားကြားကအစ ဝင်ရောက်နေကြတာ တွေ့ရပါတယ်။ ကျွန်တော် အခုလို ပြုစားခံရတဲ့သူတစ်ပါးမှ မတွေ့ကြုံဖူးပါ ဘူး။

ဇော်ဂျီကို အောက်လမ်းဆရာ

တို့ အထက်လမ်းဆရာတို့က အင်းအိုင် ပညာနဲ့ ဖမ်းချုပ်ပြီး စေခိုင်းခံရတယ်ဆိုတာ ပထမဆုံးအကြိမ် ကြုံတွေ့ရခြင်းပါပဲ။

ကျွန်တော် ဇော်ဂျီတွေ အကြောင်း သိရှိလို၍ ၄-၁၂-၂၀၁၃ ရက်နေ့ မနက် ၅ နာရီတွင် ပုပ္ပားတောင်မှ ဇော်ဂျီအကြီးအကဲကို ဖတ်ကြားပါတယ်။ နိညိုရောင်အဝတ်အစားနဲ့ ဇော်ဂျီတစ်ပါး အနီရောင်တောင်ဝှေးနဲ့ ကြွလာတာ တွေ့ရပါတယ်။ အရပ်က လေးပေလောက် ရှိမည် ထင်ပါတယ်။

ကျွန်ုပ်။ ။ ယခုလို အကြီးအကဲဖြစ်တဲ့ ဇော်ဂျီကြီး ကြွရောက်လာတဲ့အတွက်

ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကျွန်တော် ဇော်ဂျီကြီးကို ဖတ်ကြားရတဲ့အကြောင်းကတော့ ဇော်ဂျီများနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သိချင်တာတွေ ရှိ၍ ဖိတ်ကြားရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ပထမ ဇော်ဂျီတွေ ဘယ်လိုနေကြထိုင်ကြ စားသောက်ကြတယ်။ ဇော်ဂျီတွေရဲ့ သက်တမ်း ဘယ်လောက်ရှိတယ်ဆိုတာ သိချင်ပါတယ်။

ဇော်ဂျီ။ ။ ကျွန်ုပ်တို့က ပုပ္ပားတောင် မကြီးမှာ နေကြပါတယ်။ အားလုံး ဇော်ဂျီ ၁၈ ဦး ရှိပါတယ်။ ဇော်ဂျီတွေ စားကြတာကတော့ ရေခဲမုန့်နဲ့တူတဲ့ နတ်သုဇ္ဈိတစ်မျိုးကို စားပါတယ်။ တစ်ရက် သုံးကြိမ် စားပါတယ်။ ဥပုသ်စောင့်လျှင်တော့ နေမွန်းမတည့်မီ စားပါတယ်။ ဇော်ဂျီတွေရဲ့ သက်တမ်းကတော့ နှစ်ပေါင်း ၃၀၀၀ ရှိပါတယ်။ သက်တမ်းမပြည့်ခင် ဘဝပြောင်းသွားတာလည်း ရှိပါတယ်။ နေရတာကတော့ လူတွေသုံးနေတဲ့ ဖော်မီကာပြားလို အပြားနဲ့ ဆောက်ထားတဲ့ ၂၅ ပေ x ၅၀ ပေလောက် ကျယ်တဲ့ အဆောက်အဦမှာ တစ်ဦးတည်း

နေရပါတယ်။ အစိုးကလည်း မထွက်လို
အပြန်ပါ။ ခုတင်၊ ဗီရို၊ ကုလားထိုင်၊
အိပ်ရာ၊ စောင်၊ ခြင်ထောင်၊ ခေါင်းအုံး
မရှိပါဘူး။ ဖော်မိကာပြားလို အခင်းပေါ်
မှာ အိပ်ရပါတယ်။ ဇော်ဂျီ ၁၈ ဦးအတွက်
အဆောက်အဦ ၁၈ လုံး ရှိပါတယ်။
အဆောက်အဦက မြေပြင်ပေါ် ဆောက်
ထားတာ မဟုတ်ပါဘူး။ မြေကြီးနဲ့ ၆
လက်မလောက် လွတ်ပြီး လေထဲမှာ
ဆောက်ထားပါတယ်။

ကျွန်ုပ်။ ။ အဆောက်အဦက အသင်
တို့ ဇော်ဂျီတွေရဲ့နာမည် ဆောက်ထား
တာပါလား။

ဇော်ဂျီ။ ။ ကျွန်ုပ်တို့ ဆောက်လုပ်ရ
တာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့အလိုလျောက်
ဖြစ်ပေါ်လာတာပါ။ ဇော်ဂျီဘဝပြောင်း
သွားလျှင်လည်း သူ့အလိုအလျောက်
ပျောက်ကွယ်သွားပါတယ်။ ဘာမျှမကျန်
ရစ်ပါဘူး။

ကျွန်ုပ်။ ။ ဇော်ဂျီတွေက ဆေးကြိတ်
တယ်လို့ သိရပါတယ်။ ဘယ်လိုဆွေး
တွေ ကြိတ်တာပါလဲ။

ဇော်ဂျီ။ ။ ဇော်ဂျီတွေ ဆေးကြိတ်တာ၊
ဆေးကုတာဟာ ဇော်ဂျီတွေရဲ့ ဘဝလို့
ပြောရမှာပါ။ ဆေးမျိုးစုံကြိတ်ပါတယ်။
ကျောက်ဖျာပေါ်မှာ ဆေးပင် ဆေးမြစ်
ဆေးရွက်တွေကို ကျောက်တုံးနဲ့ ကြိတ်
ပါတယ်။ လူတွေ တွေ့မြင်နေရတဲ့ သစ်
ရွက်သစ်မြစ်ကို ကြိတ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။
ဇော်ဂျီတို့ရဲ့လောကမှာရှိတဲ့ သစ်ရွက်၊
သစ်မြစ်၊ သစ်ဖုတွေကို ကြိတ်တာပါ။
ပုပ္ပားတောင်မှသာ ရှိတာ မဟုတ်ပါဘူး။
အခြားဒေသတွေမှာလည်း ရှိပါတယ်။ လူ
သာမန်တွေ မမြင်ရတဲ့ သစ်ပင်၊ သစ်ရွက်
တွေ ဖြစ်တယ်။ ဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်စိုက်မှန်းလဲ
မသိပါဘူး။ အပင်တွေကတော့ မျိုးစုံ

ပေါက်နေတာပါ။

ကျွန်ုပ်။ ။ အပင်တွေအတွက် ရေတို့
မြေတို့၊ မျိုးစေ့တို့ လိုပါသလား။

ဇော်ဂျီ။ ။ မြေနဲ့ရေနဲ့ ရှင်သန်တဲ့အပင်
တွေ မဟုတ်ပါဘူး။ ပရလောကမှ ဆေး
ပင်တွေဖြစ်ပါတယ်။ အလိုလိုကြီးထွားနေ
ကြတာပါ။

ကျွန်ုပ်။ ။ ကျွတ်၊ တစ္ဆေတွေရဲ့လောက
မှာ ရွာဖွဲ့နေကြပြီး စိုက်ပျိုးရေးလုပ်ကြ
တာနဲ့ တူနေပါတယ်။ အဲဒီစိုက်ပျိုးတဲ့သီးနှံ
ပင်တွေလည်း ရေတို့၊ မြေတို့ မလိုဘူး။
လူတွေရဲ့ စိုက်ပျိုးခင်းတွေအပေါ်က
အလွှာတစ်ခုအနေနဲ့ စိုက်ကြတယ်။
အားလုံး အောင်မြင်ကြတယ် ပြောတယ်။
အဲဒါနဲ့ တူပါသလား။

ဇော်ဂျီ။ ။ တူပါတယ်။ အဲဒီသဘောပါ။

ကျွန်ုပ်။ ။ ဆေးကြိတ်လို့ရလာတဲ့ဆေး
တွေကို ဘယ်မှာအသုံးပြုပါသလဲ။

ဇော်ဂျီ။ ။ ရောဂါဝေဒနာဖြစ်တဲ့သူတွေ
ကို သွားပြီး ကုသပေးပါတယ်။ ကုသ
ရမည့်သူကို ဇော်ဂျီအကြီးအကဲက ညွှန်
ကြားပါတယ်။ သက်တော်ရှည်ဆရာတော်

ကြီးတွေ နေထိုင်မကောင်းဖြစ်တဲ့အခါ
သွားရောက်ကုသပေးရပါတယ်။ ဒါအပြင်
ယက်သတ်လွတ်စားတဲ့သူတွေကိုလည်း
နေထိုင်မကောင်းဖြစ်လျှင် သွားရောက်
ကုသပေးပါတယ်။

ကျွန်းမီး : ဆေးကုသမှုခံရတဲ့သူတွေက
ဇော်ဂျီဆေးလာကုပေးတာ သိနိုင်ပါ
သလား။

ဇော်ဂျီ : မသိနိုင်ပါဘူး။

ကျွန်းမီး : ဇော်ဂျီတွေ လိုက်နာရမယ့်
စည်းကမ်းတွေ ရှိပါသလား။

ဇော်ဂျီ : ဇော်ဂျီတွေ လိုက်နာရမယ့်
စည်းကမ်းချက်တွေ ၄ ခုနဲ့ ရှိပါတယ်။

(၁) ပြန်မာပြည်ကျွန်းလွန်ပြီး
အခြေစိုက်ကို မသွားရပါ
ဘူး။

(၂) ဘီလူးတွေရှိတဲ့ နေရာ
အသီးသီးကို မသွားရပါ
ဘူး။

(၃) ရုပ်ပြုမှုကဆ အလှူပွဲ၊
မင်္ဂလာရှိရာ နေရာအသီး
သီးတွေကို မသွားရပါဘူး။

ဇော်ဂျီတွေ ဆေးကြိုက်တာ၊ ဆေးထူတာဟာ ဇော်ဂျီတွေရဲ့ ထဝရတဲ့
အပြာရောင်ပါ။ ဆေးမျိုးမှန်ကြိုက်ပါတယ်။ ထျောက်ရှာပေါ်မှာ ဆေးဝပ်
ဆေးခြစ် ဆေးရွှယ်တွေထို ထျောက်တုံးရဲ့ ကြိုက်ပါတယ်။ ဆူတွေ
တွေခြစ်နေရတဲ့ ထစ်ရွတ်ထစ်ခြစ် ထိုကြိုက်တာ တုတ်ပါလား။

(၄) ညအချိန် မိမိတို့နေတဲ့ တွေရာ ရှိပါသလား။

အဆောင်က - အခြား

အဆောင်ကို မသွားရပါ
ဘူး။

ကျွန်းမီး : ဇော်ဂျီတွေနေတဲ့အဆောင်
က နာမ်ရပ်နဲ့ဆောက်ထားတဲ့အဆောက်

အစဉ်ပါသေး။ နတ်ပြည်က နတ်ဘုံတွေက
ယဉ်၊ နာမ်ရပ်နဲ့ နေဆင်းထားတဲ့
အဆောက်အစဉ်တွေလိုပါလား။

ဇော်ဂျီ : ဟုတ်ပါတယ်။ နတ်ပြည်က
နာမ်ရပ်နဲ့ဆောက်ထားတဲ့ အဆောက်အစဉ်
တွေလိုပါ။

ကျွန်းမီး : အခြားဓာတ်ဆားအခြေခံ
ဆေးပစ္စည်းတွေဖြစ်တဲ့ ကန့်တို့၊ ယမ်း
မိမ်းတို့၊ ဝက်သာတို့ စတဲ့ ဆေးပစ္စည်း

ဇော်ဂျီ : ရှိပါတယ်။ အဲဒီဓာတ်ပစ္စည်း
တွေကို ဆေးမင်ဆေးခြစ်တွေနဲ့ ဝါးစပ်
ပြီး ဆေးကြိုက်ပါတယ်။

ကျွန်းမီး : ဆေးကြိုက်တဲ့ ကျောက်တုံး
ကျောက်ပြားတလည်း နာမ်လေးကက

ကျောက်တုံး ကျောက်ပြားလေး
ဇော်ဂျီ : ဟုတ်ပါတယ်။

ကျွန်းမီး : ဇော်ဂျီတွေက ဓာတ်တုံးတွေ
လိုသလား။

ဇော်ဂျီ : ဓာတ်တုံးတွေ လုံးပါတယ်။
ပေါက်ခြောက်အောင် ထိုးရပါလိမ့်။

ကျွန်းမီး : လူတွေထိုးတဲ့ဓာတ်တုံးနဲ့
ဇော်ဂျီတွေထိုးတဲ့ ဓာတ်တုံးက အဘွဲ့တူ
ပါသလား။

ဇော်ဂျီ။ ။ မတူပါဘူး။ လူတွေထိုးတဲ့
 ဓာတ်လုံးက ပိုပြီး အစွမ်းထက်ပါတယ်။
 ရွှေခြစ်အောင်၊ ရောဂါပျောက်အောင်၊
 အာဟာရသိဖို့ပြီးအောင်၊ ကိုယ်ပျောက်
 အောင် ထိုးလို့ရပါတယ်။

ကျွန်ုပ်။ ။ ဇော်ဂျီတွေမှာ ဥပုသ်စောင့်
 တာ ရှိပါသလား။ ဥပုသ်စောင့်တာ ရှိလျှင်
 သီလ ဘယ်နှပါးစောင့်ထိန်းရပါသလဲ။

ဇော်ဂျီ။ ။ ဥပုသ်စောင့်တာ ရှိပါတယ်။
 တစ်လကို သုံးရက် စောင့်ရပါတယ်။
 စောင့်ထိန်းရတဲ့ သီလတွေကတော့...

- သမထကျင့်စဉ်ကို တစ်
 ရက် သုံးနာရီခန့် ကျင့်ရပါ
 တယ်။
- ဇော်ဂျီတွေနဲ့ သက်ဆိုင်တဲ့
 မန္တန်သုံးမျိုးကို အနည်းဆုံး
 တစ်ခေါက် ရွတ်ရပါတယ်။
- ဥပုသ်စောင့်တဲ့နေ့မှာ ဆေး
 မကြိတ်ရပါဘူး။

ကျွန်ုပ်။ ။ မန္တန်သုံးမျိုးရဲ့ အဓိပ္ပာယ်
 အကျဉ်း ရှင်းပြပါဦး။

ဇော်ဂျီ။ ။ ဘုရားဂုဏ်တော်တွေ ရွတ်

ဖတ်ပူဇော်တာ၊ ဆေးကြိတ်တဲ့အခါ ဆေး
 ကို အစွမ်းထက်စေတဲ့ မန္တန်တစ်ခုက
 ဇော်ဂျီတွေအတွက် အန္တရာယ်ကင်းစေ
 တဲ့ မန္တန်ပါ။

ကျွန်ုပ်။ ။ ဘယ်လိုရန်သူတွေ ရှိလို့ပါ
 လဲ။

ဇော်ဂျီ။ ။ တစ်ခါတစ်ရံ မိစ္ဆာနတ်တွေ
 လာရောက်တိုက်ခိုက်တတ်ပါတယ်။ အဲဒီ
 အန္တရာယ်က လွတ်မြောက်စေနိုင်တဲ့
 မန္တန်ပါ။

ကျွန်ုပ်။ ။ ဇော်ဂျီတွေကို အုပ်ချုပ်တဲ့
 နတ်ကြီးများ ရှိပါသေးလား။

ဇော်ဂျီ။ ။ ရှိပါတယ်။ အဲဒီနတ်ကြီးက
 စစ်ကိုင်းတောင်မှာ နေပါတယ်။ နတ်ကြီး

ရဲ့ နာမည်က “စုသိဒ္ဓိ” လို့ ခေါ်ပါတယ်။
 အပြာရောင်အဆင်းရှိတဲ့ နတ်ကြီးပါ။ အဲဒီ
 နတ်ကြီးကို တစ်နှစ်တစ်ခါ သွားရောက်
 တွေ့ရပါတယ်။ ဇော်ဂျီတွေအတွက်
 အသက်ရှည်ကျန်းမာအောင် နတ်ကြီးရဲ့
 လက်နဲ့ ဇော်ဂျီရဲ့လက်ကို ကိုင်ပေးပါ
 တယ်။ သိဒ္ဓိပေးတဲ့သဘောပါ။ အဲဒီလို
 မထိလျှင် ဇော်ဂျီရဲ့အသက်က သုံးနှစ်
 ထက် ပိုမရှည်ပါဘူး။ နတ်ကြီးက ဆုံးမ
 သွန်သင်တာတော့ မရှိပါဘူး။ အဲဒီနတ်
 ကြီးက အမြဲတမ်း သမထကျင့်စဉ်ကို
 ကျင့်နေပါတယ်။

ကျွန်ုပ်။ ။ ဇော်ဂျီတွေက ပုပ္ဖားတောင်
 အပြင် အခြားဘယ်ဒေသတွေမှာ ရှိပါ
 သေးလဲ။

ဇော်ဂျီ။ ။ ငင်းကျိုက်တောင်မှာလည်း
 ရှိပါတယ်။ အရေအတွက် ဘယ်လောက်
 ရှိတယ်ဆိုတာတော့ မသိပါဘူး။ သူတို့နဲ့
 တစ်ခါမှလည်း မဆုံဖူးပါဘူး။

ကျွန်ုပ်။ ။ လူ့လောကမှ တချို့အောက်
 လင်းဆရာတွေ၊ အထက်လင်းဂိုဏ်းဆရာ
 တွေက ဇော်ဂျီတွေ ဖမ်းချုပ်ပြီး သူတို့

လိုချင်တာ ခိုင်းစေနိုင်တယ်ဆိုတာ ဟုတ်
ပါသလား။

ဇော်ဂျီ။ ။ ဟုတ်ပါတယ်။ အောက်
လမ်း၊ အထက်လမ်း၊ တချို့သော ဂိုဏ်း
ဘုန်းကြီး၊ ဂိုဏ်းဆရာတွေက ဇော်ဂျီတွေ
ဖမ်းချုပ်နိုင်တဲ့ အင်းတို့ မန္တန်တို့ ရွတ်
ဖတ်ပြီး ဇော်ဂျီတွေကို သူတို့လိုရာ စေ
ခိုင်းနိုင်ပါတယ်။ အဖမ်းခံရတဲ့ ဇော်ဂျီကို
လည်း ပြန်လွှတ်လေ့မရှိပါဘူး။

ကျွန်ုပ်။ ။ ဇော်ဂျီတွေက ဝိဇ္ဇာတွေထက်
အဆင့်နိမ့်ပါသလား။

ဇော်ဂျီ။ ။ ဇော်ဂျီတွေက ဝိဇ္ဇာတွေ
ထက် အဆင့်နိမ့်ပါတယ်။ ဘီလူးတွေ
ထက် အဆင့်နိမ့်ပါတယ်။ ၃၇ မင်း
နတ်တွေနဲ့တော့ အဆင့်တူလောက်ပါပဲ။
ကျွန်ုပ်။ ။ ဇော်ဂျီတွေကို ဆေးကုသချင်
လျှင် အကူအညီတောင်းလို့ ရပါမည်လား။

ဇော်ဂျီ။ ။ သူတော်ကောင်းတရား ကျင့်
ကြံအားထုတ်နေသူများ ကျန်းမာရေး
အတွက် အကူအညီတောင်းလျှင် လာ
ရောက်ကုသပေးပါမည်။ ရှင်ပြုအလှူ။
မင်္ဂလာ ပြုလုပ်တဲ့အခါ မောင်ရှင်လောင်း

များ နေထိုင်မကောင်းလျှင်လည်း အကူ
အညီတောင်းလျှင် လာရောက်ဆေးကုသ
ပေးပါမည်။

ဇော်ဂျီ။ ။ ဇော်ဂျီများကို ဘယ်လိုပင့်
ဖိတ်ရပါမည်လဲ။

ဇော်ဂျီ။ ။ ပုပ္ဖားတောင်မှာ သီတင်းသုံး
တဲ့ ဆေးကုသပေးတဲ့ ဇော်ဂျီများ ကျွန်ုပ်
တွင် သို့မဟုတ် ကျွန်ုပ်ရဲ့သား မောင်
ရှင်လောင်း --- တွင် ကျန်းမာရေးချို့တဲ့
နေပါ၍ ကြွရောက်ပြီး ဆေးကုသပေးပါ
ရန် အကူအညီ တောင်းခံအပ်ပါတယ်
လို့ သုံးကြိမ်ပင့်ခေါ်ပါ။ အဲဒီအခါမှာ လာ
ရောက် ဆေးကုသပေးပါမည်။

ကျွန်ုပ်။ ။ တောထဲက သူယောင်သီး

ကို ဇော်ဂျီဆေးတောင်ရောနှံ တို့ အသက်
သွင်းပြီး အဲဒီ သူယောင်မယ်နဲ့ ဇော်ဂျီ
တွေက ပျော်ပါးကြတယ်ဆိုတာ ဟုတ်
ပါသလား။

ဇော်ဂျီ။ ။ လုံးဝမဟုတ်ပါဘူး။ တစ်ဦး
ဦးက နောက်ပြောရာက အရည်သဖြင့်
ယုံကြည်လာတဲ့စကားဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်ုပ်။ ။ အသင်ဇော်ဂျီက ပုပ္ဖား
တောင်ရောက်တာ နှစ်ပေါင်း ဘယ်
လောက်ရှိပါပြီလဲ။

ဇော်ဂျီ။ ။ ပုပ္ဖားတောင်ရောက်တာ နှစ်
ပေါင်း ၂၀၀၀ ကျော်ပါပြီ။ ဇော်ဂျီဖြစ်ဖြစ်
ချင်း ရောက်လာတာပါ။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်
ပေါင်း ၂၀၀ လောက်က ပုပ္ဖားတောင်
မှာ ဇော်ဂျီအများဆုံး ရှိပါတယ်။ ဦးရေ
၄၀ လောက် ရှိပါတယ်။ ယခုတော့ ၁၈
ဦးပဲ ရှိပါတော့တယ်။ ဂိုဏ်းဆရာတွေရဲ့
ဖမ်းချုပ်ခံရလို့ လျော့နည်းသွားတာ ဖြစ်
ပါတယ်။

ကျွန်ုပ်။ ။ အဲဒါဆို ကျွန်တော် ဘာ
အကူအညီပေးရမလဲ။

ဇော်ဂျီ။ ။ ဂိုဏ်းဆရာတွေ အကုန်

သတ်ပစ်မှ ရပါမည်။

ကျွန်ုပ်။ ။ ပုဂံခေတ် အစောပိုင်းက ဗျတ္တိ ဗျတ္တ ညီနောင်နှစ်ဦးဟာ ဇော်ဂျီ ဗိုလ်ဝင်သားစားရလို့ ခုန်ပျံကျော်လွှား အားခွန်ဗလကြီးသူတွေ ဖြစ်လာကြ တယ်လို့ သိရပါတယ်။ အဲဒါ မှန်ပါသလား။ ဇော်ဂျီ။ ။ အဲဒီကိစ္စ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ပါ ဘူး။ ဇော်ဂျီတွေရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ဟာ နာမ် ရုပ်နဲ့ ဖွဲ့စည်းထားတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ပါ။ ရုပ် အခြေခံနဲ့ ဖွဲ့စည်းထားတဲ့ ခန္ဓာကိုယ် မဟုတ်ပါဘူး။ ဇော်ဂျီတွေ ကွယ်လွန် ဘဝပြောင်းလျှင် ဘာခန္ဓာကိုယ်မျှ မကျန် ပါဘူး။ လုံးဝပျောက်သွားတာပါ။ နတ် တွေလည်း ဘဝပြောင်းသွားလျှင် ဘာ ရုပ်ခန္ဓာမျှ မကျန်ပါဘူး။ ဗျတ္တိ ဗျတ္တ

စားရတဲ့အသားက အခြားပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်က အသားဖြစ်ချင် ဖြစ်ပါမည်။ ကျွန်ုပ်။ ။ ဇော်ဂျီအကြီးအကဲအနေနဲ့ ဘာများ ပြောချင်တာ ရှိပါသေးလဲ။ ဇော်ဂျီ။ ။ ဇော်ဂျီတွေက လပြည့်နေ့ ညတွေ လရောင်အောက်မှာ ပျော်ရွှင်စွာ ကစားကြပါတယ်။ နောက်တစ်ခုက တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်နေ့ည ဆေးပေါင်း ခတဲ့ညမှာ ဆေးကြိတ်မှု အထူးပြုလုပ် ကြပါတယ်။

ဇော်ဂျီအကြီးအကဲသည် ကျွန် တော် မေးရန် မရှိတော့၍ ပုပ္ဖားတောင် သို့ ပြန်ကြွသွားပါပြီ။

ကျွန်တော် ဇင်းကျိက်တောင် မှာ နေကြတဲ့ ဇော်ဂျီများရဲ့ အကြီးအကဲ

ကို ပင့်ဖိတ်ပြီး မေးမြန်းတော့လည်း ဇော်ဂျီတွေရဲ့ နေထိုင်မှုဘဝ အားလုံးဟာ ပုပ္ဖားတောင်က ဇော်ဂျီကြီးပြောတဲ့အတိုင်း ပဲ ပြောပါတယ်။ ဇင်းကျိက်တောင်မှာ ဇော်ဂျီက ၁၀ ဦးပဲရှိတော့ကြောင်း လွန် ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း ၂၀၀ လောက်ကတော့ ဇော်ဂျီ ၃၀ လောက် ရှိခဲ့ဖူးကြောင်း ပြော ပါတယ်။

ဇော်ဂျီတွေရဲ့ အရေအတွက် က တစ်ပြည်လုံးပေါင်းလျှင်ပင် ၂၈ ဦး သာ ရှိပါတော့တယ်။ ရှားပါးပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဖြစ်နေပါပြီ။ အဲဒါကြောင့် ဇော်ဂျီကိုနိုင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များအနေနဲ့ ဇော်ဂျီတွေကို ခေါ်ယူ ဖမ်းချုပ် တာဝန်ပေးတာတွေ ရှောင်ရှား ပြီး ဇော်ဂျီတွေအစား အခြားနတ်တွေကို တာဝန်ပေး စေခိုင်းသင့်ကြောင်း အကြံ ပေး တင်ပြလိုက်ရပါတယ်။

သတ္တဝါများ ကျန်းမာချမ်းသာကြပါစေ ဆရာဝင်း(သာကီနွယ်)

ပြုံးပန်းတစ်ရာတပေမှ ဖြန့်ချိနေပါသည်။

အရာဝင်း (သားကိစ္စဖျက်)

ဝတ္ထုရတိုက်ရာ

အာဇာနည်

အမှတ်စဉ်(၁)

ပန်းချီ မင်းသက်နိုင်

ဥ ဘရဟံ မေတ္တာ လာဘံ

နတ်မျက်စိ

ဆရာဦးအောင်စိုး (B.Sc) မော်လမြိုင်

.....

ခုနစ်ရာက်သားသမီးများအတွက် ကျန်းမာရေး၊ လူမှုရေး၊ ပညာရေး၊
အိပ်ထောင်ရေး၊ မီးဖွားရေး ကိစ္စရပ်များ၊ ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့နေရသော
ပြဿနာများကို ခိုက်ထိမှာ ဗုဒ္ဓကူးလေး ဝင်စားနေသကဲ့သို့ နှိပ်ကနိသော
ဟောချက်များ၊ ထိရောက်သော ယတြာများဖြင့် (၂၅) နှစ်တိုင်တိုင်
ကူညီဆောင်ရွက်ပေးလျက်ရှိသည်။

အောင်မြင်သူတို့ သုံကြရာ

- ဟောခန်းတည်နေရာ ➡ အမှတ်-၁၃၁၊ အောင်တံခွန် သ/မ ဗရိဂူလမ်း၊ ၁၀-မိုင်၊ ပြည်လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။
- လမ်းညွှန် ➡ အဝီတိ (အပြာ)၊ တိုက်ကြီး-ဆူးလေး (၅၁)၊ (၂၃၁)၊ (၅၃)၊ (၇၉)၊ (၂၀၂) ကားစံ၍
ဆယ်မိုင်ကျန်းဈေးမှတ်တိုင်တွင် ဆင်းပါ။
- ဟောပြောချိန် ➡ နံနက် (၉) နာရီမှ ည (၉) နာရီ အထိ။
- ဆက်သွယ်ရန် ဖုန်း ➡ ဟောခန်း - ၀၉-၇၃၁၀၉၅၅၆။ အိမ် - ၀၉-၇၃၂၄၄၀၉၇။
- မှတ်ချက် ➡ ဖုန်းဖြင့် ကြိုတင်တိုက်ခေါ်ပါ။ ကျေးဇူးတင်ပါသည်။

ဝနေစေ၏ ကြောင်တောင်တောင်အတွေးများ

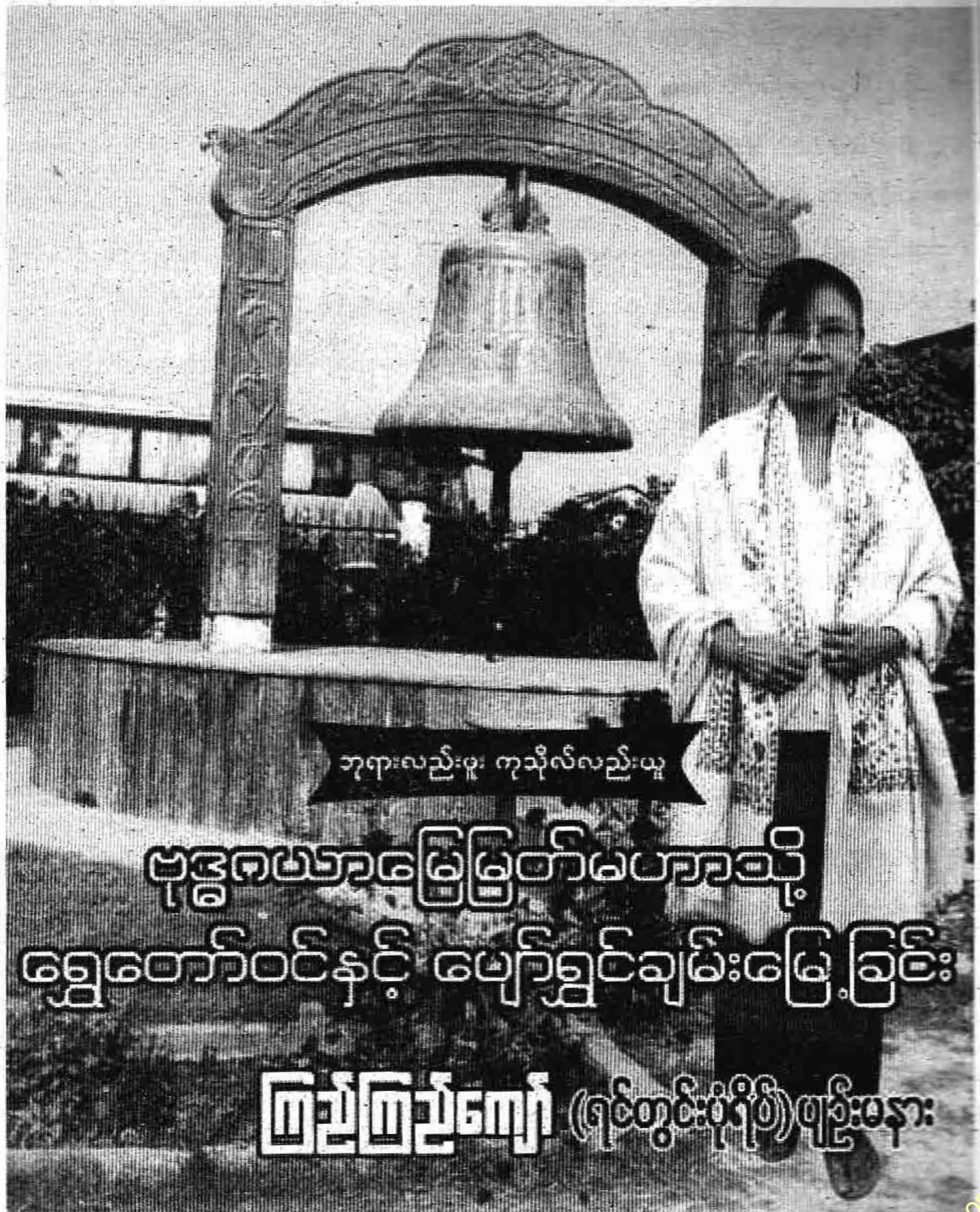
ခွေးတောင်ကောင် အကိုက်ခံရသည် လူတစ်ဦးသည် ဆေးရုံသို့သွားကြရာ ဆေးရုံမှ ဆေးထိုးဝေးပြီး ဖြန်လွှတ်လိုက်သည်။

အိမ်သို့ ဖြန်ရောက်သောအခါ ထိုလူသည် စာရွက်လွှတ်တစ်ခုဖြင့် စာရင်းရေးနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည် အတွက် အိမ်နီးချင်းမိတ်ဆွေမှ တခုတည်းဖြင့် ပေးလိုက်သည်။

“ဘာတွေများ၊ အရေးတကြီး စာရင်းရေးနေတာလဲဗျ”

“ကျွန်ုပ်တို့ ထိုးဝေးလိုက်တဲ့ ခွေးတောင်ကောင်ထဲက တကယ်လို့ မခွမ်းနဲ့ဘူးဆိုရင် ကျွန်ုပ်တို့ ချစ်ရမယ်လို့မတွေး စာရင်းကို အချိန်ပို ပြုစုနေတာဗျ”

“ဗျာ”

ဘုရားလည်းဖူး ကုသိုလ်လည်းယူ

ဗုဒ္ဓဝိသုဒ္ဓိမြတ်ဗုဒ္ဓတော်မဟာသို့
ရွှေတော်ဝင်နှင့် ပေါက်ရွှင်ချမ်းငြိမ်းခြင်း

ကြည်ကြည်ကျော် (ရင်တွင်းစုံဂိုဏ်း) ဖုန်းမနား

ဗုဒ္ဓဂယာ ဘုရားဖူးခရီးစဉ်များကို တီဗွီ (TV) မှ ဖူးရလေတိုင်း အခွေများမှ ဖူးရလေတိုင်း ကြည်နူးရ ဖူးမဝ။ စာရေးသူတို့ မြတ်ဘုရား ဖွား ပွင့် ဟော၊ စံ တကယ့်ကို မြင်မြတ်သော မြေမဟာ။ ကိုယ်တိုင်သွားရောက်ဖူးမြော်လေပါချင်။ သွားရောက်ဖူးနိုင်သူများကို အားကျ။ သာဓုခေါ် တကယ့်ကို ကံထူးပါရမီထူး သူတွေပါလား။

ဤ ဗုဒ္ဓဂယာ ဘုရားဖူးသွား နိုင်ဖို့ တော်ရံငွေကြေးနှင့်မရ ယခင်က ဆို တတ်နိုင်ဦးတော့ နိုင်ငံရပ်ခြားမို့ အစစ အရာရာ သွားရေးလာရေး မလွယ်ကူ။ ယခုအခါ ဘုရားဖူး ပို့ဆောင်ရေး ကုမ္ပဏီများတိုးပွားလာပြီမို့ နှစ်သက်ရာ၊ အဆင်ပြေရာ ကုမ္ပဏီနှင့် ဆက်သွယ်၍ သွားရောက်ဖူးနိုင်ပြီမို့ ပို့ဆောင်ရေး ကုမ္ပဏီများကို ကျေးဇူးတင်ရပါတယ်။

စာရေးသူတို့မှာ ခင်ပွန်းက အငြိမ်းစား (တိ/မွေးကု) ကျူရှင်ဆရာ သားလတ်ရဲ့ ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်မှု ကျူရှင်ဆရာမကြီးသမီး၊ အကြောအဆစ်

ပညာရှင် သမီးငယ်တို့ရဲ့ အားပြည့်ကူညီမှုနဲ့ စားဝတ်နေရေး၊ ကျန်းမာရေး ဝန်ဆောင်မှု မပူမပင်နေရပါတယ်။ လျှာလည်း လျှာရပါတယ်။ ဗုဒ္ဓဂယာဘုရားဖူး တစ်ယောက်ကို အနည်းဆုံး (၇ သိန်း ၅ သောင်း) ရှိမှ၊ ပြည့်စုံအောင်ပို့ပေးခရီးစဉ် ဆိုလျှင် (၉ သိန်း) ရှိမှ၊ စာရေးသူတို့ ဇနီးမောင်နှံ အတူတူ ဖူးရဖို့တယ်မလွယ်ပါ။ ကိုယ့်အနေအထားနှင့် တီဗွီ (TV) မှ ဖူးရတာကိုပဲ ကျေနပ်လှပါပြီ။ အိပ်မက်မက်ခွင့်ရတာပဲ တော်လှပါပြီ။ ဖြေသိမ့်နိုင်ပေမယ့် ခင်ပွန်းသည်ကတော့ အလွန်ကို သွားရောက်ဖူးချင်တာ။ သူ အပေါင်းအသင်း မိတ်ဆွေတွေ သွားရောက်ဖူးကြတိုင်း ဖူးချင်လိုက်တာကွာ။ ဖူးချင်လိုက်တာနဲ့ ပြောမဆုံး။ ဘုရားဖူးငွေရဖို့ ထိတွေ့ထိုး ပေါက်ပါစေ၊ ကိုယ့်မှာ လိုအပ်ချက်တွေ အခက်အခဲတွေရှိလျှင် မြတ်ဘုရားမှတစ်ပါး ကိုးကွယ်ရာမရှိ။ ဗုဒ္ဓဂယာ ဘုရားဖူးသွားနိုင်ပါစေ၊ အမြဲဆုတောင်း ထိဆုကြီးပေါက်ပါစေဆုတောင်း။

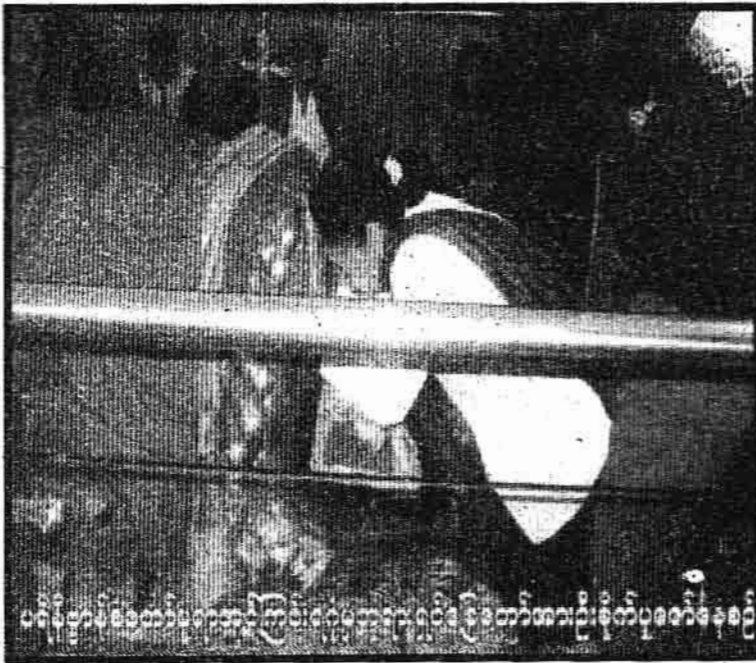
“ဟော...ဘုရားတန်ခိုးတော်ရဲ့

ဖူးရက်ကြုံလာပါပြီ။ ဗုဒ္ဓဂယာ ဘုရားဖူးချင်တာ သိထားတဲ့ သားကြီးက တစ်နေ့မှာ ဖုန်းဆက်ပါတယ်။ ဖေဖေနဲ့မေမေ ဗုဒ္ဓဂယာဘုရားဖူးသွားပါတော့၊ ဝန်ဆောင်မှုကောင်းကောင်း ကုမ္ပဏီစုံစမ်းပြီး ပြည့်စုံတဲ့ ခရီးစဉ်နဲ့သွားပါ။ သား ပိုက်ဆံပိုလိုက်ပါမယ်တဲ့။ ကြားကြားခြင်း ဝမ်းသာမှုတွေနဲ့၊ ဟယ် ... ဝာကယ် ... ဘုရား ... ဘုရား ... ဝမ်းသာချက်။ အိပ်မက်မဟုတ်ပါဘူးနော်။ မင်္ဂလာသတင်းပါ။ ဘုရားဖူးချင်စိတ်နဲ့ လတ်တလော ဝမ်းသာသွားသော်လည်း သားကြီးပို့ပေးမည့် ခရီးစားရိတ် နည်းတာမဟုတ်။ ဖူးချင်ပေမယ့် အားနာရမို့”

“သားကြီးရယ်... ရုတ်တရက် ကြားရတော့ အံ့သြဝမ်းသာလိုက်တာကွယ်။ ဒါပေမဲ့ သားရယ်၊ နှစ်ယောက်စားရိတ် အများကြီးမို့ မေမေ အားနာတယ်။ နောက်မှပဲ သွားမယ်နော်လို့”

သားကြီးက...

“ဖေဖေ၊ မေမေတို့ ဗုဒ္ဓဂယာ ဘုရားဖူးချင်နေတာ သားသိပါတယ်။

ဒီနှစ်မှပိုနိုင်တာမို့ သွားဖူးပါ မေမေ။
ဒီထက် အသက်ကြီးရင် ခရီးဝေးသွားရ
တာမလွယ်ဘူး မေမေ။ မေမေတို့လည်း
ကျန်းမာရေးကောင်းတုန်း သားလည်း ပို
နိုင်ပြီမေမေ။ သွားဖြစ်အောင်သွားပါနဲ့
တိုက်တွန်း

ဝမ်းသာအားနာစိတ်နဲ့ အေးပါ
သားကြီးရယ် . . . အေးပါ။ မေမေဖြင့်
ပျော်လွန်းလို့ ဘယ်လိုနေရမှန်းကို မသိ
ဘူး သားရယ်။ သားကြီးဖေဖေအို မေမေ
ထက်ပိုမှာ သားရဲ့။ သာဓုပါ သားကြီး
ရယ် . . . သာဓု . . . သာဓု . . . မေမေသားကြီး
ကျန်းမာရေး အမြဲကောင်းပါစေကွယ်။
ကိုယ်ရောစိတ်ပါ ကျန်းမာချမ်းသာပါစေ။
ကောင်းကျိုးလိုအပ်ဆန္ဒဆုတွေနဲ့ အမြဲ
ပြည့်စုံပါစေ။

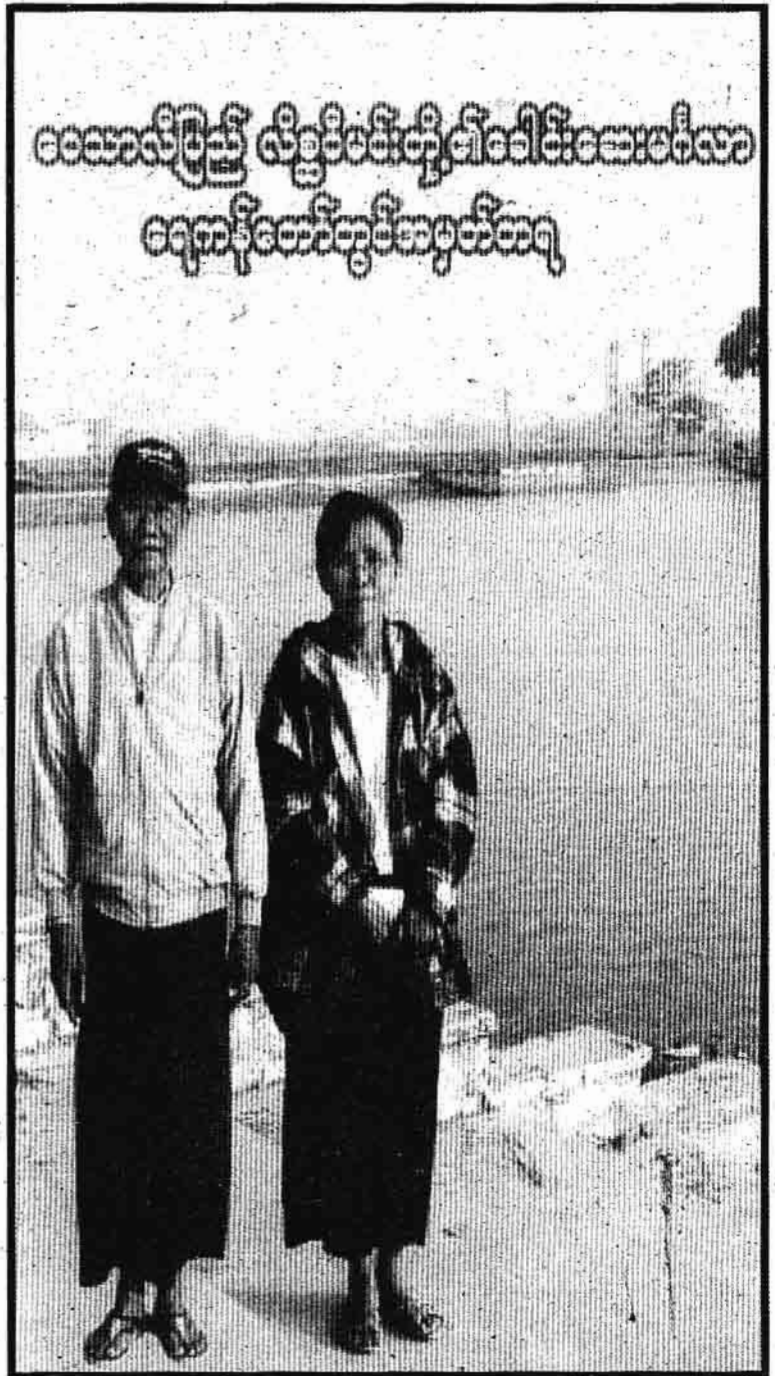

ဆုတွေပေးပြီး အခန်းထဲ စာ
ဖတ်နေ။ ခင်ပွန်းသည်ကို မင်္ဂလာသတင်း
ပြောဖို့သွားတာကို ပီတိဝမ်းသာမှုတွေနဲ့
ခြေဖဝါးနဲ့ ကြမ်းပြင်ထိတယ်မထင်။
ခင်ပွန်းသည်ကလည်း ပီတိတွေနဲ့ တပြုံး
ပြုံး စာရေးသူလေ တို့များ ဗုဒ္ဓကယာ

ဘုရားဖူး တကယ့်ကို ဖူးရတော့မယ်နဲ့
တစ်ညလုံး အိပ်မရ။

ခန့်သွားကုမ္ပဏီတွေ လေ့လာ
စုံစမ်း ဖူးပြီးသူတွေထဲ စံနည်းနာ တံခွန်
တိုင် ကျောင်းဆရာတော် ဦးဝါယမမှ
“ရွှေတော်ဝင်” ကုမ္ပဏီဝန်ဆောင်မှု
ကောင်း (၃) ခေါင်ဖူးပြီး ပန်းဖလက်
တွေ ခဏတာ။ ကော်ပီဆွဲ ရွှေတော်ဝင်နှင့်
ဆက်သွယ် အားလုံး အိုကေ (OK)
ခင်ပွန်းသည်က လွန်စွာအေးသည့် အထိ
မခံနိုင်၍ လူနည်းစုပါဝင်အစောဆုံးရခရီး
စဉ် (၁၄) ညအိပ်/(၁၅) ခရီးစဉ် နိုင်ငံ
ဘာ (၂၃) နှင့်လိုက်ပါရန် စီစဉ် တကယ့်
တကယ့် သွားရမည့် ပြည်ပခရီးစဉ်
သွားဖူးသူတွေ ပြောပြချက် ရွှေတော်ဝင်
ကုမ္ပဏီမှ လိုအပ်တာတွေ ကွန်ပျူတာစီ
စာရွက်နှင့် ပေးထားချက်အရ လိုအပ်
ဆေးဝါး အစားအစာ ဆောင်းရာသီ
အအေးပိုနိုင်ငံပို့ ပေါ့ပေါ့လေးနဲ့ နွေးမည့်
အနွေးထည်၊ မာဖလာ၊ ခေါင်းစွပ်၊ လက်
အိတ်၊ ခြေအိတ် စီကာစဉ်ကာ ပြည့်စုံ
အောင် စီမံရတာ မအားရ။ အနားရ

သော်လည်း သွားရရှိရန် နီးလေလေ
ပျော်လေလေ။ စိတ်တွေလှုပ်ရှား ကျန်မှာ
အောင်လည်း ဂရုစိုက်ရ စာရေးသူတို့နဲ့
အတူ ယောက်မကြီးတို့ သားအမိလည်း
လိုက်ပါမိအားတွေရှိ။ ပတ်စ်ပို့၊ ဗီဇာ
ကိစ္စတို့အတွက် ရန်ကုန်ဆင်းရ။ ရွှေ
တော်ဝင်မှပဲ ဆောင်ရွက်ပေး။

နီဝင်ဘာ (၂၁) ရက်နေ့ည
ရထားနှင့် ရန်ကုန်ဆင်း။ စာရေးသူတို့

တည်းခိုမည့်နေရာ ရွှေတော်ဝင်နှင့်
အလမ်းဝေး၍ ရွှေတော်ဝင်မှာလည်း
တည်းခိုရတာကို ကျေးဇူးတင်မို့ အပြင်
မှာ စားသောက်ပြောတာကို မရ။ စာရေးသူ
တို့အဖွဲ့ကို အစောစော နေ့လယ်စာ ညစာ
လိုလေသေးမို့ တာဝန်ယူ မိသားစု
ကုမ္ပဏီမို့ ညည်းညည်းလုံးလုံးပြီး စာရေး
သူတို့ကို ဂရုတစိုက်၊ နွေးနွေးထွေးထွေး
စောင့်ရှောက်တာဝန်ယူ ကူညီလို့

အားတွေနား ကျေးဇူးတွေတင်၊ ဆုမွန်
ကောင်းတွေ တောင်းပေး။ မြတ်ဘုရား
တန်ခိုးတော်နဲ့ မိသားစုစိတ်ဓာတ်ရှိ
ဆက်ဆံရေးကောင်းသည့် ကုမ္ပဏီနှင့်
ဘုရားဖူးသွားရမှာမို့ ဝမ်းသာရပါတယ်။

နီဝင်ဘာ (၂၃) ရက် နံနက်
(၇:၃၀) ခန့် ရန်ကုန် အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ
လေဆိပ်သို့ရောက် စာရေးသူ၏ သမီးငယ်
လေး လေဆိပ်သို့လိုက်ပို့ အမှတ်တရ

စာရေးသူတို့ ရွှေတော်ဝင်အဖွဲ့ ရွှေသင်္ကန်းနှင့် “မဟာပရိနိဗ္ဗာန်စေတီတော်” အား
သုံးပတ်လည်လည်ပတ်စဉ် အမှတ်တရ

ဓာတ်ပုံတွေရိုက်၊ ရွှေတော်ဝင်မှ တာဝန်
ယူမှုနှင့် အလုပ်များဘဲ လေယာဉ်
(M.A.I) ပေါ်ရောက်၊ လေယာဉ်ဝန်ထမ်း
လေးတွေ နွေးနွေးထွေးထွေး ဖော်ရွေ
ကျေးဇူးတင်၊ ဘုရားစာရွတ်၊ ဒေသစံတော်
ချိန် (၁၁:၂၀) ခန့် “ဂယာ” လေဆိပ်သို့
ရောက်။ စာရေးသူတို့အဖွဲ့နှင့်အတူ ရွှေ
တော်ဝင် ကုမ္ပဏီ မန်နေဂျင်းဒါရိုက်တာ
ဒေါက်တာ သန်းဇော်ဝင်း (Ph.D) ၏ ညီ
ကိုဇော်လေး လိုက်ပါခဲ့။ ရွှေတော်ဝင်၏
ဂိုက် (Guide) မောင်လတ်မှ လာကြ။
လေဆိပ်အတွင်း စစ်ဆေးရေးသားပြီး
သည်နှင့် လာကြိုဉာတ်စ်နှင့် ဂယာ
လေဆိပ်မှ “ဗုဒ္ဓဂယာ မြန်မာဘုန်းကြီး
ကျောင်း”သို့ ရောက်ရှိ အမျိုးသားအဖွဲ့
အမျိုးသမီးအဖွဲ့ နေရာချထားပေး။ စာရေး
သူတို့ (၅) ယောက်ခန့်၊ အခန်းနံပါတ်
(၁၀၂) အခန်းနှင့်တွဲရက် ရေချိုးခန်း၊
ဘေစင်၊ ရေအိမ်မို့ အဆင်ပြေ။ ခုတင်၊
မွေ့ယာ၊ စောင်၊ ခြင်ထောင် ပြည့်စုံ
ကောင်းမွန်မို့ ကျေးဇူးတင်။ ညနေ မဟာ
ဗောဓိစေတီတော်နှင့် မဟာဗောဓိပင်သို့

ရောက်ရှိ။ ကုမ္ပဏီမှ စီစဉ်လာ။ ရွှေ
သင်္ကန်းကို စာရေးသူတို့ ရွှေတော်ဝင်
ဘုရားဖူးအဖွဲ့မှ ပရံ့သက်တင်ဆောင်
နမောတဿ (၃) ကြိမ် ပဋ္ဌာန်းနှင့်
စေတီတော် မဟာဗောဓိပင်တို့ကို ရစ်ပတ်
ပူဇော်။

တို့များ သဗ္ဗညုတဘုရားနှင့်
မြတ်ဗုဒ္ဓပွင့်တော်မူရာ နေရာဌာနကို
မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ ဖူးရ၊ ပူဇော်ရပြီမို့
ကြက်သီးမွေးညှင်းထလောက်အောင်
ကြည်နူးဝိတိတွေ ဖြစ်ရပါတယ်။ သီရိ
လင်္ကာ၊ တိဗက်၊ ထိုင်း၊ တရုတ် ဘုရား
ဖူးအဖွဲ့များလည်း လာရောက်ဖူးမြော်
ကြည်ညို။ ဘုရားဖူး ပရိသတ်များ
များပြားလှသည်မှာ ရင်ပြင်တော် အပြည့်
ပါ။ ဘုရားရှင် လှည့်လည် သီတင်းသုံး
တော်မူရာ ဘုရားရှင် စင်္ကြံလျှောက်လှမ်း
တော်မူရာတွေကို အတူပါလာ ဆရာ
တော်မှ ရှင်းပြ ကြည့်နူးမဆုံး။

(၂၄.၁၁.၁၂) ဒေသစံတော်
ချိန် (၈:၅၅) ခန့် “ဥရဝေလ” တောစခန်း
သို့ ရောက်။ မြန်မာပြည်ထက် အအေး

ပိုသည့် အိန္ဒိယ ခေါင်းစွပ်၊ မဖလာ၊ မြူ
တဘက်၊ လက်အိတ်၊ ခြွေအိတ်ဝတ်ထား
သည်ကို အလွန်အေး၊ မြတ်စွာဘုရား
“ဒုက္ကရစရိယာ” (၆) နှစ်တိုင် ကျင့်တော်
မူရာ တောင်ပေါ်သို့တက်၊ တောင်တက်
လမ်း ပြေပြေလေး သိပ်မမြင့်ပေမယ့်
ဒူးနာသမားမို့ ခင်ပွန်းသည်ကတွဲခေါ်။
တူမကတစ်လှည့်တွဲနဲ့ တောင်ပေါ်ရောက်
ကျော့တောင်ရပါတယ်။ နမောတဿ (၃)
ကြိမ်ရွတ်ဆို ပဋ္ဌာန်းနှင့်ပူဇော် နိုင်ငံပေါင်း
စုံ ဘုရားဖူးအဖွဲ့များ များပြားလှသဖြင့်
လိုဏ်ဂူအတွင်းမှ ဒုက္ကရစရိယာ ကျင့်
တော်မူ ဘုရားရှင်အား မနည်းကို တိုးဝင်
ဖူးရ။ ထိုမှ “သောတ္ထိ” မြက်ရစ်ဆုပ်
လှူသောနေရာ။ သုတတာ သူဌေးသမီး
“ယနာနိဆွမ်း” ကပ်လှူနေရာများသို့
ရောက်ရှိ။

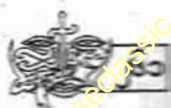
(၂၅.၁၁.၁၂) နံနက် ဒေသ
စံတော်ချိန် (၈:၂၅) ဂယာမှ “မိဂဒါဝန်”
သို့ ခရီးဆက်၊ ရူပိမြို့နယ်ကို ဖြတ်သန်း
လမ်းခရီးတစ်နေရာ စားသောက်ဆိုင်
(Restaurant) တစ်ဆိုင်မှ အသင့်ပါလာ

နေ့လယ်စာကျွေး။ နေ့ (၁:၀၀) ခန့်
“ဂင်္ဂမြစ်” (Ganga) ကို ဖြတ် မြတ်ဘုရား
မှ ပဉ္စဝင်္ကီ (၅) ဦးတို့အား တရားဦး မွေ
စကြာဟောသော မိဂဒါဝန်တောသို့
ရောက်ရှိ။ ၎င်းမှ “ချောက်ခဏ္ဍိစေတီ
တော်” သို့ ရောက်ရှိ ရွှေတော်ဝင်အဖွဲ့၊
စာရေးသူတို့ ဆွေမျိုးအဖွဲ့၊ ဓာတ်ပုံ
မှတ်တမ်းတင်။

၎င်းမှ “ဗာရာဏသီ” ၏
နာမည်ကြီး ကုလားကျော်ဟိန်းဆိုင်သို့
ဈေးဝယ်ပို့ဝေး (Shopping) ည (၇:၀၀)
ခန့် ဆိုသော်လည်း အိန္ဒိယ မြန်မာပြည်
ထက် (၁:၀၀) နောက်ကျတာကို
မောင်ပြီမို့ အမြန်ဝယ်ပြီး တည်းခိုရမည့်
“ဆေးဝင်္ကီဘာကျောင်း” သို့ ရောက်ရှိ
ကားကြာကြာစီးလျှင် မူးပါသည့်စာရေသူ
တစ်နေကုန်စီးရမို့ ခရီးပန်း ပိုမူ။ သန့်စင်
ညနေစာကျွေး၊ ဆရာတော်အားဖူး လှူ
တရားနာ။

ကြည်ကြည်ကျော်(ရင်တွင်းပုံရိပ်)

ပျဉ်းမနား

၂၀၀၆ ခုနှစ်ဝန်းကျင်လောက် က စာရေးသူကိုယ်တိုင် ပါဝင်လုပ်ဆောင် ခဲ့ရတဲ့ ဖြစ်ရပ်မှန် ဇာတ်လမ်းတစ်ခုပါ။ ထူးခြားဆန်းပြားမှုတွေနဲ့အတူ ဗဟုသုတ ဖြစ်ဖွယ် ရေးသားလိုက်ပါတယ်။

တနင်္ဂနွေနေ့ ရုံးပိတ်ရက်တစ် ရက်မှာ စာရေးသူ အိမ်မှာရှိနေခိုက် ကလေး-ကလေးဝ ကားလမ်းမှ တဆင့် သွားရတဲ့ နန်းလိန်ရေနံမှော် (တော တောင်အတွင်း ငြမ်းဆင် ရေနံတူးသူ များ နေထိုင်လုပ်ကိုင်သည့်နေရာ) က ဆွေမျိုးတော်စပ်သူ ကိုမြင့်တစ်ယောက် ကျွန်တော့်ထံကို ရောက်ရှိလာတယ်။ ခရီးရောက်မဆိုက်ဆိုသလို ကျွန်တော် က...

“လာဗျာ...ကိုမြင့် ဘယ်က လာသလဲ၊ ဘယ်သွားမလဲ”

ဟု ခရီးဦးကြိုပြုရင်း မေးတော့ ကိုမြင့်က...

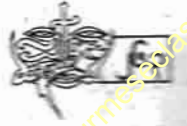
“မပြောချင်ပါဘူး၊ ငါ့ညီရာ မင်းဆီ တမင်လာခဲ့တာပဲဟေ့။ အခု ကိုမြင့်တို့ ရေနံမှော်မှာ အခက်အခဲနဲ့

ပြဿနာလေးတွေရှိနေလို့ အကြံဉာဏ် တောင်းရင်း ငါ့ညီကို တိုင်ပင်ရင်း၊ ဆွေး နွေးအောင်လာခဲ့တာပဲ။ မှော်ဥက္ကဋ္ဌ (ရေနံ တူးသူများ ဝိုင်းဝန်းတင်မြှောက်ထားသည့် လူကြီး) မှော်ဥက္ကဋ္ဌ ဦးညိုပြုံးကလည်း မင်းဆီသွား အကြံဉာဏ်တောင်း ဒါမှ မဟုတ် ကူညီနိုင်ရင် ငါ့ညီ ကိုယ်တိုင် လာရောက်ကူညီပေးဖို့ပြောရင်း လာခဲ့ တာပဲ။ ဖြစ်ပုံကဒီလို ငါ့ညီရေ။ အစ်ကို တို့ ရေနံမှော်ကို မင်းရောက်ဖူးပါတယ်။ အခု ရေနံမှော်ကို သွားတဲ့လမ်းကို ဟိုတုန်းကလို မှော်အရှေ့တောင်ကျော ခွေးအူတောင် (ဒေသအခေါ်) ဘက်ကနေ လမ်းမဖောက်တော့ဘူး။ တောင်ကိုကွေ့ ပတ်တက်ရတာဆိုတော့ မိုးရွာရင်တောင် ကျောပေါ်မှာ ကားတွေဗွက်နှင့် တောင် ပေါ် ဗွက်တမ်းမှာ ကားလဲ အဲဒီလိုတွေ ဖြစ်လို့ မှော်အနောက်ဘက်ချောင်းရိုးက လမ်းသစ်ဖောက်တာကွ။ အဲဒီလို လမ်း သစ်ဖောက်လိုက်တော့ လမ်းကျောက အဆင်ပြေပေမယ့် အဆင်မပြေနိုင်တာက မှော်အဝင်သုံးဖာလုံလောက်က ချောင်းရိုး

အဆင်း မီးလောင်မှော်နားက ကားတွေ ဆွဲ၊ ကယ်ရီတွေ ခြောက်လှန့်ခံရနဲ့ ပြဿနာတစ်ခုလို ဖြစ်နေတယ်ကွ”

“မီးလောင်မှော်ဆိုတာ ဟို တစ်ခါ ရေနံတွေ အထွက်များပြီး ညဘက် မီးတုတ်နဲ့ ဆီခတ်လို့ မီးကျူးပြီး မှော် တစ်ခုလုံး မီးလောင်လို့ လူတွေသေကုန် တဲ့ ကျောက်ကျဉ်းရေနံမှော်ကိုပြောတာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေကွာ။ မှော် မီးလောင်တုန်းက သေတဲ့သူတွေကို အဲဒီနေရာမှာပဲ သင်္ဂြိုဟ်ထားတာလေ ကွာ။ ဒဏ်ရာရသူတွေသာ ကလေးမြို့ ဆေးရုံပို့တာ။ အဲဒီမှာ သေတဲ့သူတွေကို တော့ အဲဒီနားမှာပဲ သရဏဂုံတင်ပြီး သင်္ဂြိုဟ်လိုက်ကြတာ။ အခု ကားလမ်းက အဲဒီ သင်္ချိုင်းဟောင်းနောက်ဘက်က ဖောက်ထားတာလေ။ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်ပတ် လောက်ကပဲ ရွာက ဆီပို့တဲ့ကား ည ဘက်အသွားမှာ အဲဒီနားရောက်တော့ ကားကိုဆွဲထားတာ။ ကားက အင်ဂျင် ကသာ အော်နေတယ် ကားက မရွေ

ဘူး။ တစ်ယောက်ယောက်က ဆွဲထား သလိုဆိုတော့ ကားသမားလည်း ဆင်း ပြေးရတော့တာပဲဟေ့။ ဒါတင်မကဘူးကွ မှော်ကို ဈေးရောင်းလာကြတဲ့ ဈေးသည် တွေရဲ့ ဈေးတောင်းတွေဆွဲလို့ဆွဲ၊ ကယ်ရီ ချတဲ့သူတွေရဲ့ (ရေနံစိမ်းကို ပလတ်စတစ် ပုံးနဲ့ သယ်ပိုးသူများ) ဆီပုံးတွေဆွဲလို့ဆွဲနဲ့ အခြောက်အလှန့်တွေ ကြမ်းနေတော့ အဲဒီနေရာက ဖြတ်သွားဖို့ အန္တရာယ်နယ် မြေတစ် ဖြစ်နေတော့တာပေါ့ကွာ။ အဲဒီ အခက်အခဲကို ဘယ်လိုဖြေရှင်းရမယ် မသိလို့ မင်းဆီလာခဲ့တာပဲ။ ဆိုင်ကယ် ဆွဲ ကားနဲ့ဆွဲ ခြောက်လှန့်နေတော့ မှော်ဥက္ကဋ္ဌ ဦးညိုပြုံးကပြောတယ် လာမယ့် တပေါင်းလဆုတ် (၈) ရက်ဆို မှော်ဘုရားပွဲဖြစ်မယ်။ မှော်က ဘုန်းကြီး ကျောင်းကို ကလေးမြို့က ဆရာတော် တွေ ပင့်ထားတယ်။ အဲဒါနဲ့အတူ အဲဒီ သင်္ချိုင်းကို ရှင်းလင်းပစ်ချင်တယ်။ ပြီးတော့ မှော်အဝင်ချောင်းထိပ်က ဘယ်ဘက်မှာ ရှိတဲ့ လက်ရှိအသုံးပြုနေတဲ့ သင်္ချိုင်း ကလည်း မှော်ရွာဝင်တည့်တည့်ကြီး

ဆိုတော့ မသင့်တော်ဘူး။ အဲဒါကြောင့် ဘုန်းကြီးကျောင်းတောင်ဘက် ရွာမတည် ခင် ရေနံတူးသူတွေထဲက တစ်ယောက် ဆုံးလို့ သင်္ချိုင်းလဲထားတဲ့နေရာရှိတယ်။ အဲဒီနေရာကို သုဿာန်နေရာသစ် သတ်သတ်မှတ်မှတ် လုပ်ချင်တယ်။ ဘယ်လိုလုပ်ရင်ကောင်းမလဲလို့ ငိုညိုက ဆေးပညာ၊ အင်းပညာလိုက်စားနေတော့ ဒီကိစ္စကို အကြံပေးနိုင်မယ်။ ဒါမှမဟုတ် မင်းကိုယ်တိုင် စီစဉ်ဆောင်ရွက်ပေးမယ် ဆို အတိုင်းထက်အလွန်ပေါ့ကွာ”

“အင်း... ကိုမြင့်ပြောသလို ကိုမြင့်တို့ကိစ္စက သင်္ချိုင်းမြေရှင်း၊ သင်္ချိုင်း နေရာရွှေ့ပြီး အားလုံးကို တစ်နေရာထဲ မှာ သတ်သတ်မှတ်မှတ် လုပ်ရမှာဆို တော့ ဆိုင်ရာအာဏာပိုင်ဆီမှာ နေရာ သတ်မှတ်မိန့်ခံပြီး နေရာပြောင်းရွှေ့ခွင့် အမိန့်စာတောင်း အဲဒါတွေကို ဥက္ကဋ္ဌ ဦးညိုပြုံးကို ဆောင်ရွက်ခိုင်းဗျာ”

“ကျွန်တာတွေ ရွှေဖိုကျ မင်း လိုက်လုပ်ပေးလေ”

“အဲဒီကိစ္စ ကျွန်တော့်တာဝန်

ထားပါ။ ကိုမြင့်ဒီကပြန်ရင် ငှက်ပျော အုန်းပွဲ (၃) ပွဲပြင် သာသနာပွဲ၊ ရွာတော် ရင်ပွဲ၊ တောပိုင်တောင်ပိုင်ပွဲပြင်ထားဗျာ။ ပြီးတော့ အခု အသစ်အသုံးပြုမယ့် နေရာ ကနေ လက်ရှိအသုံးပြုနေတဲ့ သုဿာန် အထိ ဝါးနဲ့တားပြီး လုပ်လမ်းဆက်ထား ဗျာ”

“ဝါးလမ်းက ဘယ်လိုလဲဟ”

“ဒီလိုဗျာ... ခင်ဗျားတို့ မှော် အနီးဝန်းကျင်မှာ ဝါးတွေပေါ့ပါတယ်။ ဝါးတွေကိုခုတ် ချွံနွယ်ရှင်းလင်းကြောင်း ထွင်ပြီး ဝါးတွေကိုဆက်ပြီး စီချထား လိုက်လေ။ ကျွန်တာတွေတော့ ကျွန်တော် လာမှ ဆက်လုပ်မယ်”

“အေး... ဟုတ်ပြီ။ ဒါဆို ငါ စီစဉ်စရာတွေလုပ်ပြီး ဘုရားပွဲစတဲ့ မနက်ခင်းကို လာခေါ်မယ်။ အဲဒီအချိန် ဆိုရင် ပင့်ထားတဲ့ဘုန်းကြီးတွေလည်း စုံပြီ။ အဲဒီနေ့မှ လာခေါ်ရင် လာမှာနဲ့ သွားမှာနဲ့ ရောက်ချိန်နဲ့ အလုပ်လုပ်ချိန် ရှိပါ့မလား”

“အဲဒီအတွက်မပူနဲ့ ငိုညို။ ကို

ညအိပ်တစ်ရက်ကြိုလာခဲ့မယ်”

“ဟုတ်ပါပြီ...ကျွန်တော်က

အစီမှာဆိုလို့ပါ”

“ကဲ...ဒါဆို ငါ့ညီ ကိုမြင့် ပြန်မယ်။ ရက်က နှစ်ရက်သုံးရက် ကျန် တော့တာ။ အချိန်မီစီစဉ်ရဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

“ဪ...ဒါနဲ့ ငါ့ညီ ကျောက် ကျင်သင်္ချိုင်းနဲ့ မှော်သင်္ချိုင်းနဲ့ရော ဘယ်လို လုပ်မလဲ။ စောစောကပြောသလို လမ်း အတိုင်း ဝါးဆက်ထားလိုက်ပါ။ ကျွန်တော် ရောက်မှ ကြည့်လုပ်ပါမယ်”

“အေးပါ...ဟုတ်ပါပြီ။ မင့်ဘာ အဆင်သင့်လုပ်ထား။ ဟုတ်ပြီလား”

ဆိုပြီး ကိုမြင့်တစ်ယောက် ဆိုင်ကယ်နဲ့မှော်ကိုပြန်သွားတယ်။

တပေါင်းလဆုတ် (၇) ရက်နေ့ မနက် (၅) နာရီအချိန် ဆောင်းကာလ မို့ မှောင်နေဆဲ။ နံနက်အချိန် အိမ်ရှေ့က ကျွန်တော့်နာမည်ကို ခေါ်သံကြားလိုက်လို့ တံခါးထဖွင့်ကြည့်တော့ ရေနံမှော်က ကိုမြင့်ဖြစ်နေတယ်။

“လာလေ ကိုမြင့်။ ညအိပ် လာမယ်ဆို”

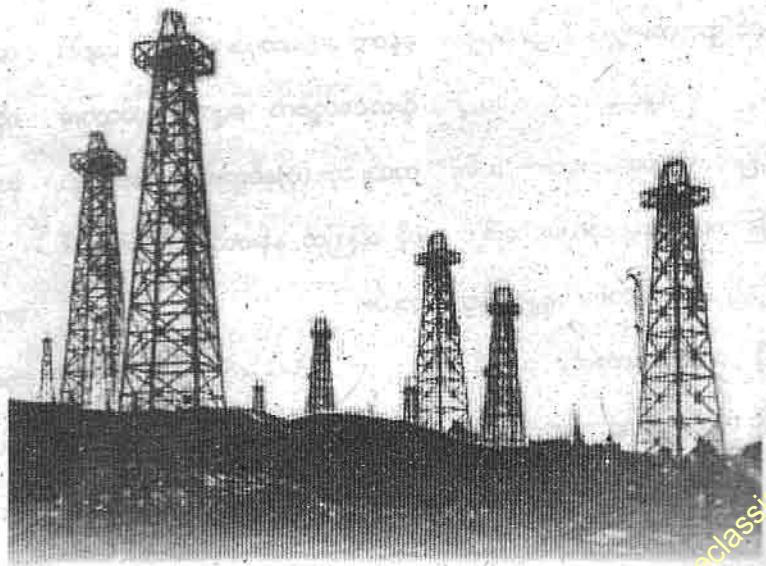
“ဟုတ်တယ်လေ။ ငါ ညက နတ်ကြီးကုန်းရွာမှာအိပ်တာလေ။ မှော် ထဲက မနေ့ညနေ (၃) နာရီက ထွက် လာတာ။ ညဘက်ကျ ကလေးဝလမ်းက မီးမကောင်းရင် မလွယ်ဘူး။ မိုင်းတိုက် တယ်ကွ။ ကဲ...လာ အိမ်ထဲကို ငါ့ညီ ယူစရာတွေယူပြီးသွားအောင်”

“ဟာ...နေပါဦး။ မျက်နှာ သစ်၊ ဖီးလိမ်းပါဦးမယ်။ ဟဲ...ဟဲ”

“အေး...စောင့်ပါ့မယ်။ နတ် ကြီးကုန်းရွာရောက်မှ လက်ဖက်ရည်

သောက် မှန်စားရအောင်။ ဒါမှ ဒီနေ့ကိစ္စ ပြီးနိုင်မှာ”

“ကျွန်တော်လည်း ယူစရာ ဆေးလွယ်အိတ် ပစ္စည်းများထည့်ပြီး ကိုမြင့်နှင့်အတူ ဆိုင်ကယ်စီးလို့ မှော် ခရီးစတင်လိုက်တယ်။ မနက် (၅) နာရီ သာဆိုတယ် ကားလမ်းက မှောင်ကောင်း ဆဲ။ မီးထိုးမောင်းရတယ်။ (၆) နာရီမှာ ကလေး-ကလေးဝ လမ်းတစ်ဝက်က နတ်ကြီးကုန်းရွာကိုရောက်တယ်။ အဲ့ဒီ ရွာက ဦးကျော်သန်း၊ အေသောင်းရင်တို့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ လက်ဖက်ရည် သောက်၊ မှန်စား ဝမ်းဖြည့်လိုက်ကြတယ်။

ပြီးမှ မှော်ရွာသွား သစ်တိုက်လမ်းအတိုင်း ဆိုက်ကယ်နှင့် ခရီးဆက်ခဲ့ကြတယ်။ သွားရင်းနဲ့ လမ်းမှာ အခင်းတွေ အခင်းတဲ တွေ တွေ့ရတယ်။ အဲ့ဒါတွေကိုကျော်ပြီး မှော်အောက်ဘက်က ထင်းတိုက်စခန်းကို ရောက်တယ်။ အိမ်ခြေ လေးငါးခြောက် အိမ်နဲ့ ထင်းပုံတွေ အစီအရီ ထင်းတိုက် ကားတွေ တွေ့ရတယ်။ အဲ့ဒီမှာ ကိုမြင့် က ဒီကလူတွေ ဟိုတုန်းက ညဘက် ဆို မှော်ထဲလာပြီး ဗွီဒီယိုကြည့်ကြတယ်။ အခြောက်အလှန့်တွေဖြစ်ပြီးနောက် ည ဘက် မှော်ကို မလာရဲကြဘူး။ လာလည်း လူငယ်တွေ လေးငါးခြောက်ယောက် မပါ ဘဲ မလာကြဘူး။ ကျွန်တော်တို့ ခရီး ဆက်ရင် ရွာဘက်ကွေ့တဲ့ ကျောက်ကျဉ်း မှော်ပျက် သင်္ချိုင်းနားရောက်တော့ ကိုမြင့်ပြလို့ နေရာအနေအထား ဆင်း ကြည့်ကြတယ်။ ချောက်ကမ်းပါးပေါ်မှာ ခပ်ပြေပြေ ကုန်းမြေတစ်ခု ချုံနွယ်တွေ အုပ်လို့ တောထနေတယ်။ သင်္ချိုင်း မှတ်တိုင် ငှက်တိုလေးတွေ လေးငါးခု မြင်ရ တယ်။ ဒါနဲ့ မှော်ဘက် ခရီးဆက်လာ

တော့ မှော်အဝင်ကွေ့ရောက်တော့ လမ်းညာဘက်မှာ အသုံးပြုဆဲ သင်္ချိုင်း ကို တွေ့ရတယ်။ အလယ်မှာ ဝါးထရံကဲ့ ခပ်ထားတဲ့ မြေပုံတစ်ခု မှတ်တိုင် ငှက်တို လေးတွေနဲ့ သင်္ချိုင်းလားတာ တွေ့ရ တယ်။ ခဏရပ်ကြည့်ပြီး မှော်ထဲကို ဝင်လာခဲ့တယ်။ ချောင်းကိုကူးထားတဲ့ တံတားရဲ့ဟိုဘက်အတွင်းပိုင်းမှာတော့ တဲလေးတွေ အစုစုနဲ့ မှော်ရွာကို မြင်ရ ပါတယ်။ ရွာဦးတောင်ထိပ်ပေါ်မှာတော့ သပ္ပာယ်စွာတည်ထားတဲ့ စေတီတော် သွပ်မိုးပျဉ်ကာ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း ရွာအဝင်လမ်းတစ်လျှောက် သာသနာ့ အလံငယ်များသီလို့ ဘုရားပွဲတော် ကျင်းပ နေတာ တွေ့ရတယ်။ ဟိုးရှေ့က ချောင်း ရိုးတစ်လျှောက် ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ တယ်။ ဘုံး (၇)နှစ်ရွာအစား စပေါ်တဲ့ရွာ လို့ ဆိုကြတဲ့ နန်းလေိမ်ရေနံမှော်ဖြစ်ပါ တယ်။

“ကဲ...ကိုမြင့် ကျောင်းပေါ် အရင်သွားရအောင်ဗျာ။ ပြီးမှ ဥက္ကဋ္ဌအိမ် သွားရအောင်။ ဥက္ကဋ္ဌက ကျောင်းပေါ်

ရောက်နေမှ မင့်ပြောတဲ့ပွဲတွေ ပြင်ဆင်ပြီး စောင့်နေမှာ”

တောင်ပေါ်လည်းရောက်ရော
“မောင်မြင့်လာပြီဟေ့ . . .
လာ . . . လာ... ဆရာသမားပါ ပါ
လာတယ်။ ပါပါ ပါမလားလို့ မျှော်နေရ
တာ”

“ဪ...ဥက္ကဋ္ဌရယ် ကိုယ့်
လူတွေ အရေးပဲ လာရမှာပေါ့ဗျာ”

ပြီးတော့ မှော်လူကြီးတွေနဲ့ အတူ ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းပေါ်တက်ခဲ့ ကြတယ်။ ကျောင်းပေါ်မှာတော့ ဆရာ တော်နဲ့အတူ ပင့်သံဃာ (၅) ပါး စကား ပြောဆိုနေတာ တွေ့ရတယ်။ ကျွန်တော် လည်း ခရီးရောက်ခိုက် ဆရာတော်များ ကို ဦးချကန်တော့လိုက်တယ်။ ဒီအချိန် မှာ ဥက္ကဋ္ဌက...

“ဆရာတော်ဘုရား ဒါက ဒကာမကြီး ဒေါ်တင်မြင့်ရဲ့သားကြီးပါ ဘုရား။ မှော်သုဿာန် မြေနေရာရွှေဖို့ တပည့်တော် အကူအညီတောင်းလို့ လိုက်လာတာဘုရား”

“အေး...အေး...ကောင်းတာ ဘုရား”

ပေါ့ကွယ်။ အခုဟာက သင်္ချိုင်းဟောင်း နားက ခြောက်လှန့်လို့ ရွာအဝင်မှာ သုဿာန်တည်တာဆိုတော့ ဘုန်းကြီးတို့ မှော်ရွာမှာ ကသိကအောက်တွေဖြစ်နေ တော့တယ်ကွဲ့။ ဒါ လောကီကိစ္စဖြစ်တော့ ဘုန်းကြီးတို့လည်း မစွမ်းသာဘူးပေါ့။ ဒါနဲ့ ဒကာကြီး ဘယ်လိုစီမံလုပ်မလဲ”

“ဒီလိုပါ ဘုရား။ ဆိုင်ရာ အာဏာပိုင်တွေစီက အမိန့်နဲ့ နေရာ သတ်မှတ်မှာပါဘုရား။ ပြီးတော့ အပိုင် အဆိုင်တွေထဲ ခွင့်ပန်ပြီး ပြောင်းရွှေ့မိန့် ရွတ်ဖတ်လုပ်ရမှာပါဘုရား။ ပြောင်းရွှေ့ စီစဉ်ပြီးရင်သာ ဆရာတော်ဘုရားတို့က ပရိတရားချီးမြှင့်ပေးပါဦးဘုရား”

“အေး...ရပါတယ်။ ဘုန်းကြီး တို့တစ်တွေလည်း ပါဝင်ဆောင်ရွက် ရမှာပေါ့။ ကဲ... ကဲ...ဒကာကြီး စီမံ ဆောင်ရွက်စရာတွေ ဥက္ကဋ္ဌ မောင်မြင့် တို့နဲ့ ဆောင်ရွက်ကြပါ”

“တင်ပါဘုရား။ တပည့်တော် ဆောင်ရွက်စရာ ဆောင်ရွက်ပါဦးမယ်

ဟု ကျွန်တော် လျှောက်တင် ဦးချပြီး ဥက္ကဋ္ဌ ကိုမြင့်တို့နဲ့အတူ ကျောင်းအောက်ကိုဆင်းခဲ့တယ်။ ဆိုင်ရာ ပွဲတွေပြင်ထားတဲ့ မှော်ဦးစေတီပေါ်တက် ပြီး သာသနာစောင့် ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ပင့်ဖိတ် လို့ သာသနာပွဲအပ်လိုက်တယ်။ ပြီးကာ ဆိုင်ရာရွာတော့ရင်ပွဲ တောပိုင်တောင်ပိုင် ပွဲ အသီးသီးပင့်ဖိတ်အပ်နဲ့လိုက်တယ်။ ပွဲအပ်ခြင်းကိစ္စပြီးလို့ ကိုမြင့်နဲ့ လူငယ် (၃) ယောက်ကိုခေါ်ပြီး သုဿာန် သတ် မှတ်မယ့်နေရာကို အရင်သွားကြည့်လိုက် ရအောင်။ နေရာရောက်တော့ သတ်မှတ် မယ့် အကျယ်အဝန်း အရန်အတား ဝါးနဲ့ ခုတ်ပြုပြီး နေရာအကြမ်းသတ်မှတ်လိုက် တယ်။ ပြီးမှ အာဏာပိုင်များရဲ့ အမိန့်စာ ကို အရင်ဦးစွာဖတ်ကြားလိုက်တယ်။ ကမ္ဘာစောင့်နတ်မင်းကြီး လေးပါးထံ အမိန့်ခံ အမိန့်ပြန်ပြီး ဒီနေရာကို သင်္ချိုင်း မြေအဖြစ် သတ်မှတ်ကြောင်း အမိန့်ရွတ် လိုက်တယ်။ အဲ့ဒီနောက်တော့ ဆက် သွယ် လမ်းပေးထားတဲ့ ဝါးတားလမ်းမှ

တစ်ဆင့် အသုံးပြုနေတဲ့ သုဿာန်စိကို လာခဲ့လိုက်ကြတယ်။ သုဿာန်ကို ရောက်တော့...

“ကဲ...ကိုမြင့် ကျွန်တော် လုပ်ငန်းစမယ်။ ခဏ ဘေးမှာနေကြ”

လို့ ပြောဆိုပြီးနောက် ဘုရား။ တရား။ သံဃာ ရတနာသုံးပါးကို ပူဇော် ပသမှု ဦးစွာပထမ ပြုလုပ်လိုက်တယ်။ အဲ့ဒီအချိန်မှာတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့အာရုံ ထဲမှာ ပွဲလမ်းသဘင် ပွဲလန်လို့ လူတွေ ဟိုပြေး ဒီလွှား လုပ်နေသလိုထင်ရတယ်။ ဒါနဲ့ တစ်ဆက်တည်းမှာပဲ ကမ္ဘာစောင့် နတ်မင်းများ၊ တောပိုင်တောင်ပိုင်များ

ဘောရင်များကို အာရုံပြုပင့်ဖိတ်လိုက်
တယ်။ ပြီးမှပဲ...

“ဒီသုဿာန်မြေကို သင်္ဂြိုဟ်
လို ရှိကြတဲ့ နာနာဘာဝ၊ ဝိနာဘာဝ
အပေါင်းတို့ ဆိုင်ရာပုဂ္ဂိုလ်များရဲ့ အမိန့်
ပြန်တမ်းနဲ့ သင်တို့ ဤနေရာဝန်းကျင်တွင်
ဖိုတင်းနေထိုင်ခြင်းကို ယနေ့မှစ၍
ရှုပ်သိမ်းလိုက်သည်။ နေ့လယ် (၁) နာရီ
တိတိ အချိန်မှာ သင်တို့အတွက် သတ်
မှတ်နေရာချပြီး၍ သတ်မှတ်နေရာသစ်
သို့ ပြောင်းရွှေ့ကြရမည်။ ရွှေ့ပြောင်းချိန်
လာရောက်ကြေညာမည်။ အဝေးလေးပါး
သွားခြင်း၊ အစာရှာဖွေခြင်းမရှိအောင်
စုပေါင်းနေထိုင်ကြ။ သင်တို့၏ တစ်နေ့တာ
အစာအဖြစ် ယခုပေးသည်”

ဟုဆိုကာ နန္ဒနန်းနှင့်ဆန်စေ့
ရောရာများကို ဖြန့်ကျဲလိုက်တယ်။ အဲ့ဒီ
သင်္ချိုင်းသစ်ကနေ မူလ မီးလောင်မှော်
သင်္ချိုင်းကို ဆက်သွားလိုက်တယ်။ မီး
လောင်မှော်သင်္ချိုင်းကို ရောက်ခဲ့တယ်
ဆိုရင်ပဲ မီးအဖ်သင့်တဲ့နေရာမှာ သေဆုံး
သူတွေရဲ့ ဝိညာဉ်တွေက စုပုံနေသလိုပဲ။

သူတို့ ပျော်စရာကို ဖျက်ဆီးသလိုဆိုတော့
မာန်ဖိနေတဲ့ သတ္တဝါတစ်ကောင်လို
ရုတ်တရက် သင်္ချိုင်းမြေက လေကြမ်း
ကြမ်းနဲ့ အကြိုတော်ပြုလေရဲ့။ လူတွေ
အားလုံးမှာတော့ ကြက်သီးမွေးညှင်းထ
သွားကြတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ဆိုင်ရာ
အစောင့်အရှောက်တွေကို အာရုံပြု
ဘုရား၊ တရားကို တိုင်တည်လိုက်တော့
ဆိတ်ငြိမ်သွားပြန်တယ်။ ကျွန်တော်
လည်း အာဏာပိုင်များရဲ့ အမိန့်စာဖတ်
ကြား အမိန့်ပြန်တမ်းတွေကို ရှေ့က
သုဿာန်တွင် လုပ်ခဲ့တဲ့အတိုင်း ဆောင်
ရွက်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ရွာဘက်
ပြန်လာကြတယ်။ ဒီမှာ ဥက္ကဋ္ဌနဲ့ ကိုမြင့်
က...

“ဗျို့... ဆရာလေး၊ အဲ့ဒီ
သင်္ချိုင်းနစ်ချကြားမှာ ချင်းအမျိုးသား
တစ်ယောက်သေလို့ သင်္ဂြိုဟ်ထားတာ
ရှိသေးတယ်”

“ဟာ... ခင်ဗျားတို့ဟာလည်း
သင်္ချိုင်းဗလပွပါလား။ ဘယ်နားမှာလဲ”
“နေရာတော့ မသိဘူးဗျ။ ဟို

ရှေ့ကွေ့ ဘယ်ဘက်နဲ့ ညာဘက်မှာ
ဆိုလား”

“အဲ့ဒါဆိုပြန်ရင်းနဲ့ အမိန့်ပြန်
ရအောင်။ ပထမ ချင်းမျိုးသားကို ဦးတည်
လို သင်္ချိုင်းမြေနေရာရွှေ့မည့်အကြောင်း
ဆိုင်ရာအမိန့်နဲ့ သင်ကိုးကွယ်ရာ ဘုရား
သခင်ရဲ့အမိန့်ကို ခံယူပြီး ဒီနေ့ ရွှေ့ပြောင်း
တဲ့စီကို သွားရမယ်”

အဲ့လိုဆောင်ရွက်ပြီး ကုလား
သေသူကိုလည်း ရှေးနည်းအတိုင်း ဆောင်
ရွက်လို့ ကိုးကွယ်ရာဘာသာ၏ အမိန့်နာခံ
ပြီး ရွှေ့ပြောင်းသည့်ဆီကို လိုက်ပါရန်
အမိန့်ပေးလိုက်တယ်။ ကိစ္စဝိစ္စပြီးလို့
ရွာထဲ ဘုရားပွဲ မုန့်စားရင်း ပြောင်းရွှေ့
ချိန် တစ်နာရီကိုရောက်ဖို့ ဥက္ကဋ္ဌအိမ်မှာ
အချိန်ဖြုန်းနေလိုက်တယ်။ ဒီလိုနဲ့
နေ့လယ် (၁၂) နာရီခွဲလောက်မှာ ကိုမြင့်
ဦးဆောင်ပြီး အရန်မီးသတ်တပ်ဖွဲ့ဝင်
(၁၀) ယောက်နှင့်အတူ ပေါက်ပြား၊
ဂေါ်ပြား၊ ဓားတွေနဲ့အတူ ရွှေ့ပြောင်းဖို့
ထော်လာဂျီယာဉ်ကြီးခေါ်ပြီး ပရိတ်ရွတ်
အောင် ဆရာတောင်များပင့်ဖိတ်တင်

ဆောင်ပြီး ရွာအဝင်အစက မီးလောင် သင်္ချိုင်းကို စသွားလိုက်ကြတယ်။ (၁) နာရီတိတိအချိန်မှာတော့ ကျွန်တော်က ဦးဆောင်ပြီး...

“ကဲ...နာနာဘာဝ ဝိနာဘာဝ အပေါင်းတို့ သင်တို့ ပြောင်းရွှေ့ရမယ့် အချိန်ရောက်ပြီ။ ဒီတော့ တစ်ယောက် မကျန် ကိုယ်အထုပ်ကိုယူပြီး ရပ်ထားတဲ့ ကားပေါ်တက်ကြတော့။ အကျန်အပြု မရှိအောင် ဆိုင်ရာပုဂ္ဂိုလ်များက စောင့် ရောက်ကြပါလေ”

ပြောကြားလိုက်ရင်ပဲ သင်္ချိုင်း မြေတစ်ဝိုက် လေမတိုက်ဘဲ လှုပ်ခပ် သွားတာ အားလုံးမြင်ကြရတယ်။ ကြမ်း ကြမ်းရန်းရန်း တိုက်တဲကလေးက ခဏ နေတော့ ငြိမ်သွားတယ်။ အချိန် (၁၅) မိနစ်ခန့်စောင့်ဆိုင်း ကားပေါ်တင်ဆောင် လိုက်တယ်။ အဲဒီနောက်မှာတော့ မိသတ် တပ်ဖွဲ့ဝင်တွေနဲ့အတူ အဲနေရာဝန်းကျင် ကို ခုတ်ထွက်ရှင်းလင်းပြီး မြေကြီးကို ပေါက်ပြားများနှင့် ပေါက်ဆွ မြေလှန် လိုက်ကြတယ်။ ပြီးရင်လည်း ဆရာတော်

တို့ကို နေရာထိုင်ခင်းပြုပေးပြီး မြေနုတ် ကမ္ဘာဝါ ပရိတ်တော်တွေ ရွတ်ဖတ် အမျှ ပေးဝေပြီး သုဿာန်မြေကို ရုပ်သိမ်း လိုက်တယ်။ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ လိုက်ပါပြီး တင်ဆောင်ထားတဲ့ကားကို ထွက်စေတယ်။ ပေပါ (၁၅) လုံးနိုင် ထော်လာဂျီကားဟာ ကားအခွံသဏ္ဌာန် နှင့် မနည်းရုန်းကန်မောင်းနေရတယ်။ စက်ရှိန်တင်မောင်းရင်း ကားမှာ ငယ်သံ ပါအောင်အော်နေလေတယ်။ ဒီလို သယ်ဆောင်လာရင်း သင်္ချိုင်းမြေနုတ်ခုံ ကြား လမ်းဘယ်ညာမှာရှိတဲ့ သေသူ နှစ်ယောက်ကို အမိန့်ပေးတင်ဆောင်ခဲ့ရ သေးတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ရွာအဝင် သင်္ချိုင်းကို ရောက်တော့ ကားရပ်ခိုင်းပြီး...

“ပါလာတဲ့ ဝိညာဉ်အပေါင်းတို့ ရှေ့က လမ်းကြောင်းပေးထားတဲ့လမ်းကို ရွာလူကြီးဦးဆောင်ပြီး သတ်မှတ်နေရာ ကို အတည်ပြုဖို့ သစ်ခက်ကိုယူ နေရာ သစ်မှာစိုက်ဖို့ သွားပြီးဖို့ မင်တို့နောက်က မသွေမဖည် လိုက်သွားကြ”

ဟု ကားပေါ်မှ ချမိန့်ပေးရပြန်

တယ်။ ပြီး လက်ရှိသင်္ချိုင်းကိုလည်း ခေ နည်းတူ ဆောင်ရွက်ပြီး မြေလှန်လိုက် တယ်။ စောစောကတင်လာတဲ့ကားဟာ သိသိသာသာ ဝန်ပေါသွားတော့တယ်။ ဒါဆိုရင်ပဲ သင်္ချိုင်းမြေနေရာ သတ်မှတ် ပြောင်းရွှေ့ခြင်း ပြီးပါတော့တယ်။ ဆရာ တော်များ ပရိတ်ရွတ်ပြီးချိန်မှာတော့ ကျွန်တော်တို့နှင့် မိသတ်ရဲဘောတစ်တွေ အားလုံး ထော်လာဂျီကားစီးပြီး ရွာကို ဦးတည်မောင်းစဉ်မှာတော့ စောစောက ဝန်တင်ထားသလိုမဟုတ်ဘဲ ပေါ့ပါးစွာပဲ ကားကသွားပြီး ရွာကိုရောက်ခဲ့တယ်။ ကားပိုင်ရှင်ရဲ့ မေတ္တာရပ်ခံချက်နဲ့ ကားကို လည်း ဘေးရန်ကင်းအောင် တလျှော် ကင်ပွန်းနဲ့ သန့်စင်ပေးလိုက်ရတယ်။

ဒီလိုနဲ့ အချိန်တွေကြာလာပြီး ချိန်မှာတော့ မီးလောင်မော် သင်္ချိုင်းတွေ မှာ နေ့ညသွားသွား အခြောက်အလှန့် မရှိလို့ ဝိညာဉ်အပေါင်းတို့လည်း နေရာ မှန်ကို ရောက်ရှိသွားကြလေရဲ့

ဂန္ထီရစောရန်နိုင်(ကထေးဝ)

အတိတ်ကဘဝ နိမိတ်ဆောင်ရန်

Pure
BACARDI
SPICE

SPICED RUM

ကြမ္မာ၏ နိမိတ်များ
မျက်မှန်အောက်

ကျွန်ုပ် မရေးသားချင်သော
ဇာတ်လမ်းများထဲမှ ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်
အကြောင်းကို ရေးသားဖော်ပြချင်ပါသည်။

ထိုဇာတ်လမ်းမှာ ကျွန်ုပ်၏ညီ
အရင်းဖြစ်သူ လှမြင့်သော်နှင့် ခယ်မ
ဖြစ်သူ တိုးတိုးလွင်တို့ ဇနီးမောင်နှံ၏
ဇာတ်လမ်းပင်ဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်ညီဖြစ်သူ လှမြင့်သော်
တွင် ဇနီးမယား သုံးဦးတိတိရှိပေသည်။
ပထမဇနီး ချိုသဖြူနှင့် သားတစ်ယောက်၊
သမီးတစ်ယောက် ရရှိပြီ။ ဒုတိယဇနီး
ဌေးဌေးနှင့်အတူ ပေါင်းသင်းနေထိုင်ခဲ့
သည်။ ဒုတိယဇနီးနှင့် သမီးတစ်ယောက်
ရသည်။ ဒုတိယဇနီး ဌေးဌေးမှာ စရိုက်
ကြမ်းသည်။ အကျင့်ဖောက်ပြန်သည်။
လှမြင့်သော်နှင့် ပေါင်းသင်းနေထိုင်ရင်းမှ
အခြားယောက်ျားတစ်ဦးနှင့် ငြိစွန်းဖောက်
ပြန်သည်။ လှမြင့်သော်မှာ ထိုအကြောင်း
များကို ဖုံးဖိ၍ ခေါင်းမဖော်နိုင်အောင်
အရှက်ကြီးရှက်ခဲ့ရသည်။ ဒုတိယဇနီး၏
ဖောက်ပြန်မှုအထက်ကြောင့် အရက်ကို စွဲမြဲ
စွာသောက်တတ်သောအကျင့် ရလာ

သည်။ လှမြင့်သော်မှာ ဇနီးဌေးဌေးနှင့်
မကြာခဏ စကားများရန်ဖြစ်ပြီး အဆင်
မပြေဖြစ်ကြရသည်။

ထိုအချိန်၌ လှမြင့်သော်သည်
တိုးတိုးလွင်နှင့်ဆုံသည်။ တိုးတိုးလွင်မှာ
တစ်ခုလပ်ဖြစ်သည်။ ယောက်ျားဖြစ်သူမှာ
ဝင်ငွေကောင်း၍ အခြေအနေအဆင်ပြေသူ
ဖြစ်သည်။ နောက် မိန်းမယူ၍ တိုးတိုးလွင်
နှင့် ကလေးနှစ်ယောက်ကို ဖန်သွားခဲ့သည်။

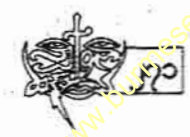
တိုးတိုးလွင်မှာ ကလေးနှစ်
ယောက်နှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့ရပြီး အခက်အခဲ
များနှင့် ရင်ဆိုင်နေရချိန်ဖြစ်သည်။ လှမြင့်
သော်နှင့် တိုးတိုးလွင်တို့ ယူလိုက်ကြ
သည်။ လှမြင့်သော်မှာ ကိုယ်ပိုင်ဆေးခန်း
ဖွင့်ထားသည်။ ဆရာဝန်တစ်ဦးကူးထား၍
သူ့ကိုယ်တိုင်က ဆရာဝန်ရေးဝေသည့်
ဆေးမှတ်တမ်း အညွှန်းအတိုင်း ဆေးပေး
သူ၊ ငွေယူသူဖြစ်သည်။ ထိုလုပ်ငန်းဖြင့်
လှမြင့်သော်မှာ အဆင်ပြေသည်။ ထို
ဝင်ငွေဖြင့် လှမြင့်သော်နှင့် တိုးတိုးလွင်
တို့ အိမ်ကူး၍ အတူနေထိုင်ကြသည်။

လှမြင့်သော်၏ ဒုတိယဇနီး

ဌေးဌေးမှာ မကျေနပ်သော်လည်း မည်သို့
မျှမပြောနိုင်ဘဲ လက်ပိုက်ကြည့်နေရသည်။

လှမြင့်သော်နှင့် တိုးတိုးလွင်
တို့မှာ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အလွန်ချစ်ကြ
သည်။ လှမြင့်သော်မှာ စကားပင် ကျယ်
ကျယ်ပြောတတ်သူ မဟုတ်ပေ။ အတင်း
အဖျင်းပြောသည်ကိုလည်း မနှစ်သက်
ပေ။ လှမြင့်သော်မှာ အရက်ကိုစွဲစပြုနေ
ပေပြီ။ ဆေးခန်းပိတ်သည်နှင့် အရက်ဆိုင်
သို့ ပြေးတော့သည်။ မကြာခင်မှာပင်
တိုးတိုးလွင်က လှမြင့်သော် သွားတတ်
သည့် အရက်ဆိုင်သို့ လိုက်လေသည်။
လှမြင့်သော်ထိုင်သည့် စားပွဲ၌ဝင်ထိုင်
သည်။ ယောက်ျားဖြစ်သူအတွက် အရက်
ငွေပေး ရေရောပေးသည်။ အမြည်းခွဲပေး
သည်။ တိုးတိုးလွင်က လှမြင့်သော်အပေါ်
၌ အနွှဲတာခံ၍ ပြုရာ စောင့်ရှောက်ပေး
သူဖြစ်သည်။

အရက်စွဲနေပြီဖြစ်သည့် လှမြင့်
သော်သည် နောင်တော် အရက်သမားကြီး
တို့၏ ထုံးစံအတိုင်း ပြုမူကျင့်ကြံလေတော့
သည်။ အရက်ကြိုက်နှစ်သက်၍ စွဲနေ

သာ အရက်သမားတို့သည် အရက်
သောက်လျှင် အပြင်းမလို ထမင်းလည်း
မစားဘဲနေသည်။ အရက်သောက်နေလျှင်
ကျေနပ်နေပေတော့သည်။ ထို အကျင့်မှာ
အချိန်ကြာမြင့်လာသည်အခါ၌ ဒုက္ခ
အကြီးအကျယ်ပေးလာတော့သည်။

လှမြင့်သော်မှာ အရက်သမား
တို့ ထုံးစံအတိုင်း အသောက်များ၍ အစား
ပျက်လာသည်။ အာဟာရ ယုတ်လျော့
လာသည်။ ထို့နောက် အစာအိမ်ရောဂါပါ
စွဲကပ်လာသည်။ လှမြင့်သော်သည်
အစာအိမ်ရောဂါကို ထိရောက်စွာ ဆေးဝါး
ကုသခြင်း မပြုခဲ့ပေ။ ပေပေတေတေနေ၍
အရက်ကိုသာ အဖော်ပြုနေခဲ့သည်။
တိုးတိုးလွင်ကလည်း ယောက်ျားဖြစ်သူကို
အလိုလိုက်၍ ဘာမျှမပြောခဲ့ပေ။

လှမြင့်သော် ဗိုက်အောင့်သည့်
ဒဏ်ကို မချိမဆံ့ ခံစားရ၍ ဆေးရုံတင်
လိုက်ရသည်။ ဆေးရုံရောက်လျှင် စမ်းသပ်
စစ်ဆေး၍ ချက်ချင်းပင် ခွဲစိတ်ခြင်းပြု
သည်။ ဝမ်းတွင်းရှိ အူများ လုံးဝမကောင်း
တော့သဖြင့် ဖြတ်ထုတ်ပစ်လိုက်ရသည်။

အစာအိမ်လည်း ပေါက်နေသဖြင့် ဖာထေး
ကုသခြင်းပြုရသည်။ ခန္ဓာကိုယ်အတွင်း
ပိုင်း တစ်သျှူးစက်ယူ၍ ဓာတ်ခွဲခန်းသို့
ပို့ပြီး စစ်ဆေးသည်။ ဓာတ်ခွဲခန်းမှ
အဖြေသိရသည်။ ဆရာဝန်များ ကြိုတင်
ခန့်မှန်းထားသည့်အတိုင်းပင် “အစာအိမ်
ကင်ဆာ”ဟု သိရသည်။

လှမြင့်သော် စိတ်ဓာတ်မကျ။
မိမိကိုယ်ကို ပြန်၍ ကျန်းမာရေးကောင်း
လာစေရန် ဆက်လက် ဆေးဝါးကုသ
မည်ဟု ဆုံးဖြတ်သည်။ ခွဲစိတ်ဒဏ်ရာ
သက်သာလျှင် ဆေးရုံမှဆင်းရသည်။
တတိယမြောက် ဇနီး တိုးတိုးလွင်ထံသို့
သာ သွား၍ အတူနေထိုင်သည်။ ဒုတိယ
ဇနီး ဌေးဌေးက လှမြင့်သော်ကို ဆေးဝါး
ကုသပေးခြင်းဖြစ်သည်။

လှမြင့်သော် ဆေးဝါးဆက်
လက် ကုသသော်လည်း သက်သာခြင်း
မရှိလှပေ။ အစာမာ လုံးဝမစားနိုင်၊ ထမင်း
စား၍ လုံးဝမရပေ။ ထမင်းစားလျှင်
အစာမကြော့ဘဲ အစာများ ပြန်အန်သည်။
စွပ်ပြုတ်မျှသာ သောက်၍ရတော့သည်။

အားလုံးကလည်း အခြေအနေမကောင်း
ဟု သတ်မှတ်ထားကြသည်။

လှမြင့်သော်၏ အခြေအနေ
ကို သူ၏ ဒုတိယဇနီး ဌေးဌေးကလည်း
ကောင်းစွာသိသည်။ ပြုစုစောင့်ရှောက်
ခြင်း အလျဉ်းမပြုခဲ့ပေ။ တတိယဇနီး
တိုးတိုးလွင်ကသာ အန္တတာခံ၍ ပြုစု
စောင့်ရှောက်ပေးခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့်
လည်း လှမြင့်သော်က တိုးတိုးလွင်အပေါ်
၌သာ ပို၍ သံယောဇဉ်ကြီးခဲ့ပေသည်။

လှမြင့်သော် တတိယအကြိမ်
ဆေးရုံတက်ရပြန်သည်။ သက်သာလျှင်
ပြန်၍ဆင်းသည်။ လှမြင့်သော်မှာ အစာ
လုံးဝမဝင်တော့။ စွပ်ပြုတ်၊ ဆန်ပြုတ်
လောက်မျှသာ အစာဝင်တော့သည်။
ခြေဖျား၊ လက်ဖျားများ အမြဲလိုလို အေး
စက်၍နေသည်။ ထို့နောက်တွင် ခန္ဓာကိုယ်
အောက်ပိုင်း အကြောသေသလိုဖြစ်သွား
ပြီး ခြေထောက်နှစ်ဖက် လှုပ်ရှားခြင်းမပြု
နိုင်တော့ပေ။ ထိုအချိန်၌ တိုးတိုးလွင်က
သာ လှမြင့်သော်ကို အိပ်ရေးပျက်ခံ၍
ပြုစုပေးခဲ့သည်။ တိုးတိုးလွင်မှာ တစ်နေ

ကုန် ပုလင်းဆေးသည့် အလုပ်ရုံ၌ ပုလင်း
ဆေးသည့်အလုပ် လုပ်ရသည်။ အလုပ်မှ
ပင်ပန်း၍ ပြန်လာလျှင် မနားနိုင်သေး။
လှမြင့်သော်အတွက် လိုအပ်သည်များကို
ဆောင်ရွက်ပေးရသည်။ လှမြင့်သော်
နာကျင်ကိုက်ခဲသည်ဟုဆိုလျှင် နှိပ်ပေး
ရသည်။ တိုးတိုးလွင်မှာ တစ်ညလုံးမအိပ်
ရဘဲ လှမြင့်သော်ကို နှိပ်ပေးရသည်။ ဆီး
သွား၊ ဝမ်းသွား ကိစ္စများ ဆောင်ရွက်ပေး
ရသည်။ တိုးတိုးလွင်မှာ မည်မျှပင်
ပင်ပန်းစေကာမူ တစ်ချက်မျှ မညည်းညူ
ဘဲ လှမြင့်သော်အတွက် လုပ်ကိုင်ဆောင်
ရွက်ပေးခဲ့သည်။ ဒုတိယဇနီး ငွေငွေကမူ
လှည့်ပင်မကြည့်။

လှမြင့်သော်၏ ဝေဒနာမှာ
တိုး၍လာသည်။ ဝမ်းဗိုက်အတွင်းမှ
အောင့်သည်။ ခြေထောက်များ မလှုပ်ရှား
နိုင်၊ အစာမဝင်သဖြင့် အားအင်များ
ယုတ်လျော့လာသည်။ ဝမ်းပါဖျက်လာ
သည်။ အခြေအနေ ပို၍ဆိုးလာသဖြင့်
ရွာသာကြီးရှိ “ထွန်း ကင်ဆာဖောင်
ဒေးရှင်း” သို့ လှမြင့်သော်ကို တင်သည်။

ရွာသာကြီးသို့ သွားရသည်မှာ မလွယ်ကူ
ပေ။ ခရီးဝေးလွန်းသည်။

ရွာသာကြီးရှိ ကင်ဆာဖောင်
ဒေးရှင်း ဆေးရုံသို့ သွားရေလာရေမှာ
ခရီးစရိတ်ကြီးမြင့်လှသည်။

လှမြင့်သော် “ထွန်းကင်ဆာ
ဖောင်ဒေးရှင်း” ဆေးရုံသို့ တက်သွားချိန်
၌ လူနာစောင့်မည့်သူမရှိ။ လှမြင့်သော်၏
ဒုတိယဇနီး ငွေငွေကလည်း သူနေ
မကောင်း၍ ခါးနာနေ၍ မစောင့်နိုင်ဟု
ဆိုသည်။ တတိယဇနီး တိုးတိုးလွင်ကမူ
နံနက်စောစောထ၍ အလုပ်သွားနေသဖြင့်
မစောင့်နိုင်ပြန်ပေ။ တိုးတိုးလွင်မှာ တစ်နေ့
လုပ်မှ တစ်နေ့စားရသူဖြစ်သည်။ လှမြင့်
သော် နေထိုင်မကောင်းဖြစ်နေသည်
အချိန်မှစ၍ လှမြင့်သော်က ငွေမပေးနိုင်။
သူမဝမ်း သူမကျောင်းနေရသူဖြစ်သည်။
လှမြင့်သော် ဆေးရုံတက်တိုင်း လူနာ
စောင့် လုပ်ပေးနေသူပင် ဖြစ်သည်။

ဤတစ်ကြိမ်သည် လှမြင့်သော်
တစ်ယောက် စတုတ္ထအကြိမ်မြောက်
ဆေးရုံတက်ခြင်းပင်တည်း။

ကျွန်ုပ်မှာမူကား အိမ်တွင်ပင်
စာရေး၊ စာဖတ်ပြုရင်း သားသမီးနှစ်ဦး၏
စားရေး၊ သောက်ရေးအတွက် စီမံ
ချက်ပြုတ်ရင်းဖြင့် ကုန်ရစ်ခဲ့သည်။ ဆေးရုံ
သွားစောင့်သော ဇနီးဖြစ်သူ မစန်းသွယ်
ဖုန်းဆက်ပြောမည့်သတင်းကိုသာ စောင့်
မျှော်နေမိသည်။

နှစ်ရက်ကြာသည်အထိ ဆေးရုံ
မှ ဖုန်းမလာပေ။ ကျွန်ုပ်မှာ အကျိုး
အကြောင်းသိချင်စိတ် ပြင်းပြနေသည်။
တတိယမြောက်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်၏ ဖခင်
ကြီးက သားဖြစ်သူ လှမြင့်သော်အတွက်
ငွေနှစ်သောင်းနှင့် လူနာစောင့်ဖြစ်သူ
ချွေးမဖြစ်သည့် မစန်းသွယ်အတွက် ငွေ
တစ်သောင်းကို သူ၏တပည့်တစ်ဦးအား
ဆေးရုံသို့ ပို့လွှတ်လိုက်သည်။

ထိုနေ့သည် ဝါဆိုလပြည့်နေ့
ဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်၏ဖခင် တပည့်ဖြစ်သူက
ရွာသာကြီးဆေးရုံသို့သွားပြီး လူနာလှမြင့်
သော်အတွက် ငွေနှစ်သောင်း၊ လူနာစောင့်
မစန်းသွယ် ငွေတစ်သောင်းပေး၍ အကျိုး

အကြောင်း မေးမြန်း ပြောဆိုပြီး ပြန်သွား
သည်။

ထိုနေ့ တစ်နေ့လုံး မိုးရွာနေ
သည်။

ညဦးပိုင်းတွင် တခေါ်ခေါ်ဖြင့်
မိုးသည်းလာသည်။

ည ရှစ်နာရီကျော်တွင် ကျွန်ုပ်
ထံသို့ ကျွန်ုပ်ဇနီးက ဖုန်းဆက်သည်။

ကျွန်ုပ် ဖုန်းကိုင်လိုက်သော
အခါ...

“ကိုသိုက်မောင်လား။ ရှင်ညီ
အခု ရှစ်နာရီခွဲမှာဆုံးသွားပြီ။ ကျွန်မ
ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ”

“ငါလည်း လာဖို့ အချိန်မရ
တော့ဘူး။ လိုအပ်တာ ဆေးရုံက စီစဉ်
ပေးမှာပါ။ အလောင်း ရေခဲတိုက်ပို့ဖို့ပဲ
အရေးကြီးတယ်”

“ပိုပြီးသွားပြီ။ ကျွန်မ ဘာ
ဆက်လုပ်ရမှာလဲ”

“ဘာမှ ဆက်မလုပ်နဲ့တော့။
ကားငှားပြီး အိမ်သာပြန်လာခဲ့ပေတော့။
လိုတာ မနက်မှဆက်လုပ်ကြတာပေါ့”

“အင်း...အင်း...ကျွန်မ ခုပဲ
ပြန်လာခဲ့မယ်။ လူလည်း အရမ်းပင်ပန်းနေ

ပြီ။ တစ်ချက်ကလေးမှ မအိပ်ရသေးဘူး”

ကျွန်ုပ်သည် ညီဖြစ်သူ လှမြင့်

သော် သေဆုံးသည့်သတင်းကို ခုတိယ

ဇနီး ငွေးငွေးထံသို့ လူကြုံလွှတ်၍

အကြောင်းကြားခိုင်းလိုက်သည်။

မိုးက သည်းထန်စွာ ရွာသွန်း
လာသည်။

မိုးရေစက်များကို အဓိပ္ပာယ်မဲ့

စွာ ငေးစိုက်၍ကြည့်ရင်း သေခြင်းတရား

အကြောင်းကို အနုလုံး ပဋိလုံ တွေးတော

စဉ်းစားနေမိသည်။

“ဪ... မမြနိုင်လွန်းတဲ့

သေခြင်းတရားပါလား”

ထိုနေ့ည ဆယ်နာရီကျော်ကျော်

တွင် ကျွန်ုပ်၏ဇနီး မစန်းသွယ် တက္ကစီ

တစ်စီးဖြင့် အိမ်သို့ပြန်လာသည်။ တက္ကစီ

သမားကို ကားခန့်ခွက်ဘက် ပေးလိုက်

ရသည်။

အိမ်သို့ရောက်မှပင် ကျွန်ုပ်၏

ဇနီးက အကြောင်းစုံပြောပြသည်။

“ထွန်းဟောင်အေးရှင်း ဆေးရုံက
အတော်လေးကောင်းပါတယ်။ အဆင်

လည်းပြေတယ်။ ငွေကုန်ကြေးကျ မရှိ

ဘူး။ လူနာရော၊ လူနာစောင့်ပါ ထမင်း

ကျွေးတယ်”

“အင်း...အတော်သက်သာ

တာပဲ”

“ဟုတ်တယ်...ဆေးဖိုး၊ စား

သောက်စရိတ် လုံးဝပေးစရာမလိုဘူး။

တချို့ လူနာတွေ၊ လူနာစောင့်တွေဆို လန့်

ချီ နှစ်နဲ့ချီကြာနေတဲ့လူတွေတောင် ရှိ

တယ်”

“ကဲ...ကဲ...အကြောင်းစုံ

ပြောပြပါဦး”

သမီးခင်းပေးသော အိပ်ရာပေါ်

၌ လဲလျောင်းရင်းမှ မစန်းသွယ်က ပြော

ပြသည်။

“ကျွန်မလည်း အိပ်ချိန်ကို မရ

ဘူး။ ရှင်ညီက ခဏ ခဏ ခေါ်နေတယ်။

နှိပ်ပေးရတယ်။ ဝမ်းသွားတာ၊ ဆီးသွား

တာ လုပ်ပေးရတယ်။ ဝမ်းက တစ်နေ့ကို

အကြိမ်နှစ်ဆယ်လောက် သွားတယ်။

ကျွန်မလည်း နားချိန်ကိုမရဘူး။ ကိုလှမြင့်
သော်ရဲ့ လက်ဖျား ခြေဖျားတွေက အေး
စက်လာတယ်။ သွေးဆုတ်လာတာနဲ့တူ
တယ်။ ဒီနေ့ ညဘက် ရှစ်နာရီလောက်
မှာ မောတယ်ပြောတာနဲ့ ဆရာမကိုသွား
ပြီးပြောတယ်။ ဆရာမက အောက်ဆီဂျင်
ဘူးနဲ့ အသက်ရှူခိုင်းတယ်။ ဆရာဝန်က
လိုအပ်တဲ့ ဆေးတစ်လုံးထိုးပေးတယ်။

သိပ်မကြာပါဘူး။ သူ သွေး
ဆုတ်သွားတယ်။ ဆရာမဆီ ကျွန်မပြေး
ပြောတယ်။ ဆရာမက စမ်းသပ်ကြည့်ပြီး
အခြေအနေမကောင်းဘူး။ အိမ်ကိုဖုန်းဆက်
ချင် ဆက်တော့လို့ပြောတယ်။ ကျွန်မ
လက်ထဲမှာပဲ ကိုလှမြင့်သော် ညင်ညင်
သာသာနဲ့ အသက်ထွက်သွားတာပါပဲ။

ကျွန်ုပ်မှာ ဝမ်းနည်းကြေကွဲ
စိတ်ကို ချုပ်ထိန်းထားလိုက်ပြီး ဦးခေါင်း
ကို ခပ်သွက်သွက် ယမ်းခါပ်လိုက်၏။

“ဒီနေ့မနက်မှာ အဖေ လွှတ်
လိုက်တဲ့ အဖေ့တပည့် ကိုထွဋ် ရောက်
လာတယ်။ ကိုလှမြင့်အတွက် ငွေနှစ်
သောင်း ကျွန်မအတွက် ငွေတစ်သောင်း

ဆိုပြီး ပေးသွားတယ်။ ကိုလှမြင့်သော်
ဆုံသွားတော့ ကျွန်မလည်း အနားမကပ်
ရဲဘူး။ ဆရာမကိုခေါ်ပြီး ကိုလှမြင့်သော်
ဆီမှာ ငွေနှစ်သောင်းရှိတယ်။ ကျွန်မ
မယူရဲလို့ပါ။ ပြောတော့ ဆရာမက ကိုလှ
မြင့်သော်အိတ်ထဲက ငွေနှစ်သောင်းကို
နှိုက်ယူပြီးပေးတယ်။ အဲဒီငွေနှစ်သောင်း
ထဲက တစ်သောင်းကို ကူညီလုပ်ကိုင်ပေး
တဲ့ လူတွေအတွက် ပေးခဲ့တယ်။ ကျန်
ငွေကတော့ ဗာဟီရစရိတ်နဲ့ တက္ကသိုလ်
ပဲ ကုန်သွားတယ်။

“အေး...အေး...ကုန်သင့်
ကုန်ထိုက်လို့ကုန်တာပဲကွာ။ ကုန်ပါစေ
ပေါ့”

ကျွန်ုပ်၏ဇနီး မစန်းသွယ်မှာ
ပင်ပန်းလွန်းလှပြီဖြစ်သဖြင့် နှစ်ခြိုက်စွာ
အိပ်ပျော်သွားရှာလေသည်။

နောက်တစ်နေ့...
ကျွန်ုပ်၏ဇနီးသည် မစန်းသွယ်
မှာ နံနက်စာစားပြီးလျှင် ပြန်၍အိပ်နေ
သည်။ ကျွန်ုပ်ဟာ လမ်းထိပ်လက်ဖက်

ရည်ဆိုင် သွားထိုင်သည်။
ကျွန်ုပ်ပြန်လာလျှင် မစန်းသွယ်
က မျက်စိပျက် မျက်နှာပျက်နှင့်တိုင်တော့
သည်။

“အခုလေးတင် အိမ်ပေါ်ကို
ကိုလှမြင့်သော်ခေါ်နော်။ ငွေငွေနဲ့ သူ့သမီး
လာပြီး ကျွန်မကို အော်ကြီးဟစ်ကျယ်နဲ့
ရန်တွေ့သွားတယ်”

ကျွန်ုပ်ဟာ မျက်မှောင်ကြုတ်
လိုက်၏။

“ဘာဖြစ်လာပြန်ရတာလဲ။ ငါ့ကို
သေသေချာချာရှင်းပြစမ်း”

ကျွန်ုပ်မှာ စိတ်လည်းတို၊
အိပ်လည်းထွက်မိသည်။

မစန်းသွယ် ရှင်းပြမှပင်
အကြောင်းနံ့သိရတော့သည်။

“ဒီလို ရှင် လမ်းထိပ်ထွက်
သွားလို့ သိပ်မကြာခင်မှာ ငွေငွေနဲ့ သူ
သမီး အိမ်ပေါ်ကို ခြေသံပြင်းပြင်းနင်းပြီး
တက်လာတယ်။ ကျွန်မက သူတို့ကို
ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ပြောပြီး ညှော်ခံပါ
တယ်။ ငွေငွေက မျက်နှာကြောတင်း

တင်း။ လေသံမာမာနဲ့...

“ငါတို့ ဆေးရုံကနေ ပြန်လာတယ်။ ဆေးရုံကလူတွေက ပြောလိုက်တယ်။ လှမြင့်သော်ကို ပိုက်ဆံလာပေးတဲ့လူက ငွေတစ်သိန်းကျော် ပေးသွားတာတွေတယ်တဲ့။ ဘယ်မှာလဲ အဲဒီပိုက်ဆံပြန်ပေးတဲ့။ ပိုက်ဆံထုပ်က အထူးကြီးလို့ ပြောတယ်။ ကျွန်မလည်း ကောင်းကောင်းမွန်မွန်နဲ့ ပြန်ရှင်းပြပါတယ်။ အဖေရဲ့ တပည့်က ကိုလှမြင့်သော်အတွက် လာပေးတာ ငွေနှစ်သောင်းတည်းပါ။ ကျွန်မအတွက် ငွေတစ်သောင်းဆိုပြီး လာပေးသွားတာပါ။ ကိုလှမြင့်သော်အဖို့က ငွေနှစ်သောင်းကို ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးတဲ့ သူတွေအတွက် တစ်သောင်းပေးလိုက်တယ်။ ကျန်တာတော့ တက္ကစိကားခနဲ့ အသေးသုံးစရိတ်နဲ့ အကုန်ပါပဲလို့ ရှင်းပြလိုက်တယ်။ အဲဒီလို ရှင်းပြတာကို ငွေးငွေက မကျေနပ်နိုင်သေးဘဲ သူကို ပြောလိုက်တဲ့လူတွေက ငွေပေးသွားတာ ငွေထုပ်က အထပ်လိုက်ကြီးလို့ သေသေချာချာပြောလိုက်တယ်။ ဒီတော့ ကျွန်မ

လည်း “ဒီကိစ္စ အဖေဆီသွားမေး” လို့ ပြောတော့ ငွေးငွေက ငေါ့သံနဲ့ “မေးရမှာပေါ့ မေးရမှာပေါ့” လို့ပြောပြီး ဆင်းသွားတယ်။ ကျွန်မကတော့ ဒေါသဖြစ်ပြီး လိုက်မသွားဘဲ အိမ်မှာကျန်နေခဲ့တယ်။ သမီးက သူတို့သားအဖိ နောက်ကနေ မယောင်မလည်လိုက်သွားတယ်။ ငွေးငွေတို့သားအဖိက အဖေဆီသွားပြီး မေးကြတယ်လေ။ အဖေက သူ့ငွေဘယ်လောက် ပေးလိုက်တယ်ဆိုတာ ပြောရော ငွေးငွေတို့သားအဖိ မျက်စိမျက်နှာအကြီးအကျယ် ပျက်သွားကြတယ်လို့ သမီးက ပြန်ပြောတယ်။ အဲဒီတော့မှ ငွေးငွေက စကားကိုလျှော့ချပြီး လှမြင့်သော် နေမကောင်းတာ၊ သူ့မှာ ငွေဘယ်လောက်ကုန်တယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း အဖေကို ပြောတယ်တဲ့။ အဖေက စိတ်ရှုပ်မခံချင်တာနဲ့ သူတို့သားအဖိကို မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်လို့ ရုံခွဲရုံခွဲနဲ့ ပြန်သွားတယ်။ ရှင်တို့ အမျိုးတွေက တစ်စက်မှမကောင်းဘူး။ ကျွန်မ လူနာသွားစောင့်လို့ ကျွန်မ အလုပ်ပျက်ရတယ်။ ကျွန်မမှာ အိပ်ရေးပျက်ပြီး ပင်ပန်းရတယ်။

ဒီ ကျေးဇူးကိုတောင် မထောက်ဘူး။ ကျွန်မကို စွပ်စွပ်စွဲစွဲနဲ့ လာပြောတယ်။ ဟင်း... လောဘသိပ်ကြီးတဲ့ မိန်းမ။ ရှင်တို့ သတိထားနေ ကျွန်မကတော့ လုံးဝ မကျေနပ်ဘူး။

“တောက်...တော်တော်ခက်တဲ့ ဟာတွေဘဲ။ မင်းဘက်က မှန်နေတာပဲ မစနဲ့။ မင်း မဟုတ်တာ ဘာမှမလုပ်ခဲ့တာဘဲ။ အဖေလည်း ဒီအကြောင်းကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်းသိသွားပြီ မဟုတ်လား။ ဆေးရုံက လူနာစောင့်တွေက စကားကားပြီးပြောလိုက်ကြတာ နေမှာပေါ့။”

မစန်းသွယ်မှာ မကျေနပ်နိုင်၊ ဒေါသ အကြီးအကျယ်ထွက်နေပေသေးသည်။

“ဒီမှာ...ကိုသိုက်။ ရှင်ညီရဲ့ ရက်လည်ကို ကျွန်မ လုံးဝမသွားနိုင်ဘူး။ ရှင်လည်း မသွားနဲ့။ သေခန်းဖြတ်ပဲ။ ရွာသာကြီးဆေးရုံကနီးရင် ကျွန်မ အခု လိုက်ပြီး ရှင်းလိုက်ချင်သေးတယ်။”

ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် နားလည်စာနာမှု၊ အသိတရားခေါင်းပါးလှသည်

ငွေငွေကို ဒေါသထွက်မိသော်လည်း
စိတ်လျှော့လိုက်ရသည်။

“ငါလည်း ဒီအကြောင်းကို
ကြားရတာ မကျေနပ်တာ အမှန်ပဲ။ ဒါ
ငွေငွေရဲ့လောဘကြောင့်ဖြစ်ရတဲ့ ပြဿ
နာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ငါ ဒီမိသားစုမှာ အစ်ကို
အကြီးဆုံးဖြစ်နေတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
ငါက ခွင့်လွှတ်သည့်ခံပေးရမယ် ဝတ္တရား
ရှိတယ်။ ဘယ်သူ တရားဖျက်ဖျက်၊ ကိုယ်
က မပျက်ရဘူးလေကွယ်။ မင်း မသွားချင်
နေလို့ရတယ်။ ငါကတော့ မသွားလို့
မသင့်ဘူး။ သွားမှဖြစ်မယ် မိန်းမရယ်”

“ဒါတော့ ရှင့်သဘောပဲ”

“ကဲ...ကဲ...မင်း အိပ်လိုက်
ဦး”

ကျွန်ုပ်မပြောခင်ကပင် မစန်း
သွယ်မှာ အိပ်ရာပေါ်၌ နေရာယူပြီးဖြစ်
နေပေပြီ။ ကျွန်ုပ်မှာမူ စိတ်ရှုပ်ထွေးလာ
သဖြင့် တရားခွေတစ်ခွေဖွင့်၍ နားထောင်
နေလိုက်လေသည်။

ကျွန်ုပ်၏ညီ လှမြင့်သော်၏
နာရေးရက်လည်ကို လှမြင့်သော်၏

ဒုတိယဇနီး ငွေငွေ၏အိမ်တွင် ပြုလုပ်
သည်။ ရက်လည်နေ့တွင် မစန်းသွယ်
မပါဘဲ ကျွန်ုပ်တစ်ဦးတည်းပင် ငွေငွေ၏
အိမ်သို့ သွားခဲ့ပေသည်။

ကျွန်ုပ်ကို ကောင်းမွန်စွာပင်
ညှဉ်ခံခြင်းပြုသည်။ ငွေငွေ ညှဉ်သည်
များကို ညှဉ်ခံစကားပြောနေသံကို ကျွန်ုပ်
နားမထောင်ဘဲနှင့် ကြားနေရသည်။

လှမြင့်သော်ကို သူမ မည်သို့
ဆေးကုသပေးခဲ့ကြောင်း၊ ငွေမည်မျှအထိ
ကုန်သွားကြောင်း၊ ဆေးရုံတွင် သူမ
ကိုယ်တိုင်စောင့်၍ ပြုစုပေးခဲ့ကြောင်း၊
သူမ၏လက်ပေါ်၌ပင် ညှဉ်သာစွာ
အသက်ထွက်သွားကြောင်း၊ ဟန်နှင့်ပန်
နှင့် ပြောပြနေသံကို မကြားချင်ဘဲ ကြား
နေရသည်။ ကျွန်ုပ်မှာ ဦးခေါင်း တဆတ်
ဆတ်ညှိတ်မိသည်။

“ဪ...တော်တော်ခက်တဲ့
ဟာတွေပါလား”

ဟု သံဝေဂရမိသည်။ ကျွန်ုပ်
၏ ဇနီး မစန်းသွယ်ပါ လိုက်ပါလာခဲ့၍
ငွေငွေ၏စကားကိုကြားလျှင် မဲ့ခွဲပြနေ

မည်မှာ သေချာလှပေသည်။

xxx

ကျွန်ုပ်၏ညီ လှမြင့်သော်နှင့်
ပတ်သက်သော ဇာတ်လမ်းထဲ၌ မျက်နှာ
အငယ်ရင်ခုန်မှုမှာ လှမြင့်သော်၏ တတိယ
ဇနီး “တိုးတိုးလွင်” ပင်ဖြစ်သည်။
လှမြင့်သော် ဆုံသွားချိန်၌ တိုးတိုးလွင်
အတွက် ဘာမျှမကျန်ခဲ့ပေ။

လှမြင့်သော်အတွက် ရက်
လည် တိုးတိုးလွင်၏ အိမ်၌လည်း ပြုလုပ်
သည်။ ကျွန်ုပ်ကိုလည်း လာခဲ့ပါရန် ဖိတ်
ထားသဖြင့် မဖြစ်မနေရောက်သွားရသည်။
ထိုအခါမှပင် တိုးတိုးလွင်က မျက်ရည်
လည်၍ဖြင့် ရှေးဟောင်းနောင်ဖြစ်များကို
စိကာပတ်ကုံး ပြောပြလေတော့သည်။

ငွေငွေကသာ လှမြင့်သော်၏
မကောင်းကြောင်းများကို ချဲ့ထွင်ပြော
တတ်သော်လည်း တိုးတိုးလွင်ကမူ လှမြင့်
သော်နှင့်ပတ်သက်၍ မကောင်းကြောင်း
တစ်ခွန်းမျှမဟပေ။ လှမြင့်သော်က
သူမအပေါ် ကြင်နာမှု၊ စာနာမှု၊ နားလည်မှု
မည်သို့ရှိကြောင်း၊ သူမကိုအလွန်ချစ်

ကြောင်းတို့ကိုသာ ပြောသည်။ လှမြင့်
သော်အပေါ်၌ အပြစ်ဟူ၍ လုံးဝမမြင်သည်။
မိန်းမမှာ တိုးတိုးလွင်သာဖြစ်သည်။

တိုးတိုးလွင်က လှမြင့်သော်
အရက်စွဲရသည်မှာလည်း ငွေးငွေး၏
ဖောက်ပြန်မှုကြောင့် ရှက်စိတ်နာပြီး
သောက်ရာမှ အရက်စွဲခြင်းဖြစ်ကြောင်း
မကျေမနပ်ပြောသည်။

ငွေးငွေးမှာ အသက်ငါးဆယ်
ကျော်ပြီး အသားဖြူသော်လည်း ပုံပျက်
ပန်းပျက်နေသူဖြစ်သည်။ တိုးတိုးလွင်မှာ
အသက်သုံးဆယ်ကျော်ခန့်သာ ရှိသေးပြီး
အချိုးအဆစ်ပြေပြစ်၍ စွဲမက်ဖွယ်
ရုပ်ရည်ရှိသူဖြစ်သည်။

လှမြင့်သော် ဆော့ရုံသို့ မတက်
မီ အချိန်၌ ထူးခြားစွာ ကြုံတွေ့ရမည်
များကို တိုးတိုးလွင်က ကျွန်ုပ်အား
ပြောပြသည်။

တိုးတိုးလွင် ပြောပြသည့်
အကြောင်းအရာများမှာ...

လှမြင့်သော်နှင့် တိုးတိုးလွင်တို့
လင်မယား ငှား၍နေထိုင်ကြသည့် အိမ်

ခန်းကလေး၏ နောက်ဘက်ရှိ သစ်သား
တံတားပေါ်၌ လှမြင့်သော် ခြေပစ်လက်
ပစ် ထိုင်နေ၏။ အိပ်ခန်းအတွင်း၌ ပူ
လောင်အိုက်စပ်နေ၏။ ထို့ကြောင့် အပူ
သက်သာစေရန် အပြင်သို့ထွက်၍ ထိုင်
နေခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုနေ့မှာ လပြည့်သဖြစ်သည်။
ကောင်းကင်တစ်ခုလုံး တိမ်သားကင်းစင်
၍ ကြည်လင်သာယာနေပေသည်။
လပြည့်သဖြစ်၍ ငွေစန္ဒာလစန်းသည်
တင့်တယ်ရွှန်းမြစွာ သာ၍နေ၏။ အိမ်
ကြိုအိမ်ကြားမှ ဖြတ်၍တိုက်ခတ်လာ
သော လေပြေကြောင့် လှမြင့်သော်မှာ
အပူအလျှော့မှ သက်သာရာရသွားသည်။

ဝန်းစက်သော လမင်းကြီးကို
လှမြင့်သော် မော်၍ကြည့်ရင်း ကြည့်နူး
သာယာနေမိသည်။ ရုတ်တရက် အိမ်
ခေါင်မိုးပေါ်သို့ သစ်ကိုင်းတစ်ခုပေါ်မှ
ကြောင်တစ်ကောင် ခုန်ဆင်းလာသည်ကို
မြင်လိုက်ရသည်။ ကြောင်မှာ အနက်
ရောင် ဖြစ်သည်။ လှမြင့်သော်က ထို
ကြောင်နက်ကို လှမ်း၍ ခြောက်လှန့်

မောင်းထုတ်သည်။ ထို့ကြောင်နက်က
လှမြင့်သော် မောင်းထုတ်သည်ကို လုံးဝ
ဂရုမစိုက်။ လှမြင့်သော်ဘက်သို့ လှည့်၍
စူးရှသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် စူးစူးဝါးဝါး
ပြန်၍ စိုက်ကြည့်နေပေသည်။

ထို့နောက် ခေါင်မိုးပေါ်မှ
ကြောင်နက်သည် လှမြင့်သော်ဘက်သို့
လှည့်၍ ပုံစံမျိုးစုံဖြင့် ကွေးနေအောင် က
ကြလေတော့သည်။ လှမြင့်သော်မှာမူ
အံ့သြစွာဖြင့် ထိုကြောင်နက်၏ ကပြနေ
သည်ကို ငေးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။
အတန်ကြာမျှ ကပြီးသောအခါမှ ကြောင်
နက်သည် အောက်ဘက်သို့ ခုန်ဆင်း
ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

လှမြင့်သော် အိပ်ရာဝင်သော
အခါ၌ နီးဖြစ်သူ တိုးတိုးလွင်ကို ထို
အကြောင်းအား ပြောပြလိုက်ပေသည်။
တိုးတိုးလွင်က ကြောင်နက် ကပြသည့်
အကြောင်း သေချာစွာ နားထောင်ပြီးမှ
လေးတွဲသောလေသံဖြင့်...

“ကြောင်နက် ကပြတာကို
မကောင်းဘူး အစ်ကို”

လှမြင့်သော်က အယူသီးသူ
မဟုတ်ပေ။ ရယ်ကျဲကျဲလေသံဖြင့်...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ တိုးလေးရဲ့”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ အစ်ကို၊ မမြင်
သင့်၊ မမြင်ထိုက်တာကို မြင်တာ အစ်ကို
ကံနိမ့်နေလို့ပဲ။ အစ်ကို အစစ အရာရာ
သတိထားပြီး နေပါနော်။ အစ်ကို ပြော
သလို ရှင်ခြင်းက မမြဲဘူး၊ သေခြင်း
ကသာမြဲတယ်ဆိုတာ သတိရပါ”

“အေးပါ...တိုးလေးရာ။ ဒီ
အကြောင်းကို စိတ်ထဲ ဘာမှထားမနေနဲ့
နော်။ အစ်ကို သတိထားပြီး နေပါမယ်။
တိုးလေး အိပ်တော့နော်”

တိုးတိုးလွင်မှာ စိတ်မချမ်းမြေ့
စွာဖြင့် ပြန်လည်အိပ်မော၍ သွားရသည်။
တိုက်ဆိုင်စွာပင် ထိုည၌ သူမ အိပ်မက်
မက်သည်။ ထိုအိပ်မက်မှာ စိမ်းပြာရောင်
အလင်းတန်းများ လွှမ်းခြုံထားသော
တောင်ကုန်းထက် တစ်နေရာ၌ဖြစ်သည်။
ရောင်စုံတောက်ပသော အလင်းပေါက်
ထဲလုံးလေးများ လေထဲ၌ လွင့်ပျော

“ဟယ်...ချစ်စရာလေးတွေ”

တိုးတိုးလွင်က ဖလံလုံးလေး
များကို အသာပင် ဖမ်းယူလိုက်၏။
အလင်းပေါက် ဖလံလုံးများမှာ ပျော့ပျော့
အိအိလေးများ ဖြစ်ကြသည်။

ထိုစဉ် တိုးတိုးလွင်၏နောက်မှ
နူးညံ့သော အသံတစ်သံ ပေါ်လာသည်။

“အဲဒါ...ဝိညာဉ်ဘောလုံးလေး
တွေ”

တိုးတိုးလွင်သည် လေထဲ၌
လွင့်ပျောလာသော ရောင်စုံဝိညာဉ် ဖလံ
ဘောလုံးများကို ဆက်၍ ဖမ်းယူနေမိ
ပေသည်။ ထို ရောင်စုံ ဝိညာဉ်ဖလံ
ဘောလုံးများသည် တိုးတိုးလွင်၏ ဘေး
ပတ်ပတ်လည်၌ ဝဲယုံ လွင့်ပျောလျက်ရှိ
နေကြသည်။

ဝိညာဉ်ဖလံဘောလုံးများထဲ၌
အတော်အတန် ကြီးမားသော ဖလံ
ဘောလုံး တစ်လုံး သူမအနီးသို့ ရောက်
လာ၏။

“အဲဒါ...ဝိညာဉ်ခေါင်းဆောင်

သူမ၏ နောက်ဘက်မှ ပေါ်
လာသောအသံကြောင့် ဝိညာဉ်ဖလံ
ဘောလုံးကို တိုးတိုးလွင် သေချာစွာ
ကြည့်လိုက်မိပါသည်။ ဝိညာဉ်ဖလံ
ဘောလုံး၏ မျက်နှာပြင်ပေါ်၌ သူမ၏
ယောက်ျားဖြစ်သူ လှမြင့်သော်၏ ရုပ်ပုံ
မြင်လိုက်ရသည်။

“ဟင်...အစ်ကိုလှ ပါလား။
သူက ဝိညာဉ်ခေါင်းဆောင် လာဖြစ်နေ
တာပါလား”

တိုးတိုးလွင်သည် သူမ၏
အတွက် သိသိသာသာ အသံတိုး
ကြော်များကို ဝိညာဉ်ဖလံဘောလုံးများ
ဆီသို့ ပစ်လွှတ်ပေးလိုက်သည်။

ဝိညာဉ်ခေါင်းဆောင် လှမြင့်
သော်၏ ရုပ်သွင်က တိုးတိုးလွင်ကို
လှမ်းကြည့်၍ ခေါင်းတညိတ်တညိတ်ဖြင့်
ပြောသည်။

“တော်တော်စိတ်ကောင်းရှိတဲ့
မိန်းကလေးပဲ။ ကြီးပွားချမ်းသာဦးမယ်၊
အင်း... အင်း”

ထို့နောက်တွင်မူကား ဝိညာဉ်

ဖလ်ဘောလုံးများသည် ကောင်းကင်ယံ
ထက်ဆီသို့ လွင့်ပျံ့မြောက်တက်သွားကြ
သည်။

တိုးတိုးလွင်မှာ ဝမ်းနည်းဝမ်းသာ
စိတ်ဖြင့် လေးမော၍ ကျန်ရစ်ခဲ့ရလေသည်။

လှမြင့်သော် နောက်ဆုံးအကြိမ်
အဖြစ် ဆေးရုံတက်သည် စတုတ္ထ
အခေါက်။ လှမြင့်သော်သည် တိုးတိုးလွင်
ကို ငွေခြောက်ထောင်နှင့် သူစီးနေသည့်
စက်တီးကို ပေးထားခဲ့ပြီး အလုပ်အကိုင်
၌ ဆေးရုံသို့လာရန် မှာခဲ့သည်။

“စိတ်ချပါ...အစ်ကိုလှရယ်။
တိုး လာခဲ့ပါမယ်”

လှမြင့်သော်သည် သူ၏ မိတ်
ဆွေတစ်ဦးကို အဖော်ခေါ်၍ ဆေးရုံတက်
သွားခဲ့သည်။

တိုးတိုးလွင်မှာ စိတ်ထဲ၌ လေး
လံ့စွာ ခံစားရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ထိုနေ့ ညနေ၌ တိုးတိုးလွင်
ထမင်းစားပြီး ကော်ဖီတစ်ခွက်သောက်
သည်။ စောစောအိပ်ရန် တိုးတိုးလွင် တွေး
မိသည်။

ည ရှစ်နာရီထိုးပေပြီ။ တိုးတိုး
လွင် အိပ်ရာထက်၌ ထိုင်နေစဉ် အိမ်ရှေ့
တံခါးပေါက်မှ ဆင်လိပ်ပြာတစ်ကောင်
အတောင်ပံ တဖျပ်ဖျပ်ခတ်၍ ပျံဝဲပြီး
အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာသည်။ ဆင်လိပ်ပြာမှာ
အနက်ရောင်ဖြစ်၍ အကောင်ကြီးပေ
သည်။ တိုးတိုးလွင်သည် ထို ဆင်လိပ်ပြာ
ကို မေတ္တာပို့ အမျှပေးဝေလိုက်သည်။

နောက်ရက်များတွင်လည်း ည
ရှစ်နာရီခန့်တွင် ဆင်လိပ်ပြာတစ်ကောင်
အိမ်ထဲသို့ဝင်လာသည်။ ထို ဆင်လိပ်ပြာ
မှာ အဝါရောင်ဖြစ်သည်။ ထို အဝါရောင်
ဆင်လိပ်ပြာကိုလည်း တိုးတိုးလွင် မေတ္တာ
ပို့ အမျှပေးဝေလိုက်သည်။

လေးညတိတိ ဆက်၍ ဆင်
လိပ်ပြာ အရောင်ကွဲလေးကောင် အိမ်ထဲ
သို့ ဝင်လာသည်။ စတုတ္ထမြောက်ည၌
လှမြင့်သော် ဆေးရုံ၌ ဆုံးပြီဆိုသော
သတင်း ရောက်ရှိလာသည်။ နောက်ည
များ၌ မည်သည့် ဆင်လိပ်ပြာမှ မရောက်
လာတော့ပေ။

တိုးတိုးလွင်အနေဖြင့် ကြောင်

နက် အိမ်ခေါင်ပေါ်၌ ကပြသည့် နိမိတ်။
ဝိညာဉ်ဖလ်လုံးများကို တွေ့မြင်ရသည့်
အိပ်မက်။ ဆင်လိပ်ပြာလေးကောင် အိမ်
ထဲသို့ ညဘက်၌ ဝင်လာသည့် နိမိတ်
များကို သိရှိ၊ မြင်တွေ့ရပြီးသည့်နောက်
သူမ၏ ယောက်ျား လှမြင့်သော် တစ်
ယောက် သေဆုံးတော့မည်ဟု စိတ်ထဲမှ
ကြိုတင် နမိတ်ဖတ်ထားပြီးသား ဖြစ်ပေ
သည်။

တိုးတိုးလွင်မှာမူ ယူကျွန်းမရစွာ
ဖြင့် ထိုအကြောင်းများကို တဖွဖွနှင့်
ထပ်ခါ ထပ်ခါ ပြောဆိုနေလေတော့သည်။

ဤဇာတ်လမ်း၏ အချုပ်မှာ
အရက်ကို မဆင်မခြင်သောက်ခြင်း၊
အစားအစာကို အချိန်မှန်မစားသောက်
ခြင်း၊ မိမိကိုယ်ကို ဂရုတစိုက်ဖြင့် အချိန်
မီ ဆေးဝါးမကုသခြင်းတို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်
၏ညီ လှမြင့်သော်တစ်ယောက် အသက်
ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်ဖြင့် ဆုံးပါးခဲ့ရခြင်းသာ
လျှင် ဖြစ်ပေတော့သည်။

သိုက်မင်းအောင်

